NORA ROBERTS

Ameţitor ca vinul

The Villa

Nora Roberts

Copyright © 2001 Nora Roberts

Lira.

Lira şi Cărţi romantice sunt mărci înregistrate ale

Grupului Editorial Litera

Ne puteţi vizita pe www.litera.ro/lirabooks.ro

Ameţitor ca vinul

Nora Roberts

Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română

Copertă: Flori Zahiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României ROBERTS, NORA

Ameţitor ca vinul / Nora Roberts; trad.: Graal

Soft – Bucureşti: Litera, 2016
ISBN 978 – 606 – 334) 49133
I. Soft, Graal (trad.)
821.111 (73) – 31 – 135.1

NORA ROBERTS

Ameţitor ca vinul

Traducere din limba engleză Bianca Mateescu/Graal Soft

Lira.

prolog

În noaptea uciderii sale, Bernardo Baptista luase o cină simplă, formată din pâine, brânză şi o sticlă de Merlot. Vinul era destul de tânăr. Nu era şi cazul lui Bernardo. Niciunul nu avea să mai îmbătrânească.

Bernardo era un om simplu, la fel ca pâinea şi ca brânza pe care le servise. De când se căsătorise, cu cincizeci şi unu de ani în urmă, locuise în aceeaşi casă micuţă de pe colinele domoale din nordul Veneţiei. Cei cinci copii ai săi crescuseră acolo. În acelaşi loc murise şi soţia lui.

În acel moment, la şaptezeci şi trei de ani, Bernardo locuia singur. Familia sa se afla la o

aruncătură de băţ distanţă, la marginea marii podgorii Giambelli, unde el lucrase încă din tinereţe.

O cunoştea pe La Signora de când era o copilă şi fusese învăţat să-şi scoată pălăria ori de câte ori trecea pe lângă el. Chiar şi în acele vremuri, când călătorea din California spre castello1 2 şi podgorie, Tereza Giambelli se oprea dacă îl zărea. Şi discutau despre vremurile de demult, când bunicii lor lucraseră împreună via.

Aceasta i se adresa cu Signore Baptista. Un apelativ foarte respectuos. O aprecia foarte mult pe La Signora şi toată viaţa sa le fusese loial atât ei, cât şi familiei sale.

De peste şaizeci de ani lua parte la facerea vinului Giambelli. Avuseseră loc multe schimbări – unele bune, după părerea lui Bernardo, iar altele mai puţin bune. Văzuse multe.

Unii erau de părere că prea multe.

În curând, viţa-de-vie, adormită de iarnă, avea să fie curăţată. În acel moment, artrita îl împiedica să mai muncească la fel de mult cu mâinile cum o făcuse în tinereţe.

1 „Doamna” (în limba italiană, în original) (n.tr.)

2 „castel” (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Cu toate acestea, ieşea în fiecare dimineaţă ca să-şi vadă copiii şi nepoţii ducând mai departe tradiţia.

Cei din familia Baptista lucraseră dintotdeauna pentru Giambelli. Şi, în mintea lui Bernardo, aşa urma să fie mereu.

În acea ultimă noapte din cei şaptezeci şi trei de ani ai săi, se uită spre viţele-de-vie – viile sale –, observând ce fusese deja făcut, de ce anume mai era nevoie şi ascultând vântul de decembrie, care şuiera prin oasele strugurilor.

De la fereastra pe unde vântul încerca mereu să se strecoare înăuntru, putea vedea scheletele care urcau uniform pe coline. Cu timpul, pe acele oase avea să se adauge carne şi viaţă, doar că nu urmau a se veşteji, aşa cum se întâmpla cu omul. Acela era miracolul strugurilor.

Putea vedea umbrele şi formele impunătorului castel lo, care trona peste podgorii şi care-i conducea şi pe cei care se ocupau de ele.

Totul părea stingher în acea noapte de iarnă, când doar servitorii mai dormeau în castel şi încă nu se născuseră boabele de struguri.

Tânjea după primăvară şi după vara lungă care-i urma, după soarele care putea să-i încălzească măruntaiele şi să coacă fructele tinere. Aşa cum părea că se întâmplase de fiecare dată, îşi dorea încă o recoltă.

Frigul acela îl cuprinsese pe Bernardo până-n măduva oaselor. Se gândi să încălzească supa pe care i-o adusese nepoata ta, doar că Annamaria nu gătea tocmai grozav. Aşa că se mulţumi cu brânza şi începu să soarbă din vinul bun şi tare, lângă focul micuţ.

Era foarte mândru de munca lui de-o viaţă. O parte din acea muncă se afla în paharul care prindea lumina focului şi strălucea într-un roşu-închis, intens. Vinul fusese unul din multele cadouri primite cu ocazia pensionării, chiar dacă toată lumea ştia că retragerea sa nu era altceva decât un mic detaliu tehnic. Chiar şi cu durerile de oase şi cu problemele de inimă, Bernardo tot se plimba prin vie, testând strugurii, privind cerul şi mirosind aerul.

Trăia pentru vin.

Şi tot pentru el muri.

Stătea lângă foc, cu o pătură înfăşurată în jurul picioarelor, sorbind din licoarea vişinie şi moţăind. Îi alergau prin minte imagini cu câmpurile scăldate de razele soarelui, cu soţia sa zâmbind, cu el arătându-i fiului său cum se susţine lăstarul de viţă-de-vie şi cum se taie când ajunge la maturitate. Imagini cu La Signora stând alături de el între rândurile de vlăstari, îngrijiţi de bunicii lor.

— Signore Baptista, îi zisese aceasta, când încă nu aveau chipul brăzdat de vreme, ni s-a oferit o lume întreagă. E datoria noastră să o protejăm.

Şi făcuseră întocmai.

Vântul şuiera la fereastra căsuţei sale. Focul se transformase în cenuşă.

Când durerea îi apucă inima ca un pumn, strângând-o până se scurse toată viaţa din ea, criminalul lui se afla la aproape zece mii de kilometri distanţă, înconjurat de prieteni şi de asociaţi, bucurându-se de un somon gătit perfect şi de un vin bun Pinot Blanc.

Partea întâi

Curăţarea

Un om este un mănunchi de relaţii, un nod de rădăcini, ale cărui flori şi fructe sunt lumea înconjurătoare.

RALPH WALDO EMERSON

Capitolul 1

Sticla de Cabernet Sauvignon Castello di Giambelli 1902 se vându la licitaţie contra sumei de o sută douăzeci şi cinci de mii cinci sute de dolari americani. Sophia se gândi că erau destul de mulţi bani pentru vin amestecat cu sentimente. Vinul din acea sticlă veche fusese produs din strugurii recoltaţi în anul în care Cezare Giambelli întemeiase crama Castello di Giambelli, pe un petic deluros de la nord de Veneţia.

În funcţie de cum priveai lucrurile, în acel moment castello fusese ori o escrocherie, ori un optimism suprem. Căsuţa modestă şi crama de piatră ale lui Cezare nu semănau câtuşi de puţin cu un castel. Dar viile sale erau regale, şi reuşise să-şi clădească un imperiu pornind de la ele.

Un secol mai târziu, chiar şi un Cabernet Sauvignon superior era probabil mai gustos stropit pe o salată decât băut simplu, dar, la urma urmei, nu era treaba ei să se certe cu omul cu banii. Ca întotdeauna, bunica ei avusese dreptate. Oamenii ar fi plătit, şi încă mult, pentru privilegiul de a deţine o bucăţică din istoria Giambelli.

Deşi era puţin probabil să uite oricare dintre cele două, Sophia îşi notă ultimul preţ licitat şi numele cumpărătorului, pentru înştiinţarea pe care avea să i-o trimită bunicii sale la finalul licitaţiei.

Participa la acel eveniment exclusivist, precentenar, nu doar în calitate de director de relaţii publice, care se ocupase de planificarea şi implementarea promovării şi de cataloagele licitaţiei, ci şi ca reprezentat al familiei Giambelli.

Ca atare, stătea în linişte undeva în spatele sălii, observând licitările şi prezentarea.

Picioarele ei erau încrucişate într-o linie lungă şi elegantă. Ţinea spatele drept, aşa cum ar fi învăţat la şcoala de maici. Purta un costum negru cu dungi albe fine, de croială şi provenienţă italiene, care reuşea să

fie deopotrivă potrivit pentru afaceri şi extrem de feminin. Era exact felul în care se vedea şi Sophia.

Avea faţa ascuţită, ca un triunghi palid, dominat de ochi căprui mari şi pătrunzători şi o gură mare, mobilă. Pomeţii ei erau la fel de ascuţiţi ca un spărgător de gheaţă, bărbia, precum vârful unui diamant, sculptând

O înfăţişare pe jumătate de zână şi pe jumătate de războinică. Şi îşi folosise faţa pe post de armă, în mod deliberat şi fără milă, oricând i se păruse momentul oportun. Considera că erau unelte ce trebuiau folosite cât mai bine cu putinţă.

Cu un an în urmă, îşi tunsese părul care îi ajungea până la talie, transformându-l într-un bob negru scurt, cu breton franjurat pe frunte.

— Se potrivea noua tunsoare. Sophia ştia foarte bine ce

I se potrivea şi ce nu.

Purta la gât un şirag fin şi clasic de perle, pe care i-l dăduse bunica ei când împlinise douăzeci şi unu de ani, şi pe chip avea o expresie interesată, politicoasă. Considera că aceasta din urmă o făcea să

semene cu tatăl ei în timpul şedinţelor de consiliu.

Ochii i se luminară, iar colţurile gurii ei mari se ridicară într-un zâmbet uşor, de îndată ce fu prezentat următorul obiect ce urma să fie licitat.

Era o sticlă de Barolo, din 1934, pe care corpolentul Cezare o botezase Di Tereza, în cinstea naşterii bunicii ei. Acea rezervă privată purta pe etichetă o fotografie a Terezei de când avea zece ani, celebrând anul în care se considerase că vinul îmbătrânise suficient în lemn de stejar şi fusese îmbuteliat.

În acel moment, la şaizeci şi şapte de ani, Tereza Giambelli era o legendă. Renumele ei ca producător de vin îl surclasase şi îl umbrise chiar şi pe cel al bunicului său.

Era prima sticlă din acel sortiment care fusese vreodată dată spre vânzare sau transmisă în afara familiei. Licitarea era energică şi aprigă, exact cum se şi aşteptase Sophia. Bărbatul care stătea lângă ea bătu uşor cu degetele fotografia din catalog care înfăţişa sticla de vin licitată.

— Semeni cu ea.

Sophia se întoarse uşor. Mai întâi îi zâmbi lui – era un bărbat distins, trecut bine de şaizeci de ani apoi fotografiei din care o fetiţă se uita serioasă, de pe eticheta unei sticle de vin roşu.

— Mulţumesc.

Îşi aminti că era Marshall Evans. Imobiliare, a doua generaţie de Fortune 500. Îşi făcuse un obicei din a cunoaşte numele şi statisticile numerice ale colecţionarilor şi ale împătimiţilor de vin, cu buzunare adânci şi gusturi excelente.

— Speram ca la licitaţia de astăzi să participe şi La Signora. E bine?

7 Foarte bine, dar şi foarte ocupată.

Începu să vibreze pagerul pe care îl purta în buzunarul sacoului. Puţin deranjată de întrerupere, Sophia îl ignoră ca să poată observa în continuare licitaţia. Cercetă camera cu privirea, notându-şi semnalele. Ridicarea nonşalantă a unui deget din rândul trei crescu preţul cu cinci sute de dolari. O înclinare subtilă din cap, a unei persoane din rândul cinci, crescu şi mai mult suma.

În cele din urmă, sticla de Barolo o devansă pe

cea de Cabernet Sauvignon cu cincisprezece mii, iar Sophia se întoarse şi-i întinse mâna bărbatului de lângă ea.

— Felicitări, domnule Evans. Contribuţia dumneavoastră la Crucea Roşie Internaţională va fi de mare ajutor. Ca reprezentantă a familiei şi a companiei Giambelli, sper să vă bucuraţi de premiu.

— Fără îndoială. Îi luă mâna şi o ridică spre buzele sale. Acum mulţi ani, am avut plăcerea de a o cunoaşte pe La Signora. Este o femeie extraordinară.

— Da, aşa este.

— Poate nepoata dânsei ar vrea să mă însoţească la cină în seara aceasta?

Bărbatul era suficient de bătrân cât să-i fie tată, dar Sophia avea concepţii mult prea europene ca să se lase descurajată. Cu altă ocazie, ar fi acceptat invitaţia şi fără îndoială s-ar fi bucurat de compania lui.

— Îmi pare rău, dar am o întâlnire. Poate data viitoare când mai fac o călătorie, dacă sunteţi disponibil.

— Am să mă asigur că sunt disponibil.

Sophia îi zâmbi cu căldură şi se ridică.

— Scuzaţi-mă.

Ieşi din cameră şi smulse pagerul din buzunarul sacoului, ca să verifice numărul. Făcu un ocol prin salonul doamnelor, uitându-se la ceas şi scoţând telefonul din geantă. Tastă numărul, apoi se aşeză confortabil pe una dintre canapele, cu agenda şi cu organizatorul electronic în braţe.

După o săptămână lungă şi solicitantă la New York, era încă stresată. Uitându-se prin agenda unde avea notate întâlnirile, se rugă să aibă timp pentru o mică sesiune de cumpărături, înainte să trebuiască să se schimbe pentru cină.

„Jeremy DeMorney11, cugetă ea. Asta însemna o seară elegantă şi sofisticată. Restaurant franţuzesc, discuţii despre mâncare, călătorii şi teatru. Şi despre vin, bineînţeles. De vreme ce era un descendent al podgoriei La Coeur aparţinând familiei DeMorney şi şeful unei agenţii publicitare, iar ea o descendentă a imperiului Giambelli, aveau să existe, inevitabil, şi câteva încercări jucăuşe de a smulge unul de la celălalt secrete de muncă.

Şi avea să fie şi şampanie. Excelent, chiar avea

chef de şampanie. Toate urmate de o încercare romantică de a o atrage în patul lui. Se întrebă dacă avea chef şi de aşa ceva. Îl considera un bărbat atrăgător, care ştia să fie şi amuzant. Poate că, dacă nu ar fi ştiut amândoi că tatăl ei se culcase cândva cu soţia lui, ideea unei mici idile nu li s-ar fi mai părut atât de ciudată, aproape incestuoasă.

Totuşi, trecuseră câţiva ani de atunci…

— Maria.

Sophia îi ascunse într-un colţişor al minţii pe Jerry şi seara ce urma să vină, de îndată ce menajera casei Giambelli răspunse.

— Am un apel de pe numărul mamei mele. Este disponibilă?

— Da, domnişoară Sophia. Chiar spera să sunaţi. Un moment.

Sophia şi-o imagină pe femeie alergând prin acea aripă a casei, cercetând camerele după ceva de curăţat, deşi Pilar Giambelli Avano se va fi ocupat deja de tot. Se gândi că mama ei ar fi fost mulţumită şi să trăiască într-o căsuţă la ţară înconjurată de trandafiri, unde să poată coace pâine, să coasă şi să se ocupe de

grădină. „Ar fi trebuit să aibă vreo şase copii”, se gândi ea, oftând. „Dar trebuie să se mulţumească doar cu mine”.

— Sophia, tocmai mă îndreptam spre seră. O clipă. Să-mi trag răsuflarea. Nu mă aşteptam să revii aşa repede cu telefonul. Mă gândeam că te afli în mijlocul licitaţiei.

— La finalul ei. Şi cred că putem spune că a fost un succes fără precedent. Îţi trimit un fax cu toate detaliile în seara asta sau dimineaţă la prima oră. Acum, chiar trebuie să mă duc să văd ce mai e de rezolvat. Totul e în regulă acolo?

— Mai mult sau mai puţin. Bunica a convocat o întrunire la nivel înalt.

— Bine, mamă, dar ştii că nu moare, nu? Am trecut deja prin asta acum şase luni.

— Opt, o corectă Pilar. Dar cine mai ţine socoteala? îmi pare rău, scumpa mea, dar a insistat. Nu cred că plănuieşte să moară nici de data asta, dar sigur pune ceva la cale. A chemat şi avocaţii, pentru încă o reevaluare a testamentului. Şi mi-a dat broşa camee a mamei ei, ceea ce înseamnă că se gândeşte la

viitor.

— Credeam că ţi-a dat-o ultima dată.

— Nu, atunci mi-a dat mărgelele de chihlimbar. Cheamă pe toată lumea. Trebuie să te întorci.

— Bine, bine. Sophia se uită în jos la agenda electronică. Îi trimise mintal un sărut lui Jerry DeMorney. Termin aici şi pornesc la drum. Dar, serios acum, mamă, acest nou obicei al ei, de-a muri sau de-a modifica testamentul la fiecare câteva luni, devine foarte incomod.

— Eşti o fată bună, dragă Sophia. Am să-ţi las mărgelele mele de chihlimbar.

— Da, mersi mult.

Sophia închise telefonul râzând. Două ore mai târziu, era în avionul care o ducea înapoi în vest şi făcea speculaţii dacă peste încă patruzeci de ani avea să deţină ea puterea de a-i face pe toţi să se agite în jurul ei de îndată ce pocnea din degete. Doar simpla idee că lucrurile ar putea sta aşa o făcu să zâmbească. Se lăsă pe spate în scaun, cu un pahar de şampanie în mână şi cu muzica lui Verdi auzindu-se în căşti.

Nu toată lumea se agita. Chiar dacă se afla la

doar câteva minute distanţă la reşedinţa Giambelli, Tyler MacMillan considera că viile erau un subiect mult mai urgent decât adunările convocate de La Signora. Şi nu se ferea să o spună.

— Acum, Ty. Poţi să-ţi iei câteva ore libere.

— Nu acum. Ty se plimba prin birou, nerăbdător să iasă din nou pe proprietate. Îmi pare rău, bunicule. Ştii foarte bine că tăierea de iarnă este esenţială, şi ştie şi Tereza. Schimbă telefonul mobil de la o ureche la alta. Ura telefoanele mobile. Le tot pierdea. Podgoriile MacMillan au nevoie de la fel de multă grijă ca podgoriile Giambelli.

— Ty…

— Tu m-ai pus să mă ocup aici. Îmi fac treaba.

— Ty, repetă Eli. Ştia că, atunci când venea vorba despre a discuta ceva cu nepotul lui, trebuia să expună totul cât mai simplu cu putinţă. Eu şi Tereza suntem la fel de dedicaţi vinurilor MacMillan precum celor care poartă eticheta Giambelli, şi e aşa de douăzeci de ani. Ai fost pus la conducere pentru că eşti un vinificator excepţional. Tereza are planuri. Aceste planuri te implică şi pe tine.

— Săptămâna viitoare.

— Mâine. Eli nu punea foarte des piciorul în prag, pentru că nu era modul lui de a proceda. Dar era neîndurător ori de câte ori era nevoit să o facă. La ora unu. Luăm prânzul. Îmbracă-te corespunzător.

Tyler se uită în jos şi se încruntă când văzu cizmele vechi şi tivurile roase ale pantalonilor săi groşi.

— Adică în mijlocul zilei, fir-ar!

— Tyler, eşti cumva singurul de la MacMillan capabil să taie via? Am înţeles că ai pierdut mai mulţi angajaţi sezonul trecut.

— O să fiu acolo. Dar spune-mi un lucru.

— Sigur că da.

— E ultima dată când o să moară? Măcar pentru o perioadă?

— La ora unu, îi răspunse Eli. Încearcă să ajungi la timp.

— Bine, bine, bine, mormăi Tyler, abia după ce închise telefonul.

Îl adora pe bunicul său. O adora chiar şi pe Tereza, poate tocmai pentru că era atât de ţâfnoasă şi

de enervantă. Tyler avea unsprezece ani când bunicul lui se căsătorise cu moştenitoarea Giambelli. Atunci se şi îndrăgostise pentru prima dată de podgorii, de culmile dealurilor, de umbrele pivniţelor şi de marile caverne ale beciurilor.

Şi, într-un sens extrem de autentic, se îndrăgostise şi de Tereza Louisa Elana Giambelli, o femeie trasă prin i nel, dreaptă ca o lumânare şi oarecum înspăimântătoare. Prima dată când o văzuse el, purta pantaloni şi cizme, nu cu mult diferite de ale lui, şi mergea cu paşi mari printre plantele de muştar dintre rândurile crescânde de struguri. Femeii îi fusese de-ajuns o singură privire. Ridicase tăios dintr-o sprânceană neagră ca pana corbului şi-l socotise moale şi orăşean. Îi spusese atunci că, dacă voia să fie nepotul ei, trebuia să devină mai dur.

Îi ordonase să rămână la podgorie peste vară. Nimănui nu-i trecuse prin cap să o contrazică. Cu siguranţă nu părinţilor săi, care fuseseră mai mult decât bucuroşi să scape de el o perioadă mai lungă de timp, ca să poată zbura la petreceri şi pe la amanţi. Aşa că rămăsese, îşi aminti Tyler în acel moment,

îndreptându-se spre fereastră. Vară după vară, până când ajunsese să considere podgoriile ca fiind acasă, mai mult decât casa lui din San Francisco, şi până când bunicii ajunseseră să-i fie mai părinţi decât mama şi tatăl său.

Ea îl plămădise. Îl cizelase de când avea unsprezece ani şi-l modelase să devină cine era în acel moment.

Dar el nu îi aparţinea. I se părea o ironie faptul că toată strădania ei îl transformase în singura persoană de sub egida ei care, cel mai probabil, i-ar fi ignorat cererile. Bineînţeles, îi era şi mai greu să ignore cererile atunci când ea şi bunicul lui îşi uneau forţele. Tyler ridică din umeri şi ieşi din birou. Îşi putea lua câteva ore libere, şi ei ştiau acel lucru la fel de bine ca el. Podgoria MacMillan angajase cei mai buni oameni, şi s-ar fi putut sustrage liniştit pentru cea mai mare parte a sezonului, ştiind că viile rămâneau pe mâini bune.

Adevărul era că ura evenimentele mari şi fastuoase organizate de familia Giambelli. Invariabil, semănau cu un circ, unde toate cele trei arene erau

ticsite cu tot felul de spectacole colorate. Efectiv nu puteai ţine pasul cu tot ce se întâmpla, şi exista mereu riscul ca unul dintre tigri să iasă din cuşcă şi să-ţi sară la gât. Toţi oamenii aceia, toate problemele, toate pretextele şi toată agitaţia inutilă. Ar fi fost mai fericit să se plimbe prin vie, să verifice butoaiele sau să stea de vorbă cu unul dintre producătorii de vin, discutând despre calităţile alese ale Chardonnay-ului din acel an.

Îndatoririle sociale erau tocmai asta. Îndatoriri.

Ocoli şi făcu o plimbare prin casa fermecătoare şi întortocheată, care fusese a bunicului lui, apoi ajunse la bucătărie şi îşi reumplu termosul cu cafea. Aşează absent pe tejghea telefonul mobil, pe care încă îl avea cu el, şi începu să-şi reorganizeze mental programul, ca să facă loc în el pentru La Signora.

Nu mai era orăşean – sau moale. Avea puţin peste un metru optzeci şi corpul sculptat de munca podgoriilor şi de afinitatea sa pentru activităţi în aer liber. Avea mâinile late şi înăsprite de bătături, cu degete lungi, care ştiau exact cum să se afunde pe sub frunze ca să găsească strugurii. Părul lui avea tendinţa să se onduleze dacă uita să-l tundă, ceea ce

se întâmpla de cele mai multe ori, şi era castaniu-închis, cu nuanţe de roşcat, asemănătoare cu un vin roşu vechi de Burgundia, mângâiat de soare. Era foarte tras la faţă, fiind mai degrabă aspru decât chipeş. Începuseră să-i apară linii fine în jurul ochilor de un albastru clar şi calm, care puteau deveni oricând duri precum oţelul. Avea o cicatrice pe maxilar, pe care o că-pătase la treisprezece ani, când căzuse de pe un morman de pietre, şi care ajungea să-l enerveze ori de câte ori îşi aducea aminte să se bărbierească. Îşi aminti că trebuia să facă şi asta înainte de-a merge la prânz a doua zi.

Cei care lucrau pentru el îl considerau un om corect, poate prea dârz uneori. Tyler ar fi fost măgulit de această opinie. Îl considerau, de asemenea, un artist, lucru care cu siguranţă l-ar fi uimit.

Tyler MacMillan considera că strugurii erau adevăraţii artişti.

Ieşi în aerul înviorător al iernii. Mai erau două ore până la apus, şi trebuia să se ocupe de podgorie.

Donato Giambelli avea o durere de cap de proporţii scandaloase. Numele ei era Gina şi era soţia

lui. Când veniseră veştile chemării lansate de La Signora, tocmai era implicat într-o partidă de sex halucinantă cu actuala lui amantă, o actriţă aspirantă multitalentată, cu coapse atât de puternice, că ar fi putut sparge nuci. Spre deosebire de soţia lui, amanta nu avea nevoie decât să-i cumpere câte un fleac din când în când şi să-şi facă timp pentru trei zbenguieli transpirate de trei ori pe săptămână. Ea nu pretindea să stea la discuţii.

Şi existau momente în care avea senzaţia că Gina nu voia nimic altceva decât discuţii. Trăncănea la el. Trăncănea şi la fiecare dintre cei trei copii. Trăncănea la mama lui, până când şi aerul din avionul companiei începuse să vibreze de atâta vorbărie fără sfârşit. Prins ca între ciocan şi nicovală, între soţia lui, bebeluşul care ţipa, bocănitul micuţului Cezare şi sărituriile Terezei Maria, Don se gândea tot mai serios să deschidă trapa, să-şi arunce toată familia din avion şi să uite de tot.

Mama lui era singura tăcută. Asta pentru că, înainte să-şi pună masca pe ochi şi să leşine în scaun, luase un somnifer, o pastilă pentru răul de avion, o

pastilă pentru alergii şi Dumnezeu ştia ce altceva, toate cu două pahare de Merlot. Din câte îşi putea aminti Don, mama lui îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii sub efectul pastilelor şi în completă inconştienţă. În acel moment, Don considera că acel lucru era o dovadă de mare înţelepciune.

Nu putea face altceva decât să stea acolo, cu tâmplele bubuindu-i, blestemând-o la nesfârşit pe mătuşa Tereza, care insistase ca toată familia să pornească în acea călătorie. Doar el era vicepreşedintele companiei Giambelli, filiala din Veneţia, nu-i aşa? În fond, orice afacere l-ar fi implicat pe el, dar nu şi pe restul familiei.

Oare de ce îl năpăstuise Dumnezeu cu o asemenea familie?

Nu era vorba că nu-i iubea. Sigur că-i iubea. Dar be-beluşul era la fel de gras ca un purceluş de lapte, şi mai era şi Gina lângă el, care scotea un sân pentru guriţa lui lacomă. Se gândi că la un moment dat acel sân fusese o operă de artă. Ferm, auriu şi mirosind a piersici. În acel moment, era întins ca un balon mult prea umflat, iar dacă ar fi avut curiozitatea să guste,

probabil ar fi descoperit că avea gust de bale de bebeluş.

Şi femeia deja începuse să facă gălăgie cum că mai voia un copil. Femeia cu care se căsătorise el era dornică, luxuriantă, încărcată cu energie sexuală şi cu mintea liberă. Era perfecţiunea întruchipată. Şi, în numai cinci ani, devenise grasă, neîngrijită şi cu mintea preocupată numai de bebeluşi.

Mai era de mirare că îşi căuta confortul în altă parte?

— Donny, eu cred că zia Tereza o să-ţi ofere o mare promovare şi că o să ne mutăm cu toţii la castello.

Femeia râvnea la luxurianta casă Giambelli – atâtea încăperi încântătoare, atâţia servitori. Copiii ei ar fi crescut în lux, cu multe privilegii. Flaine frumoase, cele mai bune şcoli şi într-o zi averea Giambelli la picioarele lor. La urma urmei, era singura care-i oferise moştenitori lui La Signora, nu? Şi asta ar fi trebuit să însemne ceva.

— Cezare, zise ea, când fiul ei smulse capul păpuşii surorii lui. Încetează! Ai făcut-o pe sora ta să

plângă. Vino încoace şi dă-mi imediat păpuşa aia. O s-o repare mama.

Micuţul Cezare, cu ochii sclipindu-i, aruncă voios capul păpuşii peste umăr şi începu să râdă de sora lui.

— Vorbeşte în engleză, Cezare! zise ea agitând energic degetul spre el. Mergem în America. O să vorbeşti în engleză cu zia Tereza şi-o să-i arăţi ce băieţel deştept eşti. Vino aici.

Tereza Maria, care plângea moartea păpuşii, recuperă capul retezat şi începu să alerge în sus şi-n jos prin cabină, agitându-se de durere şi de furie.

— Cezare! Fă cum spune mama!

Drept răspuns, copilul se aruncă pe podea şi începu să dea din mâini şi din picioare. Don se ridică brusc şi se încuie în sanctuarul biroului său din avion.

Lui Anthony Avano îi plăceau lucrurile de bună calitate. Îşi alesese cu multă grijă şi atenţie penthouse-ul din Back Bay, San Francisco, apoi angajase cel mai bun decorator de interioare din oraş, ca să i-l aranjeze. Statutul şi stilul se aflau în topul priorităţilor lui. Să le obţină fără să facă cine ştie ce efort era al treilea pe listă.

Nu înţelegea cum un om ar fi putut avea confort fără acele elemente de bază. Camerele lui reflectau întocmai părerea sa despre gusturile clasice – de la pereţii acoperiţi cu moar de mătase şi covoarele orientale, până la mobilierul strălucitor din lemn de stejar. El sau de-coratorul său alesese ţesături bogate în tonuri neutre, cu câteva pete de culori îndrăzneţe, plasate artistic. I se spusese că arta modernă, care nu însemna, de altfel, nimic pentru el, era un contrapunct extraordinar pentru eleganţa liniştită.

În încercarea sa de a se înconjura cu cele mai bune şi mai frumoase lucruri, se baza extrem de mult pe serviciile decoratorilor, ale croitorilor, ale brokerilor, ale bijutierilor şi ale dealerilor.

Se ştia că unii dintre defăimătorii săi spuneau că Tony Avano se născuse cu mult gust. Şi că îl avea pe tot în gură. Dar el nu-i contrazicea. Tony avea altă viziune asupra lumii. Considera că banii erau cei care aduceau tot bunul-gust de care avea nevoie un om.

Se pricepea la un singur lucru. La vin. Cramele lui erau printre cele mai bune din California. Selectase personal fiecare sticlă. Deşi în vie nu putea

distinge un Sangiovese de un Semillon, şi nu-l interesa deloc cum sunt crescuţi strugurii, avea un nas foarte fin. Şi, datorită acelui nas, reuşise să aibă o ascensiune constantă pe scara ierarhică din corporaţia Giambelli, filiala din California. Cu treizeci de ani în urmă, se căsătorise cu Pilar Giambelli.

Totuşi, nasul său nu avusese nevoie de doi ani ca să înceapă să adulmece şi alte femei. Tony era primul care recunoştea că femeile erau cea mai mare slăbiciune a lui. Erau foarte multe, la urma urmei. O iubise pe Pilar atât de profund pe cât era capabil să iubească el o altă persoană. Cu siguranţă iubise şi poziţia privilegiată din cadrul organizaţie Giambelli, dată de faptul că era soţul fiicei lui La Signora şi tatăl nepoatei ei. Tocmai din acest motiv, foarte mulţi ani încercase să fie cât mai discret cu putinţă în legătură cu slăbiciunea sa. De câteva ori se străduise chiar să se îndrepte. Dar apoi apărea altă femeie, delicată şi înmiresmată sau erotică şi seducătoare. Ce putea să facă un bărbat în astfel de cazuri? Slăbiciunea aceasta a lui ajunse în cele din urmă să-l coste căsnicia. Cel puţin în sens tehnic, dacă nu şi legal. El şi Pilar erau

deja separaţi de şapte ani. Cu toate acestea, niciunul dintre ei nu făcuse următorul pas spre divorţ. Ştia că ea nu o făcuse din cauză că îl iubea, iar el… pentru că se gândea că asta implica multe necazuri şi că ar fi nemulţumit-o profund pe Tereza.

În orice caz, din punctul lui de vedere, situaţia din acel moment era extrem de convenabilă pentru toată lumea. Pilar prefera să-şi petreacă timpul la ţară, iar el – la oraş. Menţineau o relaţie politicoasă şi destul de prietenoasă. Şi astfel îşi păstrase şi poziţia ca director de vânzări din cadrul corporaţiei Giambelli, California.

Merseseră şapte ani pe aceea linie politicoasă. În acel moment, se temea ca nu cumva să deraieze.

René insista să se căsătorească. Ca un compresor căptuşit cu mătase, René avea un stil aparte de a înainta spre scopul ei şi de a aplatiza toate obstacolele pe care le întâlnea în cale. Discuţiile cu ea îl lăsau pe Tony neputincios şi ameţit. Era de o gelozie vecină cu violenţa, arogantă, complicată şi predispusă la îmbufnări glaciale.

Era nebun după ea.

Avea treizeci şi doi de ani şi era mai mică decât el cu douăzeci şi şapte, ceea ce îi alimenta şi mai mult egoul deja exagerat. Nu îl îngrijora faptul că ştia că o interesau banii la fel de mult cum o interesa el ca persoană. Ba chiar o respecta pentru asta. Se temea doar că, dacă i-ar fi oferit ceea ce-şi dorea, ar fi pierdut acel ceva pe care-l voia de la el.

Se cam afla la ananghie. Ca să rezolve problema, Tony procedase la fel cum ar fi făcut cu orice alt necaz: o ignorase pe cât era omeneşte posibil.

Tony admira priveliştea asupra golfului, sorbea vermut şi aştepta ca René să fie gata pentru seara lor în oraş. Era îngrijorat că poate îi expirase timpul.

Se auzi soneria, şi privi într-acolo, uşor încruntat. Nu aşteptau pe nimeni. Era seara liberă a majordomului său, aşa că se duse să deschidă. Încruntarea îi dispăru imediat ce deschise uşa şi o zări pe fiica lui.

— Sophia, ce surpriză plăcută.

— Tată.

Se ridică puţin pe vârfuri, ca să ajungă să-l pupe pe obraz. Se gândi că arăta la fel ca întotdeauna,

ridicol de chipeş. Genele bune şi un chirurg plastician excelent îşi făcuseră bine treaba. Îşi dădu toată silinţa să ignore acel impuls rapid şi instinctiv de resentiment, încercând să se concentreze în aceeaşi măsură pe cel de iubire.

Aparent, avea întotdeauna sentimente contradictorii faţă de tatăl ei.

— Tocmai am venit de la New York, şi voiam să te văd înainte să plec spre moşie.

Îi cercetă chipul – neted, aproape fără riduri şi cu siguranţă netulburat. Avea părul negru încărunţit atractiv pe la tâmple şi ochii de un albastru-închis clar. Bărbia lui era frumoasă, pătrăţoasă, şi avea o mică gropiţă în centru. Când era copilă, îi plăcea la nebunie să-şi bage degetul în acea gropiţă şi să-l facă să râdă. Sentimentul de dragoste faţă de el se amesteca răvăşitor cu resentimentele. Mereu fusese aşa.

— Văd că te pregăteşti să ieşi în oraş, zise ea, observăm du-i fracul.

— În scurt timp. O luă de mână şi o trase înăuntru. Dar mai avem destul timp. Ia loc, prinţesă, şi

povesteşte-mi cum mai eşti. Ce să-ţi aduc?

Îi înclină puţin paharul spre ea, mirosi, apoi aprobă.

— Ce bei şi tu e perfect.

Sophia se uită prin cameră când el se duse spre barul cu băuturi. Se gândi că era un pretext costisitor. Doar formă fără substanţă. Exact ca tatăl ei.

— Tu te duci mâine?

— Unde să mă duc?

Înclină uşor capul când se apropie din nou de ea.

— La moşie.

— Nu, de ce?

Luă paharul şi cugetă puţin în timp ce sorbi din el.

— N-ai primit telefon?

— În legătură cu ce?

Devotamentul începu să clocotească în interiorul ei. O înşelase pe mama ei şi-şi ignorase jurămintele de când îl ştia, iar în cele din urmă le părăsise pe amândouă fără să privească în urmă. Totuşi, făcea parte din familie, şi familia era chemată la moşie.

— La Signora. Încă una dintre întâlnirile ei cu

avocaţi, din câte mi s-a spus. Poate ai vrea să vii.

— Ei bine, chiar eram…

Se retrase imediat de lângă ea când intră René.

Sophia începu să spumege şi se gândi că, dacă exista vreun fel de model pentru amanta-trofeu, atunci René Foxx era aceea. Înaltă, voluptuoasă şi foarte blondă. Rochia Valentino, elegantă, era pusă în valoare de un corp extrem de tonifiat.

Avea părul prins, dat pe spate, care îi scotea în evidenţă chipul frumos şi răsfăţat, ochii verzi perspicace şi gura senzuală – despre care Sophia gândi răutăcios că sigur era întreţinută cu colagen. Alesese să asorteze la rochia Valentino nişte diamante, care îţi luau ochii şi sclipeau pe pielea ei netedă.

Sophia se întrebă cât de mult îl costaseră diamantele acelea pe tatăl ei.

— Bună, zise ea şi mai sorbi din vermut, ca să-şi spele amărăciunea de pe limbă. Eşti René, nu-i aşa?

— Da, de aproape doi ani. Pe tine tot Sophia te cheamă?

— Da, de douăzeci şi şase de ani.

Tony îşi drese glasul. După părerea lui, nu exista

nimic mai periculos pe lume decât două femei cu limba ascuţită. Bărbatul prins la mijloc era mereu cel care că-dea victimă.

— René, Sophia tocmai a venit de la New York.

— Serios? Distrându-se, René luă paharul lui Tony şi sorbi din el. Atunci se explică de ce arăţi obosită, ca venită de pe drumuri. Noi ne pregătim să mergem la o petrecere. Poţi să ne însoţeşti, adăugă ea, luându-l de braţ pe Tony. Sigur am ceva în dulap care să-ţi vină.

Dacă urma vreodată să se aventureze într-o luptă cu René, cu siguranţă nu avea să fie după un drum istovitor, şi cu atât mai puţin nu în apartamentul tatălui ei. Sophia avea să aleagă ea timpul şi locul.

— Foarte drăguţ din partea ta, dar m-aş simţi ciudat să port ceva cu care să atârne pe mine. Şi, oricum, adăugă ea, îndulcindu-şi cuvintele, mă pregătesc să plec spre nord. Afaceri de familie. Lăsă jos paharul. O seară plăcută.

Se îndreptă spre uşă, unde Tony o prinse şi o bătu pe umăr împăciuitor.

— De ce nu vii cu noi, Sophia? Arăţi foarte bine

aşa cum eşti. Eşti foarte frumoasă.

— Nu, mulţumesc. Se întoarse şi îi întâlni privirea. Ochii lui erau plini de scuze sfioase. Era mult prea obişnuită cu acea privire ca să se mai lase înduplecată. Nu prea am chef de petrecere.

Se strâmbă când fiica lui îi închise uşa în faţă.

— Ce voia? ceru să ştie René.

— A trecut puţin pe la noi, după cum spuneam.

— Fiica ta nu face niciodată nimic fără motiv.

El ridică din umeri.

— Se poate să se fi gândit că am putea merge împreună cu maşina spre nord, mâine-dimineaţă. Tereza a convocat iar o întrunire.

René miji ochii.

— Nu mi-ai spus.

— Eu nu am fost chemat. Respinse întreaga chestiune şi începu să se gândească la petrecere şi la cum şi-ar putea face mai bine intrarea el şi René. Arăţi fabulos, René. E păcat să acoperi rochia aceea, chiar şi cu o haină din blană de nurcă. Să-ţi aduc şalul?

— Cum adică n-ai fost chemat? René trânti paharul gol pe masă. Funcţia pe care o ai la Giambelli

e, cu siguranţă, mai importantă decât cea a fiicei tale. René voia să se asigure că aşa aveau să rămână lucrurile. Dacă băbătia reuneşte familie, atunci te duci. Plecăm mâine-dimineaţă.

— Noi? Dar…

— Tony, e momentul perfect să pui piciorul în prag şi să-i spui lui Pilar că vrei să divorţezi. Stăm puţin în seara asta, ca să avem amândoi mintea limpede mâine. Se apropie de el şi-şi plimbă degetele pe obrazul lui. Ştia foarte bine că, pentru a-l manipula pe Tony, era nevoie de cereri ferme şi de recompense fizice, înţelept contopite. Şi, când ne întoarcem la noapte, o să-ţi arăt şi la ce poţi să te aştepţi de la mine, după ce voi fi soţia ta. Când ne întoarcem, Tony… Se aplecă spre el şi-l muşcă incitant buza de jos. O să poţi să-mi faci orice vrei.

— Hai să sărim peste petrecere, atunci.

René începu să râdă şi se retrase din braţele lui.

— E importantă. Şi aşa o să ai timp să te gândeşti exact ce vrei să-mi faci. Îmi aduci, te rog, dragule, blana de samur?

Conformându-se, Tony merse să-i aducă haina.

René se gândi că avea chef de samur în acea seară. Se simţea bogată.

Capitolul 2

Valea şi dealurile care se înălţau din ea erau acoperite cu un strat subţire de zăpadă. Viţele-de-vie urcau pantele, ca nişte soldăţei temperamentali şi adesea aroganţi, crengile lor goale străpungând ceaţa domoală care transforma munţii din jur în umbre duioase. Podgoria dormea şi tremura sub zorii sidefaţi ai zilei.

Acel peisaj paşnic ajutase la făurirea unei averi, care avea să fie din nou pusă în joc, de la sezon la sezon. Iar natura era deopotrivă prieten şi duşman.

Sophia considera facerea vinului o artă, o afacere şi o ştiinţă. Şi mai era şi cea mai mare afacere din oraş.

Studie terenul, de la fereastra casei bunicii ei. Era sezonul curăţării, şi îşi imagina că, în timpul în care ea fusese plecată, viile fuseseră deja studiate şi evaluate şi că se începuseră deja primele etape ce aveau să ducă la recolta de anul viitor. Era bucuroasă că fusese chemată, pentru că aşa putea să ia parte şi

ea la acei primi paşi spre bogăţia podgoriei.

Afacerile cu vin îi consumau toată energia de fiecare dată când era plecată. Funcţia din corporaţie îi ocupa cea mai mare parte a timpului, aşa că rareori avea vreun răgaz să se gândească la podgorie. Dar, în clipe precum aceea, când revenea la moşie, nu prea se mai gândea la nimic altceva. Totuşi, nu putea rămâne prea mult. Avea obligaţii la San Francisco. Trebuia să finiseze încă o campanie publicitară. Centenarul Giambelli se apropia cu paşi repezi. Iar după succesul licitaţiei de la New York, urmau alte etape care aveau nevoie de atenţia ei.

„Un vin vechi pentru un mileniu nou”, gândi ea. „Moşia Giambelli: începutul următorului secol de excelenţă”.

Totuşi, era nevoie de ceva nou, proaspăt şi inteligent ca să atragă piaţa tânără. Pe cei care cumpărau vinul pe fugă, din impuls, ca să meargă la o petrecere. Cu siguranţă avea să-i vină vreo idee. Doar asta era treaba ei.

Oricum, ţinându-şi mintea astfel ocupată, nu se mai gândea la tatăl ei sau la comploturile lui René.

Sophia îşi reaminti că nu era deloc treaba ei dacă tatăl său voia să se cupleze cu o femeie care fusese model de lenjerie intimă şi care avea inima de mărimea şi textura unei stafide. Doar se mai făcuse de râs şi sigur avea să se mai facă. Îşi dorea să-l poată urî pentru slăbiciunea patetică a caracterului său şi pentru neglijarea cu seninătate a fiicei lui. Dar acea dragoste constantă şi stăruitoare pur şi simplu nu voia să dispară şi se gândea că acest lucru o făcea la fel de necugetată ca mama ei. Nu îi păsa de niciuna din ele la fel de mult cum îi păsa de croiala costumului său. Şi nici nu se mai gândea de două ori la vreuna, la două minute după ce dispăreau din raza lui vizuală. Era un nemernic. Extrem de egoist, rareori afectuos şi veşnic nepăsător.

Se gândi că poate şi asta făcea parte din farmecul lui.

Începu să-şi dorească să nu fi trecut pe la el cu o seară înainte şi să nu mai simtă acea nevoie de a păstra vie legătura dintre ei, indiferent de ceea ce făcea sau nu făcea.

Elotărî că era mai bine să rămână în mişcare, la

fel cum făcea de şapte ani de zile. Călătorii, serviciu, să-şi umple timpul şi viaţa cu obligaţii profesionale şi sociale. Două zile, decise ea. Avea să-i ofere bunicii ei două zile. Perioadă în care să petreacă timp alături de familia ei, în podgorie şi în cramă. Apoi avea să revină la lucru în adevăratul sens al cuvântului.

Noua campanie publicitară trebuia să fie cea mai bună din industrie. Avea să se asigure de asta.

În timp ce cerceta dealurile cu privirea, văzu două siluete apropiindu-se prin ceaţă. Bărbatul era înalt şi greoi şi avea pe cap o pălărie maro, veche. Femeia, dreaptă ca vergeaua, purta cizme bărbăteşti şi pantaloni şi avea părul la fel de alb ca zăpada pe care călcau. Un câine din rasa Border Collie înainta cu greu, printre ei. Erau bunicii ei. Îşi făceau plimbarea de dimineaţă cu bătrâna şi veşnic credincioasa Sally.

O înveseli vederea lor. Indiferent ce s-ar fi schimbat în viaţa ei şi la ce noutăţi ar fi trebuit să se adapteze, aceea imagine era o constantă îmbucurătoare. La Szgnora şi Eli MacMillan. Şi podgoria.

Se retrase grăbită de la fereastră ca să-şi ia

haina şi să li se alăture.

La şaizeci şi şapte de ani, Tereza Giambelli avea mintea ascuţită ca briciul şi trupul sculptat. Învăţase arta de a cultiva viţă-de-vie pe când stătea pe genunchiul bunicului ei. Când avea numai trei ani, călătorise cu tatăl ei în California, ca să transforme valea de struguri copţi în vin. Devenise bilingvă şi călătorise între California şi Italia la fel de des cum alte copile mergeau la terenul de joacă.

Învăţase să iubească munţii, desişul pădurii şi ritmul vocilor americane.

Cu toate acestea, nu simţise niciodată că acolo era casa ei. Nu, acasă era la castello. Dar îşi făcuse un loc al ei acolo şi era mulţumită de el. Se căsătorise cu un bărbat care îndeplinea criteriile şi standardele familiei ci şi învăţase să-l iubească. Aveau o fiică împreună şi purta în suflet o durere de neconsolat – că născuse doi Iii morţi.

Îşi îngropase soţul la numai treizeci de ani. Nu-i luase niciodată numele şi nici nu i-l dăduse fiicei ei. Era o Giambelli, iar acea moştenire – acea responsabilitate – era pentru ea mai sacră şi mai

importantă chiar decât legământul căsătoriei.

Avea şi un frate, pe care-l iubea foarte mult. Acesta era preot şi avea o turmă de oi în Veneţia. Mai avusese unul, dar acesta din urmă murise soldat, cu mult înainte de a apuca să trăiască cu adevărat. Îi onora amintirea, în ciuda faptului că era destul de vagă.

Mai avea şi o soră, pe care o considera cel puţin prostuţă şi care adusese pe lume o fiică şi mai şi decât ea.

Depindea numai de ea să ducă mai departe linia şi arta familiei. Şi asta făcuse.

Căsătoria cu Eli MacMillan fusese analizată cu prudenţă şi planificată meticulos. O considerase o fuziune, de vreme ce viile sale erau de cea mai bună calitate şi amplasate puţin mai jos de ale ei, în vale. Era un om liun, dar şi mai mult cântărise în socotelile ei faptul i a era şi un foarte bun negustor de vinuri. Bărbatul ţinea la ea, dar mai fuseseră şi alţii care ţinuseră la ea. Se bucura de compania lui, dar la fel de mult se bucurase şi de compania altor bărbaţi. În cele din urmă, începuse să-l vadă ca fiind un vin Merlot, un

suc dulce şi blând, care se putea contopi perfect cu tăria ei de C. abernet Sauvignon.

Combinaţia ideală putea produce rezultate excelente. Acceptarea propunerii lui de căsătorie fusese condiţionată de aranjamente de afaceri complexe şi detaliate.

Acele aranjamente aduceau beneficii ambelor părţi implicate. Şi, în plus, o mulţumiseră.

Tereza descoperise apoi, cu surprindere, în acea căsătorie, care se apropia deja de cel de-al douăzecilea an, tot confortul, plăcerea şi satisfacţia pe care şi le putea dori. Eli era încă un bărbat foarte atrăgător, iar Tereza nu desconsidera astfel de chestiuni, întrucât spuneau foarte mult despre gene. Pentru ea, ereditatea unui om era la fel de importantă precum ceea ce reuşea să realizeze din el însuşi.

În ciuda faptului că era cu zece ani mai mare, ea nu vedea niciun semn cum că s-ar preda în faţa vârstei, încă se trezea în fiecare zi la răsăritul soarelui şi încă ieşea cu ea la plimbare în fiecare dimineaţă.

Ajunsese să aibă încredere în el, cum avusese numai în bunicul ei, şi să ţină la el mai mult decât la

orice alt om care nu-i era rudă de sânge.

Eli îi cunoştea toate planurile şi majoritatea secretelor.

— Sophia a ajuns târziu aseară.

— Ah! Eli îşi puse mâna pe umărul ei, şi merseră împreună printre rândurile de vie. Pentru el era un gest simplu şi obişnuit, însă Terezei îi luase ceva timp să se obişnuiască cu acea atingere naturală a unui bărbat – a soţului ei. Avusese însă nevoie deşi mai mult timp să înveţe că se putea baza pe ea. Credeai că nu o să vină?

— Ştiam că va veni. Tereza era mult prea obişnuită să fie ascultată ca să se îndoiască de asta. Dacă ar fi venit direct de la New York, ar fi ajuns mai devreme.

— Înseamnă că a avut vreo întâlnire. Sau a fost la cumpărături.

Tereza miji ochi. Erau aproape complet negri, şi încă vedea foarte bine la distanţă. Vocea ei era ascuţită şi aducea cu ea muzica exotică a ţării sale natale.

— Sau s-a oprit să-l vadă pe taică-su.

— Sau s-a oprit să-l vadă pe taică-său, aprobă Eli în felul lui lent şi liniştitor. Loialitatea e o trăsătură pe care ai admirat-o întotdeauna, Tereza.

— Atunci când e câştigată. Oricât de mult ţinea la el, existau momente în care îngăduinţa lui nemărginită scotea din sărite. Anthony Avano nu a câştigat altceva decât dezgust.

— Un om deplorabil, un soţ nenorocit şi un tată mediocru. Eli se gândi că toate acestea îl asemănau foarte mult cu propriul său fiu. Şi, cu toate astea, încă lucrează pentru tine.

— L-am lăsat să se implice prea personal în afacerile Giambelli în primii ani. Se gândi că avusese încredere în el pentru că văzuse că avea potenţial. Fusese înşelată de el, şi asta nu avea s-o ierte niciodată. Ştie totuşi să vândă. Mă folosesc de uneltele care-şi fac treaba bine. Mai demult, concedierea lui ar fi fost o satisfacţie personală, dar o alegere neînţeleaptă din punct de vedere profesional. Cel mai bine e ceea ce e bine pentru Giamlielli. Dar nu-mi place s-o văd pe nepoata mea încercând să-i intre graţii. Ah. Lăsă deoparte gândurile despre

ginerele ei cu o fluturare nerăbdătoare a mâinii. Să vedem cum va primi ceea ce am să spun azi. Sophia sigur i-a zis că am chemat-o acasă. Aşa că va veni şi el.

Eli se opri şi se întoarse.

— Şi exact aşa ai şi intenţionat. Ştiai că o să-i spună.

Ochii ei negri străluciră, şi zâmbi rece.

— Şi dacă ar fi aşa, ce?

— Eşti o femeie dificilă, Tereza.

— Da. Mulţumesc.

Eli începu să râdă şi clătină din cap, apoi continuă să meargă alături de ea.

— Anunţurile tale de azi sigur vor cauza probleme. Resentimente.

— Aşa sper. Se opri să examineze o parte dintre lujerii mai tineri, susţinuţi de spaliere din sârmă. Doar celui mai puternic i se permite să se dezvolte şi să fie instruit. Mulţumirea de sine se transformă în putregai, Eli. Tradiţia trebuie respectată, iar noul – explorat. Cercetă terenul cu privirea. Ceaţa era densă şi rece, iar aerul umed. Era sigură că în acea zi soarele nu

avea să reuşească să răzbată prin ceaţă. Se gândi că iernile deveneau din ce în ce mai lungi cu fiecare an care trecea. Am plantat cu mâinile mele unii dintre lujerii ăştia de vie, continuă ea. Vlăstari pe care i-a adus tata din Italia.

Pe măsură ce au îmbătrânit, au răsărit lujeri noi din ei. Cei tineri au mereu nevoie de spaţiu ca să-şi consolide-ze rădăcinile, Eli, iar celor bătrâni li se cuvine respect. Ceea ce am construit aici, tot ce am construit în timpul de când suntem împreună ne aparţine. Voi face cu pod-goria – şi pentru ea – ceea ce cred de cuviinţă.

— Aşa ai făcut mereu. Iar în cazul acesta, ca-n multe altele, de altfel, sunt de acord cu tine. Totuşi, asta nu înseamnă că sezonul care urmează va fi unul uşor.

— Dar va fi de calitate superioară, zise ea. Anul acesta… întoarse mâna şi răsuci între degete un cârcel gol de viţă. Va aduce o producţie rafinată şi fină. Ştiu asta. Se întoarse şi-şi privi nepoata alergând pe pantă spre ei. E atât de frumoasă, Eli.

— Da. Şi puternică.

— Va trebui să fie, zise Tereza şi înainta ca să-i prindă mâinile Sophiei într-ale ei. Buon giorno, cara. Como va! 1

— Bene. Bene. Se sărutară pe obraji, ţinându-se strâns de mâini. Nonna1 2. Sophia se lăsă pe spate şi studie chipul bunicii ei. Era un chip arătos. Nu la fel de frumos şi de blând ca al fetiţei de pe etichetă, dar cu siguranţă puternic şi aproape aprig. Considerase întotdeauna că faţa ei fusese sculptată deopotrivă de timp şi de ambiţie. Arăţi minunat. Şi tu la fel.

Se întoarse şi-l îmbrăţişă pe Eli. Cu el totul era mult mai simplu. Era Eli, pur şi simplu Eli, singurul bunic pe care-l cunoscuse vreodată. De încredere, iubitor şi simplu.

Bărbatul o ridică puţin când o îmbrăţişă, încât degetele ei de la picioare părăsiră o clipă pământul. Asta o făcea să râdă şi să-l strângă şi mai tare în braţe.

— V-am văzut de la fereastră. Făcu un pas înapoi de îndată ce tălpile ei atinseră iar pământul, apoi se aplecă să o mângâie şi să o dezmierde pe Sally. Voi trei sunteţi ca un tablou. Eu l-aş numi Podgoria,

continuă ea, îndreptându-se să-i încheie lui Eli haina la gât, ca să-l protejeze de frig. Ce mai dimineaţă!

1 „Bună ziua, draga mea. Ce faci?” (în limba italiană, în original) (n.tr.)

2 „Bunico” (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Închise ochii, lăsă capul pe spate şi inspiră adânc. Simţea miros de umezeală, mirosul săpunului bunicii ei şi al tabacului cu care Eli probabil îşi căptuşise buzunarele.

— Ai avut succes în călătoria ta? întrebă Tereza.

— Am notiţe. Şi notiţele mele au notiţe, adăugă ea, apoi îi luă de braţ pe amândoi, râzând, ca să poată merge împreună. O să fii mulţumită, Nonna. Şi îţi spun, cu vădită modestie, că am câteva idei strălucite pentru campania de promovare.

Eli se uită spre Tereza şi, de îndată ce văzu că nu avea de gând să spună nimic, o bătu pe mână pe Sophia. Se gândi că necazurile aveau să înceapă din clipă în clipă.

— A început curăţarea viei. Sophia observă tăieturile proaspetele de pe cârceii de viţă. Au început şi la MacMillan?

— Da. Doar e timpul.

— Pare că mai e mult până la recoltă. Vrei să-mi spui ele ce ne-ai chemat pe toţi aici, Nonna! Ştii că ador să vă văd pe tine, pe Eli şi pe mama. Dar la Giambelli sunt mai multe de făcut decât doar pregătirea podgoriei.

— Vorbim mai târziu. Hai să luăm micul dejun înainte să se trezească monstruleţii ăia ai lui Donato şi să ne înnebunească pe toţi de cap.

— Nonna.

— Mai târziu, zise Tereza încă o dată. Încă nu suntem toţi.

Villa Giambelli era aşezată pe o colină deasupra mijlocului văii, chiar lângă o pădure care fusese lăsată să crească în voie. Când bătea soarele pe ele, cărămizile dezvăluiau nuanţe de auriu, roşu şi ocru. Erau, de asemenea, foarte multe ferestre. Vinăria fusese construită astfel încât să fie o replică a celei din Italia şi era încă în folosinţă, în ciuda faptului că fusese extinsă şi modernizată fără milă. De curând, fusese adăugată şi o cameră de degustare foarte mare, amenajată atractiv. Cu programare stabilită

dinainte, clienţii puteau veni acolo să deguste soiurile de vin, cu pâine şi brânzeturi. De patru ori pe an erau invitate cluburi de vin la întruniri extravagante şi se putea, de asemenea, organiza vizitarea birourilor de acolo sau din San Francisco.

Vinul cumpărat direct de la fabrică la astfel de ocazii putea fi transportat oriunde în lume.

Pivniţele, cu aerul lor umed şi rece, care căptuşeau dealurile, erau folosite pentru depozitarea şi îmbătrâni-rea vinului. Câmpurile care adăposteau Villa Giambelli şi edificiile sale se întindeau pe mai mult de o sută de hectare, iar în perioada recoltei, mirosul aerului aducea cu el promisiunea vinului.

Curtea centrală era pavată cu marmură de culoarea roşie a vinului Chianti şi se lăuda cu o fântână din care Bacchus zâmbea larg, veşnic înălţând paharul. După ce trecea frigul iernii, erau scoase acolo zeci şi zeci de ghivece, pentru ca spaţiul să fie animat cu felurite flori şi parfumuri.

Casa se ridica falnic, cu douăsprezece dormitoare şi cincisprezece băi, o seră, o sală de bal şi o sală de mese protocolară, care ar fi putut găzdui

şaizeci de persoane. Existau încăperi dedicate muzicii şi încăperi care cele-brau cărţile. Birouri de lucru şi de meditaţie. Între zi-durile sale se ascundea şi o colecţie impresionantă de opere de artă şi de antichităţi, de origine italiană şi americană, în faţa căreia ar fi pălit oricare alta.

Exista piscină atât în exterior, cât şi în interior, precum şi un garaj în care puteau încăpea douăzeci de maşini. Iar grădinile erau fantezii devenite realitate. Vasta construcţie din piatră era înconjurată cu balcoane şi terase, iar o serie de scări private facilitau intrarea şi ieşirea familiei, dar şi a invitaţilor.

În ciuda mărimii, a anvergurii şi a comorilor inesti-mabile, Villa Giambelli era şi un cămin primitor.

Prima dată când o văzuse, Tyler considerase că era un castel, plin de încăperi uriaşe şi de pasaje complicate, în acel moment, i se păruse mai degrabă o închisoare, unde era condamnat să-şi petreacă mult prea mult timp, împreună cu mult prea mulţi oameni. Şi-ar fi dorit să fie afară, în aerul rece şi umed, ocupându-se de viile sale şi sorbind cafea tare din termos. În schimb însă, era blocat în salonul familiei şi

sorbea un Chardonnay excelent.

locul trosnea jovial în vatră şi prin cameră erau micuţe liors d'oeuvres1, aşezate pe platouri colorate, de ceramică italiană.

Pur şi simplu nu înţelegea de ce oamenii pierdeau atâta timp pregătind apetitive micuţe, când era mult mai uşor şi mai rapid să faci un sandviş. De ce naiba mâncarea trebuia să fie un ditamai evenimentul? îşi imagina că ar fi fost linşat pe loc dacă ar fi rostit o asemenea erezie într-o gospodărie italiană.

Fusese obligat să se schimbe din hainele lui de lucru în pantaloni largi şi pulover – asta considera el îmbrăcăminte formală. Cel puţin nu se strangulase într-un costum ca… Oare cum îl chema pe tip? Don. Don din Veneţia, cu nevastă-sa care se machia prea mult, purta prea multe bijuterii şi care părea să aibă mereu un bebeluş gălăgios ataşat de una dintre părţile corpului. Femeia aceea vorbea prea mult, şi nimeni nu părea să-i acorde atenţie, cu atât mai puţin soţul ei.

Francesca Giambelli Russo nu spunea aproape nimic. Ty se gândi că era un contrast bine-venit pe

lângă La Signora. Nici n-ai fi zis că erau surori. Era slabă.

O apariţie fantomatică. O femeie ca o himeră, care stătea mereu lipită de scaunul ei şi care lăsa impresia că s-ar fi speriat de moarte dacă i s-ar fi adresat cineva în mod direct.

Ty era mereu grijuliu să nu facă asta.

Băieţelul – dacă un demon din iad putea fi numit băieţel – stătea întins pe covor, buşind una de alta două camioane de jucărie. Sally, Border Collie-ul lui Eli, se ascundea sub picioarele Sophiei. Superbe picioare de altfel, observă Ty absent.

Sophia era la fel de aranjată şi de elegantă ca întotdeauna – ca o imagine luată de la televizor şi aşezată cu mâna în lumea tridimensională. Părea absolut fascinată de ceva ce îi spunea Don. Ochii ei mari de ciocolată neagră îl fixau atent. Ty o văzu dându-i discret lui Sally nişte gustări. Mişcarea ei păru mult prea abilă şi calcula

1 a ca să fie pe deplin atentă la conversaţie.

1 „nperitive, gustări” (în limba franceză, în original) (n.tr.)

— Poftim. Măslinele umplute sunt excelente. Pilar venise lângă el cu o farfurie mică în mână.

— Mulţumesc. Tyler îşi mută imediat atenţia. Dintre toţi membrii familiei Giambelli, Tyler se simţea cel mai în largul său cu Pilar. Aceasta nu-i pretinsese niciodată să converseze despre nimicuri fără rost, doar de dragul de a-şi auzi propria voce. Ai idee când o să trecem la subiect?

— Când o să fie gata mama şi nicio clipă mai devre-me. Sursele mele îmi spun că au fost aşezate paisprezece locuri la masă pentru prânz, dar nu reuşesc să-mi dau seama pe cine mai aşteptăm. Dar, oricine ar fi şi despre orice ar fi vorba, Eli pare destul de mulţumit. Acesta e unsemn bun.

Începu să se încrunte, dar îşi aminti repede de maniere.

— Să sperăm.

— Nu te-am mai văzut pe aici de câteva săptămâni, cred că ai fost ocupat, zise ea în acelaşi timp în care pronunţa el cuvintele, apoi începu să râdă. Normal. Ce-ai mai făcut în afară de treabă?

— Păi, ce altceva ar mai fi?

Pilar clătină din cap şi îi oferi din nou măsline.

— Dintre noi toţi, tu semeni cel mai mult cu mama. Nu erai cu cineva vara trecută? O blondă drăguţă? Pat, Patty?

— Patsy. Nu eram chiar împreună. Mai degrabă… Făcu un gest vag. Ştii tu.

— Dragule, chiar ar trebui să ieşi mai mult. Şi nu doar pentru… ştii tu ce.

Cuvintele ei semănau atât de mult cu ceva ce ar fi spus o mamă, încât el nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ţi-aş putea spune acelaşi lucru.

— O, dar eu sunt bătrână şi am concepţii învechite.

— Cea mai atrăgătoare bătrână din încăpere, ripostă el, făcând-o din nou să râdă.

— Mereu eşti drăguţ, când vrei.

Acea afirmaţie, chiar şi venită de la un bărbat pe care îl considera un fiu surogat, o înveseli – mai ales într-o perioadă în care era destul de amărâtă.

— Mamă, ai pus monopol pe măsline.

Sophia se ridică şi luă una de pe farfurie. Era

foarte energică şi temperamentală, în comparaţie cu mama ei drăguţă şi calmă. Părea genul de femeie care te lovea tare şi pe neaşteptate, dacă te apropiai prea mult.

Sau cel puţin aşa i se păruse mereu lui Ty. Acela era singurul motiv pentru care încercase mereu să păstreze faţă de ea o distanţă sigură şi confortabilă.

— Haide, vorbeşte cu mine. Aveai de gând să mă laşi pentru totdeauna blocată într-o conversaţie cu Don cel Plictisitor? murmură Sophia.

— Biata Sophia! Ei bine, priveşte altfel lucrurile. probabil e prima dată în săptămâni întregi când reuşeşte să lege cinci cuvinte, fără să-l întrerupă Gina.

— Crede-mă că a recuperat. Dădu peste cap ochii aceia întunecaţi şi exotici. Şi, Ty, tu ce mai faci?

— Bine.

— Munceşti din greu la MacMillan?

— Sigur.

— Ştii vreun cuvânt care are mai mult de două silabe?

— Câteva. Credeam că eşti la New York.

— Am fost, zise ea, imitându-i tonul vocii. Acum

sunt aici. Se uită peste umăr imediat ce verişorii ei mai mici! începură să plângă şi să ţipe. Mamă, dacă şi eu am fost la fel de nesuferită când eram mică, cum de te-ai stăpânit să nu mă îneci în fântână?

— Tu n-ai fost niciodată nesuferită, draga mea. Dificilă, arogantă şi temperamentală da, dar niciodată nesuferită. Scuză-mă. Îi dădu farfuria Sophiei şi se duse să facă ceea ce ştia ea mai bine. Să fie împăciuitoare.

— Probabil ar fi trebuit să fac eu asta, zise Sophia şi oftă, privind-o pe mama ei mergând la fetiţa supărată. I kir n-am văzut în viaţa mea doi copii mai enervanţi decât ăştia.

— Li se trage de la faptul că sunt răsfăţaţi şi neglijaţi.

— În acelaşi timp? Chibzui o clipă asupra spuselor lui şi-l urmări pe Don ignorându-şi fiul care ţipa şi pe Gina i are gângurea prosteşte ca să-l amuze. Bună observaţie, liotărî ea.

Îşi întoarse apoi atenţia înapoi la Ty, pentru că, slavă Domnului, copii aceia nu erau problema ei. Decise că era foarte… bărbat. Părea plămădit din

ocrotitorii văii. Şi cu siguranţă era mai plăcut de privit decât accesul de furie al copilului de patru ani din spatele ei.

Numai dacă ar fi reuşit să-l facă să poarte o conversaţie rezonabilă cu ea! Atunci ar fi fost ocupată până se servea prânzul.

— Ai idee care e subiectul adunării noastre de astăzi? întrebă Sophia.

— Nu.

— Mi-ai spune dacă ai şti?

El ridică din umeri şi o privi pe Pilar murmurându-i ceva micuţei Tereza şi cărând-o în braţe până la fereastră. I se păru că părea în elementul ei. Se gândi că o comparaţie mai potrivită ar fi fost că semăna cu o Mă-donă. Şi, din cauza acestui fapt, chiar şi micuţa copilă enervantă avea o aură îmbietoare şi emoţionantă.

— De ce crezi că fac oamenii copii dacă apoi nu le dau atenţie cu adevărat?

Sophia dădu să spună ceva, dar se întrerupse, întrucât tatăl ei şi René intrară în salon.

— Bună întrebare, murmură ea, luându-i paharul

din mână şi terminând vinul. O întrebare foarte bună.

Pilar se încordă la fereastră, şi într-o clipă îi dispăru toată acea plăcere de a face un copil nefericit să se simtă mai bine. Se simţi pe dată ponosită, neatrăgătoare, bătrână, grasă şi amărâtă. Acela era omul care se lepădase de ea. Şi lângă el se afla ultima dintr-un şir lung de înlocuitoare. Mai tânără, mai frumoasă, mai deşteptă, mai sexy.

Pilar ştia foarte bine că mama ei nu avea de gând să-i întâmpine, aşa că lăsă totuşi copilul jos şi se duse spre ei.

Zâmbetul ei era cald şi natural, iar asta îi înfrumuseţa faţa mult mai mult decât avea să conştientizeze ea vreodată. Pantalonii şi puloverul ei erau mult mai eleganţi decât costumul de afaceri pe care-l purta René. Manierele ei alese îi ofereau o distincţie înnăscută, care strălucea mai tare decât diamantele.

— Ce bine că ai putut ajunge, Tony. Bună, René.

— Pilar. René zâmbi puţin şi-şi plimbă mâna pe braţul lui Tony. Diamantul de pe degetul ei străluci când prinse lumina. Aşteptă o clipă, ca să se asigure

că Pilar văzuse inelul şi înţelesese însemnătatea lui. Arătaţi… odihnită.

— Mulţumesc. I se înmuiară genunchii. Simţi că nu se mai putea ţine pe picioare, ca şi când René ar fi lovit-o în spatele genunchilor, cu vârful pantofilor ei de lac de culoare roşie. Intraţi, vă rog, luaţi loc. Ce să vă aduc de băut?

— Nu te agita, Pilar, replică Tony, chiar în clipa în care se apleca să o pupe pe obraz. Mergem s-o salutăm pe Tereza.

— Du-te la maică-ta, zise Ty în şoaptă.

— Poftim?

— Du-te, găseşte o scuză şi ia-o de aici pe mama ta.

Abia atunci văzu şi Sophia diamantul de pe degetul lui René şi şocul din ochii mamei ei. Îi aruncă farfuria în braţe lui Ty şi se deplasă în partea cealaltă a camerei.

— Mamă, ai putea să mă ajuţi cu ceva o clipă?

— Desigur… lasă-mă doar să…

— Nu durează mult, continuă Sophia şi o trase repede pe Pilar din cameră. Nu se mai opri până nu

ajunse mult în josul holului, în dreptul bibliotecii cu două etaje. Intră, închise uşile în urma ei şi se lăsă pe spate, sprijinindu-se de ele. Îmi pare atât de rău, mamă.

— Of. Încercând să râdă, Pilar îşi trecu o mână tremurândă pe faţă. N-aş mai putea zice că am ieşit cu faţa curată din asta.

— Te-ai descurcat minunat. Sophia se grăbi spre mama ei, chiar când acesta se lăsa pe braţul unui fotoliu. Dar cunosc expresia asta. Îi cuprinse faţa în mâini. Se pare că o cunoştea şi Tyler. Inelul e ostentativ şi sare-n ochi, la fel ca ea.

— O, draga mea. Avea un râs forţat, dar se chinuia din răsputeri. E nemaipomenit şi splendid – exact ca ea. E în regulă. Doar că începuse deja să răsucească pe deget verigheta simplă de aur pe care încă o purta. Serios că e în regulă.

— Pe naiba! O urăsc. Îi urăsc pe amândoi şi mă duc chiar acum să le-o spun.

— Să nu faci asta. Pilar se ridică şi o prinse de braţe pe Sophia. Oare durerea pe care o vedea atât de limpede în ochii fiicei sale se putea citi şi într-ai ei?

Oare era vina ei? Oare o trăsese şi pe fiica sa după ea în iadul acela îngrozitor pe care-l trăia? Asta nu rezolvă nimic şi nu schimbă lucrurile. Nu are niciun rost să urăşti, Sophia. Ura nu face altceva decât să te mistuie pe tine.

„Ba nu”, gândi Sophia. „Ba nu. Ura te poate căli”.

— Înfurie-te! îi ceru ea. Fii furioasă şi supărată şi înnebunită.

„Fii cumva”, gândi ea. „Cumva numai nu învinsă şi îndurerată. Nu pot suportaaşa ceva”.

— O faci tu, draga mea. Îşi plimbă blând mâinile pe braţele Sophiei. Mult mai bine decât aş fi făcut-o eu.

— Cum să intre acolo aşa?! Să intre şi să ţi-o bage aşa în ochi. N-avea niciun drept să-ţi facă asta, mamă! Nici mie.

— Are dreptul să facă orice vrea. Doar că a făcut-o atât de prost. Se gândi că şi asta era tot o scuză. Îşi petrecuse ultimii aproape treizeci de ani scuzându-l pe Anthony Avano. Îi era greu să se dezveţe de un asemenea obicei. Nu trebuie să te rănească asta. E totuşi tatăl tău. Şi va rămâne tatăl tău, orice se va

întâmpla.

— Nu mi-a fost niciodată tată.

Pilar păli.

— O, Sophia.

— Nu, nu. Furioasă pe sine, Sophia ridică o mână. Ba sunt o nesuferită. Toată treaba asta nu are legătură cu mine, dar nu mă pot abţine să n-o fac să pară despre mine. Nu-i nici măcar despre el, zise ea, potolindu-se. El nu-şi dă seama, dar ea da. Era perfect conştientă de ceea ce făcea. Şi de cum a vrut s-o facă. Şi urăsc că a venit aşa în casa noastră şi se consideră superioara ta – ba nu, la naiba, a noastră. A noastră a tuturor.

— Ignori un aspect, scumpa mea. S-ar putea ca René chiar să-l iubească.

— Ei, haide.

— Câtă ironie. Eu l-am iubit, de ce nu l-ar iubi şi ea?

Sophia se îndepărta ca un vârtej. Nu voia decât să lovească în ceva, să spargă ceva. Şi să ia cioburile acelui ceva şi s-o zgârie pe René pe faţa aia perfectă. Iubeşte banii lui, poziţia lui socială şi blestematul lui

de i ont bancar.

— Probabil. Dar e genul de bărbat care face femeile. a-l iubească, fără să depună niciun efort.

Sophia înţelese imediat nostalgia din vocea mamei ei. (îi toate că ea nu iubise niciodată un bărbat, recunoş-tea mult prea bine o femeie care iubea. Care încă iubea. Iar deznădejdea acelei conştientizări o potoli imediat.

— Nu ai încetat să-l iubeşti?

— Ar fi bine s-o fac, dacă n-am făcut-o până acum. Îmi promiţi ceva? Nu face o scenă.

— Urăsc să renunţ la satisfacţia asta, dar presupun că dezinteresul rece ar putea avea un impact şi mai mare. Într-un fel sau altul, am de gând să-i şterg expresia aia îngâmfată de pe mutră. Se întoarse la mama ei şi o sărută pe ambii obraji, apoi o îmbrăţişă. Pe ea chiar o putea iubi fără umbre şi pete. O să fii bine, mamă?

— Da. Doar asta nu-mi schimbă cu nimic viaţa, nu? Acel gând era încărcat de vină. Nimic nu se schimbă cu adevărat. Să mergem înapoi.

— Hai să-ţi spun ce o să facem, începu Sophia

când ajunseră înapoi în hol. O să văd cum îmi schimb programul, ca să-mi eliberez câteva zile. Apoi, noi amândouă o să mergem la spa. O să stăm cufundate în noroi până la gât, o să ne facem masaj facial şi o să ne exfoliem, masăm şi aranjăm corpurile. O să cheltuim o droaie de hani pe produse de frumuseţe pe care n-o să le folosim niciodată şi o să lenevim toată ziua în halate de baie.

Uşa toaletei se deschise, chiar când treceau pe lângă ea, şi de acolo ieşi o brunetă de vârstă mijlocie.

— Toată treaba asta sună extraordinar. Când plecăm?

— Helen. Pilar îşi duse mâna la inimă când se aplecă să o pupe pe prietena ei pe obraz. M-ai speriat de moarte.

— Scuze. A trebuit să fug până la baie. Începu să-şi aşeze obsesiv peste şolduri fusta costumului ei gri-închis, parcă ar fi încercat să şi le micşoreze şi să se asigure că s-au aşezat la loc. E de la toată cafeaua pe care am băut-o pe drum încoace. Vai, Sophia, eşti superbă. Deci…

Mută servieta dintr-o mână în alta şi îşi îndreptă

umerii. Aceiaşi suspecţi neobişnuiţi în salon?

— Mai mult sau mai puţin. Nu mi-am dat seama că mama se referea şi la tine când a zis că vin avocaţii. Sophia se gândi imediat că trebuia să fie o treabă foarte serioasă dacă bunica ei o chemase pe judecătoarea Helen Moore.

— Nici Pilar nu ştia. Şi nici eu, până acum câteva zile. Dar bunica ta a insistat să mă ocup personal de treaba asta. Ochii ageri ai lui Helen se îndreptară imediat spre salon. Era, într-un fel sau altul, implicată în afacerile familiei Giambelli de cel puţin patruzeci de ani. Şi o fascinau constant. Aşadar, nu v-a spus nimic?

— Aşa se pare, murmură Pilar. Helen, dar ea e bine, da? Am considerat treaba asta cu schimbatul testamentului ca fiind o altă parte din etapa asta prin care trece de un an... de la moartea lui Signore Baptista.

— Din câte ştiu eu, din acest punct de vedere, La Signora e sănătoasă tun. Helen îşi aranjă ochelarii cu rame negre şi îi zâmbi apoi celei mai vechi prietene a ei. În calitate de avocată a ei, nu pot să divulg mai

multe despre motivele sale, Pilar. Chiar dacă le înţeleg pe deplin. E spectacolul ei. Hai să mergem să vedem dacă este gata să se tragă cortina.

Capitolul 3

La Signora nu se grăbea niciodată să-şi spună repli-ca. Se ocupase personal de alegerea meniului, dorind să dea tonul unui eveniment generos şi neprotocolar. Vinurile servite erau de la viile din California, atât Giambelli, cât şi MacMillan. Chiar şi acest aspect fusese planificat meticulos.

Nu voia să discute afaceri la masă. Spre supărarea Ginei, nu avea de gând nici să lase la masă trei copii prost crescuţi. Aceştia fuseseră trimişi în odaia copiilor cu o servitoare, care urma să primească o primă financiară pentru timpul petrecut cu ei şi respectul considerabil al Terezei – asta dacă rezista o oră cu ei.

Când în sfârşit binevoi să vorbească şi cu René, o făcu i u o formalitate de gheaţă. Şi, ca urmare a acestui fapt, încolţi în ea o admiraţie invidioasă pentru verticalitatea femeii. Existaseră alţii, mulţi alţii, care se descurajaseră vizibil în faţa răcelii ei.

În afară de familia sa şi de Helena, pe care o consider a una dintre ei, îl mai invitase şi pe cel mai de încredere vinificator al ei, împreună cu soţia lui. Paulo Borelli lui ia la Giambelli, California, de treizeci şi opt de ani. Porecla lui încă era Paulie, în ciuda vârstei pe care o ivea. Soţia sa, Consuelo, era o femeie durdulie şi veselă, i II un râs foarte colorat, care fusese cândva ajutor de bucătăreasă la vilă.

Ultima completare era Margaret Bowers, directorul de vânzări de la MacMillan. Aceasta era o femeie de i reizeci şi şase de ani divorţată, care în acel moment era plictisită peste măsură de pălăvrăgeala Ginei şi-şi dorea eu disperare să fumeze o ţigară.

Tyler îi întâlni privirea şi-i aruncă un zâmbet înţelegălor. Uneori Margaret şi-l dorea cu disperare şi pe el.

După ce masa fu eliberată de mâncare şi vinul fu băut, Tereza se lăsă pe spetează.

— Peste un an, Castello di Giambelli celebrează centenarul, începu ea. Toate conversaţiile se opriră într-o clipită. Domeniul Giambelli produce vin în Napa Valley de şaizeci şi patru de ani. MacMillan o face de

nouăzeci a doi de ani. Combinat, asta înseamnă o sută cincizeci şi şase de ani de activitate. Cercetă mesenii cu privirea. Cinci generaţii de producători şi negustori de vin.

— Şase, zia Tereza, se grăbi Gina să o corecteze. Copiii mei sunt a şasea generaţie.

— Din câte am văzut eu, copiii tăi au şanse mai mari, a devină criminali în serie decât viticultori. Te rog, nu mă întrerupe. Ridică paharul de vin, mirosindu-i aroma şi sorbind uşor. În aceste cinci generaţii, ne-am câştigat pe două continente reputaţia de a fi producători de vin de calitate. Numele Giambelli este sinonim cu vinul. Am IHIS bazele unor tradiţii, pe care le-am îmbinat cu tehnologii noi, fără a sacrifica numele sau însemnătatea lui. Asta nu vom sacrifica niciodată. Acum douăzeci de ani, am încheiat un soi de parteneriat cu un alt producător de vin de calitate. MacMillan din Napa Valley a mers cot la cot cu Giambelli, California. Acest parteneriat a îmbătrânit frumos. Este timpul să-l decantăm. Nu îl putea vedea pe Tyler, dar îl simţi încordându-se. Îl aprecie! foarte mult pentru că-şi ţinu gura, aşa că îi

întâlni privirea. E nevoie de schimbări, pentru binele amândurora. Astăzi încep următorii o sută de ani. Donato…

Bărbatul deveni imediat atent.

— Şi, da, se corectă rapid, amintindu-şi că La Signora prefera să se vorbească limba engleză la masa conacului ei din California. Da, mătuşă Tereza.

— Filialele Giambelli, din Italia şi California au fost conduse diferit. Separat una de cealaltă. Nu o să mai fie cazul. De-acum vei răspunde în faţa directorului-şef al nou-formatei companii Giambelli-MacMillan, care va avea birouri atât în California, cât şi în Veneţia.

— Dar ce înseamnă asta? Ce înseamnă asta? explodă; Cina în italiană, împingându-se în masă într-un mod bizar. Donato e şeful. El este următorul şi cel care duce numele mai departe. Este succesorul tău.

— Succesorul meu e cine zic eu.

— Ţi-am dat nepoţi. Gina îşi trase o palmă peste burtă, apoi începu să-şi agite braţul deasupra mesei, în semn de dezgust. Trei nepoţi şi vor mai urma şi alţii. Nimeni i în afară de mine şi de Donato nu ţi-a dat

nepoţi. Cine o să ducă mai departe numele tău când nu o să mai fi, dacă nu puii mei?

— Negociezi cu pântecele? replică Tereza linear.

— Sunt fertilă, izbucni ea, când până şi soţul ei încerca să o liniştească şi să o tragă înapoi pe scaun. Mai mult decât tine şi decât fiica ta. Voi n-aţi făcut decât câte-un copil fiecare. Eu aş putea face doişpe.

— Să ne apere Dumnezeu pe toţi. O să-ţi păstrezi casa frumoasă, Cina. La fel şi banii de buzunar. Dar în niciun caz nu vei fi vreodată amantă pentru castello. Castello al meu, adăugă ea cu răceală în glas. Ia ce ţi se dă sau o să pierzi mult mai mult.

— Gina, basta! Ajunge, îi ordonă Don, dar primi în schimb o palmă peste mână, ca răspuns.

— Eşti bătrână, zise Gina scrâşnind din dinţi. Într-o zi n să fii moartă, dar eu nu. Aşa că vom vedea.

Ieşi din cameră furtunos.

— Zia Tereza, scusi, începu Donato, dar fu întrerupt de un gest ascuţit.

— Soţia ta nu-ţi aduce cinste, Donato, iar munca ta nu e ridică la înălţimea aşteptărilor mele. Ai anul acesta la dispoziţie să corectezi aceste neajunsuri. O

să-ţi păstrezi funcţia în compania Giambelli până la sezonul următ oarei tăieri. Atunci vom reevalua. Dacă voi fi mulţumită, vei fi promovat, cu salariul şi beneficiile aferente. Dacă nu, vei rămâne în companie doar în acte. Nu voi îndepărta pe cineva care e sânge din sângele meu, dar vei descoperi că viaţa nu-ţi va mai fi la fel de uşoară. S-a înţeles?

Donato simţi brusc că îl strângea cravata şi că mâncarea pe care tocmai o îngurgitase începuse să i se revolte în stomac.

— Am lucrat optsprezece ani pentru Giambelli.

— Ba doisprezece. În ultimii şase ani n-ai făcut decât să păstrezi aparenţele, dar până şi acestea au fost inconstante în ultima perioadă. Crezi că nu ştiu ce faci sau pe unde îţi petreci timpul? Crezi că nu ştiu cu ce treburi pleci la Paris, la Roma, la New York şi în California pe cheltuiala companiei Giambelli?

Aşteptă puţin, ca bomba pe care o aruncase să aterizeze, îi văzu faţa acoperită de luciul slab al sudorii şi fu i nea o dată dezamăgită de el.

— Soţia ta e neştiutoare, Donato, dar eu nu sunt. Ai grijă.

— E băiat bun, zise Francesca încet.

— Mai bine zis, a fost. Poate totuşi va deveni şi un bărbat bun. Margaret, scuză cabotinismul acestei familii. Suntem foarte temperamentali.

— Sigur că da, La Signora.

— Dacă te hotărăşti să accepţi, vei supraveghea şi vei coordona directorii de vânzări de la Giambelli-MacMillan, California şi Veneţia. Acest lucru va implica multe călătorii şi multă responsabilitate din partea ta, cu creşterea salarială corespunzătoare, desigur. Va fi nevoie de tine la Veneţia peste cinci zile, ca să-ţi organizezi biroul operaţional şi să te familiarizezi cu operaţiuj nea. Ai până mâine timp să te hotărăşti dacă vrei să iei i în calcul acest aranjament. Şi, dacă da, atunci vom discuta detaliile.

— Mulţumesc, dar nu am nevoie de timp să mă hotărăsc. Margaret încercă să-şi păstreze vocea vioaie şi lineară, chiar dacă îşi simţea inima bătând în piept ca un cal nărăvaş. Putem discuta detaliile oricând este convenabil pentru dumneata. Sunt recunoscătoare pentru această oportunitate. Se întoarse apoi spre Eli şi încuviinţă din cap. Vă sunt recunoscătoare

amândurora pentru oportunitate.

— Frumos spus. Vom face asta mâine, atunci. Paulie, noi am discutat deja planurile şi îţi sunt recunoscătoare pentru aportul şi discreţia ta. Tu vei ajuta la coordonarea operaţiunilor din podgorie şi cramă. Tu cunoşti cei mai buni oameni de aici şi de la MacMillan. Vei fi administrator.

— Îl respect foarte mult pe Paulie. Vocea lui Ty era calmă şi lineară, în ciuda faptului că temperamentul şi frustrarea îl strângeau de gât, precum două mâini. Îi respect abilităţile şi instinctul. Am toată admiraţia pentru operaţiunea care se desfăşoară aici la domeniu şi pentru toţi oamenii implicaţi. Din câte am auzit, acelaşi lucru, e valabil şi pentru Giambelli, Veneţia. Dar la MacMillan avem o operaţiune şi oameni de calitatea întâi. Nu voi permite ca operaţiunea şi oamenii aceia să stea: în umbra alor dumitale, La Signora. Eşti mândră de ce ai realizat dumneata şi ai tăi, de imperiul pe care l-ai moş1 tenit şi pe care intenţionezi să îl transmiţi mai departe; Acelaşi lucru e valabil şi pentru mine.

— Bun. Atunci ascultă. Şi gândeşte.

Îi făcu semn lui Eli.

— Ty, eu şi Tereza n-am ajuns peste noapte la decizia asta şi nici n-am luat-o uşor. Discutăm despre asta de mult.

— Nu eşti obligat să-mi împărtăşeşti acele discuţii, începu Ty.

— Nu. Eli îl întrerupse înainte să iasă la suprafaţă fier-I iuţeala crescândă pe care o vedea în ochii nepotului ui. N-o să fac asta. Împreună cu Helen, am elaborat turmele legale şi oficiale după care ar trebui să se facă –, i se vor face – lucrurile. Am planificat cum să punem i II adevărat în practică această fuziune, spre beneficiul uituror celor implicaţi, nu doar pentru sezonul acesta, ci şi pentru sezonul de peste o sută de ani. Se aplecă în i. iţă. Crezi că vreau binele MacMillan mai puţin decât mie? Că vreau mai puţin pentru tine decât vrei tu pentru tine?

— Nu ştiu ce vrei. Am crezut că ştiu.

— Atunci, dă-mi voie să-ţi clarific chiar acum şi aici. făcând toate astea, nu ajungem doar cei mai mari producători de vin din lume, ci şi cei mai buni din lume. Vei continua să supraveghezi lucrurile la

MacMillan.

— Să supraveghez?

— Paulie va fi administrator, iar tu producător, viticul lor. Cu câteva adaosuri.

— Tu cunoşti cel mai bine câmpurile, Ty, zise Tereza. Îi înţelegea foarte bine resentimentele. Dar asta o mulţumea. Furia aceea fierbinte şi sufocantă însemna că Mac-Millan conta pentru el. Dar trebuia să conteze chiar şi mai mult. Cunoşti viile şi butoaiele. Dar tot ceea ce ştii, i cea ce ai învăţat se opreşte la sticle. E timpul să mergi mai departe. Vinul înseamnă mai mult decât strugurii.

— U şi Eli vrem să ne vedem nepoţii îmbinaţi armonios.

— Nepoţii? interveni Sophia.

— Când a fost ultima dată când ai lucrat câmpurile? ceru să ştie Tereza. Când a fost ultima dată când ai gusiat vin care nu provine dintr-o sticlă îmbuteliată luată dintr-un bar sau dintr-o frapieră? Ţi-ai neglijat rădăcinile, Sophia.

— Nu am neglijat nimic, ripostă Sophia. Nu sunt vitii ultor, lucrez în publicitate.

— Vei fi viticultor. Iar tu, zise arătând spre Ty, tu vei învăţa ce înseamnă să vinzi, să promovezi şi să distribui. Vă veţi învăţa unul pe altul.

— Ei, haide, Nonna…

— Linişte! Aveţi un an la dispoziţie. Pilar, Sophia nu va mai avea la fel de mult timp să se ocupe de îndatoririle ei obişnuite. Tu vei umple acel gol.

— Mamă… Lui Pilar îi veni să râdă. Dar nu ştiu nimic despre marketing sau promovare.

— Ai o minte ageră. E timpul s-o foloseşti. O să avem nevoie de toată familia ca să reuşim. Tereza îşi mută privirea spre Tony. Şi de alţii, pe lângă. Pentru moment, vei rămâne la vânzări şi-ţi vei păstra funcţia şi privilegiile. Dar vei da raportul directorului general, la fel ca, Donato şi ca toţi managerii şi directorii de departamente. Din clipa asta, relaţia noastră e strict una de afaceri. Să nu mai vii neinvitat în casa ori la masa mea.

Era o cădere în gol. Titlul său era una. Salariul şi beneficiile lui pe termen lung erau alta. Avea puterea să-l lase în fundul gol. Încercă să se folosească de singurul scut pe care-l avea.

— Sunt tatăl Sophiei.

— Ştiu foarte bine ce eşti.

— Mă scuzaţi, signora. René începu să vorbească cu o: politeţe meticuloasă, dublată de răceală. Îmi daţi voie?

— Invitată sau neinvitată, eşti un oaspete în casa mea. Ce doreşti să spui?

— Înţeleg că prezenţa mea aici nu e tocmai bine-veni1 ta. Intonaţia vocii ei nu varie nicio secundă, şi nu-şi luă nicio clipă ochii de la Tereza. Şi că dumneata nu aprobi relaţia mea cu Tony. Cu toate astea, el a fost şi rămâne! un atu al companiei. Iar eu intenţionez să fiu un atu pentru el, care să îţi aducă dumitale beneficii.

— Asta rămâne de văzut. Scuzaţi-ne. Cercetă masa cu privirea. Helen, eu şi Eli trebuie să discutăm cu Sophia şi cu Tyler. Cafeaua se va servi în salon. Simţiţi-vă bine.

— Cum spui tu, începu Sophia, tremurând de furie, în timp ce toţi ceilalţi oameni părăseau încăperea, aşa trebuie să fie. Te-ai obişnuit aşa tare cu treaba asta, Nonna, încât crezi că poţi schimba vieţi

cu câteva cuvinte?

— Toată lumea are de ales.

— Şi, în cazul acesta, care e alegerea? Nemaiputând să stea locului, se ridică. Donato? El nu a lucrat niciodată în afara acestei companii. Toată viaţa i-a fost absorbită de ea. Tyler? S-a dedicat trup şi suflet podgoriei MacMillan încă de când era copil.

— Pot să vorbesc singur în numele meu.

— Hai, taci! îşi îndreptă atenţia asupra lui. Ţi se face nod la limbă dacă spui cinci cuvinte legate, unul după altul. Şi se presupune că ar trebui să te învăţ să promovezi şi să vinzi vin.

Tyler se ridică şi, spre surprinderea ei, îi prinse mâinile în ale lui şi i le întoarse cu palmele în sus.

— Ca petalele de trandafir. Moi şi răsfăţate. Se presupune că eu ar trebui să te învăţ să munceşti?

— Muncesc la fel de mult şi din greu ca tine. Doar pentru că nu transpir şi nu mă plimb în cizme murdare de noroi nu înseamnă că nu îmi dau silinţa.

— Aţi început nemaipomenit amândoi. Eli oftă şi-şi mai turnă nişte vin. Nu vreţi altceva decât să vă certaţi. C să vă prindă bine treaba asta. Problema e că

niciunul dintre voi n-a fost vreodată nevoit să facă ceva ce nu i se potrivea mănuşă. Poate o să daţi greş, poate o să cădeţi amândoi în fund dacă încercaţi să faceţi altceva. Ceva mai mult.

Sophia ridică bărbia.

— Eu nu dau greş.

— Ai un sezon s-o demonstrezi. V-ar interesa să aflaţi ce veţi primi la sfârşitul lui? Helen?

— Ei bine, a fost totul foarte amuzant până acum.

— Lelen îşi ridică servieta pe masă. Mâncare, spectacol – şi totul la un preţ foarte mic. Luă dosarele, le puse pe masă şi-şi aşeză servieta înapoi pe podea. Îşi aranjă ochelarii. În interesul conciziei şi al înţelegerii, o să vă vorbesc simplu şi-n cuvinte nespecializate. Eli şi Terea îşi fuzionează companiile, optimizând la maximum operaţiunile, ceea ce va reduce anumite costuri, dar va implica apariţia altora. Personal, consider că este o decizie de afaceri foarte înţeleaptă. Amândoi veţi avea funcţia de vicepreşedinte operaţional. Fiecare dintre voi vă avea variate sarcini şi responsabilităţi, care sunt specificate în contractele pe care le-am adus cu mine. Termenul

contractului este de un an. Dacă la încheierea icelui an performanţele voastre sunt inacceptabile, veţi50

fi retrogradaţi pe alte funcţii. Termenii vor fi negociaţi la acel moment, dacă va fi cazul. În timp ce vorbea, scoase două contracte groase din dosare. Ty, vei rămâne în continuare la reşedinţa de la MacMillan şi vei putea folosi în continuare casa şi toate cele aferente, Sophia, va fi nevoie ca tu să te muţi aici. Apartamentul tău din San Francisco va fi întreţinut de compania Giambelli pe parcursul acestui an, pentru a-l putea utiliza când va fi nevoie să te ocupi de afaceri în oraş. Ty, vei fi şi tu găzduit acolo, când vei avea afaceri în oraş. Deplasarea la alte destinaţii în interesul companiei va fi, bineînţeles, aranjată şi suportată de companie. Castello din Italia vă stă, de asemenea, la dispoziţie, indiferent dacă mergeţi acolo în interes de afaceri, de plăcere sau o combinaţie a celor două. Helen se uită în sus şi zâmbi. Până aici nu-i aşa rău, nu? Şi acum bomboana de pe tort. Sophia, dacă la sfârşitul contractului performanţele tale sunt acceptabile, vei primi douăzeci la sută din companie, o jumătate dintre acţiunile de la castello şi titlul de

copreşedinte. La fel, Tyler, dacă performanţele tale vor fi acceptabile, vei primi tot douăzeci la sută, acţiunile casei de unde locuieşti acum şi titlul de copreşedinte. Vi se vor oferi amândurora zece hectare din podgorie, pentru ca, dacă vreţi, să vă dezvoltaţi propriul soi sau, dacă preferaţi, contravaloarea pe piaţă a acestora. Făcu o pauză scurtă, apoi făcu adăugirea finală: Pilar va primi şi ea douăzeci la sută, dacă va fi de acord cu termenii contractului ei. Asta va da acţiuni egale tuturor. În eventualitatea morţii lui Eli sau a Terezei, acţiunile respective se reportează de la soţ la soţ. În acea zi nefericită în care niciunul dintre ei nu va mai fi printre noi, cele patruzeci de procente din acţiunile lor se vor împărţi, după cum urmează: cincisprezece la sută fiecăruia dintre voi şi zece la sută lui Pilar. În timp, asta va da fiecăruia dintre voi treizeci şi cinci la sută din acţiunile celei mai mari companii producătoare de vin din lume. Tot ce trebuie să faceţi ca să le obţineţi e să fiţi de acord cu termenii acestui contract, timp de un an de zile.

Sophia aşteptă până se asigură că putea vorbi, cu mâinile strânse tare în poală. Tocmai i se oferise mai

mult decât şi-ar fi imaginat sau decât ar fi cerut vreodată. Şi, în acelaşi timp, era pusă la respect, ca un copil mic.

— Cine hotărăşte dacă performanţele noastre sunt acceptabile sau nu?

— În spiritul corectitudinii, zise Tereza, vă veţi evalua lunar unul pe celălalt. Eu şi Eli vom face şi noi evaluări, iar acestea vor fi adăugate la cele realizate de directorul general.

— Şi cine naiba e directorul general? întrebă Tyler.

— Numele lui e David Cutter. Până de curând, directorul de la Le Coeur, actualmente stabilit în New York. Iereza se ridică. Vă lăsăm să vă citiţi contractele, să disi II taţi şi să vă gândiţi. Zâmbi cu căldură. Elelen? Cafea?

Ilene refuza să se clintească din loc. Învăţase un lucru foarte important în cariera ei de model, în scurta ei incursiune în lumea actoriei şi în urcarea ei anevoioasă I e scara socială. Şi anume, că singura direcţie bună te-a te deplasa era în sus.

Atâta timp cât ştia că avea de câştigat, tolerase

insultele bătrânei, primejdia soţiei înstrăinate şi privirea ucigătoare a fiicei. Chiar dacă îi dispreţuia, era dispusă să îi tolereze atât cât era nevoie ca să câştige.

Avea pe deget diamantul pe care şi-l alesese personal şi intenţiona ca nunta să urmeze cât de curând. Tony reprezenta intrarea ei în lumea celor ridicol de bogaţi, şi (mea cu adevărat la el. Aproape la fel de mult ca la ideea de a avea averea Giambelli la picioarele ei.

În următorul an, urma să se asigure că avea să facă tot re era nevoie ca să-i consolideze lui Tony poziţia în cadrul companiei Giambelli. Şi avea de gând să facă acest lucru în calitate de soţie a lui.

— Spune-i chiar acum, ordonă ea, ridicând ceaşca de cafea.

— René, iubito. Tony îşi mişcă umerii. Deja putea sim (i greutatea cătuşelor. E un moment mai ciudat.

— Ai avut şapte ani să te ocupi de treaba asta, Tony. I; Vo, şi fă-o chiar acum. Făcu semn din cap spre Pilar, cu subînţeles. Dacă nu, o fac eu.

— Bine, bine. O bătu pe mână. Prefera o

conjunctură ciudată uneia proaste. Afişă un zâmbet plăcut, se ridică şi merse spre locul unde Pilar stătea şi încerca să o liniştească pe Francesca. Femeia era vizibil stresată şi confuză. Am putea vorbi o clipă, Pilar? între patru ochi.

Lui Pilar îi trecură prin minte o mie de scuze. În absenţa mamei ei, ea era gazda, iar salonul era plin de invitaţi. Mătuşa ei avea nevoie de ea. Trebuia să mai ceară şi cafea.

Dar toate nu erau decât scuze – şi nu făceau altceva decât să amâne inevitabilul.

— Desigur. Murmură mătuşii sale câteva cuvinte în italiană, apoi se întoarse spre Tony. Să mergem în birou?

Pilar se gândi că măcar Tony nu o adusese şi pe René cu el. Când trecură pe lângă ea, René îi aruncă o privire dură şi strălucitoare, ca piatra pe care o purta pe deget.

Se gândi că aceea era privirea învingătorului. Era absolut ridicol. Doar nu era niciun concurs de câştigat şi nici im premiu de pierdut.

— Îmi pare rău că mama a ales să facă acel anunţ

şi să discute de faţă cu atât de mulţi oameni, începu Pilar. Dacă mi-ar fi spus dinainte, aş fi încercat s-o conving să-ţi vorbească în privat.

— Nu contează. E mai mult decât evident care sunt sentimentele ei faţă de mine. Penele lui nu erau aşa uşor de ciufulit, iar acele sentimente nu-l atinseseră mulţi ani. M-aş fi aşteptat totuşi la mai mult, din punct de vedere profesional. Dar vom trece şi peste asta.

Să treacă mai departe cu uşurinţă era al doilea lucru pe care-l făcea cel mai bine. Punctul lui forte era capacitatea de a ignora problemele.

Intră în încăpere şi se aşeză pe unul din fotoliile de piele. Cândva, crezuse că avea să locuiască în acea casă sau cel puţin că urma să aibă un birou de lucru acolo. Se dovedise însă, din fericire, că prefera oraşul. În Napa nu prea erau multe de făcut în afară de a privi strugurii crescând.

— Bine atunci, Pilar. Zâmbetul lui era la fel de relaxat şi de fermecător ca întotdeauna. Ce mai faci?

— Ce mai fac, Tony? începu să-i colcăie în gât un râs isteric, dar îl suprimă. Acesta era unul dintre

punctele e i forte. Destul de bine. Dar tu?

— Sunt bine. Ocupat, bineînţeles. Ia spune-mi, ce-ai de gând să faci în legătură cu sugestia venită de la Signo→K, de a te implica mai activ în companie?

— Nu a fost o sugestie şi nu ştiu ce am de gând să fac. Ideea aceea încă i se agita prin minte, ca un roi de v iespi. N-am avut timp să mă gândesc la asta.

— Sunt sigur că o să iei decizia corectă.

Se aplecă în faţă, cu o expresie convingătoare pe chip.

Pilar se gândi cu amărăciune că acea expresie facială era parte din abilităţile lui – şi din capacitatea de a înşela oamenii. Acea grijă falsă. Acea mimare a interesului.

— Eşti o femeie minunată şi cu siguranţă ai fi un atu pentru companie, în orice funcţie. Cred că ţi-ar face nine să ieşi mai mult şi să te ţii ocupată. S-ar putea chiar să-ţi descoperi vreun talent ascuns. O carieră s-ar putea dovedi fix ceea ce-ţi trebuie.

Ea îşi dorise o familie. Un soţ, copii. Dar niciodată

O carieră.

— Tony, am venit aici să discutăm despre nevoile mele? Sau despre ale tale?

— De fapt, nu se exclud reciproc. Pilar, cred că ar trebui să privim această direcţie oferită de Tereza ca pe o şansă de a o lua fiecare de la zero. Îi luă mâna într-a lui, în acel fel natural, cum o făcea cu toate femeile – proiector şi provocator în acelaşi timp. Poate aveam nevoie de acest imbold. Ştiu că ideea de a divorţa a fost greu de suportat pentru tine.

— Serios?

— Desigur. Se gândi că Pilar avea de gând să îngreuneze lucrurile, şi treaba asta i se părea destul de enervantă. Pilar, adevărul e că de ani de zile avem vieţi separate.

Uşor, dar ferm, femeia îşi trase mâna dintr-a lui.

— Te referi la viaţa pe care am dus-o de când te-ai mu

1 at la San Francisco sau la cea pe care am trăit-o cât încă încercam să salvăm aparenţele acestei căsnicii?

El se gândi că îngreuna într-adevăr mult lucrurile.

— Pilar, căsnicia noastră a eşuat. După atâta timp, nu mai are rost să reînviem motivele, învinuirile şi supărările.

— Nu cred că le-am dat niciodată glas, Tony. Dar poate a trecut timpul când ar fi contat dacă o făceam.

— Adevărul e că am fost incorect faţă de tine prin faptul că n-am încheiat căsnicia asta din punct de vedere legal. E clar că n-ai putut să începi o viaţă nouă.

— Dar asta n-a fost o problemă şi pentru tine, nu? Se ridică şi merse la şemineu, ca să privească în foc. Oare de ce se lupta cu asta? De ce mai conta pentru ea? Haide măcar să fim sinceri unul cu altul. Ai venit aici azi ca să-mi ceri să divorţăm, şi asta n-are nicio legătură cu deciziile mamei mele. Decizii despre care nu ştiai nimic când i-ai pus lui René inelul acela pe deget.

— Chiar şi aşa, ar fi prostesc din partea noastră să pretindem că n-ar fi trebuit s-o facem mai demult. Am amânat divorţul acesta de dragul tău, Pilar. Chiar credea ceea ce spunea. Credea cu adevărat toate cele cuvinte, ceea ce îl făcea să pară cu adevărat sincer.

Aşa cum acum îţi cer s-o facem, tot pentru tine. A venit timpul să-ţi vezi de viaţa ta.

— Nu, şopti ea. Nu se întoarse să-l privească. Încă nu putea s-o facă. Ştia că, dacă s-ar fi întors şi ar fi privit în ochii lui sinceri, ar fi ajuns încă o dată să creadă o minciună. Nici în clipa asta nu putem fi sinceri unul cu altul. Dacă vrei să divorţezi, eu n-o să te opresc. Oricum, mă îndoiesc că aş putea şi dacă aş vrea. Cu ea n-o să-ţi meargă la fel de uşor cum ţi-a mers cu mine, adăugă ea, întorcându-se. Dar poate că e un lucru bun. Poate că e ceea ce-ţi trebuie. Cu siguranţă eu nu am fost.

Din cuvintele ei, el nu înţelese nimic altceva decât că putea obţine fără probleme ce voia.

— O să mă ocup eu de tot. În linişte, desigur. Oricum n-ar mai interesa presa, după atâta timp. De fapt, în clipa asta nici nu e nevoie de mai mult decât de semnarea unor acte. Sunt sigur că toată lumea, în afara prietenilor noşti apropiaţi, crede oricum că am divorţat.

Pilar nu scoase niciun cuvânt. Tony se ridică.

— O să fim cu toţii mai fericiţi după ce vom

termina ai asta. O să vezi. Între timp, cred că ar trebui să vorbeşti cu Sophia. E mai bine să vină de la tine. Ca de la lemeie la femeie. Cu siguranţă va deveni mai prietenoa-l cu René după ce o să vadă că eşti şi tu de acord.

— Chiar subestimezi pe toată lumea, Tony?

El ridică mâinile.

— Părerea mea e că o să fie mai confortabil pentru toată lumea dacă păstrăm lucrurile prieteneşti. René o.1 fie soţia mea şi va face implicit parte din viaţa mea profesională şi socială. O să ne mai întâlnim cu toţii din ind în când. Mă aştept ca Sophia să fie politicoasă.

— Şi eu mă aşteptam ca tu să-mi fii credincios. Toţi avem parte de dezamăgirile noastre în viaţă. Ai primit i e voiai, Tony. Îţi sugerezi să o iei pe René şi să plecaţi de aici până îşi termină mama vinul. Cred că au fost destule neplăceri în casa asta pentru o singură zi.

— De acord. Începu să meargă spre uşă, dar ezitant, i luat îţi doresc tot binele, Pilar.

— Da, te cred. Şi, nu ştiu de ce, dar şi eu ţie la

fel. La revedere, Tony.

După ce el închise uşa în urma lui, femeia se îndreptă i u multă grijă spre un fotoliu. Se aşeză foarte încet, de parcă ar fi avut oasele fragile şi i s-ar fi sfărâmat dacă tăcea vreo mişcare bruscă. Îşi aminti cum era când avea optsprezece ani. Când era îndrăgostită până peste t ap, avea infinit de multe planuri şi se simţea străluciloare. Îşi aminti şi cum se simţise la douăzeci şi trei de ani, când pumnalul trădării îi spintecase inima şi cum de-abia atunci îşi pierduse cu adevărat inocenţa. Şi la ucizeci de ani, când se lupta să ţină cu dinţii de zdrenţele unui căsnicii care se dezintegra, să crească un copil şi să păstreze lângă ea un bărbat care era prea neglijent ea să se mai prefacă măcar că o iubea. Îşi aminti cum era la patruzeci de ani, când se lăsase învinsă şi dezgolită de visuri şi de planuri, iar strălucirea se transformase în întuneric. Se gândi că în acel moment aflase cum era. a aibă patruzeci şi opt de ani, să fie singură şi să nu-i fi mai rămas nicio iluzie. Să fie înlocuită, în mod legal, de o versiune mai tânără, de un model nou şi îmbunătăţit, la fel cum fusese, neoficial, înlocuită de

atâtea ori.

Ridică mâna. Îşi scoase verigheta până la prima articulaţie. Purtase inelul acela simplu timp de treizeci de ani, iar în acel moment i se spunea să-l arunce – alături de toate promisiunile pe care le făcuse în faţa lui Dumnezeu, a familiei şi a prietenilor.

Când o scoase de pe deget, lacrimi începură să-i ardă ochii. Se gândi că, în fond, nu era nimic mai mult decât un cerc gol. Simbolul perfect pentru căsnicia ei. Nu fusese iubită niciodată. Pilar îşi lăsă capul să cadă pe spate. Cât de umilitor, cât de trist. Să stea acolo în acel moment şi să accepte, să recunoască ceea ce refuzase atât de mult timp să accepte şi să recunoască. Nu o iubise niciodată niciun bărbat, nici măcar soţul ei.

Când se deschiseră uşile, strânse inelul în pumn şi puse pauză lacrimilor.

— Pilar. Helen nu avu nevoie de mai mult de-o privire. Strânse din buze. Bine, hai să uităm de partea cu cafeaua. Simţindu-se ca acasă, Helen se duse la un dulăpior cu băutură şi scoase o carafă de coniac. Turnă două degete într-un pahar, apoi se duse şi se

aşează pe scăunelul de picioare din faţa fotoliului pe care stătea Pilar. Ia şi bea asta, draga mea. Eşti palidă.

Fără să spună nimic, Pilar desfăcu pumnul. Inelul licări o dată, prinzând lumina focului.

— Da, mi-am cam dat seama de asta când târfa aia tot dădea semnale luminoase cu ditamai piatra de pe deget. Merită unul pe altul. Pe tine nu te-a meritat niciodată.

— E o prostie. E o prostie să fiu atât de tulburată. Nu mai suntem căsătoriţi, în adevăratul sens al cuvântului, de ani întregi. Dar au fost treizeci de ani, Helen. Ridică inelul, se uită prin cercul gol şi avu sentimentul că-şi vedea viaţa. Îngustă şi limitată. Treizeci de ani blestemaţi. Tipa aceea era în scutece când l-am cunoscut eu pe Tony.

— Asta e marea bubă. Şi ce dacă e mai tânără şi are sânii mai mari? Helen ridică din umeri. Dumnezeu ştie că şi doar astea două sunt motive numai bune s-o urăştii în moarte. Sunt de partea ta, şi la fel toţi ceilalţi. Dar ia i. indeşte-te la asta. Dacă stă cu el până ajunge de vârsta noastră, ea o să fie cea care o să-l

hrănească cu piureuri i o să îi schimbe lui scutecele.

Pilar scoase un sunet care era pe jumătate râset, pe jumătate geamăt.

— Urăsc locul acesta în care mă aflu acum şi nu ştiu i să ajung în altă parte. Nici măcar nu am ripostat.

1 lelen.

— Şi ce dacă nu eşti o războinică? Helen se ridică, r aşează pe mânerul fotoliului şi-şi puse braţul în jurul umărului lui Pilar. Eşti o femeie frumoasă, inteligentă şi I mă, care a avut parte de o întâmplare nefericită. Să fiu a naibii, scumpo, dacă faptul că ai încheiat acest capitol din viaţa ta nu-i cel mai bun lucru care ţi s-a întâmplat.

— Doamne, ai început să vorbeşti ca Tony.

E, haide, haide, nu-i nevoie să mă insulţi. Oricum, el nu era sincer. Eu, da.

— Poate. Poate. Nu pot gândi limpede în clipa asta. Nu mă pot gândi nici la următoarea oră, apoi la următotul an. Doamne, nici măcar nu m-am răzbunat pe el. N-am nici măcar tupeul să mă răzbun.

— Nu-ţi face griji, o să te răzbune ea. Helen se aplecă pre Pilar şi o sărută pe creştet. Se gândi că

niciun bărbi t ca Tony n-ar trebui să treacă prin viaţă fără să plăi cască pentru păcatele sale. Şi, dacă vrei să-l fierbi puţin, le pot ajuta să întocmeşti un acord de divorţ care să-l lase cu cicatrici permanente şi cu testicule scorojite.

Pilar zâmbi timid. Ştia că se putea baza întotdeauna pe Helen.

— Oricât de distractiv ar putea fi, n-ar face altceva decât să tărăgăneze lucrurile şi să-i îngreuneze situaţia Şi iphiei. Helen, ce naiba aş putea să fac eu cu viaţa asta nouă care tocmai mi-a fost aruncată în braţe?

— Ne gândim noi la ceva.

Sophia se gândea şi ea destul de mult. Deja o luase durerea de cap, doar citind paginile contractului, înţelesese esenţa, chiar dacă o încurcase limbajul sper uilizat. Şi esenţa era că La Signora avea controlul, la fel ca întotdeauna. Pe parcursul următorului an, Sophia trebuia să-şi dovedească toate calităţile – ceea ce credea că făcuse deja. Dacă, spre satisfacţia bunicii ei, avea să reuşească acest lucru, atunci o parte din mult râvnitul control urma să

ajungă în mâinile ei.

Adevărul era că şi ea îşi dorea acest lucru. Ceea ce nu-i prea plăcea însă era modul în care trebuia să-l obţină. Dar putea înţelege raţionamentul.

Partea cea mai dificilă pentru ea era că aproape întotdeauna reuşea să înţeleagă modul de a gândi al bunicii ei. Poate pentru că, în fond şi la urma urmei, gândeau destul de asemănător.

Adevărul era că nu se interesase niciodată cu adevărat şi în detaliu despre cum se producea vinul. Faptul că iubea viile pentru frumuseţea lor şi că înţelegea principiile de bază nu era acelaşi lucru cu a investi timp, efort şi iubire în creşterea şi îngrijirea lor. Dacă avea să îi ia într-o zi locul bunicii ei, atunci trebuia să cunoască foarte bine toate acele lucruri.

Da, poate că prefera sălile de consiliu în locul butoaielor de fermentat, dar…

Se uită spre Tyler, care se încrunta şi el, citind contractul său. El prefera butoaiele în defavoarea sălilor de consiliu. Presupunea că acest lucru i-ar face o echipă bună în afaceri – sau i-ar pune total în opoziţie. Şi pentru el erau la fel de multe în joc, cum

erau şi pentru ea.

Într-adevăr, La Signora se dovedise, încă o dată, la fel de strălucită pe cât era de nemiloasă. În acel moment, după ce furia i se limpezise şi lăsase loc judecăţii sănătoase, putea înţelege nu doar că treaba aceea ar fi putut funcţiona, ci şi că avea toate şansele de reuşită.

Asta dacă nu cumva dădea Ty cu bâta-n baltă.

— Nu-ţi convine, zise ea.

— Ce naiba ar trebui să-mi convină? A fost o blestemată de ambuscadă.

— De acord. Acesta e stilul lui Nonna. Soldaţii se aliniază în formaţie mult mai rapid şi mai organizat dacă li se ordonă chiar înainte de luptă. Dacă au prea mult timp să stea pe gânduri, există şanse mai mari să dezerteze. Te bate şi pe tine gândul să dezertezi, Ty?

Ridică privirea, şi Sophia putu vedea lucirea metalică din ochii lui. Dură şi rece.

— Conduc de opt ani podgoria MacMillan. N-am de gând să renunţ acum.

Nu, nu avea să dea cu bâta-n baltă.

— Bun. Să începem de aici. Tu vrei ceva şi eu

vreau.1 îi ceva. Cum obţinem ce ne dorim? sări în picioare şi începu să se plimbe. E mai uşor pentru tine.

— De ce?

Păi, în esenţă, eu trebuie să renunţ la apartamentul meu şi să mă mut înapoi acasă. Tu poţi să rămâi unde

„Îi. Eu trebuie să fac un curs intensiv în producţia de \ în dar tu nu trebuie decât să socializezi şi mergi la câteva întâlniri din când în când.

— Păi, şi asta ţi se pare uşor? Socializarea implică oameni. Nu prea-mi plac oamenii. Şi, când merg la întâlniri despre lucruri de care nu-mi pasă nici cât negru sub unghie, mai e acolo şi un tip pe care nu-l cunosc, care se uită peste umărul meu.

— Şi peste al meu, izbucni ea. Cine naiba o fi acest I avid Cutter?

— Un individ la costum, zise Ty plin de dezgust.

— Mai mult decât atât, murmură Sophia. Dacă ar fi i ivzut că era numai atât, nu şi-ar mai fi făcut griji. Ştia iun să se poarte cu astfel de oameni. Trebuie doar să illăm cu cât mai mult. Asta era ceva de care se

putea ocupa în foarte scurt timp – şi încă foarte detaliat. Şi i trebui să găsim o modalitate de a lucra cu el şi unul. u celălalt. Ultima parte n-ar trebui să fie aşa de grea. Ne cunoaştem de mulţi ani.

Ea se mişca foarte rapid, în timp ce lui îi plăcea să ia totul pas cu pas. Dar era cu siguranţă al naibii de hotăr II s-a ţină pasul cu ea.

— Ba nu. Eu nu te cunosc pe tine, sau ce faci, sau de ce.

Sophia puse palmele pe masă şi se aplecă în faţă. Faţa ci splendidă se apropie atunci şi mai mult de el.

— Sophia Tereza Maria Giambelli. Eu vând vin. Şi o fac pentru că sunt bună la asta. Şi, peste un an, o să de-ţin douăzeci la sută din cea mai mare, mai importantă şi mai de succes companie producătoare de vin din lume.

Tyler se ridică încet, imitându-i poziţia.

— Va trebui să fii foarte bună la asta, şi încă pe-atât. Va trebui să te murdăreşti pe mâini, să-ţi murdăreşti de noroi cizmele alea de firmă şi să-ţi strici manichiura aia drăguţă.

— Ai impresia că eu nu ştiu să muncesc,

MacMillan?

— Cred că ştii să stai în spatele unui birou sau pe un scaun de avion la clasa întâi. Fundul ăla superior al tău va descoperi că viaţa nu-i va mai fi la fel de comodă în următorul an, Giambelli.

Sophia începu să vadă ceaţa roşie cu colţul ochilor, semn sigur că temperamentul ei prelua controlul şi că urma să facă vreo nebunie.

— Să facem un pariu. Pun pariu pe cinci mii de dolari că la sfârşitul sezonului o să fiu un vinificator mai bun decât o să fii tu director.

— Şi cine hotărăşte?

— Cineva neutru. David Cutter.

— S-a făcut. Se întinse şi-i prinse mânuţa firavă în mâna lui mare şi aspră. Cumpără-ţi nişte haine obişnuite şi nişte cizme bune pentru muncă, nu pentru modă. Mâine la şapte dimineaţa, fii gata pentru prima lecţie.

— Bine. Scrâşni din dinţi. Facem pauză la prânz şi mergem în oraş pentru prima ta lecţie. Poţi să foloseşti o oră să-ţi cumperi nişte costume decente, care au fost croite în ultimii zece ani.

— Trebuie să te muţi aici. De ce mai e nevoie să mergem în oraş?

— Pentru că eu am nevoie de mai multe lucruri de la birou şi tu trebuie să te familiarizezi cu programul de acolo. Şi, în plus, am nevoie şi de lucruri de la apartament. Ai un spate puternic, şi nici fundul nu-i de neglijat, adăugă ea, zâmbind aproape imperceptibil. Poţi să mă ajuţi să mă mut.

— Am ceva să-ţi spun.

— O, Doamne. Stai să mă pregătesc sufleteşte.

— Nu-mi place gura aia spurcată a ta. Nu mi-a plăcut niciodată. Îşi afundă mâinile în buzunare, pentru că îi venea să-i dea una de fiecare dată când o vedea zâmbind

— I, atotştiutoare – şi exact asta făcea şi în acel moment.

— ar n-am nimic cu tine.

O, Ty. A fost atât de… emoţionant.

Taci odată din gură. Îşi trecu mâna prin păr, apoi o I agă repede înapoi în buzunar. Faci ceea ce faci pentru t te pricepi la asta. Eu fac ce fac fiindcă iubesc ce fac. Asta mi-am dorit dintotdeauna să fac. N-am

nimic cu une, Sophia, dar, dacă o să-mi dau seama că e posibil i mi pierd podgoria din cauza ta, te voi îndepărta.

Intrigată şi provocată în aceeaşi măsură, începu să-l fi ivească cu alţi ochi. Cine ar fi crezut că băiatul bun din vecini putea fi nemilos?

— Bine, am fost avertizată. Să ştii că şi reciproca e valabilă, Ty. O să fac orice e nevoie ca să protejez ce-mi aparţine. Expiră adânc, se uită în jos la contracte, apoi i alică ochii să-i întâlnească privirea. Cred că suntem pe aceeaşi lungime de undă, atunci.

— Aşa se pare.

— Ai un pix?

— Nu.

Sophia merse la un scrin şi găsi două într-un sertar, îi oferi şi lui unul, apoi dădu paginile contractului până ajunse la cea pe care trebuia să-şi pună semnătură.

— Presupun că putem servi ca martor unul pentru i clălalt. Inspiră adânc şi ţinu o clipă aerul în plămâni.

— A trei?

— Unu, doi. Trei.

Semnară în tăcere, după care făcură schimb de con-II acte ca să pună şi semnăturile de martori, unul pentru i clălalt.

Sophia simţea un freamăt în stomac, aşa că umplu ambele pahare şi aşteptă ca Tyler să-l ridice pe al lui.

— Pentru noua generaţie, zise ea.

— Pentru un sezon bun.

— Nu putem avea una fără alta. Se uită fix în ochii lui, apoi ciocni paharele. Salute1.

Noroc” (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Capitolul 4

Cădea o ploaie mocănească şi extrem de rece, o burniţă care străpungea oasele şi se instala fix în suflet. Transforma pătura subţire de zăpadă într-o mlaştină noroioasă şi lumina zorilor într-o pată sumbră pe cer. Era genul acela de dimineaţă în care orice persoană înţeleaptă s-ar fi cuibărit în pat la căldură. Sau cel puţin ar fi lenevit la o a doua ceaşcă de cafea. Sophia avea să descopere că Tyler MacMillan nu era un om chibzuit.

O trezi telefonul. Strecură şovăielnic o mână de sub pătură, prinse receptorul şi-l trase lângă ea, la adăpostul căldurii.

— Ce e?

— Ai întârziat.

— Poftim? N-am întârziat. E încă întuneric afară.

— Nu este întuneric, ci plouă. Scoală-te, îmbracă-te, ieşi din casă şi vino imediat încoace! În clipa asta, eşti pe timpul meu.

— Dar… Zgomotul tonului de apel o făcu să se încrunte. Ticălosul, murmură ea, neavând suficientă energie să se înfurie cu adevărat.

Rămase nemişcată, ascultând ropotul ploii de la fereastră. Suna de parcă picăturile de ploaie erau învelite în gheaţă. N-ar fi fost asta o surpriză plăcută?

Căscă, dădu pătura la o parte şi coborî din pat. Se gândi că poate în acel moment era într-adevărat pe timpul lui, dar în curând avea să fie pe al ei.

Picăturile de ploaie se scurgeau de pe cozorocul şepcii lui Ty şi din când în când i se mai strecurau pe sub guler şi-i alunecau pe spate. Chiar şi aşa, ploaia nu era suficient de puternică încât să nu se poată

munci.

O iarnă ploioasă era o binecuvântare. O iarnă rece şi umedă era primul pas crucial spre obţinerea unei producţii formidabile.

Erau multe lucruri pe care le putea controla – munca, deciziile, precauţiile şi riscurile asumate. Dar nu putea decât să se roage ca natura să fie şi ea de partea lor.

Îşi agăţă degetele mari de buzunare când o zări pe iphia înaintând prin noroi, în cizmele ei de cinci sute le dolari, şi se gândi că echipa lor tocmai mai crescuse i II un om.

Ţi-am zis să te îmbraci în haine de lucru.

Sophia expiră şi privi cum ploaia topea aburii.

Păi, astea sunt hainele mele de lucru.

I’yler îi studie atent haina de piele, pantalonii moderni şi cizmele italiene stilate.

Ei bine, o să fie până terminăm noi.

— Credeam că ploaia amână tunderea viilor.

Nu plouă.

— Ce? Sophia întinse o mână cu palma în sus şi asculi i răpăitul ploii. Ia uite ce ciudat. Eu am

considerat mei îl substanţa asta udă care cade din cer ca fiind ploaie.

— E burniţă. Unde ţi-e pălăria?

Nu mi-am luat.

— O, Doamne. Îşi scoase şapca enervat şi i-o îndesă I u cap. Nici măcar urâţenia aia udă a lui nu o făcea mai puţin stilată. Se gândi că stilul făcea parte din făptura i, precum oasele. Sunt două motive mari şi late pentru iire se face curăţarea, începu el.

— Ty, ştiu că există anumite motive pentru care se urâţă viile.

— Bine. Explică-mi-le.

— Pentru a dirija creşterea lujerilor, zise ea printre dinţi. Şi, dacă prima lecţie e de teorie, de ce nu o putem ţine înăuntru, unde e cald şi uscat?

Pentru că viile sunt afară. Adăugă în gând că un alt motiv era acela că acolo el era şeful. Tundem viile ca să le dirijăm creşterea pentru o cultivare şi o culegere mai uşoare şi ca să controlăm îmbolnăvirea.

— Ty…

Linişte. În multe podgorii, se folosesc tehnici de urcare a viţei pe spaliere în loc de tăiere manuală.

Aici, pentru că agricultura e un experiment nesfârşit, noi le folosim pe amândouă. Palisare verticală, aşezarea pe sul e >rt în formă de T promulgată la Geneva, dar şi alte tipuri. Mai folosim totuşi şi metoda tradiţională de curăţare manuală. Al doilea motiv este de a distribui lemnul astfel încât să putem creşte producţia, fără a dăuna capacităţii sale de a produce fructe de cea mai bună calitate.

Când îi spusese să tacă, o făcuse precum un părinte răbdător, care dojenea un copil mic şi enervant. Sophia bănuia că era şi el conştient de asta, aşa că începu să fluture din gene.

— O să fie şi un test din asta, profesore?

— Nu-mi cureţi şi nu-mi palisezi viile până nu ştii de ce o faci.

— Curăţăm şi punem pe spaliere ca să creştem struguri. Şi creştem struguri ca să facem vin.

Sophia gesticula în timp ce vorbea. Ty se gândi că mişcările mâinilor ei i se păruseră întotdeauna ca un fel de balet. Graţios şi plin de subînţeles.

— Şi, continuă ea, apoi eu îl vând, folosind tehnici inteligente şi inovatoare de promovare şi

marketing. Care, nu uita, sunt la fel de importante pentru podgbrie ca tunderea ta.

— Bine, dar acum suntem în vie, nu în biroul tău. Aici nu faci nimic fără să nu cunoşti cauzele şi consecinţele.

— Am crezut întotdeauna că asta e mai degrabă o chestiune de şansă. Că ţine de noroc, zise ea, făcând gesturi largi. Este un joc cu o miză foarte mare, dar, în esenţă, un joc.

— Jocurile sunt pentru distracţie.

Sophia zâmbi, şi lui i se păru că seamănă şi mai tare cu bunica ei.

— Nu la modul cum le joc eu, drăguţă. Astea de aici sunt viţe mai bătrâne.

Studie lăstarii care se aflau de o parte şi de alta a lor. Ploaia îi uda părul, scoţând la suprafaţă şuviţele acelea roşcovane, de culoarea unui Cabernet bun şi vechi.

— Aici trebuie curăţate doar vârfurile, atunci.

— De ce?

Sophia îşi aranjă cozorocul.

— Deoarece.

— Deoarece, continuă el, scoţând foarfecă din teaca de la centură, vrem ca noii lăstari să fie distribuiţi uniform în vârful viei. O întoarse şi îi puse unealta în mână. Dădu la o parte un lujer, descoperind un altul, pro care îi ghidă mâna, apoi tăie împreună cu ea. Vrem

I vârful şi centrul să rămână libere. Pentru că au nevoie i lo soare.

— Şi tăierea automată?

— Se foloseşte şi aceea, dar tu nu o vei face.

O îndreptă spre următorul lujer. I se păru că avea un miros extrem de feminin. Un contrapunct exotic la mirosul de ploaie şi de pământ umed.

Oare de ce naiba trebuise să se dea cu parfum ca să muncească viile? Fu pe punctul de a o întreba, dar îşi

lăclu la timp seama că nu ar înţelege sau că lui nu i-ar plăcea răspunsul, aşa că renunţă.

— Tu o să lucrezi manual, îi zise el, dându-şi toată şi-l inţa să nu inhaleze mirosul ei. Lujer după lujer. Plantă lupă plantă. Rând după rând.

Sophia cercetă şirurile nesfârşite din jurul lor,

nenumăraţii lujeri de viţă-de-vie de care se îngrijeau muncilurii sau care aşteptau să fie îngrijiţi. Ştia foarte bine a tăierea şi curăţarea viei avea să dureze toată luna ianuarie. Îşi imagină că avea să se plictisească de moarte de aceea operaţiune, încă dinainte de Crăciun.

— Facem pauză la ora douăsprezece, îi aminti ea.

— La unu. Ai întârziat.

— Nu atât de mult.

1 ntoarse capul, şi tot corpul ei se înclină şi se atinse de al lui. Era aplecat spre ea şi avea braţele în jurul ei, astfel încât mâinile lui să poată ajunge la lujer şi la unealtă. Mişcarea fusese neintenţionată. Şi plină de forţă.

Privirile li se întâlniră. Ochii lui erau uşor enervaţi, în timp ce ai ei păreau plin de consideraţie. Ea îi simţi irpul încordat şi, drept răspuns, furnicături în interi – „lui ei. Un puls uşor accelerat, o adulmecare aproape instinctivă a aerului şi amestecul de esenţe rezultat.

— Ca să vezi. Cuvintele ei semănau extrem de mult cu lorsul unei pisici. Îşi lăsă privirea să-i alunece spre gura lui şi înapoi. Cine ar fi crezut?

Potoleşte-te!

Ty se îndreptă şi făcu un pas mare în spate, ca un I II bat care s-ar fi trezit pe neaşteptate la marginea unui prăpăstii foarte adânci. Ea pur şi simplu îşi continuă întoarcerea, pentru ca trupurile lor să se atingă din nou. Un al doilea pas în spate l-ar fi făcut să pară laş. Sau prost.

— Nu-ţi face griji-MacMillan, nu eşti genul meu. Era înalt, dur, simplu. În mod normal, adăugă ea.

— Tu nu eşti sigur genul meu. Doar era inteligentă, şireată, periculoasă. Niciodată, sublinie el.

Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, şi-ar fi dat seama că ea nu primise acea afirmaţie ca pe o insultă. Ci ca pe o provocare. Interesul ei blajin şi simplu pentru el se ridică pe noi culmi.

— Serios? Şi atunci, care e?

— Nu-mi plac deloc femeile îngâmfate, agresive şi mofturoase.

Ea zâmbi larg.

— O să-ţi placă. Se întoarse înapoi spre lujer. Facem pauză la ora douăsprezece şi jumătate. Se mai uită o dată peste umăr, la el. Un compromis. Va trebui

să facem multe compromisuri ca să trecem cu bine de sezonul acesta.

— Douăsprezece şi jumătate. Îşi scoase mănuşile şi i le întinse. Poartă astea. O să-ţi umpli de băşici mâinile alea de orăşeancă.

— Mersi. Sunt prea mari.

— Descurcă-te cu ele. Mâine să-ţi aduci unele care să-ţi vină şi o pălărie. Nu, nu acolo, zise el imediat ce ea începu să taie alt lujer.

Veni înapoi în spatele ei, puse mâinile pe ale ei şi-i înclină unealta în unghiul corect.

Nici nu-i observă zâmbetul slab şi satisfăcut.

Chiar şi cu mănuşi, tot făcu băşici în palme. Când se schimba pentru a merge în oraş în acea după-amiază, băşicile i se păreau mai degrabă enervante decât dureroase. Îmbrăcată şi spilcuită, îşi luă servieta şi strigă un rămas-bun în timp ce trânti uşa. Pe drumul scurt până la MacMillan revizui mental ce obligaţii mai avea şi ce îi mai trebuia în acea zi. Avea destul de mult de împachetat, într-un timp foarte scurt.

Trase maşina la intrarea casei cu lespede de

piatră i cedru şi claxonă rapid de două ori. Ty nu o făcu să i itepte, ceea ce îi conveni. Observă că se schimbase şi el, cea ce era mare lucru. Se gândi să se ocupe mai târziu de garderoba lui, chiar dacă acea cămaşă de denim şi acei blugi confortabili, decoloraţi, erau departe de ceea «ar fi considerat ea îmbrăcăminte pentru birou.

Tyler deschise uşa BMW-ului ei decapotabil şi se încruntă uitându-se la ea şi la capota detaşabilă.

Vrei să mă înghesui în jucăria asta mică?

E mai spaţioasă decât pare. Hai odată, eşti pe timpui meu acum.

Nu puteai să iei şi tu o maşină de teren? se plânse, în timp ce se aşeza pe scaunul pasagerului. Ea se gândi i.1 Tyler semăna cu un omuleţ pe arcuri, imens şi ca-pricios, înghesuit într-o cutie mică şi dichisită.

Ba da, dar n-am vrut. Îmi place să conduc maşina mea. Imediat ce Tyler îşi puse centura şi se instală, ophia îşi confirmă spusele apăsând piciorul pe pedala de acceleraţie şi făcând maşina să o zbughească în osul străzii.

Îi plăcea felul în care se întrezăreau munţii prin ploaie. Ca nişte umbre în spatele unei cortine de argint. Şi i ăndurile nesfârşite de viţă-de-vie, care aşteptau tăcute M >arele şi căldura, care aveau să le aducă înapoi la viaţă.

Trecu în mare viteză pe lângă crama MacMillan, cu idurile ei de cărămidă acoperite de viţă-de-vie căţărătoaiv şi cu acoperişul mândru şi neînduplecat. Pentru ea, era precum o poartă romantică şi minunată care ducea spre misterele ascunse în pivniţe. În interior, la fel ca în t i ama Giambelli, muncitorii ridicau şi răsuceau sticlele vechi de şampanie sau pregăteau camera de degustare, dacă era programată vizita vreunui grup în acea zi. Alţii i transferau probabil vinul dintr-un cazan în altul, pe măsură ce se aşeza şi se limpezea.

Ştia bine că, în ciuda faptului că podgoria era adormii. t, era mult de lucru în clădiri, în pivniţe şi la vie.

Se gândi că avea şi ea multe de făcut la San Francisco. I a răsea valea cu viteza unei femei care tocmai evadase de la închisoare. Ty se întreba dacă

într-adevăr aşa se şi simţea.

— De ce e cald scaunul meu?

— Poftim? Aa. Se uită la el, râzând. E mica mea încercare de a-ţi încălzi fundul, drăguţule. Nu-ţi place?

Apăsă pe un buton şi opri imediat încălzirea din scaun.

— Prioritatea noastră număr unu, începu ea, este campania centenarului. Sunt multe etape de parcurs, dintre care unele au fost deja puse în mişcare, precum licitaţia de la începutul săptămânii. Altele sunt încă în stadiu de lucru. Căutăm ceva proaspăt, dar care să onoreze în acelaşi timp şi tradiţiile. Ceva elegant şi discret care să placă clienţilor noştri elitişti şi/sau maturi, dar şi ceva la modă, care să stârnească interesul pieţei mai tinere şi/sau mai puţin bogate.

— Da, sigur.

— Ty, aici e nevoie să înţelegi tu cauzele şi consecinţele. Vânzarea vinului e la fel de importantă ca munca ta. Altfel îl faci doar pentru tine, înţelegi?

El se foi puţin, încercând să-şi găsească loc pentru picioare.

— Aşa cu siguranţă ar fi mult mai uşor.

— Ascultă, tu produci vin de calităţi diferite. Ai vinul de soi superior, la care costă mai mult producţia, îmbutelierea, depozitarea şi altele de genul, soiul mijlociu şi tot aşa, până la vinul vărsat. Procesul acesta cuprinde mai mult decât doar vinul.

— Dar, fără vin, nu mai contează nimic altceva.

— Chiar şi aşa, zise ea cu o răbdare pe care o considera soră cu eroismul, face parte din meseria mea, şi acum şi din a ta, să vindem aceste soiuri consumatorului. Consumatorului individual şi clienţilor importanţi. Hoteluri, restaurante. Să atragem comercianţii de vin, brokerii, şi să le arătăm că e necesar să aibă pe lista lor Giambelli sau ceea ce va fi de acum Giambelli-MacMillan. Iar pentru asta trebuie să vând atât ambalajul, cât şi ce se află în interior.

— Ambalajul n-are nicio treabă, zise el, fixând-o intenţionat cu privirea. Ceea ce-i înăuntru contează şi asta înclină balanţa.

— Dar ce insultă inteligentă şi subtilă! Primeşti un punct pentru asta. Cu toate acestea, îmbutelierea, marketingul şi promovarea sunt cele care ridică în

primă fază ştacheta vinului. Printre oameni şi printre alte vinuri. Hai mai bine să ne limităm la vin deoi a îndată, da?

buzele lui zvâcniră. Tonul ei devenise rece şi tăios, „tun clar că el chiar reuşise să marcheze un punct.

— Bine.

Trebuie să transformăm ideea de vin în ceva care mingă, care e deopotrivă exclusivist şi accesibil. Important, amuzant şi sexy. Aşa că trebuie să cunosc foarte I'ine produsul, deci suntem pe picior de egalitate. Dar 11 ebuie să-l mai ştiu şi pe client şi, în plus, şi direcţia în are îndreaptă piaţa. Şi asta trebuie să înveţi şi tu.

— Studii, statistici, petreceri, sondaje, întâlniri.

Se întinse şi-l bătu pe mână.

— Stai liniştit, o să supravieţuieşti. Făcu o pauză şi înclini un pic. Recunoşti minivanul acela?

Tyler se încruntă şi se chiori prin parbriz la maşina neagră, model nou, aflată mai în faţă, care tocmai vira pe aleea de intrare spre Villa Giambelli.

— Nu.

— Cutter, murmură Sophia. Pun pariu că e Cutter.

— Am putea amâna drumul la San Francisco, ca a aflăm.

Era o idee foarte tentantă, şi o amuzase vocea lui Ty.

are era plină de speranţă. Cu toate acestea, clătină din cap şi conduse mai departe.

— Nu, asta i-ar da prea multă importanţă. Oricum, o a o trag de limbă pe mama după ce ne întoarcem.

— Vreau să mă ţii la curent.

— Suntem amândoi implicaţi în treaba asta, Tyler. Împreună la bine şi la rău. Te ţin la curent, şi să faci şi tu acelaşi lucru.

Drumul de pe o coastă pe alta era unul destul de lung. Într-un fel, era o altă lume, o lume în care toţi oamenii îi erau străini. Îşi smulsese rădăcinile, pe care reuşise cu greu să le afunde în cimentul din New York, sperând că le va putea planta acolo, între dealurile şi văile Californiei de Nord.

Dacă ar fi fost asta şi numai asta, David nu şi-ar

fi făcut griji. Considera că era o aventură, o emoţie – genul acela de şansă pe care ar fi acceptat-o în tinereţe fără să stea pe gânduri. Doar că în acel moment miza era foarte mare, pentru că avea deja patruzeci şi trei de ani şi doi copii adolescenţi care depindeau de el. Ar fi rămas la La Coeur, în New York, dacă ar fi considerat că era lucrul cel mai bun pentru copiii săi. S-ar fi asfixiat acolo, blocat între geamurile şi fierul biroului său. Dar încetase să mai fie sigur în clipa în care fiul său de şaisprezece ani fusese arestat pentru furt din magazin şi fiica lui de paisprezece ani începuse să-şi coloreze unghiile de la picioare cu ojă neagră. Nu mai era în relaţii foarte strânse cu copiii lui, iar acest lucru însemna că pierdea şi controlul pe care-l avea asupra lor. I se păruse că era un semn atunci când primise acea ofertă de la Giambelli-MacMillan.

„Asumă-ţi un risc. E timpul pentru un nou început.11 Dumnezeu ştia că nu era prima dată când făcea acele lucruri. Doar că, în acel moment, era în joc fericirea copiilor lui.

— Locul acesta e în mijlocul pustietăţii.

David se uită la fiul său în oglinda retrovizoare. Fiica lui, Maddy, care fusese norocoasă în San Francisco, stătea în acel moment pe scaunul din faţă, chinuindu-se din răsputeri să pară plictisită.

— Cum poate avea pustietatea un mijloc? replică David. M-am întrebat mereu asta.

Îl urmări pe Theo afişând un rânjet superior. De zile întregi, acela era cel mai apropiat lucru de un zâmbet adevărat. David se gândi că semăna cu mama lui. O versiune masculină, mai tânără, a Sylviei. Ştia că niciunul dintre ei n-ar fi apreciat observaţia lui. Mai aveau şi asta

111 comun, de altfel: amândoi erau absolut hotărâţi să fie v i… uţi ca individualităţi separate.

Pentru Sylvia, acest lucru însemnase să renunţe la câs11 u le şi la viaţa de mamă. Pentru Theo însemna… David pândi că timpul avea să spună ce anume însemna.

Dar de ce trebuie să plouă? Maddy se tolăni mai I u ne pe scaun şi încercă să nu-şi lase ochii să străluceasi i de entuziasm când văzu conacul imens de piatră din I Iţa maşinii.

Păi, are ceva de-a face cu umiditatea care se colecteai în atmosferă şi apoi…

Tată, chicoti ea, iar asta îi păru muzică lui David.

În acel loc avea să-şi recâştige copiii, indiferent de preţ.

Hai să mergem s-o cunoaştem pe La Signora.

Chiar trebuie să-i spunem şi noi aşa? Maddy îşi lădu ochii peste cap. Sună atât de medieval.

Hai să începem cu doamna Giambelli şi vedem mai ipoi. Şi hai să încercăm să arătăm normali.

— Mad nu poate. Tocilarii nu arată niciodată normal.

— Nici ciudaţii. Maddy tropăi din maşină cu cizmele ei urâte cu platformă de zece centimetri. Stătea în ploaie şi se uita la tatăl ei. Bosumflată, cu părul lung deschis la culoare şi cu ochii albaştri cu gene extrem de lungi, arăta ca o prinţesă excentrică. Trupşorul ei plăpând – da, era încă o fiinţă foarte micuţă – era învelit şi Inlăşurat în multe straturi de negru. Trei lanţuri argintii îi atârnau din urechea dreaptă – fusese un compromis acceptat de David în clipa în care începuse să vorbească despre a-şi pune

un cercel în nas sau în alt loc şi mai puţin igienic.

Theo era un contrast întunecat. Înalt, masiv şi cu pă M 11 şaten-închis cârlionţat, încadrându-i dezordonat chipul frumos şi alunecându-i până spre umerii încă osoşi. I Vhii lui erau de un albastru mai deschis, dar prea adesea împovăraţi şi nefericiţi pentru gustul tatălui său. În acel moment, umbla greoi în nişte blugi prea largi, cu nişte pantofi aproape la fel de urâţi că ai surorii lui şi.11 un sacou care îi atârna mai jos de şolduri.

David îşi aminti că nu erau altceva decât haine. Haine şi păr, dar nimic permanent. În fond, şi părinţii lui îl bătuseră la cap în adolescenţă şid împinseseră în perioa-l da de rebeliune, nu? Şi oare nu îşi promisese că nu avea; să facă la fel cu copiii lui?

Dar, pentru numele lui Dumnezeu, îşi dorea măcar 1 ca aceştia că poarte haine care să fie pe mărimea lor.

Urcă treptele dispuse ca un evantai ce duceau spre intrarea principală, se opri în faţa uşii sculptate a conacului şi-şi trecu o mână prin părul des, blond-închis.

— Ce e, tată? Ai emoţii?

Râjetul superior trădat de vocea fiului său fu suficient ca să-i întindă la maximum nervii şi-aşa foarte încordaţi.

— Nu mă mai sâcâi, bine?

Theo deschise gura, cu o replică sarcastică în vârful limbii, dar întâlni privirea alarmată a surorii lui, apoi văzu expresia încordată de pe chipul tatălui său.

— Hei, te poţi descurca cu ea.

— Desigur, zise Maddy ridicând din umeri. E doar o bătrânică italiancă, nu?

Zâmbind slab, David apăsă pe sonerie.

— Exact.

— Stai să-mi pun faţa de om normal. Theo îşi duse mâinile la faţă, împingând şi netezind pielea, trăgându-şi în jos colţurile ochilor şi răsucindu-şi gura. N-o găsesc.

David îşi puse un braţ în jurul gâtului său, iar pe celălalt în jurul lui Maddy. Se gândi că totul avea să fie în regulă. Aveau să fie bine.

— Deschid eu, Maria! Pilar se grăbi prin foaier, cu o duzină de trandafiri albi în braţe. Deschise uşa şi

văzu un bărbat înalt, ţinând de după gât doi copii. Toţi trei zâmbeau larg. Bună ziua. Pot să vă ajut cu ceva?

David se gândi că nu era chiar o bătrânică italiancă şi dădu drumul copiilor, ezitant. Doar o femeie frumoasă, cu ochi plini de mirare şi cu mulţi trandafiri în braţe.

— Am venit să o văd pe doamna Giambelli.

Pilar zâmbi şi cercetă feţele copiilor, ca să-i includă şi pe ei în conversaţie.

Suntem foarte multe.

Tereza Giambelli. Sunt David Cutter.

A, domnule Cutter. Îmi cer scuze. Îi întinse mâna. Nu mi-am dat seama că sunteţi aşteptat astăzi. „Sau că iivoţi familie”, gândi ea. Mama ei nu fusese foarte gelutoasă cu detalii. Intraţi, vă rog. Eu sunt Pilar. Pilar t iiambelli… Din obişnuinţă, aproape că-şi spuse şi numele de căsătorie, dar renunţă în mod conştient la idee.

unt fiica lui La Signora.

Aşa îi spui şi dumneata? întrebă Maddy.

Uneori. O să înţelegeţi de ce după ce o să o cunoaşteţi.

Madeline, fiica mea, şi fiul meu, Theodore.

— Theo, murmură el.

— Sunt încântată să vă cunosc, Theo şi Madeline.

Maddy, da?

Maddy. Poftiţi în salon. Arde focul foarte frumos, i) să aranjez să vi se aducă şi ceva de băut, dacă este în regulă. Ce zi oribilă! Sper că nu aţi avut o călătorie îngrozitoare.

— N-a fost aşa rea.

— Nesfârşită, îl corectă Maddy. Teribilă. Se uită prin uneră de îndată ce intrară. Se gândi că semăna cu un palat. Era ca o imagine dintr-o carte, unde totul era vopii în culori vii şi părea antic şi de valoare.

— Sunt sigură că aşa a fost. Daţi-mi voie să vă iau hainele.

— Sunt ude, începu David, dar femeia pur şi simplu I le luă rapid din mâini şi le puse pe braţul ei liber.

Mă ocup eu de ele. Luaţi loc, vă rog, şi simţiţi-vă că ai aşa. O să o anunţ pe mama că aţi venit şi am să pun, t vi se pregătească ceva fierbinte de băut. Doriţi cafea.

liuiinule Cutter?

Mi-ar plăcea la nebunie, doamnă Giambelli.

— Şi mie.

— Ba ţie nu, îi spuse el lui Maddy, care se îmbufnă din nou.

— Poate o ciocolată caldă?

— Da, e super. Adică, se corectă imediat ce cotul tatălui ei îi aminti de maniere, da, mulţumesc.

— Şi ţie, Theo?

— Da, doamnă, mulţumesc.

— Durează un minut.

— Doamne! Theo aşteptă ca Pilar să părăsească încăperea, apoi se trânti într-un fotoliu. Probabil sunt superbogaţi. Locul ăsta arată ca un muzeu sau ceva.

— Nu-ţi pune cizmele acolo, îi ordonă David.

— E scăunel pentru picioare, sublinie Theo.

— Picioarele tale nu mai sunt picioare când ţi le bagi în cizmele alea.

— Relaxează-te, tată! Maddy îl bătu pe umăr în mod încurajator, dar şi înspăimântător de matur. Eşti directoru general sau aşa ceva.

— Exact. Într-un salt de trei mii de kilometri,

trecuse de la vicepreşedinte executiv la director general. Gloanţele ricoşează din mine, murmură el, apoi se întoarse spre uşă când auzi paşi.

Dădu să le spună copiilor lor să se ridice. Dar nici nu era nevoie s-o facă. De îndată ce Tereza Giambelli intra într-o cameră, oamenii săreau singuri în picioare.

Uitase că era atât de micuţă de statură. Avusese două întâlniri cu ea faţă în faţă, la New York. Două întâlniri lungi şi cuprinzătoare. Şi totuşi, rămăsese cu impresia că era o amazoană de fier, nu femeia plăpândăcu oase mici, care se îndrepta spre el în acel moment. Îi întinse o mână mică, dar puternică.

— Domnule Cutter. Bine aţi venit la Villa Giambelli.

— Mulţumesc, signora. Aveţi o casă minunată, în împrejurimi minunate. Eu şi familia mea vă suntem recunoscători pentru ospitalitate.

Pilar reveni în salon în timp util ca să audă discursul spilcuit şi formalitatea cu care fusese rostit. Se gândi că nu era ceea ce s-ar fi aşteptat să vadă de la un bărbat care ţinea jucăuş de gât doi adolescenţi

istoviţi de pe drum. Văzând privirile piezişe ale copiilor săi, se hotărî că nu era nici ceva cu care să fi fost ei obişnuiţi.

— Sper că nu aţi avut o călătorie dificilă, continuă Tereza, mutându-şi atenţia spre copii.

Deloc. Ne-a făcut plăcere. Signora Giambelli, daţi-mi >ic să vi-i prezint pe copiii mei. Fiul meu, Theodore şi nu a mea, Madeline.

Bine aţi venit în California. Îi întinse mâna lui

— Lieo. Se gândi că părea cam prostuţ strângându-i mâna a agitând-o cu putere, apoi chinuindu-se să nu şi-o bage l „a lui în buzunar.

— Mersi.

Maddy îi strânse mâna.

Ne bucurăm să fim aici.

— Speri să vă bucuraţi, zise Tereza, zâmbind uşor. Ajunge pentru moment. Vă rog, luaţi loc. Faceţi-vă „inozi. Să ni te alături, Pilar.

— Desigur.

Trebuie să fiţi foarte mândri de tatăl vostru, începu în roza, după ce se aşează. Şi de tot ce a realizat.

A… da, sigur.

Theo se aşează şi îşi aminti să stea drept. Nu ştia foarte multe despre slujba tatălui său. În lumea lui, tatăl său r ducea la birou şi apoi se întorcea acasă. Şi-l bătea la ip despre teme, despre mâncarea pe care o arsese şi îi pui dădeau comandă de ceva de mâncare. Sau, cum i întâmplase în ultimul an, telefona să spună că întârzia şi să le zică să sune el sau Maddy ca să comande ceva.

— Theo e mai interesat de muzică decât de vin sau de

Îl unerţul cu vin, afirmă David.

A. Şi cânţi?

Theo se gândi că aceea era treaba tatălui său. De ce IIchuia să răspundă el la atâtea întrebări? Oricum adulţi şi nu înţelegeau.

La chitară. Şi la pian.

Va trebui să-mi cânţi o dată. Îmi place foarte mult muzica. Ce gen preferi?

Păi, doar rock. Îmi place techno şi alternativ.

Theo compune muzică, adăugă David şi-i făcu cu mâiiul fiului său, pe neaşteptate. Are materiale foarte

luleresante.

Mi-ar plăcea să ascult ceva după ce vă instalaţi. Şi i Iuţi şi tu? o întrebă Tereza pe Maddy.

— Am luat lecţii de pian. Ridică dintr-un umăr. Dar nu mă dau în vânt după asta. Vreau să devin cercetător ştiinţific.

Răsuflarea zgomotoasă a fratelui ei o enervă.

— Pe Maddy o interesează totul. David se porni să vorbească, înainte să înceapă vărsarea de sânge între cei doi fraţi. Din câte am înţeles, liceul de aici ar trebui să se muleze perfect pe interesele amândurora.

— Artă şi ştiinţă. Tereza se lăsă pe spate. Atunci, înseamnă că seamănă cu tatăl lor, fiindcă vinul le înglo-bează pe amândouă. Presupun că o să vrei câteva zile în care să vă instalaţi, continuă ea, în timp ce era adusă o tavă mobilă cu băuturi şi cu prăjiturele. O funcţie nouă, o locaţie nouă şi oameni noi. Şi, bineînţeles, o şcoală nouă şi o rutină nouă pentru familia ta.

— Tata spune că e o aventură, zise Maddy şi primi încuviinţarea Terezei.

— Şi vom încerca să o facem să fie.

— Sunt la dispoziţia dumitale, signora, zise David şi o privi pe Pilar, care se ridică să servească prăjiturelele şi cafeaua. Apreciez foarte mult că ne permiteţi să folosim casa de oaspeţi. Sunt sigur că va fi o plăcere să ne instalăm acolo.

Pentru că o privea, surprinse clipa în care ochii lui Pilar se măriră considerabil. „Aha, deci asta e o surpriză şi pentru tine”, gândi el. „Oare de ce?”

— Mulţumesc.

— Serviţi cu plăcere, şopti Pilar.

Cafeaua fu servită, şi conversaţia deveni mai lejeră. David se luă după Tereza şi lăsă la o parte discuţiile de afaceri. Se gândi că, în fond, era timp suficient pentru a ajunge la alte treburi.

În fix douăzeci de minute, Tereza se ridică.

— Îmi pare rău că soţul meu nu a putut fi aici să vă cunoască pe dumneata şi pe copii. Ai putea să ne întâlnim mâine?

— Oricând e bine pentru dumneata, signora.

David se ridică.

— La unsprezece atunci. Pilar, le arăţi tu casa de oaspeţi şi te asiguri că au tot ce le trebuie?

Desigur. Să aduc hainele.

„Ce naiba înseamnă asta?” se întrebă Pilar când sc. 111 rase să ia hainele. De obicei ştia exact care era pulsul zisei. Şi totuşi, mama ei reuşise să strecoare acolo o familie întreagă, fără niciun alt semnal.

Atât de multe schimbări, şi toate aveau loc peste II „apte. Se hotărî că era momentul să fie mai atentă la i. Îi ce se întâmpla. Nu prea îi convenea să se schimbe n-ai de mult lucrurile, cu atât mai puţin când totul o lua IHnepregătite. Cu toate acestea, discută relaxată la lui. sircere şi se mobiliza, ca să fie o gazdă cât mai bună.

E puţin de mers cu maşina. De fapt, e puţin şi pe is, când e vreme frumoasă.

Ploile de iarnă sunt bune pentru struguri.

1 favid îi ţinu haina să se îmbrace.

Da, aşa mi se tot aminteşte de fiecare dată când mă plâng de umezeală. Ieşi apoi afară. E o linie telefonică 111 ectă până aici, aşa că trebuie doar să sunaţi dacă aveţi nevoie de ceva sau dacă aveţi vreo întrebare. Menajera n. lastră Maria poate să facă orice. Vă mulţumesc, adăni. i ea, când David îi

deschise uşa din faţă a maşinii. Priveliştea e minunată, completă apoi, întorcându-se I vorbească cu copiii, după ce aceştia urcară în spate. 1 în oricare dormitor aţi alege. Şi aveţi şi piscină. Deşii iir, nu o puteţi folosi pe o asemenea vreme, dar sunt l'Ine-veniţi să folosiţi piscina interioară a casei ori de câte ori vreţi.

— O piscină interioară? Theo păru a se mai înveseli la oi izul vorbelor ei. Super!

— Asta nu înseamnă să apăreţi când vreţi doar în cosmm de baie, îl avertiză tatăl lui. Nu vreţi să le lăsaţi casa l. i dispoziţie, doamnă Giambelli, altfel într-o săptămână iningeţi la terapie.

Pentru tine nu prea a funcţionat, contracară Theo.

— O să fie plăcut să avem iar tineri prin preajmă. Şi, în rog, spune-mi Pilar.

— David.

Pe la spatele lor, Maddy se întoarse spre fratele ei şi începu să fluture energic din gene.

— Ia-o spre stânga la intersecţie, David. Deja se poate vedea casa. E un loc tare frumos, iar ploaia asta îi conferă un aspect de poveste.

— Aia e? Theo se ridică, brusc foarte interesat. E destul de mare.

— Patru dormitoare, cinci băi. Are şi o cameră de zi minunată, dar salonul bucătăriei mi se pare mult mai prietenos. Găteşte cineva?

— Tata se mai preface din când în când, zise Maddy. 1 Şi noi ne prefacem că mâncăm ce pregăteşte el.

— Şmechero. Deci aşa faceţi, ei? Tu găteşti? o întrebă apoi pe Pilar.

— Da, şi chiar foarte bine. Dar destul de rar. Poate că 1 soţia dumitale o să aprecieze mai mult bucătăria, după ce vine.

Liniştea completă şi imediată care se instală în maşină o făcu pe Pilar să se facă mică pe dinăuntru.

— Sunt divorţat. David parcă maşina în faţa casei.] Suntem doar noi trei. Hai să vedem casă, luăm mai târj ziu lucrurile.

— Îmi pare foarte rău, murmură Pilar, după ce copiii săriră din maşină. N-ar fi trebuit să presupun…

— E o presupunere perfect normală. Un bărbat, doi copii. Te aştepţi să fie o familie completă. Nu-ţi

face griji! pentru asta. O bătu pe mână în mod prietenesc, apoi se întinse ca să-i deschidă uşa. Ştii că o să se certe penj tru dormitoare, nu? Sper că nu te deranjează scenele cu ţipete.

— Sunt italiancă.

Doar atât zise, apoi coborî în ploaie.

Capitolul 5

„Italiancă11, gândi David mai târziu. Şi superbă. Re] zervată şi graţioasă în acelaşi timp. Nu era doar un artă ficiu ieftin. Din punctul acesta de vedere, chiar era fiica mamei ei.

David se pricepea să citească oamenii, o calitate excelentă şi foarte folositoare pentru a urca pe scara ierarhică alunecoasă din orice companie de renume. Părerea lui ilrspre Pilar era că era obişnuită să dea, dar şi să primească ordine.

Ştia că era căsătorită şi ştia şi cu cine, dar, de vreme e nu mai purta verighetă, se gândi că probabil căsnicia 11 cu infamul Tony Avano se terminase sau că avea prol Irme serioase. Înainte de a-şi permite să se gândească la a într-un fel mai personal, trebuia să afle care din cele. li >un variante era cea adevărată.

Avea şi o fiică. Toată lumea din domeniu auzise de opina Giambelli. Avea reputaţia de a fi o bombă şi de a deborda de stil şi ambiţie. Urma să o cunoască mai uitziu, şi era foarte curios ce părere avea despre instalana lui ca director general. „S-ar putea să fie nevoie de nişte jocuri politice”, cugetă el şi întinse mâna după ţie u de pe care le avea în buzunar. Doar că trebuia să ţină minte că ei nu se aflau acolo doar pentru că-şi dăduse

— Icinisia cu trei săptămâni şi cinci zile în urmă.

Şi treaba asta îl măcina teribil.

„Gândeşte-te la altceva”, îşi ordonă şi începu să as

— Uite muzica dată mult prea tare, care venea din came-lii fiului său. Slavă Domnului că era la celălalt capăt d holului.

Avusese deja loc, bineînţeles, şi războiul dormitoau lor. Chiar şi aşa, copiii săi fuseseră destul de reţinuţi. Nota acel lucru ca fiind maniere de ochii lumii, adopute fără tragere de inimă, în faţa unei persoane străini. În orice caz, gâlceava fusese neobişnuită şi fără vreo încăierare serioasă, în special

pentru că toate camerele iau minunate.

Se gândi că, de altfel, casa era extrem de aproapei le perfecţiune, cu lemnul şi ţigla strălucitoare, pereţi mătăsoşi şi mobilier luxuriant. Perfecţiunea, stilul acela elegant-relaxat şi ordinea absolută a lucrurilor îi cam i ladeau fiori. Dar se aştepta ca fiul şi fiica sa să îndrepte în curând acel lucru. Nu erau deloc ordonaţi. Aşa că, oricât de lustruit ar fi fost exteriorul, conţinutul avea să ajungă în curând o harababură, ceea ce urma să-i facă pe iuţi să se simtă ca acasă. Deja obosit de atâta despachei at, se îndreptă încet spre una dintre ferestre şi se uită

 spre câmpuri. Pilar avea dreptate. Priveliştea era uluitoare. Şi, în acel moment, reprezenta terenul lui de joc, aşa că avea de gând să-şi lase amprenta acolo.

Maddy ieşi din camera ei de la capătul holului. Încerca să pară indiferentă după ce se certase cu Theo cu privire la cine ce primea, dar adevărul era că era absolut încântată. Pentru prima dată în viaţa ei, nu mai era nevoită să împartă baia cu idiotul de frate-său. Şi sala ei de baie fusese amenajată superb, cu model

în nuanţe închise de albastru şi roşu. Flori mari şi frumoase. Îşi imagina că să facă baie acolo trebuia să fie ca şi când ar fi înotat în vreo grădină excentrică. Şi, în plus, avea un pat baldachin imens în cameră. Încuiase uşa, ca să se poată rostogoli pe el după bunul-plac, în intimitate. Îşi aminti apoi că nu avea să mai vadă New York-ul când privea pe fereastră şi nici nu putea să-şi sune vreo prietenă ca să iasă în oraş. Nu putea să meargă la film oricând avea chef. Nu putea să mai facă nimic din lucrurile cu care era obişnuită. Dorul de casă se instalase incredibil de apăsător şi de arzător, provocându-i dureri de stomac. Theo era singura persoană cu care putea să vorbească. După părerea ei, era cea mai proastă variantă posibilă. Dar şi singura care-i rămăsese.

Deschisa uşa camerei lui, şi fu lovită de muzica dată tare, cântată de Chemical Brothers. Stătea întins pe pat cu chitara în braţe şi încerca să nimerească acordurile care bubuiau în casetofon. Camera era deja un dezastru, îşi imagină că avea să rămână aşa până când creştea şi trebuia să plece la colegiu. Era un mare porc.

— Ar trebui să despachetezi.

— Ar trebui să-ţi vezi de treaba ta.

Se aşează pe brută, la picioarele patului.

— Nu-i nimic de făcut aici.

— Poate că tata o să urască locul ăsta şi o să putem pleca acasă.

— Nicio şansă. N-ai văzut ce s-a ferchezuit pentru bătrâna aia? Şi lui îi era dor de casă, aşa că lăsă deoparte chitara şi alese să stea de vorbă cu năpasta vieţii lui. Care-i treaba cu asta?

k

Vorbea ca un personaj din filme. Ştii cum arată când iâmbracă la costum pentru vreuna dintre întâlnirile Im de afaceri? îşi dădu ochii peste cap. Suna la fel cumirată în acele momente. Nimic nu va mai fi la fel de acum înainte. Se uita la femeia aia.

— Cum?

— La femeia aia, Pilar. Ce fel de nume mai e şi ăsta?

— Cred că-i vreun nume italian sau ceva. Dar cum adi. a se uita la ea?

— Ştii tu. O scana.

— Du-te de-aici.

— Frate, voi, bărbaţii, nu observaţi nimic. Se ridică, un ţindu-se superioară, şi-şi dădu părul pe spate. O scaii. i bine de tot.

— Şi ce dacă? Theo o desconsideră cu o fluturare a mâinii, ridicând uşor din umeri. S-a mai uitat şi la alte temei până acum. Ştii ce? Pun pariu că a şi făcut sex cu unele dintre ele.

Pe bune, chiar crezi? Când sarcasmul se mai risipi, să i ridică de pe pat şi merse la fereastră. Ploaie şi viţă-de-vie, îi. vde-vie şi ploaie. Poate, dacă face sex cu fiica şefei şi-l I – i iulie cineva, o să fie concediat şi o să mergem acasă.

— La care casă? Dacă-şi pierde slujba, n-avem unde să ne ducem. Maturizează-te, Maddy.

Ea îşi retrase capul între umeri.

— Ce nasoală e treaba asta.

— Mie-mi spui?!

Ty gândea fix aceleaşi lucruri despre viaţă în general, i ind Sophia îl băgă repede într-o întâlnire – o sesiune de hainstorming1, după cum o numea ea. Îl bombardase i u fel şi fel de nume când trecuseră pe la

Departamentul de publicitate. Gesticula, striga ordine şi saluturi în i. inga şi-n dreapta şi îşi prelua mesajele din mers.

Bineînţeles că încercarea de a ţine pasul cu Sophia nu-l ajutase deloc să reţină numele acelor persoane.

termen provenit din limba engleză, tehnică de grup, folosită pen-LUI stimularea gândirii creatoare, bazată pe emiterea liberă de idei, pentru rezolvarea unei probleme, (n.tr.)

Ca să nu mai spunem că toate chipurile oamenilor pe I care-i întâlnise îi apăreau într-o ceaţă densă. Femeia asta 1 se mişca la fel de repede ca un mijlocaş care interceptase 1 mingea. Repede şi abil.

În acel moment, se mai aflau în sală alte trei pers o a ne. Ty îi considera pe toţi un fel de Războinici Urbani – cu hainele lor la modă, tunsori ultramoderne, ochelari 1 mici cu rame de sârmă şi tablete în mâini. Erau două I femei şi un bărbat. Toţi trei erau tineri şi arătau bine. 1 Habar nu avea care era care, pentru că toţi trei aveau nume androgine.

Avea în mână o cafea foarte excentrică, pe care

nici 9 n-o voia de altfel, şi toată lumea vorbea în acelaşi timp şi ronţăia biscuiţi. Începuse să-l doară îngrozitor capul.

— Nu, Kris, caut ceva care să fie subtil şi puternic! O imagine puternică şi cu mesaj emoţional. Trace, fă 1 repede o schiţă: cuplu – tânăr, nesofisticat, spre treizeci I de ani. Se relaxează pe o verandă. Tentă sexuală, dar la] modul relaxat.

De vreme ce bărbatul blond cu păr buclat luă un creion şi un bloc de desen, Ty presupuse că el era Trace.

— E apus, continuă Sophia, ridicându-se de la birou şi învârtindu-se prin cameră. Finalul zilei. E un cuplu care lucrează, nu au copii, sunt în plină ascensiune, dar aşezaţi la casa lor.

— Leagăn pe verandă, sugeră negresa îmbrăcată într-o vestă roşie.

— Prea cuminte. Prea ca la ţară. Scaun de răchită dublu, mai degrabă, zise Sophia. Pernele să fie în culori tari. Lumânări pe masă. De-alea groase, nu din cele subţiri. Se aplecă peste umărul lui Trace, fredonând o melodie. Bun, bun, dar fă invers. Pune-i

să se uite unul la celălalt. Piciorul ei poate sta aşezat pe genunchiul lui. Intimitate prietenească. Lui suflecă-i mânecile şi pe ea îmbrac-o în blugi, ba nu, în pantaloni de bumbac. Se aşează pe marginea biroului, strângând din buze, şi se gândi o clipă. Vreau să aibă o conversaţie. Dar una relaxată, să fie un moment romantic. Se bucură unul de compania celuilalt, după o zi aglomerată.

Ce-ar fi dacă unul din ei toarnă vinul? Are sticla în Ană.

Hai să încercăm. Vrei să schiţezi tu asta, P.J?

Obraznica P.J., după cum o considera acum Ty, luă lepede blocul de desen.

Ar trebui să adăugaţi o apă. A doua femeie, o roşcată care părea extrem de plictisită şi de enervată, începu „i caşte.

— Văd că i-am întrerup lui Kris somnul de prânz, zise nphia dulce, iar Ty prinse privirea rapidă şi clocotitoare a roşcatei, pe sub gene.

Mă plictisesc scenele de suburbie. Măcar apa adaugă un element şi sexualitate la nivel subliminal.

Kris vrea apă. Sophia încuviinţă din cap, se ridică

a! începu să se plimbe iar, gândindu-se. Apa e bună. Un Iu, un iaz. Putem obţine lumină bună din asta. Reflexii, ia priveşte, Ty. Ce părere ai?

ai făcu tot posibilul să se adune şi să ia un aer inteligent, în timp ce Trace întoarse schiţa.

Nu ştiu nimic despre publicitate. Dar este o schiţă iliăguţă.

Te uiţi la reclame, îi aminti Sophia. Şi încă tot i impui, indiferent dacă preiei mesajul lor conştient sau inconştient. Ce-ţi spune asta?

Îmi spune că stau pe verandă şi beau vin. De ce nu I n >t avea copii?

— De ce ar avea?

— Păi, ai un cuplu pe o verandă. De obicei, o verandă presupune o casă. De ce nu pot să fie şi copii?

Pentru că nu vrem copii mici într-o reclamă la băuturi alcoolice, zise Kris, cu o vagă superioritate în voce. \sta înveţi la primul curs de publicitate.

Atunci, nişte dovezi că există copii. Ştii tu, nişte ju-Arii pe verandă. Asta spune că au o familie, că sunt împreună de ceva timp, dar că încă le place să stea împreună pe verandă şi să bea un pahar de vin, la

sfârşitul zilei. Asta e sexy.

Kris dădu să spună ceva, dar apoi văzu o strălucire iparând în ochii Sophiei, aşa că urmă calea înţeleaptă şi închise la loc gura.

— Asta e bună. Excelent, zise Sophia. Chiar şi mai bine. Aruncă jucării pe verandă, Trace. Lasă sticla de vin pe masa pe care sunt lumânările. Iată cuplul nostru relaxat, dar şi sofisticat, din suburbie. „Celebraţi apu-sul”, murmură ea. „Este momentul vostru. Relaxaţi-vă cu Giambelli. Vinul vostru”.

— Mai mult relaxat decât sofisticat, bălmăji Kris.

— Pentru sofisticat trebuie să folosim un decor urban. Două cupluri de prieteni, care se întâlnesc într-o seară. Scena are loc într-un apartament. Să fie tineri şi frumoşi. Arată-mi cum se vede oraşul pe fereastră. Lumini şi siluete.

— Măsuţă de cafea, adăugă P.J., deja desenând. Doi dintre ei stau pe podea. Ceilalţi sunt întinşi comod pe canapea, şi vorbesc toţi în acelaşi timp. Aproape că putea auzi muzica în surdină. Masa e plină de mâncare. Mâncare comandată. Şi acesta e momentul când se toarnă vinul.

— Bun, perfect. Celebraţi ziua de marţi. Aceleaşi etichete.

— De ce marţi? întrebă curios Ty, deşi nu-i stătea în fire.

— Pentru că nimeni nu-şi face niciodată cine ştie ce planuri marţea. Sophia se aşeză din nou la marginea biroului şi încrucişă picioarele. Faci planuri pentru weekend, în rest profiţi de ce se iveşte. E ceva spontan să petreci marţi seara cu prietenii. Vrem ca oamenii să cumpere o sticlă de vin aşa, din imbold. Doar pentru că e marţi. Momentul tău, vinul tău. Asta-i esenţa.

— Vinul e Giambelli-MacMillan.

Sophia încuviinţă.

— Corect. Trebuie să identificăm şi partea asta în campanie. O nuntă. Celebraţi căsătoria. Şampanie, flori, un cuplu superb.

— E mai sexy să fie în luna de miere, zise Trace în timp ce finisa conturul schiţei. Aceleaşi elemente, dar într-o cameră de hotel super. Rochia de mireasă atârnă pe uşă, pe un umeraş, iar cuplul nostru se sărută. Au şampanie într-o frapieră cu gheaţă.

Dacă se sărută, sigur nu se mai gândesc să bea nimic, comentă Ty.

Ai dreptate. Fără sărut, dar restul e super. Arată-mi… începu să mişte mâinile. Aşteptarea. Mătase, flori şi puim-le pahare în mâini. Să se uite ochi în ochi în loc să îi buză-n buză. Mergeţi, copii, şi creaţi magie. Vedeţi i puteţi să-mi aduceţi în următoarele câteva ore. Nu uitaţi: Momente. Şi obişnuite, şi deosebite.

Se aşeză iar picior peste picior, în timp ce echipa ei părăsea încăperea. Vorbeau toţi unii peste alţii.

N-a fost rău, MacMillan. N-a fost rău deloc.

Bine. Putem să mergem acasă acum?

Nu. Am o groază de chestii de făcut aici şi multe de împachetat înainte să-mi instalez biroul la conac. Ştii să desenezi?

— Sigur.

Ăsta e un plus. Se ridică rapid de pe birou şi se duse i ia un bloc de desen de pe raftul de pe perete.

Ty observă că toate rafturile erau pline cu obiecte. Nu doar obiecte legate de serviciu, ci şi tot feluri de nimicuri pe care ja Areau să le colecţioneze oamenii, femeile în special. În fruntea obiectelor care

adunau praf păreau să fie broscuţele. Broscuţe mici şi verzi, altele mai mari de bronz, unele care dansau, altele îmbrăcate la modă şi unele care păreau să se împerecheze.

Nu prea păreau în acord cu femeia îmbrăcată atractiv are gonea ca vântul pe coridoare, purtând tocuri înalte a mirosind ca o noapte în pădure.

— Cauţi un prinţ?

— Ce? Se uită în spate, în direcţia indicată de el. A. Nu, prinţii sunt prea greu de întreţinut. Pur şi simplu îmi plac broaştele. Iată ce văd eu. Un fel de montaj. Viile, dezmierdate de lumina soarelui. Vii îngreunate. În struguri. O siluetă solitară plimbându-se prin rându-IIIe de viţă-de-vie. Apoi plan detaliat cu coşuri enorme le struguri, proaspăt culeşi.

— Nu folosim coşuri.

— Lucrează un pic cu mine, Ty. Simplitate, accesibilitate, tradiţie. Mâini noduroase ţinând coşul. Şi apoi butoiaşe. Rânduri întregi de butoiaşe, în lumina slabă a pivniţelor. Misterul, romantismul. Câţiva tipi care arată interesant, îmbrăcaţi în salopete de lucru, scoţând vin. O să folosim roşu. O revărsare

minunată; a vinului roşu din butoi. Apoi diferiţi muncitori de-gustând, testând. Şi în cele din urmă o sticlă. Poate şi două pahare şi un tirbuşon lângă. Din vie, direct pe 1 masă. O sută de ani de măiestrie. Nu, din viile noastre, direct pe masa voastră. Se încruntă puţin, închipuim du-şi cum ar arăta reclama. Începem cu cei o sută de ani de măiestrie, apoi montajul, apoi apare scris jos: 1 „Din viile noastre, direct pe masa voastră. Tradiţia Giambelli-MacMillan continuă11.

Se întoarse spre el, se uită peste umărul lui şi pufni. Schiţase în timp ce ea vorbea, iar rezultatul erau nişte cerculeţe, oameni desenaţi din beţe şi o coloană difor-l mă, despre care ea presupunea că era o sticlă de vin.

— Ai zis că ştii să desenezi.

— N-am zis că desenez frumos.

— Bine, atunci am cam dat de necaz. Desenatul nu-i nici punctul meu forte, dar, comparativ cu tine, sunt da Vinci. Lucrez mai bine când am nişte mijloace vizuale. Expiră zgomotos şi începu iar să se plimbe prin cameră; Ne descurcăm noi. O să pun echipa să-mi trimită schiţe cât noi continuăm. Ne vom coordona

programele, ca să putem avea câte o întâlnire săptămânală, ori aici, ori la biroul meu de la conac. Se prăbuşi pe braţul unui I fotoliu, destul de încruntată. Funcţiona în acord cu echipa ei şi simţise nemulţumirile. Era ceva de care trebuia să se ocupe imediat. Mai am nevoie de o jumătate de oră aici. Poţi să te duci tu înainte la Armâni, şi ne vedem acolo.

— De ce mă duc la Armâni?

— Pentru că ai nevoie de haine.

— Am destule haine.

— Scumpete, hainele tale arată la fel ca desenele tale. Respectă definiţia de bază, dar nu vor câştiga niciun premiu. Eu o să-ţi aleg ţie nişte ţinute, după care şi tu poţi să-mi cumperi mie îmbrăcăminte potrivită unui viticultor.

Îl bătu uşor pe umăr, semn că era liber, apoi se ridică.

I’yler vru să se certe puţin cu ea, dar decise să nu mai piardă timpul. Cu cât terminau mai repede şi plecau înapoi spre nord, cu atât avea să fie mai fericit.

Unde e Armâni?

Sophia se holbă la el. De ani de zile, omul acesta

Io

11 ia la o oră distanţă de San Francisco. De unde era ni ştie?

Vorbeşte cu asistenta mea. O să te trimită în di reci ia corectă. O să fiu chiar în urma ta.

Un singur costum, o avertiză Ty, îndreptându-se pic uşă. Şi atât.

Abam. Se gândi că aveau să mai vadă ei la faţa locuim. Se duse la birou şi ridică receptorul. Kris, poţi să vii un minut? Da, acum. Am un program destul de strâns.

Sophia îşi roti umerii şi începu să adune dosare al iD-uri.

Lucra cu Kris de mai bine de patru ani şi era perfect e conştientă de faptul că existaseră ceva mai multe resenumente, din pricină că, proaspăt ieşită de pe băncile faultăţii, Sophia preluase funcţia de şef de departament. Hînţeleseseră până la urmă, dar ştia foarte bine că, în acel moment, Kris cam rămăsese cu buza umflată.

Se gândi că nu avea ce să facă. Trebuia să se ocupe de IM a. Se auzi o bătaie rapidă în uşă, şi intră

Kris.

— Sophia, am multă treabă.

— Ştiu. Cinci minute. O să-mi fie destul de greu în mătoarele luni să jonglez totul între Napa şi aici. Sunt într-o situaţie mai dificilă.

— Serios? Nu s-ar zice.

Pentru că nu m-ai văzut curăţând viile în zori. Ascul 11, bunica mea are motivele ei pentru ce face şi pentru modul cum procedează. Nu înţeleg nici eu mereu de ce şi adesea nu prea îmi convine situaţia, dar asta e compania ei. Eu doar lucrez aici.

Bine. Îhî.

Sophia se opri din împachetat, puse palmele pe birou i o privi pe Kris fix în ochi.

— Dacă tu ai senzaţia că-mi place să-mi împart timpul lui re munca pe care o iubesc şi umblatul aiurea prin vii, nunei eşti nebună. Şi, dacă ai cumva impresia că Tyler urmăreşte să obţină un post în biroul acesta, să ştii că te înşeli.

— Scuză-mă, dar el deja are o poziţie în biroul acesta.

— Una despre care crezi că ar trebui să fie a ta.

Nu o să te contrazic, dar îţi spun că e ceva temporar. Am nevoie de tine aici. N-o să pot să mai vin în fiecare zi şi n-o să mai pot participa la toate întâlnirile sau să deleg sarcini. Kris, în esenţă, tocmai ai fost promovată. Nu vei primi o funcţie nouă, dar o să fac tot ce-mi stă în putinţă să mă asigur că vei fi recompensată pentru responsabilităţile suplimentare care ţi-au fost puse în braţe.

— Nu mă interesează banii.

— Dar banii nu strică, încheie Sophia. Funcţia şi ţi-tulara lui Tyler sunt doar formalităţi. Nu ştie nimic despre promovare şi marketing, Kris, şi nici nu-l interesează deloc.

— Azi-dimineaţă a fost destul de interesat cât să facă sugestii şi comentarii.

— Ia stai o clipă. Sophia se gândi că era răbdătoare, dar că nu avea să se lase călcată în picioare. Te aştepţi să stea pur şi simplu aici ca un idiot? Are dreptul să-şi exprime opinia, şi, din întâmplare, chiar a făcut nişte sugestii foarte bune. A fost aruncat pe de munte, fără paraşută, şi se descurcă şi el cum poate. Învaţă din asta.

Kris era extrem de iritată. Era de zece ani în companie şi se săturase să tot fie dată la o parte, în favoarea altor descendenţi.

— Are paraşută, şi la fel şi tu. Te-ai născut cu una. Dacă vreunul din voi o dă în bară, îşi revine. Vezi tu, asta nu se aplică şi pentru noi, restul.

— N-o să mă apuc să discut probleme personale, de familie, cu tine. O să spun că eşti un membru valoros al organizaţiei Giambelli, în prezent Giambelli-MacMillan. Îmi pare rău dacă ai senzaţia că aptitudinile şi ta-lentele tale au fost trecute cu vederea sau subapreciate. Voi face tot ce pot să îndrept asta. Dar sunt aranjamente care trebuie făcute, şi ar fi spre binele tuturor să n-o dăm în bară în următoarele luni. Trebuie să mă pot baza pe tine, Kris. Spune-mi, dacă nu se poate, dacă e necesar să fac alte aranjamente.

O să-mi fac treaba. Kris merse la uşă şi o deschise i i înotos. Şi pe a ta.

Bun, murmură Sophia după ce uşa se trânti. A fost IM amuzant. Oftă, apoi ridică iar receptorul. P.J., vino MII minut.

Nu, vrem ceva clasic. Pentru început, costumul acest cu dungi fine.

Bine, grozav. Îl luăm pe ăsta. Hai să mergem!

ryler. Sophia îşi muşcă buzele şi-l mângâie pe obraz.

— Îl te şi probează-l, ca un băiat ascultător.

— I prinse de încheietură.

Mami?

Da, dragule?

Încetează!

Dacă te-ai fi uitat şi singur în ultimele treizeci de mi-Miile, am fi fost deja cu un picior afară. Acesta, zise ea, mi inzându-i un costum maro foarte frumos, cu dungi tine, şi acesta. Ultimul ales era un costum negru clasic, lin trei piese. Ca să evite să-i aude văicărelile, merse să le uite la nişte cămăşi. Shawn? îi făcu semn unuia dintre i K i-aţi pe care-l ştia din vedere. Prietenul meu, domnil MacMillan, va avea nevoie de consiliere.

O să am eu grijă de el, doamnă Giambelli. Apropo, „i dumneavoastră şi logodnica lui au fost pe aici chiar i i dimineaţă.

— Serios?

Da, făceau cumpărături pentru luna de miere. Dacă – i lăutaţi ceva special pentru nuntă, avem un nou sâni de seară, care ar arăta splendid pe dumneavoastră.

Nu prea am timp astăzi, reuşi ea să spună. O să vin 11 văd cu prima ocazie.

Să mă anunţaţi. Vă trimit mai multe articole, să le „daţi. Merg să văd ce face domnul MacMillan.

Mersi. Luă la întâmplare o cămaşă elegantă şi se uită îndelung la modelul crem pe crem.

Se gândi că tatăl ei nu irosea niciun minut. Făcea cumpărături pentru luna de miere, când încă nici nu se finalizase divorţul. Răspândea vestea în lung şi-n lat.

Poate. Poate chiar era mai bine că ieşea puţin din rutină. Aşa, nu avea să mai dea la fiecare colţ peste oameni care să vorbească despre nunta tatălui ei.

Oare de ce se lăsa afectată de acest lucru? Şi, dacă ea se simţea aşa, oare cât de greu îi era mamei sale?

Se gândi că nu avea niciun rost să se enerveze şi

începu să caute printre cămăşi, ca o femeie care cernea şi căuta aur în râu. Nu avea niciun rost să fie îmbufnată.

Sau să se gândească prea mult.

Se mută de la cămăşi la cravate. Avea deja un munte de variante când ieşi Tyler din cabina de probă.

Arăta enervat, un pic îngrozit şi absolut splendid.

„Uite ce descoperi dacă scoţi fermierul din vâlcea”, gândi ea. „Un bărbat falnic, cu umeri laţi şi coapse suple, într-un costum italian”.

— Dar vai! înclină capul, aprobator. Te prezinţi bine, MacMillan. Lasă moda pe seama italienilor şi n-ai cum să greşeşti. Shawn, cheamă croitorul şi hai să începem spectacolul.

Se apropie de el cu două cămăşi, cea cu model crem pe crem şi una maro-închis, şi le puse pe lângă sacou.

— Ce s-a-ntâmplat? întrebă Ty.

— Nimic. Amândouă se potrivesc de minune.

O prinse din nou de încheietură şi o ţinu până când se uită la el.

— Ce s-a-ntâmplat, Sophia?

— Nimic, repetă ea, tulburată de faptul că vedea că fierbea pe interior. Nimic important. Arăţi minunat, adăugă ea, forţându-şi un zâmbet. Eşti tare viguros şi sexy.

— Sunt doar haine.

Îşi duse mâna în dreptul inimii şi făcu un pas înapoi.

— MacMillan, dacă tu chiar crezi asta, avem mult până să ajungem pe teren comun. Apucă o cravată şi o aşează peste cămaşă. Da, clar. Cum îţi vin pantalonii? începu ea şi întinse mâna ca să verifice talia pantalonilor.

— Te superi?

Îi dădu mâna la o parte, vizibil agitat.

— Dacă voiam să te apuc, întindeam mâna mai jos. Ce-ar fi să probezi şi costumul negru? Croitorul îşi poate face de lucru cu tine.

Mormăi puţin de dragul aparenţelor, dar fu fericit să ipe în intimitatea cabinei de probă. Nimeni nu avea. Îşi mai facă de lucru cu el niciun minut.

Nu îl atrăgea Sophia. Absolut deloc. Doar că îl tot India şid tot atingea. Doar era şi el om, la urma urmei,

li II bat, mai exact. Şi avusese o reacţie bărbătească peri. i normală.

IV care nu avea de gând s-o împărtăşească acum cu 11 un croitor sau cu vreun vânzător slăbănog pe nume luvvn. Avea de gând să se liniştească, apoi să-i lase să inisoare ce aveau de măsurat. Avea de gând să cumpere i-a ce îi băga pe gât Sophia şi să termine odată cu chinul 1.1 la îşi dorea să poată şti ce se întâmplase în timpul de când intrase prima dată în cabina de probă şi până i. isc. Orice s-ar fi întâmplat, adusese nefericire în ochii îi rla mari şi căprui ai ei. Genul acela de nefericire care îl făcea să-şi dorească să-i ofere un umăr pe care să plini în timp ce dădu jos costumul cu dungi şi-l luă pe cel ni! i u, se asigură pe sine că şi aceea din urmă era tot o II u ţie perfect normală. Nu-i plăcea să vadă pe nimeni i nimic suferind.

Cu toate acestea, trebuia să-şi înăbuşe orice reacţie uni mală faţă de ea, în acele circumstanţe.

Se privi în oglindă şi clătină din cap. Oare pe cine n II iha încercau să păcălească îmbrăcându-l într-un costum ferches format din trei piese? Era un

fermier prost, şi ora fericit să fie aşa. Făcu apoi greşeala de a se uita la în lietă. Până în acel moment nu îţi imaginase nicioluă că o înşiruire de cifre chiar putea opri inima-n loc.

lira încă şocat şi deloc excitat când Shawn intră în ahina de probă, împreună cu croitorul.

Consideră asta o investiţie, îl sfătui Sophia, în timp părăseau oraşul şi se îndreptau spre nord. Şi, scumpeii, să ştii că arătai fabulos.

Taci din gură. Nu mai vorbesc cu tine.

„Doamne, chiar era drăgu (11, gândi ea. Cine ar fi irzut?

N-am cumpărat tot ce mi-ai spus? Chiar şi tricoul îţi urât de flanel.

— Ba da, şi pe tine cât te-a costat? Cămăşi, pantaloni, o pălărie şi ghete. Sub cinci sute de dolari. Factura mea a fost de aproape douăzeci de ori mai mare decât a ta. Nu pot să cred că am fost jecmănit de zece mii de dolari.

— Da, dar o să arăţi întru totul ca un director. Ştii, dacă te-aş fi cunoscut purtând costumul acela negru, te-aş fi doriprâu de tot.

— Serios? încercă să-şi întindă picioarele, dar nu reuşi în maşinuţa aia. Azi-dimineaţă nu-l purtam şi tot mă doreai.

— Nu. Am avut o criză temporară de dorinţă. E cu totul altceva. Dar un bărbat îmbrăcat într-un costum frumos din trei piese are ceva ce-mi place la nebunie. Pe tine ce te excită?

— Femeile dezbrăcate. Sunt un bărbat simplu.

Sophia începu să râdă şi apăsă acceleraţia, fericită că se afla pe o porţiune de drum deschis.

— Ba nu eşti. Am crezut că eşti, dar nu-i aşa. Te-ai descurcat bine azi la birou. Nu te-ai dat bătut.

— Cuvinte şi imagini. Ridică din umeri. Ce mare brânză?

— Ei, haide, nu strica momentul. Ty, nu ţi-am zis nimic înainte să intrăm, pentru că nu voiam ca părerile tale să fie influenţate de opiniile sau de experienţele mele, dar cred că ar trebui să-ţi descriu pe scurt personalităţile oamenilor cu care o să lucrezi cel mai mult.

— Tipul e mereu de acord. Se pricepe la ce face, şi-i place să muncească. Cel mai probabil e singur, ca

să nu-l împingă nimeni spre ambiţii mai mari. Şi-i place să lucreze cu femei frumoase.

— Eşti pe aproape. Se uită spre el, impresionată. Şi destul de precis pentru cineva care pretinde că nu-i plac oamenii.

— Faptul că nu-i plac n-are nimic de-a face cu faptul că-i pot citi. Flai să trecem la voioasa P.J. Se abătu de la subiect când o văzu uitându-se spre el şi râzând. Ce e? întrebă puţin nelămurit.

— Voioasa P.J. Asta e perfect.

— Da, ei bine, are foarte multă energie. O intimidezi, dar încearcă să nu lase să se vadă lucrul acesta. Vrea

ajungă ca tine când se va face mare, dar e destul de 1 ui ară ca să se răzgândească până atunci.

— Uşor de lucrat cu ea. Ia orice îi arunci şi-l face să i lucească. E bună la a găsi viziuni proaspete şi a învăi u să nu-i fie frică să strivească o idee venită de la noi, 1” a nu i se pare grozavă. La ea să te duci dacă dai de 1 1 lele şi eu nu-s prin apropiere să te scot din ele.

Pentru că roşcata deja mă urăşte de moarte,

încheie I \ Ier. Şi nici pe tine nu te place prea mult. Ea nu vrea 1 ajungă ca tine când se face mare. Vrea să fie în locul 1 ni acum, şi n-ar deranja-o prea tare dacă ai suferi un „ident brusc şi sângeros care să te scoată din schemă, i i poată prelua ea frâiele.

Ai învăţat destul de multe în prima ta zi de şcoală. I în e foarte bună la concepte şi campanii, iar, dacă e va fi în care crede cu adevărat, atunci se pricepe şi la I'ulii. Nu-i un manager prea bun, pentru că nu ştie nu să se poarte cu oamenii şi tinde să fie prea arogantă u membrii personalului. Şi da, ai dreptate, în clipa asta „urăşte pentru că exişti în ceea ce consideră ca fiind P Hiul ei. Nu-i nimic personal.

Ba este. Mereu e personal. Pe mine nu mă îngrijo – „i-a dat, dacă aş fi în locul tău, mi-aş păzi spatele. Iar i l (U ea să-ţi lase amprenta unui toc pe fund.

A încercat şi nu a reuşit. Sophia începu să bată lei II",» eu unghiile în volan. Sunt mai dură decât mă conjură oamenii.

M-am prins deja de asta.

— Y se aşează cât putu de comod. Aveau să vadă exact cât i-a ele dură după câteva săptămâni de

muncă pe câmp.

— Jrma să fie o iarnă lungă şi friguroasă.

Capitolul 6

l’ilar aproape că reuşise să adoarmă, când, la două IM i. iptea, sună telefonul. Se trezi speriată, luă receptorul i i. spuse, aşteptându-se la ce era mai rău.

— În accident? O moarte? O tragedie?

Alo. Da?

— Târfă ignorantă! Crezi că mă poţi speria?

— Poftim? îi tremura mâna când şi-o trecu prin păr.

— N-am de gând să te tolerez sau să înghit încercările tale jalnice de-a mă hărţui.

— Cine e?

Se întinse să aprindă lumina, iar fulgerul neaşteptat o făcu să clipească.

— Ştii al naibii de bine cine e. Ai al dracului de mult tupeu să mă suni să-ţi împrăştii mizeriile tale. Taci, Tony! O să-i zic tot ce am de zis.

— René? Recunoscând vocea împăciuitoare a soţului ei pe fundal, Pilar se chinui să-şi limpezească

mintea şi să poată gândi, în ciuda inimii care ameninţa să-i sară din piept. Ce înseamnă asta? Ce s-a întâmplat?

— Ia nu mai face atâta pe nevinovata! Poate c-o merge cu Tony, dar cu mine nu ţine. Ştiu foarte bine ce eşti. Tu eşti târfa, scumpo, nu eu. Tu eşti mincinoasa nenorocită şi ipocrita naibii. Dacă mai suni vreodată…

— N-am sunat eu. Străduindu-se să-şi păstreze calmul, Pilar îşi trase pătura până la bărbie. Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ori tu, ori târfa de fii-ta – mi-e totuna. Să-ţi fie clar. Ai zburat din peisaj, şi încă de patru ani. Eşti o femeie penibilă, frigidă şi uscată. Virgină de cincizeci de ani ce eşti! Eu şi Tony ne-am întâlnit deja cu avocaţii şi facem oficial şi legal ceea ce toată lumea ştia de ani de zile. Nu există niciun bărbat pe lumea asta care să te vrea, poate doar pentru banii lu’ maică-ta.

— René, René! Opreşte-te! Opreşte-te acum! Pilar?

Pilar auzi vocea lui Tony, deşi îi vuia capul.

— De ce faci asta?

— Îmi pare rău. Cineva a sunat aici şi i-a spus lucruri îngrozitoare lui René. E foarte supărată. Trebuia să strige, ca să acopere ţipetele acesteia şi să se poată face auzit. I-am zis, desigur, că n-ai face aşa ceva, dar ea... E foarte supărată, repetă el, părând cam ameţit. Trebuie să închid. Te sun mâine.

— Ea e supărată, şopti Pilar şi începu să se legene ascultând tonul de apel care-i ţiuia în ureche. Normal că trebuie consolată. Dar eu? Cum rămâne cu mine?

Închise şi aruncă păturile, înainte de a ceda primului impuls, de a se ghemui sub ele în poziţie defensivă.

— Temură când îşi puse un halat şi căută înnebunită în ilarul cu lenjerie intimă după pachetul de ţigări pen – în urgenţe. Îndesă pachetul în buzunar, împinse uşile p ieşi în noapte.

Avea nevoie de aer. Avea nevoie de o ţigară. Dar cel mai mult avea nevoie de linişte, îşi dădu Pilar seama în timp ce fugea în jos pe scările de piatră.

Nu era de-ajuns că singurul bărbat pe care îl

iubise i. iruia i se dăruise nu o preţuise? Că nu o respectase ulii ient cât să nu-şi încalce jurămintele? Chiar trebuia i I ic –, în acel moment, năpăstuită de ultima femeie care înlocuise? Chiar trebuia să fie trezită în mijlocul nop111, să se ţipe la ea şi să fie înjurată?

Se îndepărtă de casă prin grădini, rămânând în umca să nu fie văzută, dacă ar fi fost cumva cineva treaz „îi aşa şi-ar fi privit pe fereastră.

„Aparenţele”, gândi ea, furioasă să descopere că avea S’ujii uzi de lacrimi. Trebuia să păstreze aparenţele cu iice preţ. Nu s-ar fi cuvenit ca vreuna dintre servitoa – „să o vadă pe doamna Giambelli fumând la miezul „prii în tufăriş. Nu ar fi făcut bine nimănui s-o vadă i 1 doamna Giambelli încercând să-şi astâmpere căderea nervoasă cu tutun.

Se gândi cu amărăciune că erau o groază de oameni ic ar fi putut s-o sune pe René. Şi probabil ar fi meriil ofensele rostite de fiecare dintre ei. După intonaţia „i îi luă, Pilar înţelesese că Tony cam ştia cine era permu care sunase. Presupuse cu amărăciune că era mai „JOI s-o lase pe René să creadă că acea

persoană era o A le părăsită decât vreo amantă mai nouă. Era mai uşor lase pe Pilar, care deja suferise îndelung, să primeas1 i palmele şi insultele.

Nu am cincizeci de ani, murmură Pilar, chinuin-I" se cu bricheta. Şi nu sunt o nenorocită de virgină.

Nici eu.

Se răsuci şi scăpă din mână bricheta. Aceasta căzu „un sunet de metal care se loveşte de piatră. Furia se războia cu umilinţa când David Cutter ieşi dintre umbre şi păşi în lumina lunii.

— Îmi pare rău că te-am speriat. Se aplecă după brichetă. Dar m-am gândit că ar fi mai bine să-ţi dau de ştire că sunt aici, înainte să continui conversaţia.

La lumina flăcării brichetei, îi studie obrajii pătaţi de lacrimi şi genele ude. Îi tremurau mâinile, aşa că le studie şi pe acelea.

— Nu puteam să dorm, continuă el. Casă nouă, pat nou. Am ieşit la o mică plimbare. Vrei să mă duc mai încolo?

Pilar presupuse că educaţia o împiedicase să nu se retragă repede şi umilă.

— Nu fumez. Cel puţin, nu oficial.

— Nici eu. Cu toate acestea, inhală adânc aerul plin de fum. M-am lăsat. Mă omoară treaba asta.

— Eu n-am fumat niciodată oficial. Aşa că mă strecor afară din când în când şi păcătuiesc.

— Secretul tău e în siguranţă cu mine. Sunt foarte discret. Uneori funcţionează foarte bine să te descarci în faţa unui străin. Când o văzu clătinând din cap, îşi agăţă degetele mari de buzunarele blugilor. E frumoasă noaptea după ploaie. Vrei să ne plimbăm?

Pilar voia să fugă înapoi înăuntru şi să se îngroape sub pături până trecea acea nouă spaimă. Erau multe motive care o făceau să ştie că ruşinea trecea mai repede dacă te ridicai şi mergeai mai departe. Aşa că se plimbă alături de el.

— Tu şi familia v-aţi instalat cu bine? întrebă ea când ajunseră să meargă unul lângă celălalt.

— Suntem bine. E o perioadă de acomodare. Fiul meu a dat de necaz la New York. Copilării, dar care au făcut să existe un precedent. Am vrut să schimb foaia.

— Sper să fie fericiţi aici.

— Şi eu la fel. Scoase o batistă din buzunarul blugilor şi i-o înmână în linişte. Abia aştept ziua de

mâine, ca să mă uit mai bine la vii. Sunt splendide şi acum, vag luminate de lună şi pudrate cu îngheţ.

— Te pricepi la asta, murmură ea. La a te purta de parcă n-ai fi dat peste o femeie isterică în mijlocul nopţii.

Nu mi-ai părut deloc isterică. Doar tristă şi furioasă. „Şi frumoasă”, gândi el. Avea halatul alb şi noaptea i neagră. Ca într-o fotografie stilizată.

Am primit un telefon care m-a neliniştit.

A păţit cineva ceva?

Nimeni în afară de mine, dar şi asta tot din vina mea.

Se opri, stinse ţigara şi o îngropă sub resturile de i-l inte de pe marginea potecii. Apoi se întoarse şi se m.1 lung la el. Hotărî că avea un chip frumos. O bărbie i uiernică şi ochi limpezi. Îşi aminti că erau de culoare

Ilustră. Un albastru-închis, care părea aproape negru în întunericul nopţii. Un zâmbet abia schiţat îi dădea m şi moment de înţeles că ştia că îl studia şi că medita, i u suficient de răbdător şi de încrezător încât s-o lase

Iacă asta.

— ilar îşi aminti apoi de modul cum zâmbise când ca braţele în jurul copiilor săi. Un bărbat care-şi iubea copii şi-i cunoştea atât de bine încât să poată vorbi străinilor, cum era mama ei, despre interesele lor îi inspira O adevărată încredere.

În orice caz, era greu să păstreze aparenţele când stătea în grădină cu un bărbat, în mijlocul nopţii, îmbrăcat în halat.

- Te-ai hotărât? o întrebă el.

- Cred că da. În orice caz, aproape că locuieşti cu familia mea, aşa că o să auzi tot felul de lucruri. Eu şi soţul meu suntem separaţi de mai mulţi ani. M-a informat „nit, extrem de recent, că urmează să divorţăm. Viitoarea lui mireasă e foarte tânără. Frumoasă şi tăioasă. Şi... foarte tânără, repetă ea, aproape râzând. Cred că e ridicol că mă deranjează atât de mult treaba asta. În orice caz, e o situaţie ciudată şi dificilă.

O să fie şi mai ciudat şi mai dificil pentru el, dacă se mia vreodată cu adevărat la ceea ce a pierdut, îi luă o clipă să poată accepta acel compliment. Foarte

drăguţ din partea ta să spui asta.

Ba nu, nu e. Eşti frumoasă, elegantă şi interesantă. Îşi dădu repede seama că nu era obişnuită să audă astfel de cuvinte, după felul în care îl privea, cu ochii mari. Încă un lucru extrem de interesant. E mare lucru ca un bărbat să renunţe la toate astea. Divorţul e dificil, adăugă el. E un soi de moarte, mai ales dacă ai luat totul foarte în serios de la bun început. Chiar şi atunci când nu mai ai decât iluziile, e un şoc cumplit să le vezi spulberate.

— Da. Se simţi dintr-odată alinată. Da, aşa este. Tocmai am fost informată că avocaţii vor finaliza în scurt timp formele legale. Deci cred că ar trebui să încep să adun rămăşiţele.

— Poate ai putea să începi prin a îndepărta câteva din drum. Îi atinse umărul. Lăsă degetele acolo, chiar dacă o simţi încordându-se puţin şi retrăgându-se uşor. E toiul nopţii. Unele dintre regulile zilei nu se mai aplică la trei dimineaţa, aşa că am să fiu sincer cu tine. Mă simt foarte atras de tine.

Pilar simţi un gol în stomac. Nu-şi dădea seama dacă era plăcere sau de nelinişte.

— Mă simt flatată.

— N-ai de ce, este adevărul. Un tip la o petrecere te flatează pentru că încearcă să se dea la tine. Crede-mă, ştiu, zise el şi zâmbi, la fel de larg şi sincer ca atunci când îl văzuse prima dată.

Îi apăru jar golul în stomac, doar că mai mare, mai adânc. Înţelese, stupefiată, că era o pură atracţie animalică.

— Am adunat multe linguşeli de-a lungul timpului, Aşa cum presupun că tu le-ai deviat de cele mai multe ori. Aşa că îţi spun sincer. Zâmbetul îi dispăru, iar ochii lui, întunecaţi de umbre, deveniră serioşi şi liniştiţi, în clipa în care ai deschis uşa, m-am simţit de parcă m-ar fi lovit trăsnetul. Nu m-am mai simţit aşa de mult.

— David. Pilar mai făcu un pas în spate. Însă, când el o prinse de mână, nu mai avu puterea să se mai retragă.

— Nu o să încerc să mă dau la tine. Dar recunosc că m-am gândit la asta. Continua să o privească, fix şi intens, în timp ce sângele începuse să gonească prin venele lui Pilar. Probabil de-asta nici n-am putut

dormi.

— Abia dacă ne cunoaştem. Şi eu sunt…

„O virgină de cincizeci de ani”. Nu, asta chiar nu era. Dar era pe aproape. Destul de aproape.

- Foarte adevărat. Nu intenţionam să zic nimic atât de repede, dar mi s-a părut momentul potrivit. O femeie inimoasă, îmbrăcată într-un halat alb, o rază de lună în grădină. Nu-i poţi cere unui bărbat să reziste la orice, i, oricum, îţi dă ceva la care să te gândeşti.

- Da, asta aşa e. Ar trebui să plec.

- Ai vrea să iei masa cu mine? îi duse mâna în dreptul buzelor lui – şi pentru asta păruse să fie momentul potrivit. Se bucură de tremurul uşor al mâinii ei şi de parfumul lor. Curând?

- Nu ştiu. Îşi trase mâna dintr-a lui şi se simţi deodată ca o fetiţă prostuţă şi stângace. Eu… Noapte bună!

Se grăbi înapoi pe potecă, şi rămăsese deja fără suflu până să ajungă la scări. Simţea fluturaşi în stomac şi că inima mai avea puţin şi-i ieşea din piept. Erau senzaţii pe care nu le mai trăise de atât de mult timp, că se simţea aproape ruşinată de ele acum.

Dar nu mai era deloc furioasă. Sau tristă.

Era abia miezul nopţii în New York când Jeremy DeMorney răspunse la telefon. Considera că omul de la celălalt capăt era doar o unealtă, pe care o putea mânui după bunul-plac.

- Sunt gata. Gata să trec la următoarea etapă, bine. Zâmbind, Jerry îşi turnă un pahar de coniac.

- Ţi-a luat foarte mult timp să te hotărăşti.

- Am mult de pierdut.

Dar şi mai mult de câştigat. Giambelli se foloseşte de tine. Te-ar da afară fără să clipească, dacă asta ar servi scopurilor lor. Şi tu ştii asta, şi ştiu şi eu asta.

Încă am o poziţie sigură. Reorganizările nu au schimbat acest lucru.

Pentru moment. Nu cred că m-ai fi sunat dacă nu nu fost îngrijorat.

M-am săturat, asta-i tot. M-am săturat să nu-mi fie apreciate eforturile. Nu-mi place să fiu supravegheat şi evaluat de străini.

— Normal. Sophia Giambelli şi Tyler MacMillan

sunt pregătiţi să ocupe poziţii tradiţionale. Şi le vor ocupa, indiferent dacă îşi câştigă sau nu acest drept. Şi mai e şi David Cutter. E un tip inteligent. La Coeur regretă că l-a pierdut. O să se uite serios la toate aspectele şi sectoarele companiei. Şi asta ar putea face să apară anumite… e discrepanţe.

— Am fost atent.

— Nimeni nu e suficient de atent. Ce-ai de gând să mai pui la bătaie acum? Şi va trebui să fie ceva mai mult decât suma despre care am vorbit înainte.

— Centenarul. Dacă există probleme în timpul fuziunii, iar trecerea la următorul an va presupune vărsare de sânge, asta va distruge încetişor fundaţia companiei. Şi pot face multe lucruri în acest sens.

— Cum ar fi, să otrăveşti un bătrân, de exemplu?

— A fost un accident.

Panica şi acel vag semn de văicăreală din vocea lui îl făcură pe Jerry să zâmbească. Totul era absolut perfect.

— Deci aşa i se spune acum?

— A fost ideea ta. Ai spus că doar o să-l facă să se simtă rău.

— O, eu am foarte multe idei. Leneş, Jerry îşi examină atent unghiile. Compania La Coeur îl plătea pentru ideile sale – mai exact, pentru cele mai puţin radicale – la fel de mult ca pentru faptul că numele lui de familie era DeMorney. Dar tu ai făcut-o şi tot tu ai dat-o în bară.

— De unde era să ştiu că are probleme cu inima?

— După cum spuneam, nimeni nu e niciodată suficient de atent. Dacă aveai de gând să omori pe cineva; mai bine o omorai direct pe babă. Fără ea, restul n-ar fi în stare să astupe găurile din baraj la fel de repede cum le-am face noi.

— Nu sunt un criminal.

— Aici te contrazic. „Exact asta eşti”, gândi Jerry, „şi tocmai din acest motiv vei face totul şi orice vreau eu J Continuă apoi cu voce tare: Mă întreb… oare dacă poliţiştii italieni ar primi o scrisoare şi un telefon, ar fi des-l tul de interesaţi încât să exhumeze cadavrul lui Baptista f şi facă şi câteva teste? Ai ucis, zise Jerry după o pauză

I lui de lungă. Ar fi bine să fii gata să faci orice e nevoie ca să-ţi aperi spatele. Dacă vrei să-ţi ofer în

continuare IHtorul şi susţinerea mea financiară, va trebui să-ncepi i mi arăţi ce poţi face pentru mine. Poţi începe prin şi nu face rost de copii după toate actele. Forme legale, untracte, planuri şi campanie publicitară. Vreau fiecaetapă a acestora. Şi înregistrările producătorilor din Veneţia şi din Napa.

— E riscant. O să dureze ceva.

Vei fi plătit în conformitate cu gradul de risc. Şi cu umpul consumat. Era un om răbdător şi foarte bogat – ei că şi le putea permite pe amândouă. Şi avea să le mie, i cască pe amândouă ca să îngroape Giambelli. Să nu în a mai contactezi până nu ai să-mi spui ceva folositor.

Am nevoie de bani. Nu pot obţine ce îmi ceri fără…

Dă-mi ceva ce să pot folosi. Şi atunci o să te plătesc.

— I I \ prietene, aşa merge treaba.

Sunt doar vii cu struguri. Mare scofală.

O să fie mare scofală pentru noi. Viile, îl informă I avid pe fiul său bosumflat, sunt cele care o să-ţi cumi iac Iaurgerii şi cartofii prăjiţi în viitorul apropiat.

O să-mi cumpere şi o maşină?

— avid se uită la el în oglinda retrovizoare.

Nu-ţi forţa norocul, amice.

— Tată, nu poţi trăi aici, în Oraşul de Nicăieri, fără să îi i u ce te deplasa.

De îndată ce încetezi să mai respiri, mă duc să caut, vi mai apropiat târg de maşini la mâna a doua.

t ai trei luni în urmă – „la naiba”, gândi David –, în ar şi cu trei săptămâni în urmă, afirmaţia aceea ar fi i IUN CU ea tăcere glacială sau o remarcă dispreţuitoare din partea fiului său. Dar răspunsul din acel moment al Im Theo îi încălzi inima tatălui său – se prinse de gât.

I vise ochii din orbite şi se prăbuşi pe bancheta din paie, gâfâind.

I’ii-scurtare pentru expresia „Banii La Livrare” (n.tr.)

— Ştiam eu că ar fi trebuit să facem cursurile alea de prim ajutor, zise David absent, intrând pe podgoria MacMillan.

— E în regulă. Dacă moare, rămân mai mulţi cartofi prăjiţi pentru noi.

Pe Maddy nu o deranja să iasă din casă aşa devreme. Nu o deranja nici să se plimbe cu maşina pe dealuri şi prin văi. Ceea ce o deranja însă era că nu avea nimic de făcut. În acel moment, cea mai mare speranţă a ei era aceea că tatăl ei avea să cedeze şi să-i cumpere o maşină lui Theo. Atunci, putea să-l bată la cap pe fratele ei s-o; ducă undeva. Oriunde.

— Drăguţ palat. David opri maşina şi coborî ca să se i uite la câmpurile de viţă-de-vie şi la muncitorii care Iu-l erau în acea dimineaţă îngheţată, ca să cureţe şi să taie] lujerii. Şi astea, toate astea, copii, continuă el punându-şi un braţ în jurul fiecăruia din ei, de îndată ce i se! alăturară, toate astea nu vor fi niciodată ale voastre.

— Poate vreunul dintre ei are vreo fată mişto. Ne-am putea căsători, şi apoi tu o să lucrezi pentru mine.

David se cutremură.

— Mă sperii, Theo. Hai să vedem cum stă treaba pe 1 aici.

Ty îi observă pe cei trei oameni care veneau printre rânduri şi înjură încet. Se gândi că erau turişti,

care sperau să viziteze împrejurimile şi încercau să găsească un ghid prietenos. Nu avea timp să fie prietenos. Şi nici nu voia ca nişte străini să se plimbe prin câmpurile lui.

Porni să le taie calea, dar se opri şi o cercetă pe Sophia. Se gândi că acela era terenul ei. N-avea decât să se ocupe ea de oameni, cât se ocupa el de vii.

Se duse la ea, observă în silă că-şi făcea treaba – şi (chiar bine.

— Se apropie nişte turişti, zise el. De ce nu iei o pauză să-i conduci la cramă şi la camera de degustat? Ar trebui să fie cineva care să le facă turul obişnuit.

Sophia se îndreptă şi se întoarse să-i cerceteze pe nou-veniţi. Trase concluzia că tatăl şi fiul aveau un stil alimentar lejer, în timp ce fiica o luase pe un drum 1” şir spre ţara în care se purta stilul goth.

Da, sigur că îi duc. Se gândi că avea să bea şi o ceaşi bună şi fierbinte de cafea, pentru osteneală. O privire H’idă asupra câmpurilor şi o explicaţie succintă despre i i îi ce înseamnă această etapă de tăiere şi curăţare vor fi o introducere minunată, înainte de a vizita crama, caii I va face, cu siguranţă,

pe tată să tânjească să desfacă vreo câteva sticle.

Nu vreau ca nişte civili să tropăie pe câmpurile mele.

Nu mai fi aşa teritorial şi supărăcios. Sophia afişă mi zâmbet strălucitor, îl prinse intenţionat de mână pe U şi începu să-l târască spre familia care se apropia.

Bună dimineaţa! Bine aţi venit la Podgoria MacMil-Im. Eu sunt Sophia. Eu şi Tyler suntem fericiţi să vă i. pundem la orice întrebări. În acest moment, se face curăţarea de iarnă. O etapă esenţială, chiar crucială, a în n esului de vinificare. Faceţi turul văii?

Într-un fel, da. David se gândi că femeia avea ochii I unicii ei. Aceeaşi formă şi aceeaşi profunzime. Ai lui l'ilar erau mult mai blânzi şi mai luminoşi, cu reflexii unii. De fapt, chiar speram să vă întâlnesc. Eu sunt Da-HU Aitter. Aceştia sunt copiii mei. Theo şi Maddy.

Ah.

Sophia se replie rapid şi acceptă mâna întinsă a lui I tivid, în ciuda faptului că mintea ei deja gândea mult ui avans. Se gândi să venise acolo ca să-i verifice, dar că a ei lucru putea funcţiona de minune în

favoarea ambelor părţi.

Până în acel moment, cercetările ei scoseseră la iveală I u că David Cutter era un bărbat divorţat, părinte uigur a doi copii, care în ultimii douăzeci de ani urcase I scara ierarhică de la La Coeur, cu o mână fermă şi – vrem de competentă.

Avea să afle mai multe după o întâlnire faţă-n faţă.

Iii bine, bun venit din nou. Bun venit tuturor. Aţi „i s-a intraţi în cramă sau în casă?

M i-ar plăcea să văd câmpurile mai întâi. A trecut ceva uiup de când n-am mai asistat la procesul de curăţare a viilor. Apreciind cu acurateţe starea de spirit, precauţia şi resentimentele, David se întoarse spre Tyler. Aveţi o podgorie minunată, domnule MacMillan. Şi un produs de calitate superioară.

— Ai dreptate. Am de muncă.

— Trebuie să-l scuzaţi pe Tyler. Sophia strânse din dinţi şi îşi înfăşură braţul ca o sfoară în jurul braţului său, ca să-l ţină pe loc. Are o vedere destul de limitată, şi-n clipa asta nu vede altceva decât viile. Şi, în plus, nu! are cine ştie ce aptitudini sociale. Nu-i

aşa, MacMillan?

— Viile ivau nevoie de vorbărie.

— Toate lucrurile în creştere se dezvoltă mai bine cu stimuli auditivi. Maddy nici nu tresări văzând reacţia enervată a lui Tyler. De ce curăţaţi viile iarna? ceru ea să ştie. De ce nu toamna sau primăvara devreme?

— Curăţarea şi tăierea se fac în sezonul în care viile sunt în stare latentă. Adormite.

— De ce?

— Maddy, începu David.

— E în regulă. Ty se uită mai bine la ea. Se gândi că avea o faţă inteligentă, în ciuda faptului că se îmbrăca precum ucenicul unui vampir. Aşteptăm primul îngheţ serios, care face viile să intre în hibernare. Curăţarea şi tăierea le pregătesc pentru noua creştere, care va avea loc în primăvară. Tăierea în timpul iernii scade, de asemenea, productivitatea. Căutăm calitate, nu doar cantitate. Viile excesiv de bogate produc prea mulţi struguri de calitate inferioară. Se uită înapoi la David. Cred căi nu aveţi prea multe podgorii în Manhattan.

— Exact. E şi unul dintre motivele pentru care am acceptat oferta asta. Mi-a fost dor de câmpurile de viţă-de-vie. Acum douăzeci de ani, am petrecut un ianuarie foarte friguros şi umed în Bordeaux, curăţând viile pentru La Coeur. Am mai lucrat câmpurile din când în când în ultimii ani, ca să mă menţin în formă. Dar nimic care să se compare cu acea iarnă extrem de lungă.

— Ai putea să-mi arăţi cum se face? îl întrebă Maddy pe Tyler.

— Păi…

Hai să-ţi arăt eu. Făcându-i-se milă de Tyler, Sophia interveni bucuroasă. Ce-ar fi ca tu şi Theo să veniţi cu mine? Hai să ne uităm mai de-aproape cum se face trea1 i. ista, înainte de a intra în cramă. E un proces de-a dreptul fascinant, chiar dacă etapa asta pare să fie una ui te simplă. E nevoie de precizie şi de extrem de multă ruetică. Hai să vă arăt.

Duse încet copiii cât mai departe de cei doi bărbaţi, astfel încât să iasă din raza în care puteau auzi ce se discuta.

— Heo o să se împiedice de limbă în curând.

David îi i E o femeie foarte frumoasă. Nu pot să-l condamn.

—Da, arată bine.

Avertizarea din intonaţia vocii lui îl făcu pe David i se străduiască să nu rânjească. Încuviinţă din cap, sobru.

Şi eu sunt suficient de bătrân cât să-i fiu tată, aşa că „.11 de ce să te îngrijorezi.

— În punctul lui de vedere, Cutter era exact tipul de i „bat care îi plăcea Sophiei. Mai în vârstă, mai inteliii, mai stilat. Sub îmbrăcămintea aceea dură se ascundea foarte mult stil. Doar pentru că era fermier nu însemna că Ty nu putea vedea acel lucru.

Dar asta era irelevant în acel moment.

Nu e nimic între mine şi Sophia, zise el, extrem de siltur.

În regulă. Hai să lămurim lucrurile, vrei? Nu sunt în i ca să-ţi stau în drum sau să mă amestec în rutina ta.

— Îl eşti vinificatorul, MacMillan, nu eu. Dar intenţionez i mi fac bine treaba şi să fiu la curent cu fiecare pas şi îi fiecare etapă prin care trece podgoria.

Tu ai birourile. Eu am câmpurile.

Nu, nu chiar. Am fost angajat să coordonez şi să supraveghez. Şi am fost angajat deoarece cunosc bine viile.

„Sunt doar un om la costum şi, sincer, mi s-a cam luat i iticerc să fiu unul. Te deranjează?

— Un rapid foarfecă de la centura lui Tyler şi se întoarpre cel mai apropiat rând. Fără mănuşi, dădu la o i lujerii de viţă-de-vie şi apoi tăie. i făcu rapid şi eficient. Şi corect.

— Cunosc viile, repetă David, întinzându-i unealta lui Tyler. Dar asta nu înseamnă că sunt ale mele.

Enervat, Tyler luă foarfecă şi o puse înapoi în husă J ca şi când ar fi vârât o sabie înapoi în teacă.

— Bine, hai să mai lămurim câteva lucruri atunci! Nu-mi place să se uite cineva peste umărul meu şi să ştiu că urmează să-mi dea note, ca la liceu. Sunt aici să faci vin, nu să-mi fac prieteni. Nu ştiu cum mergeau lucrurile la La Coeur şi, sincer, nici nu mă interesează. Eu mă ocup de podgorie.

— Te ocupai, zise David linear. Acum ne ocupăm

împreună, indiferent dacă ne convine sau nu.

— Nu ne convine, zise scurt Tyler şi se îndepărtă.

„Încăpăţânat, inflexibil şi teritorial", cugetă David.

Urma să aibă loc o mică bătălie, extrem de interesantă! Se uită spre locul unde Sophia îi întreţinea pe copii.1 Lui Theo îi tropăiau hormonii şi mai, mai că erau gata să emită fulgere roşii încărcate de energie sexuală. Obol sit, David se gândi că asta avea doar să complice şi mai mult treburile.

Se apropie de ei şi privi aprobator cum fiica lui tăia un lujer de viţă-de-vie.

— Bună treabă. Mulţumesc, îi spuse Sophiei.

— Cu plăcere. Presupun că o să vrei să se ne întâlnim să te pun la curent cu planurile mele pentru campania de promovare. Tocmai îmi instalez biroul la conac. E în regulă pe după-amiază? Să zicem la ora două?

Se gândi că era o tipă foarte inteligentă. Făcea primul pas, ca să-şi delimiteze terenul. Ce mai familie!

— Sigur, e bine pentru mine. O să-i iau pe ăştia doi de pe capul tău.

— Vreau să văd şi restul, zise Maddy. Oricum n-am nimic de făcut acasă. E plictisitor.

— Încă n-am terminat de despachetat.

— Vă grăbiţi să terminaţi? Sophia puse mâna pe umărul lui Maddy. Dacă nu, poţi să-i laşi cu mine pe Theo şi pe Maddy. O să mă întorc la conac cam într-o oră, şi aş putea să-i duc eu atunci. Staţi în casa de oaspeţi, nu?

— Da. David se uită la ceas. Mai avea ceva timp înainte de întâlnire. Dacă nu te încurcă.

Deloc.

Bine. Ne vedem mai târziu. Hei, voi doi, să nu faci necazuri.

Parcă am căuta să dăm de necaz, murmură Maddy.

— Dacă nu, zise Sophia, chiar când David se îndepărtă, înseamnă că nu vă distraţi suficient.

Îi plăcea pe copii. Avalanşa de întrebări a lui Maddy îi păruse interesantă şi, în plus, o ţinea activă. Şi i se părea drăguţ că acel adolescent făcuse o pasiune pentru i la prima vedere.

De asemenea, cine putea şti mai multe despre un

i u hat, despre cum se comporta, cum gândea şi cum îşi u ca planurile, dacă nu copiii săi? se gândi că o dimineaţă petrecută cu adolescenţii lui David Cutter avea să tu deopotrivă interesantă şi extrem de informativă.

— Hai să-l luăm pe sus pe Ty, sugeră Sophia, şi să-l Minăm să ne ducă la o plimbare prin cramă. Nu ştiu la I de multe despre activităţile MacMillan cât ştiu despic cele de la Giambelli. Puse deoparte unealta. O să iM în cu toţii ceva de învăţat.

Pilar se învârtea agitată prin biroul judecătoarei Helen Maure şi încerca să nu-şi facă prea multe griji. I se părea că viaţa ei începuse deja să scape de sub control, i habar nu avea cum să recapete acel control. Ba, mai HI, nu mai ştia cât de mult control voia să aibă asupra impriei vieţi. Era sigură doar de faptul că primii paşi fuci a deja făcuţi. Se săturase până peste cap să se simtă 1 di „ită şi lipsită de valoare, i el mai mult avea nevoie de un prieten.

Abia dacă le văzuse pe mama şi pe fiica ei în acea dimineaţă. Intenţionat. I se părea o dovadă de laşitate să-i MIC pe cei care-i erau cei mai apropiaţi. Dar avea

nevoie de timp să analizeze pagubele, să ia o decizie şi să poată ma e peste acea suferinţă ridicolă care încă o râcâia.

— A să mâna, instinctiv, ca să se joace cu verigheta. Se «iuţi străfulgerată când îşi dădu seama că nu mai era „K>. Începând din acel moment, trebuia să se obişnuiască să aibă acel deget dezgolit. Ba nu, fir-ar! Avea de e nul să meargă chiar în acea zi în oraş şi să-şi cumpere un inel ridicol de scump, bătător la ochi, pe care să şi H pună pe al treilea deget de la mâna stângă.

Îşi spuse că acela avea să fie un simbol. Al libertăţii şi ţ al unui nou început. Sau al eşecului. Suspină învinsă! şi se prăbuşi într-un fotoliu, chiar în clipa în care Helen intra grăbită.

— Scuze, ne-am mai întins un pic.

— E în regulă. Arăţi mereu extrem de distinsă şi de înspăimântătoare în roba aceea.

— Dacă reuşesc vreodată să dau jos aceste şapte kilo grame pe care le am în plus, o să încep să port un costum de baie foarte sumar, pe sub ea. Îşi scoase roba şi o agăţă. În acel moment nu purta niciun

costum de baie J ci un costum maro.

„Prea respectabil”, gândi Pilar. „Prea rigid. Şi foarte potrivit cu Helen.11

— Apreciez foarte mult că ţi-ai făcut timp pentru mine azi. Ştiu că eşti foarte ocupată.

— Avem două ore la dispoziţie. Helen se aşează confortabil în scaunul din spatele biroului, îşi scoase pantofii şi-şi roti degetele de la picioare. Vrei să ieşim să mâncăm de prânz?

— Nu chiar. Helen… ştiu că nu eşti un avocat specializat în divorţuri, dar… Tony face demersurile legale că să se termine totul cât mai repede. Nu ştiu ce să fac.

— Pot să mă ocup de asta, Pilar. Sau pot să-ţi recomand pe cineva. Ştiu câţiva rechini foarte abili, care s-ar putea ocupa fără greş.

— M-aş simţi mult mai bine dacă te-ai ocupa tu. Şi dacă ar fi totul cât mai simplu cu putinţă. Şi curat.

— Cam dezamăgitor. Helen ridică paharul, încruntată. Mi-ar plăcea să-l las pe Tony cu sânge ţâşnindu-i pe urechi. O să am nevoie de actele tale financiare, începu ea, luând un carneţel galben

judecătoresc pentru a-şi face notiţe. Din fericire, te-am terorizat cu ani în urm;! să-ţi separi finanţele de ale lui. Dar o să-ţi ţinem fundul acoperit. E foarte posibil să aibă pretenţii financiare, imobiliare şi aşa mai departe. Nu o să fii de acord să-i dai nimic. Îşi lăsă în jos ochelarii, ca să se uite peste rame la Pilar, cu o privire care băga spaima-n avocaţi

vorbesc serios, Pilar. Nu primeşte nimic. Tu eşti partea mimată. El e cel care cere divorţul. El vrea să se recăzu cască. Aşa că o să iasă din căsnicia asta fix cu ce-a mi rut. N-am de gând să te las să-i permiţi să profite de 11 urma ta. Ai înţeles?

Nu e vorba despre bani.

Nu pentru tine. Dar el trăieşte pe picior mare şi o i vrea să continue să trăiască aşa. Câte nu i-ai dat în ultimii zece ani, sau mai mult?

Pilar se foi, simţindu-se brusc inconfortabil.

— Lelen.v

Exact. Împrumuturi care n-au fost niciodată ramui sate. Casa din San Francisco, casa din Italia. Mobilirul din amândouă.

Am vândut…

1, 1 a vândut, o corectă Flelen. N-ai vrut să mă asculţi uunci, dar o să mă asculţi acum. Altfel îţi găseşti alt avo-H Nu ţi-ai recuperat niciodată partea din proprietăţile mobiliare, pentru care, de altfel, s-a plătit cu banii tăi.

ştiu al naibii de bine şi că şi-a însuşit o mulţime dinm bijuteriile şi bunurile tale personale. Asta se opreşte ui i (şi puse la loc ochelarii şi se lăsă pe spate. Gesturi-l* i limbajul corporal se schimbară de la cele ale unui luâvâtor la cele ale unei prietene. Pilar, te iubesc, şi „mai de-aceea am să-ţi spun asta. L-ai lăsat să te trateze i pe un preş. Ce dracului, numai că nu ţi-ai cusut „Bun mi” pe ţâţe şi nu l-ai invitat să calce pe tine. Iar pentru mine şi pentru toţi ceilalţi care te iubesc a fost un chin i vedem asta.

Poate că aşa am făcut. Nu avea de gând să plângă în ol moment, ci doar să asimileze noua suferinţă. L-am iubit. Şi o parte din mine a crezut că, dacă avea suficiui i nevoie de mine, era posibil să mă iubească şi el.

…Îi a s-a întâmplat ceva, care a schimbat lucrurile. Sau I mite m-a schimbat pe mine.

Spune-mi.

Pilar se ridică, începu să se plimbe prin birou şi-i poli lui Helen despre apelul telefonic pe care-l primise în miez de noapte.

— Când i-am ascultat scuzele alea indolente şi felul în care mă desconsidera, ca s-o împace pe René, după ce ea sărise la gâtul meu… m-am simţit dezgustată de tot ce are legătură cu noi. Şi, mai târziu, după ce m-am liniştit, mi-am dat seama de ceva. Nud mai iubesc, Helen. S-ar putea să nud mai fi iubit de ani de zile. Şi: asta mă face o persoană demnă de milă.

— Ba nu mai e cazul, să ştii. Helen ridică receptorul, Hai să comandăm ceva de mâncare. O să-ţi explic ce trebuie făcut. Şi chiar o să faci ce-ţi spun, scumpo. Te rog. Îi întinse mâna. Lasă-mă să te ajut. Să te ajut cu adevărat. T

— Bine. Pilar oftă. Bine. O să dureze mai mult de o oră:

— N-ar trebui. Cari? Comandă-mi două sandvişuri de pui, cu garnitură de salată, două cappuccino şi o sticlă mare de apă minerală. Mersi.

Închise.

— Perfect. Pilar se aşează din nou. E vreun bijutier bun şi extrem de scump pe aici?

— De fapt, chiar da. De ce?

— Dacă ai timp, înainte să intri iar în sală de judecătă, poate mă ajuţi să-mi aleg ceva simbolic şi bătător îl ochi. Ridică mâna stângă. Ceva care s-o înnebunească pe René când o să-l vadă.

Helen încuviinţă din cap.

— Aşa te vreau.

Capitolul 7

Duminica se întindea precum un balsam pe o mână cărime uşoară, dar sâcâitoare. Nu avea de gând să-şi petreacă (dimineaţa curăţând viile, îmbrăcată în lânii şi flanel. Nu avea de gând să-l lase pe Ty să-i sufle în ceafă, aşteptând să facă vreo greşeală. Putea să meargă în oraş, să facă la repezeală nişte cumpărături şi să sff întâlnească apoi cu diverşi oameni. Putea să-şi aducă aminte cum era să aibă o viaţă.

Cu toate acestea în minte, Sophia se gândi să-şi sune „în dintre prietene şi să aranjeze câteva ore de

socialine. Se hotărî apoi să petreacă acel timp liber cu mama i 1 Voise, de asemenea, să-şi petreacă următoarea zi ta, şi cu prietenii. Putea să meargă peste weekend în San i i incisco, să dea o petrecere la apartamentul ei sau să 1 într-un club. Dar, în acel moment, avea de gând s-o hală la cap pe mama ei să petreacă o zi ca fetele.

Sophia bătu repede la uşa mamei ei, apoi intră fără să în n aştepte un răspuns. Nu trebuise niciodată să aştepte i lud venea vorba despre mama ei.

Patul era deja făcut şi draperiile trase, ca lumina soa – „lui să poată invada camera. Când intră, Maria tocmai, ca din baia alăturată.

Mama?

O, e de mult în picioare. Cred că e în seră.

O găsesc eu. Sophia făcu un pas în spate, ezitant. Mă tiu, abia dacă am văzut-o toată săptămâna. E bine?

Maria strânse din buze, în timp ce se agita inutil în 111 trandafirilor de pe scrinul lui Pilar.

Nu doarme bine, din câte am putut să-mi dau *> unu. Ciuguleşte ca o vrăbiuţă şi asta numai dacă „işti. Am certat-o chiar ieri pe tema asta, dar spune îi

stresul sărbătorilor. Ce stres? Maria aruncă mâinile „MIS. Mama dumneavoastră iubeşte Crăciunul. Bărbatul acela o nelinişteşte. Nu vreau să-l vorbesc de rău pe i n. Îl dumneavoastră, dar, dacă-mi îmbolnăveşte copila, i trebui să-mi dea socoteală.

1 mişteşte-te, murmură Sophia. O să avem noi grijă I ea, Maria. Merg s-o caut chiar acum.

Aveţi grijă să mănânce.

Mergând pe scări, Sophia se gândea că se apropia ilciunul. Şi era scuza perfectă. Avea să-i ceară mamei i o ajute cu nişte cumpărături de ultim moment. În «i iha ei, se opri totuşi să studieze puţin casa. Crăciu – „U'le mamei ei, cu florile lor albe şi roşii în formă de „i. erau aranjate luxuriant prin foaier, în zeci de vase 1 argint, alături de crenguţe de vâsc. Uşile erau şi ele împodobite cu verdeaţă proaspăt răsucită cu luminiţe! şi panglică roşie. Cei trei îngeri Giambelli erau expuşi pe masa lungă şi îngustă din salonul familiei. Se gândi că feţele sculptate ale îngerilor le reprezentau pe Tereza, Pilar şi Sophia, fiecare la vârsta de doisprezece ani. Semănau foarte mult. Era mereu un mic soci dar şi o imensă bucurie

să îi vadă. Erau un semn al continuităţii, al legăturii de sânge incontestabilă dintre cele trei generaţii. Fusese absolut încântată cu mulţi ani în urmă, când primise şi ea îngeraşul ei. Încântată să-şi vadă propriul chip pe acel corp graţios, cu aripi. Trecu uşor degetul peste cei trei îngeri şi constată că încă era extrem de încântată.

Într-o bună zi, avea să fie sarcina ei să comande un! îngeraş pentru copilul ei. „Ce gând ciudat”, cugetă ea. Nu neplăcut, dar cu siguranţă ciudat. Când avea să vină vremea, ea urma să fie cea care avea să dea naştere ur-l mătoarei generaţii.

Rămăsese un pic în urmă cu acele îndatoriri familia-lle, în comparaţie cu femeile de dinaintea ei. Pe de altă I parte, nu era ceva ce putea include în programul fiecărei luni calendaristice. Să se îndrăgostească. Să se ca să «]torească. Să facă un copil. Nu, încă nu era un moment potrivit ca acele lucruri să fie incluse în programul vieţii ei. Îşi imagina că avea să se bucure de toate cu bărba-l jj tul potrivit, la momentul potrivit. Dar era atât de uşor, mult prea uşor, să greşească. Iar dragostea, căsătoria şi copiii nu

puteau fi tăiate de pe lista vieţii cu nonşalanţă» precum o programare la dentist.

Asta dacă nu cumva erai Anthony Avano, se corectă* ea în gând, enervată de resentimentul asociat imediat acelui gând. Era un aspect în privinţa căruia nu intenţiona să-i calce pe urme tatălui ei. Avea să-şi păstrezi alegerea şi promisiunile care veneau odată cu ea.

Aşa că, pentru moment, trebuiau să rămână doar trei îngeri.

Se întoarse şi studie camera. Pe suporturi argintii şi aurii erau lumânări şi mai multă verdeaţă, aranjară artistic. Lângă fereastră se ridica falnic ca un rege un mare brad de Crăciun – unul dintre cei patru care erau împodobiţi în mod tradiţional la conac –, înfrumuseţat cu ghirlande de cristal şi cu ornamente preţioase aduse

din Italia. Erau deja cadouri ascunse sub brad, şi toată să mirosea a pin şi a ceară de lumânări.

Se gândi vinovată că nu-şi dăduse seama când trecuse impui. Şi trecuse ceva. Mama şi bunica ei, precum şi

«t personalul munciseră extraordinar de mult să împodobească întreaga casă pentru sărbători, în timp ce ea se îngropase în muncă.

Ar fi trebuit să ajute, ar fi trebuit să-şi facă timp pentru a a. „Ai uitat să adaugi asta pe lista treburilor importan

O nu-i aşa Sophia? 11 gândi ea şi se cutremură. Petrecerea miială de Crăciun se apropia cu paşi repezi, şi ea nu iiutase deloc, nici cu planificarea, nici cu pregătirile.

Avea să îndrepte situaţia numaidecât.

Ieşi pe uşa laterală. Imediat ce ajunse afară şi simţi Intui rece, regretă că nu se oprise să-şi ia o haină. Aşa i alergă pe aleea care şerpuia şi făcu repede dreapta pro seră.

t – căldura umedă şi plăcută de acolo era îmbietoare. Mamă?

Aici jos. Sophia, stai să-mi vezi narcisele. Arată pectaculos. Cred că o să le duc în foaier, împreună cu unii. Dau un aer festiv. Pilar se opri şi se uită în sus.

— ’nde ţi-e haina?

Am uitat s-o iau.

Sophia se aplecă şi o sărută pe obraz pe mama ei, apoi se uită îndelung la flori.

Puloverul vechi al mamei ei avea mânecile suflecate şi «a a înnodat la talie. Purta părul strâns la baza cefei.

Ai început să slăbeşti.

— A, ba nu. Pilar îndepărtă acel gând printr-o flutuire a mâinilor acoperite cu mănuşi pătate. Ai vorbit 111 Maria, nu-i aşa? E convinsă că mă topesc pe picioare luă nu mă îndop de trei ori pe zi. Să ştii că am furat deja două fursecuri cu zahăr pe drum încoace şi mă aşa peste se vadă pe şolduri dintr-o clipă în alta.

Ar trebui să-ţi ajungă până la prânz. Cu care fac cin", apropo. Am rămas foarte în urmă cu cumpărăturile. \întă-mă!

Sophia. Clătinând din cap, Pilar îşi mută atenţia de fi narcise şi începu să se agite în jurul lalelelor, pe care le creştea forţat. Se gândea că urmau să înflorească şi: aducă o pată de culoare zilelor mohorâte de iarnă Ai început cumpărăturile pentru sărbători în iunie şi le-ai terminat în octombrie. Aşa

cum faci mereu şi faci pe toţi să te invidiem pentru asta.

— Bine, m-ai prins. Sophia se sui cu fundul pe tejghea un de lucru. Chiar şi aşa, mor de nerăbdare să mă în oraş şi să mă distrez câteva ore. A fost o săptămână infernală. Hai să fugim de aici o zi.

— Abia ce am fost în oraş acum câteva zile. Pilar încruntă şi lăsă deoparte lalelele. Sophia, te-a copleşit această nouă ordine a lucrurilor, instaurată de bunica ta? Te trezeşti în zori în fiecare zi şi apoi petreci ore întregi închisă în biroul tău de aici. Ştiu sigur că nu te ma întâlneşti nici măcar cu prietenele tale.

— Lucrez bine sub presiune. Oricum, aş avea nevoie de o asistentă, şi tu ar trebui să ocupi acel post.

— Haide, ştim amândouă că nu ţi-aş fi de folos.

— Nu, eu chiar nu ştiu asta. Bine, trecem la Planul B Te pun la treabă. Ai terminat împodobirea casei, ca arată minunat, apropo. Îmi pare rău nu te-am ajutat.

— Ai fost ocupată.

— N-ar fi trebuit să fiu atât de ocupată. Oricum,

acum este timp de lucru în birou, care se traduce de data asta în planificarea petrecerii. Aşa că va trebui să mă pu la curent cu tot ce s-a făcut până acum, pentru că; intră în îndatoririle unei asistente. Bun, zi-mi, ce fi o vrei să luăm înăuntru? Te ajut să le duci, apoi ne apucăm de treabă.

Pilar se gândi că fata îi dădea dureri de cap.

— Sophia, serios.

— Da, serios. Tu eşti stagiar. Eu sunt şefa. Se dădu jos de pe tejghea şi-şi frecă mâinile. Acum pot să-mi scot pârleala pentru toţi anii în care ai făcut pe şi cu mine. Mai ales între vârstele de doisprezece şi cincisprezece ani.

— Nu, nu anii cu schimbări hormonale. Nu poţi fi atât de crudă.

— Punem pariu? M-ai întrebat dacă acest sistem nou e prea mult pentru mine. Nu e. Dar cu siguranţă este v punctul de a deveni prea mult. Nu sunt obişnuiu să-mi îndosariez singură, şi să dau telefoane, şi să fiu la maşină. Din moment ce nu vreau să recunosc l ipi de Norma sau faţă de MacMillan că mă simt un pic piesată, m-ai putea ajuta tu.

Pilar expiră adânc şi-şi scoase mănuşile.

Faci asta ca să mă ţii ocupată, la fel cum Maria mă

— Mie la cap să mănânc.

— Parţial, recunoscu Sophia. Dar asta nu schimbă i II nimic faptul că petrec în fiecare zi o groază de timp l.icând clasica muncă de birou. Dacă aş reuşi să scap de in ina asta, poate aş avea şanse să încep să mă văd iar i II bărbaţi, în deceniul ăsta. Mi-e dor de bărbaţi.

Bine, dar să nu dai vina pe mine dacă nu mai gă

1 i nimic prin dosare. Pilar îşi lăsă părul liber şi-şi trecu degetele prin el. N-am mai făcut muncă elementară de birou de când aveam şaisprezece ani, şi atunci m-am descurcat atât de prost, că mama m-a concediat.

Se întoarse, începu să râdă, apoi observă că Sophia se holba la mâna ei.

Ruşinată, Pilar aproape că-şi ascunse la spate mâna şi i II hi nul de cinci carate pe care-l purta pe deget.

E puţin cam mult, nu-i aşa?

Nu ştiu. Cred că m-a orbit strălucirea lui. Sophia îi luă mâna mamei ei şi examină piatra şi superbele diamante încrustate în jur. Uau! Magnifico.

Voiam ceva. Ar fi trebuit să-ţi spun, dar ai fost atât de ocupată… La naiba! Pilar încercă să-i explice. M-am folosit de programul tău încărcat ca să evit să stau de

ÎI >t bă cu tine. Îmi pare rău.

Mamă, nu trebuie să-ţi ceri scuze faţă de mine fiindcă ţi-ai cumpărat un inel. Doar că… cred că acesta ar la II ea îi considerat mai degrabă un rpic monument.

— Eram furioasă. N-ar trebui să fac niciodată nimic, când sunt furioasă. Ca să se ţină ocupată, Pilar începu i şi strângă uneltele de grădinărit. Scumpo, Helen se a după de divorţ în locul meu. Ar fi trebuit să…

Foarte bine. Ea n-o să-l lase să ia şi pielea de pe tine. Nu te uita aşa la mine, mamă. Toată viaţa mea ai avut

 grijă să nu-l vorbeşti de rău pe tata. Dar nu sunt oarbă şi nici proastă.

— Nu. Cuprinsă de tristeţe, Pilar lăsă deoparte micul făraşele grădină. Nu, n-ai fost niciodată niciuna, nici alta.

În fond, fiica ei văzuse şi înţelesese mult mai mult decât ar fi trebuit să o facă un copil.

— Dacă îl laşi, o să-ţi ia toţi banii şi orice altceva care nu e fixat în pământ. Nu s-ar putea abţine. Mă simt mai bine să ştiu că mătuşa Helen are grijă de interesele tale. Acum hai să ducem florile astea în casă.

— Sophia. Pilar puse mâna pe braţul fiicei ei când aceasta ridică un ghiveci de crini. Îmi pare rău că ai de suferit din cauza asta.

— Tu nu m-ai făcut niciodată să sufăr. El… întotdeauna. Cred că nu se poate abţine nici de la asta. Ridică un al doilea ghiveci. René o să-şi înghită limba când va vedea piatra aia.

— Ştiu. Asta era şi ideea.

De peste cincizeci de ani, Giambelli California organiza petreceri de Crăciun luxuriante pentru familie, prieteni, angajaţi şi asociaţi. Lista de invitaţi crescuse odată cu compania.

Urmând tradiţia stabilită de filiala italiană a companiei, petrecerea se ţinea în ambele locuri, în ultima sâmbătă de dinainte de Crăciun. Casa îşi deschidea porţile pentru familie şi prieteni, iar crama – pentru angajaţi, în funcţie de cât de sus se aflau poziţionaţi în lanţul trofic, asociaţii erau invitaţi în locaţia corespunzătoare.

Invitaţiile la casa principală era preţuite ca aurul şi erau adesea privite ca un simbol care atesta statutul sau succesul. Cu toate acestea, familia Giambelli nu se zgârcea nici cu festivităţile care aveau loc în cramă. Mâncarea era elegantă şi din belşug, vinul curgea după bunul-plac al invitaţilor, iar decoraţiile şi ospitalitatea erau de prima mână.

Fiecare membru al familiei trebuia să-şi facă apariţia la ambele locaţii.

Urmând acea tradiţie de când avea cincisprezece ani, Sophia ştia foarte bine că petrecerea de la cramă era

Ameţitor ca vinul 117

nu ren mult mai distractivă. Şi cu mai puţin oameni nervanţi.

— Feja putea auzi una dintre progeniturile verişoarei ei una urlând din toţi rărunchii la capătul holului. Spenţa ei că Don şi familia lui aveau să rămână în Italia fusese spulberată cu o seară înainte de sosirea acestora.

Şi totuşi, nici măcar prezenţa lor nu putea fi la fel de nervantă ca prezenţa tatălui ei, însoţit de René. Mama i rămăsese fermă pe poziţii şi susţinuse că trebuiau îmi aţi şi ei, ajungând chiar la discuţii aprige cu La Signora p această temă. Consolarea era că invitaţia lor era valal i I u doar pentru cramă.

fixându-şi cerceii în formă de lacrimă, cu diamant, gândi că acel lucru avea să-i cam stea în gât lui René. I acu un pas în spate şi studie rezultatul în oglindă. Kochia argintie strălucitoare se potrivea perfect cu acel nou cambrat, scurt. Scobitura gâtului era locul perfect pentru colierul cu diamante. Atât colierul, cât şi cerceii fuseseră ai străbunicii ei. Se răsuci, ca să verifice linia n K îi iei, apoi invită înăuntru persoana care tocmai bănise la uşă.

Uită-te la tine! Helen intră, frumoasă şi durdulie, în mehia ei roz pal. Străluceşti toată!

Arată minunat, nu-i aşa? Sophia mai făcu o piruetă îi pur amuzament. Am cumpărat-o de la New York, i. indindu-mă că o s-o port acolo, dar a trebuit s-o scot la lutorie în seara asta. Nu e prea mult cu diamantele?

Diamantele nu sunt niciodată prea mult. Draga mea. Închise uşa. Voiam să vorbesc cu tine un minut. Nu vreau să-ţi amintesc de asta acum, înainte de a sociali a cu sute de oameni, dar Pilar mi-a zis că o să vină şi Imiy, şi René.

Ce s-a întâmplat?

S-a finalizat divorţul. Ieri. După atâţia ani, n-a fost nimic mai mult decât o formalitate. De vreme ce Tony i i toarte grăbit şi n-a complicat situaţia cu negocieri inundare, n-a presupus altceva decât completarea unor acte.

Înţeleg. Sophia îşi luă plicul de seară, îl deschise şi îl închise, l-ai spus mamei?

— Da. Adineauri. E bine. Sau cel puţin rezistă cum poate. Ştiu că e foarte important pentru ea să faci şi tu la fel.

— Nu-ţi face griji pentru mine, mătuşă Helen. Se

apropie de ea şi o luă de mâini. Ai fost de neclintit. Nu ştiu ce s-ar fi făcut mama fără tine.

— Trebuie să-şi vadă de viaţa ei.

— Ştiu.

— Şi tu la fel. O strânse de mâini pe Sophia. Nu-i da lui René satisfacţia de a vedea că te doare vreun pic toată situaţia asta.

— N-o s-o fac.

— Bine. Acum, trebuie să cobor şi să fiu cu ochii pe soţul meu. Dacă-l las prea mult timp singur pe acolo pe James, o să fure apetitive şi o să strice prezentarea o ganizatorului. Deschise uşa şi aruncă o privire în spate Tony a făcut puţine lucruri splendide în viaţa lui. Tu eşti unul dintre ele.

— Mulţumesc.

Rămasă singură, Sophia răsuflă adânc, după care-şi îndreptă umerii şi merse înapoi în faţa oglinzii. Descir se geanta şi-şi scoase rujul. Îşi făcu buzele de un roşu criminal, ca sângele.

David sorbea dintr-un Merlot tare, socializa cu mulţimea ce se adunase între zidurile falnice ale cramei, în ce ca să ignore acordurile formaţiei care-i

bucura urechile fiului său şi cerceta împrejurările, căutând-o pe Pilar.

Ştia că membrii familiei Giambelli aveau să-şi facă apariţia. Fusese pus în temă în ceea ce privea fastul şi protocolul festivităţilor de sărbători. El trebuia să-şi împartă timpul între cele două petreceri, ceea ce se considera că era atât un privilegiu, cât şi o îndatorire – deşi nu i se spusese chiar cu cuvintele astea. Aflase rapid că aproape fiecare sarcină din cadrul organizaţiei venea sub imperiul amândurora.

Nu se putea plânge în această privinţă. Pentru el toate veneau ca o promovare – şi era exact lucrul de care avea nevoie. Era foarte bine recompensat din punct de vedere financiar, fapt pentru care era recunoscător.

IM plus, era asociat cu o companie pe care o respecta, i asta însemna mult pentru el. Tot ce văzuse în ultimele iplămâni îi confirmase faptul că Giambelli-MacMillan u o organizaţie solidă, orientată spre familie, condua extrem de eficient şi cu foarte puţine sentimente. Nu era rece, ci doar foarte calculată.

Acolo, produsul era rege şi regină. Banii erau

respect îţi şi aşteptaţi, dar nu reprezentau scopul principal. În ultimii ani pe care-i petrecuse la La Coeur, descoperise i acolo lucrurile stăteau fix invers. Iar în acel moment – privindu-şi fiul distrându-se cu adevărat şi fiica interolud un biet vinificator –, era cu adevărat mulţumit. Mutarea aceasta fusese exact ce le trebuia.

— David. Mă bucur să te văd.

Se întoarse. Fu puţin surprins să se uite la chipul imbitor al lui Jeremy DeMorney.

jerry, nu ştiam că vei fi aici.

Încerc să nu ratez nicio petrecere anuală a familiei 1 uambelli şi vizitez mereu crama înainte de a merge la mac. Foarte democratic din partea lui La Signora să invite reprezentanţi ai concurenţei.

— E o adevărată doamnă.

E unică. Şi cum ţi se pare să lucrezi pentru ea?

Sunt abia la început de drum. Dar mutarea a demis bine. Mă bucur să pot scoate copiii din oraş. Cum merg lucrurile la New York?

Reuşim să ne descurcăm şi fără tine. Mica înţepămi i din replica lui era îndulcită uşor de un

zâmbet aromi. Îmi pare rău, încă regretăm pierderea. Mare păcate i te-am pierdut, David.

Nimic nu durează la infinit. A mai venit cineva de lila Coeur?

I) uberry a zburat din Franţa. O cunoaşte pe bătră-MI de o sută de ani. Pearson reprezintă o organizaţie loi ăla. Câţiva directori de la alte firme de vinuri. Avem o. le minunată de a-i bea vinul şi de a ne spiona între MMI Ai vreo bârfă pentru mine?

După cum am spus, sunt abia la început de drum.

I n bea relaxat, dar devenise şi un pic precaut. Obişnui Mţn lui Jerry de a bârfi şi de a înjunghia pe la spate era unul dintre motivele pentru care îi fusese cu atât mai uşor să plece de la La Coeur. E o petrecere groza-vă, oricum. Scuză-mă, am văzut pe cineva pe care aştept de mult.

„Poate de o viaţă”, gândi David în vreme ce se depărta de Jeremy şi-şi făcea loc prin mulţime, încercând să ajungă la Pilar.

Era îmbrăcată în albastru. O rochie de catifea de un albastru-închis şi un şirag de perle. Avea un aer cald şi regal. Ar fi spus chiar şi extrem de încrezător

dacă n-ar fi observat licărirea de panică din ochii ei.

Îşi întoarse apoi capul uşor şi îl fixă cu privirea. Şi, să-l ajute Dumnezeu, dar o văzu cum roşeşte. Sau cel puţin cum chipul i se îmbujoră. Îl înnebunea ideea că era posibil ca acea roşeaţă să fi apărut din cauza lui.

— Te-am urmărit cu privirea. Îi luă mâna înainte ca ea să se poată opune. Eşti ca regina de la balul şcolii. Ştiu că trebuie să socializezi, dar vreau să-ţi răpesc un minut mai întâi.

Pilar se simţea de parcă fusese ridicată pe un norişor cald.

— David…

— Nu poţi socializa fără vin. Pur şi simplu nu se poate. 1 O trase uşor mai în faţă. Vom vorbi despre afaceri, despre vreme. Nu o să-ţi spun că eşti frumoasă… decât de vreo cincizeci sau şaizeci de ori. Poftim. Luă un pahar de şampanie de pe tavă. Nu s-ar cuveni să bei altceva, la modul cum arăţi.

Lui Pilar îi reveniră fluturaşii în stomac.

— Nu pot să ţin pasul cu tine.

— Nici eu nu pot să ţin pasul cu mine. Eşti

agitată din cauza mea. Îşi atinse uşor paharul de al ei. Mi-aş cere scuze pentru asta, dar aş minţi. E mai bine ca o relaţie să înceapă cu sinceritate, nu crezi?

— Nu. Da. Încetează! încercă să râdă. În costumul lui negru elegant şi cu părul blond strălucind în lumină, arăta ca un prinţ sofisticat al timpurilor moderne. Îşi spuse că era un gând prostesc pentru o femeie de vârsta mijlocie. Sunt şi copiii tăi aici?

— La. S-au plâns că-i târăsc aici, dar acum se distrează» inste. Eşti foarte frumoasă. Cred că am menţionat 111 să-ţi spun asta, nu?

Pilar mai că începu să chicotească, dar îşi aminti că i i o femeie de patruzeci şi opt de ani, nu o fătucă de l isprezece, şi că trebuia să se comporte în consecinţă.

— La cred că ai menţionat.

l resupun că n-ai fi de acord să găsim un colţişor numecat, unde să ne sărutăm.

Nu. Sub nicio formă.

Atunci, nu ai altă soluţie decât să dansezi cu mine i.1 mi dai şansa să te fac să te răzgândeşti.

11 descumpăni gândul că el chiar credea că ar fi puni i s-o facă să se răzgândească. Că îşi dorea s-o sărute.

— I.puse ferm că aşa ceva era complet deplasat. Ridicol. IM ai mulţi ani mai în vârstă decât el.

— Himnezeule, oare ce trebuia să facă în acel moment? în să spună? Sau să simtă?

Îţi trec o mie de gânduri prin minte, murmură el. di aş dori să mi le împărtăşeşti pe toate.

— Loamne! îşi duse mâna la stomac – acolo unde un han moale şi lipicios se strecurase printre fluturaşi. I. pricepi extrem de bine la treaba asta.

Mă bucur că spui asta, pentru că încep să mă simt i miaci de fiecare dată când te văd.

Pe mine m-ai păcălit. Inspiră adânc şi se adună.

— I ivid, eşti un bărbat foarte atrăgător…

Aşa crezi? Neputând să se mai stăpânească, îi aţinpărul. Adora felul în care i se ondula lângă obraz. Îi putea să detaliezi?

Şi foarte fermecător, adăugă ea, chinuindu-se să-şi mia vocea lineară. Mă simt flatată, dar nu te cunosc, i în plus… îşi mută privirea, şi zâmbetul îi îngheţă.

I’nnă seara, Tony. René.

Pilar, arăţi minunat, l ony se aplecă să o sărute pe obraz.

Mulţumesc. David Cutter, Tony Avano şi René Foxx. René Foxx Avano, o corectă René, torcând, aproape a o pisică. Ridică mâna şi flutură degetele, ca să facă i ipbeta încrustată cu diamante să sclipească. De azi.

Pilar constată că nu se simţea ca înjunghiată în inimă, aşa cum îşi imaginase că avea să fie. Simţi mai degrabă o arsură, un şoc care o enerva la fel de mult pe cât o durea.

— Felicitări! Sunt sigură că veţi fi fericiţi împreună.

— O, chiar suntem. René îl luă de braţ pe Tony. Zburăm la Bimini, imediat după Crăciun. O să fie grozav să mai scăpăm de frig şi de ploaie. Chiar ar trebui să-ţi faci şi tu timp pentru o vacanţă, Pilar. Arăţi destul de palidă.

— Ciudat. Eu mă gândeam că arată chiar plină de viaţă în seara asta. Câştigând teren, David îi ridică mâna lui Pilar şi apoi îi sărută degetele. Chiar

delicioasă. Tony, mă bucur că am avut ocazia să te cunosc înainte să pleci din ţară. David strecură delicat un braţ în jurul taliei lui Pilar. Mi-a fost foarte greu să dau de tine zilele trecute, Tony. Aruncă spre René o privire prea puţin binevoitoare. Acum înţeleg de ce. Anunţă-i pe cei de la biroul meu de planurile tale de călătorie, da? Aveam multe afafl ceri de discutat.

— Oamenii mei ştiu foarte bine ce planuri am.

— Se pare că ai mei nu. Scuzaţi-ne, vă rog. Trebuie să facem turul înainte de a merge spre conac.

— Ai fost cam neprietenos, şopti Pilar.

— Şi ce dacă?

În acel moment îi dispăruse farmecul pe care-l avea când flirta, înlocuit de o forţă rece şi nemiloasă. Pilar se gândi că asta nu era mai puţin atractivă.

— Dincolo de faptul că nu-mi place de el din principiu, eu sunt directorul general, şi ar fi trebuit să fiu informat dacă unul dintre vicepreşedinţi urmează să plece din ţară. Se fereşte de mine de zile întregi şi-mi evit A telefoanele. Nu-mi place treaba asta.

— Pur şi simplu nu e obişnuit să dea raportul – ţie, sau oricui altcuiva.

— Va trebui să se adapteze la noua situaţie. Se uită peste creştetul capului ei şi-l zări pe Tyler. Şi alţii la fel. Ce-ar fi să ajuţi puţin la liniştirea apelor şi să mă prezinţi unora dintre oamenii care se întreabă ce naiba caut aici?

*

l y încerca să rămână invizibil. Ura petrecerile. Erau i „.1 mulţi oameni cu care trebuia să stea de vorbă şi i vi puţini care aveau cu adevărat ceva de spus. Îşi făcutoja planul. Avea să petreacă o oră în cramă şi o oră principală. După aceea, putea să se strecoare să rugă acasă, să se uite puţin la emisiunile lui de sport i „Icnite şi apoi să se culce.

După părerea lui, muzica era prea tare, crama prea

Dmerată şi mâncarea prea luxoasă. Nu că-l deranja uite la oameni, mai ales când erau aranjaţi la păun ace şi se străduiau să arate mai bine decât cei cu ne vorbeau.

— Ta ca şi când ar fi urmărit un spectacol de teatru, i atâta timp cât putea rămâne în siguranţă în public, mai descurca o vreme.

Observase şi micul moment dramatic care avusese 1 „între Pilar şi René. Tyler ţinea la Pilar îndeajuns Inn să-şi sacrifice siguranţa locşorului său singuratic ca i meargă lângă ea – asta dacă nu ar fi fost deja acolo 1 ivid Cutter. Cutter îl enerva din principiu, dar nu mu atât încât să nu aprecieze faptul că acţionase rapid. \ < a sărutare a mâinii fusese o mişcare foarte bună.

«o păruse să-i enerveze pe René şi pe Avano.

a, indiferent de ceea ce spusese, cu siguranţă îi şter

repede lui Avano zâmbetul acela idiot de pe faţă. Îl >indu-şi vinul, Tyler se gândi că Avano era un mare

Îi ternic. Dar putea deveni unul chiar periculos cu René împingându-l de la spate. Aproape că merita să-l aibă în I o. ipiere pe Cutter, dacă îl putea ţine la respect.

Aproape.

—) e ce stai aici singur?

— Vier se uită în jos şi se încruntă la Maddy.

Pentru că nu aş fi vrut să fiu aici.

Atunci, de ce ai venit? Eşti adult. Poţi să faci

orice

tel.

— Tacă vei continua să gândeşti aşa, micuţo, o să ai îi te de multe dezamăgiri.

t a ed că doar îţi place să fii supărăcios.

Nu, chiar sunt supărăcios.

Fata îşi ţuguie buzele şi încuviinţă din cap.

— Bine. Îmi dai o înghiţitură de vin?

— Nu.

— În Europa, copiii sunt învăţaţi să aprecieze vinul.

Spusese acele cuvinte atât de grandios, stând acolo înfăşurată în multe straturi de negru şi încălţată cu o pereche de pantofi extrem de urâţi, încât pe Tyler mai că îl pufni râsul.

— Atunci, du-te în Europa. Pe aici treaba asta se cheamă a contribui la delincvenţa juvenilă.

— Am fost în Europa, dar nu prea-mi amintesc multe. O să mă duc înapoi. Poate o să locuiesc la Paris o vreme. Tocmai discutam cu domnul Delvecchio, vinificatorul, El spunea că vinul e un miracol, dar, de fapt, e doar o reacţie chimică, nu-i aşa?

— Amândouă sunt adevărate. Şi niciuna.

— Trebuie să fie. Aş vrea să fac un experiment, şi mii gândeam că poate m-ai putea ajuta.

Tyler se uită chiorâş la ea, o fetiţă frumoasă, îmbrăcată oribil, dar cu o minte foarte curioasă.

— Cu ce? De ce nu vorbeşti cu tatăl tău?

— Pentru că tu eşti vinificatorul. Mă gândeam să iau nişte struguri, să-i pun într-un castron şi să văd ce se întâmplă. Şi în alt castron aş pune struguri de acelaşi soi, doar că pe ăştia aş face experimente. Genul de lucruri pe care le faci şi tu.

— Eu mănânc strugurii dintr-un castron, zise el, dar fata reuşise să-i stârnească interesul.

— Vezi tu, un castron ar rămâne neatins, şi acolo ai avea loc miracolul domnului Delvecchio. În timp ce pe strugurii din celălalt castron i-aş prelucra folosind aditivi şi tehnici speciale. Pentru a grăbi reacţia chimică. Şi apoi aş analiza să văd care a funcţionat mai bine.

— Chiar şi dacă foloseşti acelaşi tip de struguri, toi apar variaţiuni de gust.

— De ce?

— Păi, în perioada asta n-ai putea găsi decât struguri cumpăraţi de la magazin. Şi e posibil ca aceia să nu provină din aceeaşi vie. Şi, chiar şi dacă ar fi din aceeaşi sursă, tot ar exista variaţiuni de gust, în funcţie de tipul

Ameţitor ca vinul 125

lului, de fertilitate, de gradul de umiditate şi de mo M. mul când au fost culeşi. De felul cum au fost culeşi, a poţi gusta strugurii culeşi direct din vie, pentru că MI lost deja culeşi. Mustul din cele două castroane poate i I ic diferit chiar şi dacă laşi în pace ambele castroane.

(le-i acela must?

Suc. „Hmm, interesant, vin la castron11, se gândi el.

! II, dacă chiar vrei să încerci, să foloseşti un castron I. lemn. Lemnul o să adauge personalitate mustului, n multă, doar puţin.

O reacţie chimică, zise Maddy zâmbind larg. Vezi? i i irba despre ştiinţă, nu despre religie.

Copilă, vinul e toate astea şi încă mult mai mult. fără să se gândească, îi oferi paharul lui.

— Aia sorbi delicat, uitându-se în stânga şi-n dreapta, iaz că tatăl ei se afla prin apropiere. De dragul exi i mientului, lăsă vinul să i se rostogolească pe limbă, MI nu te de a-l înghiţi.

Îi bunicel.

bunicel? El clătină din cap şi apoi îi luă paharul, i U i tu acolo e un Pinot Noir vechi. Doar un barbar M pune că e „bunicel”.

Maddy zâmbi fermecător, pentru că ştia că îi atrăsese tienţia.

Ai vrea să-mi arăţi o dată butoaiele de vin şi MI r, măriile?

1) a, sigur.

—) omnul Delvecchio spune că vinurile albe se fac ni ţel inoxidabil şi cele roşii în lemn. N-am apucat să-l Mitici. De ce?

„Nu-i aşa că era foarte drăguţ?” gândi Sophia. Mali I morocănosul MacMillan absorbit de conversaţia i i arc o purta cu acea Morticia în miniatură. Şi, dacă IM I urile chiar stăteau cum păreau, însemna şi că se simţi i bine. Şi arăta bine făcând asta.

— U acest fapt o făcea să se bucure şi mai mult

că „i e singură. Dacă ar fi venit cu cineva ar fi trebuit 11 acorde acelui bărbat toată atenţia sa. Fiind singură, îi era mult mai uşor să se plimbe, să socializeze şi să se bucure de compania oricui o intriga mai mult.

Se gândi că în acel moment persoana cu pricina era Tyler.

Avea să dureze ceva până reuşea să-şi croiască drum spre el. La urma urmei, avea multe obligaţii sociale de onorat. Dar, de îndată ce începu să interacţioneze cu mulţimea, se asigură să-l aibă mereu în raza vizuală.

— Sophia. Splendidă ca întotdeauna.

— Jerry. Sărbători fericite! Se aplecă şi-l sărută pe anv, bii obraji. Cum merg afacerile?

— Am avut un an grozav. Strecură un braţ pe dupij umerii ei şi începu să o conducă spre bar, prin grupurile mari de oameni. Şi ne aşteptăm să avem unul la fel, O păsărică mi-a şoptit că pui la punct o campanie de promovare absolut strălucită.

— Păsărelele astea vorbesc mult prea mult, nu-i aşa? I fulgeră cu privirea pe barman. Şampanie, te

rog. Mi-a şoptit şi mie, altă păsărică din stol, că urmează să ian* şezi un sortiment nou. Calitate de mijloc şi cu America drept public ţintă.

— Cineva va trebui să împuşte păsărelele alea. Am vile zut în revista Vino recenzia Cabernetului tău din ’84.1

— Un soi excelent.

— Şi licitaţia v-a mers foarte bine. Sophia, să-ţi fie ruşine că m-ai lăsat baltă când ai fost la New York. Ştii ci mereu de-abia aştept să te văd.

— N-am avut ce să fac. Dar am să mă revanşez data viitoare când ajung în oraş.

— Mă bazez pe asta.

Sophia ridică paharul şi sorbi din vin.

Era un bărbat atrăgător, stilat şi fin. Foarte puţin în cărunţit la tâmple, ceea ce îi dădea o notă de distincţie, şi mai avea şi o gropiţă absolut fermecătoare în bărbie!

Niciunul dintre ei nu aducea vorba despre tatăl ei sau despre secretul prost păstrat al infidelităţii soţiei lui Jerry. În schimb, conversaţia rămânea relaxată, prietenoasă şi asezonată cu multe flirturi.

Sophia se gândi că se înţelegeau foarte bine unul pe celălalt. Competiţia permanentă dintre Giambelll

I.1 Coeur era aprigă şi adesea palpitantă. Iar Jeremy 1 – i Morney era genul care ar folosi orice mijloace pentru i mări avantajul.

I.i admira acest lucru.

Plătesc chiar şi pentru cină, îi zise ea. Şi pentru vin. v în Giambelli-MacMillan, desigur. La urma urmei, ne la im ce e mai bun, nu?

Şi poate după acea am putea să bem un coniac La < * 11 r, la mine în apartament.

hi bine, ştii ce părere am despre amestecul afacerile n afaceri.

Lşti o femeie crudă, Sophia.

În eşti un bărbat periculos, Jerry. Ce-ţi fac copiii?

— opiii sunt bine. Mama lor i-a trimis în Saint Minitz de sărbători.

Probabil ţi-e dor de ei.

—) esigur. Mă gândeam că aş putea petrece o zi sau

— Mă pe aici, înainte de a pleca acasă. Ce-ar fi ca noi doi i amestecăm plăcerea cu… plăcerea?

Sună tentant, Jerry, dar am foarte mult de lucru.

md că abia după ce trece primul an o să am vreme să pu. Surprinse cu coada ochiului o mişcare rapidă şi „au pe mama ei strecurându-se la toaletă. Cu René

Îl i iţiva paşi în urma ei. Că tot a venit vorba despre în ihă, am ceva de făcut chiar în clipa asta. Mi-a făcut plere să te văd.

Şi mie, răspunse el, după ce ea începu să-şi croiască lumi prin mulţime.

< gândi că ar fi fost şi mai plăcut s-o vadă ruinată. Pe» i şi pe toată familia ei. Se gândi că îndeplinirea acelei l „i uite ar fi însemnat amestecarea afacerilor cu afaceri. „i plăcerii cu plăcerea.

Îl un pas în urma lui Pilar, René se împinse prin uşa ilii de baie cu pereţi lambrisaţi.

Ai reuşit să aterizezi în picioare, nu-i aşa?

Ilene se sprijini de uşă, ca să descurajeze pe oricine ar fi v nit să li se alăture.

Ai obţinut ce-ai vrut, René. Deşi aproape că-i treiii. În mâinile, Pilar îşi deschise geanta de seară şi-şi scoase rujul. Îşi dorise doar două minute de

intimitate, înainte de a face ultimele tururi de onoare şi a se duce la conac. N-ar trebui să mai fiu o problemă pentru tine.

— Fostele soţii sunt mereu o problemă. Hai să-ţi spun un lucru: nu o să tolerez să mă suni pe mine, sau pe Tony, ori să fim victimele abuzului tău nevrotic.

— Nu am sunat eu.

— Eşti o mincinoasă. Şi o laşă. Şi-acum încerci să te ascunzi în spatele lui David Cutter. O prinse de încheietură şi-i ridică mâna. Inelul cu rubin începu să strălucească precum flăcările în lumină. Ce-a trebuit să faci să-l păcăleşti să-ţi ia ăsta?

— René, eu n-am nevoie de un bărbat care să-mi cum pere bijuterii – sau orice altceva. Asta e principala diferenţă dintre noi.

— Nu, o să-ţi zic eu care-i diferenţa dintre noi. Eu încerc deschis să obţin ceea ce vreau. Te înşeli dacă ai impresia că o să-l las Tony să piardă tot, doar pentru că tu te-ai plâns familiei tale. N-o să-l îndepărtezi, şi n-am să-l las nici pe David Cutter ăla al tău să-l îndepărteze. Şi, dacă încerci să o faci, ei bine, doar gândeşte-te câte informaţii interesante ar putea oferi

Tony concurenţei.

— Ameninţările la adresa familiei sau a afacerilor n-o să te ajute să-i consolidezi poziţia lui Tony. Sau pe a ta.

— Mai vedem asta. Acum, eu sunt doamna Avano. Şi, în seara asta, domnul şi doamna Avano se vor alătura familiei şi celorlalţi directori importanţi la conac. Sunt sigură că invitaţia noastră a fost greşită.

— N-o să reuşeşti altceva decât să te faci de râs, îi spuse Pilar.

— Eu nu mă ruşinez aşa uşor. Ţine minte asta. Tony deţine o bucată din Giambelli, şi eu am o bucată din el» Sunt mai tânără ca tine şi cu mult mai tânără ca maică-ta. Eu o să mai fiu aici după ce voi o să muriţi

— Serios? Pilar se întoarse intenţionat spre oglindă şi continuă să se dea cu ruj. Cât crezi că o să-i ia lui Tony să te înşele?

— N-ar îndrăzni. René zâmbi, foarte sigură pe sine şi pe puterea pe care o avea asupra lui. Ştie că o să-l omor dacă o face. Eu nu sunt nevasta răbdătoare şi pasivă şi nu mi-a povestit cât de proastă erai la pat.

Râdem pe i mia asta. Să-ţi dau un sfat? Dacă vrei să-l mai ţii în – iţină pe Cutter, pasează-i-l fiicei tale. Ea pare o tipă ţie cum să distreze un bărbat în pat.

(and se întoarse Pilar, Sophia deschise uşa.

Ia uite ce amuzant. Discuţii între fete? René, eşti ale curajoasă să porţi nuanţa aia de verde, la ce ten ai.

— Hi-te dracului, Sophia!

Intelectuală ca de obicei, constat. Mamă, e nevoie line la conac. Sunt sigură că René ne va scuza, i ivea nevoie de mult loc şi de intimitate ca să-şi re-l ne faţa.

— Ia dimpotrivă, o să vă las pe voi două aici, ca să poţi lli ele mână pe maică-ta, când cedează nervos şi încel „a plângă neajutorată. N-am terminat, Pilar, adăugă li ne când deschise uşa. Tu, în schimb, da.

foarte amuzant. Sophia cercetă chipul mamei ei.

nu lat, nu pari să cedezi nervos şi nici pe punctul de a neajutorată sau altfel.

Nu, am terminat-o cu ei. Pilar îşi puse rujul înapoi cantă şi o închise ferm. Sophia, draga mea, tatăl tău. a Otorit cu ea azi.

— I, la naiba! Sophia oftă adânc, apoi o îmbrăţişă

Îl mama ei şi-şi odihni capul pe umărul lui Pilar. Crăiun fericit!

«. ipitolul 8

ophia aştepta momentul potrivit. Voia să-l prindă în m pe tatăl ei şi să-i spună ce avea de spus. Nu voia o l u a într-un moment în care René era agăţată de

I

— Lnecum iedera otrăvitoare de trunchiul unui copac.

— Ptomisese că avea să fie calmă, matură şi extrem de îl n \ Nu avea opţiunea de a-şi pierde cumpătul.

În timp ce aştepta, socializă cu mulţimea şi dansă o lumii Theo, care fusese atât de amuzant, încât aproat>i o tăcuse să uite că era într-o dispoziţie proastă.

punătând o văzu pe René pe ringul de dans, împn mia cu Jerry.

Nu o surprinse deloc să-l găsească pe tatăl ei ascut* la o masă din colţ, flirtând cu Kris. Se simţi puţin revoltată la început, dar nu o surprindea deloc faptul e acesta începuse să cocheteze cu o altă femeie,

chiar în ziua nunţii lui. În

Pe măsură ce se apropia, surprinse semnalele suhtl* le o atingere uşoară, o privire plină de subînţeles de promisiuni – care îi dădură de înţeles că ceea ce întâmpla era mai mult decât un flirt nevinovat, iar ace* lucru chiar o surprinse.

În acel moment, era sigură că tatăl ei o înşela pe René – cu Kris. Şi totuşi, aşa era el. Îi stătea atât de mult în fire să facă lucruri de genul acesta, încât această dolj coperire nu o tulbură deloc pe Sophia.

Nu ştia care dintre cei trei oameni implicaţi în acf triunghi sentimental era cel mai mare prost, dar în aci moment nu era problema ei.

— Kris, îmi pare rău că stric acest moment de tandr»te, dar trebuie să vorbesc cu tata. Între patru ochi.

— Şi mie îmi pare bine să te văd. Kris se ridică. A t ti cut aşa de mult timp de când nu te-ai mai deranjat l treci pe la birou, că aproape uitasem cum arăţi.

— Nu cred că trebuie să-ţi dau ţie raportul, dar o să t trimit o poză.

— Ei, haide, prinţesă, începu Tony.

— Nu întinde coarda. Sophia îşi păstră tonul linr tit, linear, dar privirea pe care i-o aruncă tatălui său făcu pe acesta să se înroşească şi să închidă gura. H să punem toată situaţia asta pe seama nebuniei petfl cerii de Crăciun. Kris, o să avem o întâlnire la mine birou, când o să mi-o permită programul. Hai să lăsăf deoparte afacerile în seara asta, în favoarea chestiuniliH personale. Consideră că ai avut noroc că te-am văz eu înaintea lui René. Şi acum, trebuie să discut cu tai nişte treburi de familie.

— Cu tine la conducere, familia ta nu o să mai am (mult timp o afacere. Intenţionat, Kris se aplecă şi-ţi plimbă uşor degetul pe dosul palmei lui Tony. Pe un târziu, şopti ea şi plecă.

Sophia, ţi-ai făcut o impresie total greşită. Eu şi Kris ui discutam amical la un pahar.

I.1 îl străfulgera cu privirea.

Păstrează-ţi minciunile pentru René. Eu te cunosc prea mult timp. De suficient timp cât să nu mă inuseze deloc curvele tale. Te rog să nu mă întrerupi, ca înainte ca el să poată verbaliza vreo obiecţie. Nu „— a dureze mult. Am auzit că ar trebui să te felicit.

Sau

— Puţin aşa ar dicta regulile de bune maniere. Aşa că i urneşte nenorocitele alea de felicitări!

— Laide, Sophia. Se ridică, se întinse să îi prindă ci ina, dar ea o retrase repede ca el să nu poată ajunge, nu că nu prea îţi place de René, dar…

Nu-mi pasă câtuşi de puţin de René, şi-n clipa asta a nee cam acelaşi lucru şi despre tine.

— X preş ia de pe chipul lui arăta că era sincer şocat şi mii. Sophia se gândi că exersase expresia aceia în oglini înd se bărbierea.

Nu vorbeşti serios. Îmi pare rău că eşti supărată, ba nu-ţi pare. Îţi pare rău doar că te-am prins la în I” uiială. Te-ai căsătorit azi şi nici măcar nu te-ai obosit i mi spui. Şi asta e una.

Prinţesa mea, a fost o ceremonie simplă şi restrânsă. Na şi cu, nici René nu am crezut că tu…

— Aci din gură. Chiar dacă răspunsul lui fusese unul i ui şi împăciuitor, ea cunoştea prea bine adevărul. Tadm ci nici măcar nu îi trecuse prin cap că ar fi trebuit

II.pună. Vii la o petrecere de familie – şi, sub

mantia «tu i iilor, asta este o întrunire de familie – etalându-ţi în aia soţie şi, pe lângă asta, şi noua amantă. Şi, de parcă i i c-ar fi de-ajuns, ai comis una şi mai şi, fiindcă nici

O a. ar n-ai avut decenţa să-i spui mai întâi mamei des

1 M i trătorie. Asta e a doua.

Ridicase vocea suficient cât să facă nişte capete să se a. urcă. Neliniştit, Tony se apropie mai mult de ea.

11 a mse de braţ, o mângâie, apoi o trase uşor.

— L-ai să mergem afară, şi o să-ţi explic. Nu e nevoie i i u i o scenă aici.

— \ ba da. E chiar foarte mare nevoie. Şi încerc cu perare să rezist tentaţiei de a face acest lucru. Şi, hai să-ţi zic de ce, nenorocitule. Pentru că i-ai vârât-o mamei sub nas pe femeia aia. Îl împunse cu degetul în piept, f când temperamentul ei prelua controlul. Ai lăsat-o René s-o strângă cu uşa, să vomite răutăţi pe ea, să facă tot felul de scene şi s-o rănească, în timp ce tu stai aici şi băleşti după altă femeie – una care e suficient de tânărM să-ţi fie fiică. Asta dacă nu ai uitat

definitiv că ai deja» una. Şi cu asta sunt trei, lua-te-ar dracu'. Trei lovituri, aşa că eşti eliminat. Stai departe de ea şi ţine-te depărtai şi de mine. Păstrează distanţa şi asigură-te că şi nevastă-ul face la fel. Altfel te asigur că o să te fac să suferi. O să te fac să sângerezi.

Îi întoarse spatele şi plecă, înainte ca el să îşi poatăj reveni din uimire. Surprinse zâmbetul superior, amuzat de pe faţa lui Kris. Făcu doi paşi înspre ea, neştiind clar ce avea de gând să facă. Într-o clipită, cineva o prinse dabraţ şi o trase înapoi în mulţime.

— E o idee proastă, zise Ty încet şi-şi trecu mâna de pa braţul pe talia ei, ca să o poată ţine aproape. E o ideal îngrozitor de proastă să omori membri ai personalului, chiar la petrecerea de Crăciun. Hai să mergem afară. 1

— Nu vreau să merg afară.

— Dar ai nevoie. E frig. O să te răcoreşti. Până acum, n-ai distrat decât câţiva oameni care erau suficient dă aproape să audă cum i-ai sărit la gât lui Avano. Bine lu'* crac, apropo. Dar, la cum fumegi, cred o să ajungi să faci spectacol pentru toţi oamenii de la petrecere.

Aproape că o împinse pe uşă afară.

— Nu mă mai împinge şi nu mai trage de mine. Nife suport să mă ia cineva pe sus.

Se eliberă din strânsoarea lui, se răsuci şi aproape îi pocni.

— Hai, dă! Prima lovitură e gratis. După aceea, încep să dau şi eu.

Sophia inspiră adânc, apoi expiră. Inspiră iar, con «i ţinuând să se uite la el. Cu fiecare răsuflare, rochia ei strălucitoare arunca scântei în lumina lunii.

Ty se gândi că era scandaloasă şi splendidă. Şi pee riculoasă, precum o mână de dinamită cu fitilul de» I aprins.

Aşa, foarte bine, zise el încuviinţând. Încă un pic i o să începi să vezi dincolo de furia care-ţi clocoteşte în ochi.

Nemernicul!

v îndepărtă de zidurile încărcate de iederă ale era… i şi de tufărişul acoperit cu luminiţe festive. De râsete i de muzica dată tare, care făcea ferestrele înalte şi Inn sie să vibreze. Se opri la umbra bătrânilor chiparoşi, ude putu spumega în intimitate, până se

linişti la loc. l \ Ier o auzi bolborosind în limba italiană. Putu înţelege iie ceva, dar nimic care să sune prea plăcut.

Nu m-am putut abţine.

e întoarse spre Tyler, care o aştepta să se calmeze, i i \ mâinile agitate pe lângă corp.

Da, presupun că n-ai putut. Ai fost mereu un copil – astâmpărat. Pentru că era frig şi ea începuse să tremu –, (şi scoase haina şi i-o puse pe umeri.

Îşi pierduse cumpătul mai devreme, iar în acel mo… ni începea să se calmeze. Totuşi, se simţea pustiită şi m. i senzaţia că pe interior era toată numai carne vie.

Nu-mi pasă de relaţia lui cu Kris, chiar dacă asta îmi implică slujba. Pot să mă împac cu situaţia – şi cu ea. D II.1 făcut-o pe mama să sufere.

Se descurcă şi singură, Sophia. O să fie bine. Îşi

— a mâinile în buzunare, înainte să cedeze nevoii de i… lua în braţe şi de a o mângâia, ca s-o liniştească, i n. a îngrozitor de nefericită. Îmi pare rău că te-a făcut i nuferi.

Mda, ei bine, ce altceva e nou? Explozia de furie

o

ÎI „ne cu o durere de cap nesuferită şi cu stomacul sen-.1 îl cred că ar trebui să-ţi mulţumesc că m-ai scos de i… >1.» înainte să sar la gâtul spectatorilor nevinovaţi.

— Iacă te referi la Kris, să ştii că nu mi-a lăsat impresia îl îi doar o spectatoare. Mai degrabă, o manipulatoa-l fir, oricum ar fi, nu-i nevoie să-mi mulţumeşti.

Se întoarse şi-i văzu chipul. Tyler începuse să se ruşii… Lucrul acela i se păru absolut încântător, aşa că să li…1 pe vârfuri şi-l sărută pe obraz, i „hiar şi aşa, mulţumesc. Auzi, dar nu ţipam, nu-i în Nu mă mai controlez când apucă pandaliile.

— Nu chiar. Şi oricum, formaţia cânta tare.

— Asta e bine. Ei bine, cred că mi-am terminat treaba aici. Ce-ar fi să mă conduci la conac? Poţi să te asiguri că nu mai fac vreo criză de nervi.

— Da, cred că aş putea. Să-ţi aduc haina?

— Nu, e în regulă. Sophia zâmbi şi-şi strânse mai tare pe lângă corp haina lui. Doar o am pe a ta.

Grădinile conacului străluceau feeric, acoperite

ai mii de luminiţe. Terasele încălzite erau împodobire cu flori şi copăcei ornamentali. Grupaje de mese invitau oaspeţii să se strecoare afară şi să se bucure de noapte şi de muzica plăcută ce răsuna dincolo de uşile şi ferestrele sălii de bal.

Pilar folosi asta ca scuză să se furişeze afară. Voia să aibă un moment de intimitate, înainte să intre înapoi şi să-şi facă datoria de a socializa cu invitaţii. Se gândil chiar să-şi aprindă una dintre ţigările pentru situaţii de urgenţă.

— Te ascunzi aici?

Tresări o clipă în colţul umbros în care se afla, apoi se relaxă când văzu că era tatăl ei vitreg.

— M-ai prins.

— Şi eu încercam să mă ascund. Cu o mişcare exaga rată, îşi lungi gâtul şi se uită în toate părţile, apoi şopl li Ai la tine?

Lui Pilar îi veni să râdă, şi se simţi minunat.

— Numai una, şopti şi ea. Putem s-o împărţim.

— Aprinde-o, tovarăşă. Mama ta e ocupată. Avem timp să fumăm una repede.

Pilar aprinse ţigara, şi stătură tovărăşeşte în

umbro, pasând-o de la unul la altul.

Se simţea relaxată alături de el. Se sprijini de peretele casei şi se uită afară. Câmpurile străluceau de luminiţe, evidenţiind degetele goale şi cârlionţii răsuciţi ai viţe lor-de-vie. În spatele lor, muzica fermecătoare începea să crească în intensitate.

— E o petrecere minunată.

— Ca întotdeauna. Cu suficient regret pentru amândoi, Eli stinse mucul de ţigară. Tu, mama ta şi Sophin

ni întrecut pe voi anul acesta. Sper că Tereza ţi-a spus II vio recunoscători îţi suntem pentru toată munca pe i depus-o pentru evenimentul acesta.

Mi-a spus. În felul ei.

Atunci, lasă-mă să-ţi mulţumesc şi eu, în felul meu. I I strecură braţele în jurul ei şi o ghidă într-un dans. femeie frumoasă ar trebui să aibă mereu partener în dans.

— \ Eli. Îşi odihni mâinile pe umerii lui. Ce m-aş i liră tine? Sunt un dezastru.

Ha nu. Pilar, când m-am căsătorit eu cu mama ta.

1 a deja o femeie în toată firea, cu un copil al tău.

HI încercat să nu mă amestec în viaţa ta.

Ştiu.

face Tereza destul pentru amândoi, zise el, şi o n să chicotească. Cu toate astea, continuă el, am să-ţi i mi ce gândesc. N-a fost niciodată suficient de bun i niru tine.

Eli…

şi nu avea să fie vreodată. Ţi-ai irosit mulţi ani cu 1 nu Avano, dar te-ai ales cu o fiică minunată de pe „îi. i lui. Preţuieşte asta şi nu-ţi petrece tot restul vieţii Hiu bându-te de ce nu a mers.

S a căsătorit cu René. Aşa, pur şi simplu.

Cu atât mai bine. Încuviinţă din cap când ea se „iiase să-l privească nedumerită. Pentru tine, pentru i lua şi pentru toţi cei implicaţi. Se potrivesc, aşa cum mii. Şi căsnicia asta nu face decât să-l îndepărteze şi mult din viaţa ta. Dacă ar fi după mine, ar zbura din afacere. De tot. Şi bănuiesc că exact asta se va „i invpla în următorul an.

— Bun la ceea ce face.

Şi alţii o să fie la fel de buni, fără să-mi provoace o in – i io. Mama ta a avut motivele ei pentru care l-a

păstrat l II mă. Dar acele motive nu mai sunt la fel de importann uni erau odată. Uită-l, zise Eli, sărutând-o părinteşte ţ ţ cu ştet. O să se prăbuşească... sau o să supravieţuiască.

1 a, orice s-ar întâmpla, nu mai e problema ta.

k

Tony asculta de pe terasa de dedesubt şi simţi cum i se încordează maxilarul. Încă îl ustura acel atac al fiicei lui. Şi continua să-şi spună că fusese deplasat şi complol nepotrivit. Ar fi trecut mai uşor peste cele întâmplate dacă incidentul n-ar fi avut loc în public. În public, 1 (11 un eveniment de afaceri.

Îşi spuse că nici afacerile nu mai erau ca odinioară. 1

Nu credea cu adevărat că familia Giambelli avea să i dea afară. Dar ştia că aveau să-i facă viaţa mai grea.

Aceştia credeau că era prost şi că fusese neglijent.: Dar se înşelau. Avea deja un plan care urma să-i asigur* siguranţa financiară. Dumnezeu ştia că avea nevoie de bani, şi încă de mulţi. René începuse deja să-i secătuias că resursele.

Bineînţeles că fusese imprudent din partea lui să se implice într-o relaţie cu Kris. Făcea tot posibilul să o în cheie, într-un mod delicat, doar că până în acel moment fusese ceva mai problematic decât anticipase. I se părea; absolut flatant că o femeie aşa de tânără şi de frumoase I precum Kris era atât de ataşată de el şi nu voia ca ei doi I să se despartă. „Frumoasă, dar şi furioasă”, îşi aminti apoi. Suficient de furioasă încât să o sune pe René în toiul nopţii.

Totuşi, considera că rezolvase bine acea problemă, I René presupusese că Pilar fusese cea care sunase, iar ol I n-o corectase. În fond, de ce ar fi făcut-o?

Sorbi din vin, se bucură de frumuseţea nopţii şi, după cum îi era felul, îşi alungă din minte problemei! înainte ca acestea să prindă contur. Hotărî că avea să i se ocupe şi de Kris. Promisiunea că urma s-o ajute să-l ia locul Sophiei în cadrul companiei Giambelli înălnh I şi se furtuna. La fel cum cumpărarea unui fleac drăguţ I liniştea de obicei apele şi cu René. Se gândi că, în asţii I fel de situaţii, îi era de-ajuns să cunoască slăbiciunile persoanei cu care avea de-a face.

Cunoscându-le şi foto» Isindu-le, îşi putea păstra poziţia, iar situaţia rămânea ne» I schimbată. Intenţiona să continue să-şi trăiască viaţa aş! I cum considera de cuviinţă şi cum considera că merita, I Venise momentul să-şi abordeze sursele şi afle un pic de I acolo şi-un pic de dincolo. Şi să privească spre viitor.

Sophia se plimba prin cercul ei de prieteni, făcând tot posibilul se evite pe verişoara ei Gina. Femeia de< ni se mai mult decât un parazit. Ajunsese la statutul I* ruşine. Nu numai că era îmbrăcată în ceva ce părea Ilie un cort roşu de Crăciun, împopoţonat cu douăi de kilograme de paiete, dar ciripea de zor despre ilt de genial era soţul ei oricărei persoane pe care o l'Utca prinde la înghesuială.

Sophia observă că, în schimb, Don stătea foarte iprnape de bar. Era pe jumătate beat şi încerca să rămână invizibil.

Mama ta e bine?

Sophia se opri şi-i zâmbi lui Helen.

Ultima dată când am văzut-o, da. Bună seara, unllmic James.

Se întoarse şi-l îmbrăţişă strâns pe unchiul ei. James Mnore fusese una dintre constantele din viaţa sa şi adei i i fusese un tată mai bun decât tatăl ei biologic. Se 11 a se pe tânjeală în ultima vreme şi devenise durduliu – i i amăsese cu tot mai puţin păr –, dar, cu toate acestea, „lui lui verzi sclipeau la ea din spatele ramelor argintii. Cita ca unchiul preferat al tuturor şi era unul din cei n îi buni şi mai străluciţi avocaţi ai apărării din Caliform, i, specializat în drept penal.

E cea mai frumoasă fată din încăpere, nu-i aşa.

— Irlen?

Întotdeauna.

N-ai mai venit să mă vizitezi de A săptămâni întregi.

O să mă revanşez pentru asta. Îl sărută a doua oară i „i braz. La Signora m-a ţinut ocupată.

Am auzit. Ţi-am adus un cadou.

Iubesc cadourile. Dă-mi-l chiar acum.

E chiar acolo, stând la poveşti cu roşcata.

Sophia se uită în direcţia indicată şi chicoti de bucu – „i and îl văzu pe Lincoln Moore.

t. redeam că Linc e încă în Sacramento.

Îţi povesteşte el, îi spuse James. Du-te la el. Şi con – „n: e I s-a te ia de nevastă de data asta.

— James. Helen ridică din sprâncene. Noi mergem să o căutăm pe Pilar. Distracţie plăcută!

Lincoln Moore era înalt, brunet şi foarte chipeş. Pentru Sophia, era cel pe care-l considera aproape un frate. În variate stadii ale vieţilor lor, amândoi folosiseră ca un avantaj faptul că ea era cu două luni mai mare decât el. Prietenia mamelor lor făcuse ca ei doi să crească împreună, şi, datorită acestui fapt, niciunul dintre ei nu se simţise copil singur la părinţi.

Sophia se strecură în spatele lui, îşi trecu braţul prin al lui şi o întrebă pe roşcată:

— Tipul ăsta se dă la tine?

— Sophia. Râzând, Lincoln o luă în braţe şi o roti. Este sora mea surogat, îi spuse el roşcatei. Sophia Giambelli, Andrea Wainwright. Prietena mea. Poartă-te frumos.

— Andrea. Sophia îi întinse mâna. O să vorbim noi.

— Ba deloc. Minte despre mine, să ştii. Acesta

este hobby-ul ei.

— Îmi pare bine să te cunosc. Linc mi-a povestit multe despre tine.

— Şi el minte. Aţi venit amândoi din Sacramento?

— Nu, de fapt eu sunt stagiar la spitalul Saint Francisc, la secţia de urgenţe.

— Accidentare de la baschet. Linc ridică mâna dreaptă şi-i arătă atela pe care o avea la degetul drept. L-am dislocat când încercam să blochez o pasă. Andy s-a uitat la rană, m-a bandajat… şi apoi m-am dat la ea.

— De fapt, s-a dat la mine înainte să-i pansez rana Dar, din moment ce n-am putut să-i disloc şi celelalte degete, iată-mă aici. Şi e o petrece minunată.

— Locuiesc iar în San Francisco, îi spuse Linc Sophiei. M-am hotărât să accept propunerea tatii de a lucra la firma lui. Vreau să capăt un pic de experienţă adevăraţii în lege, înainte de a mă implica mai mult în treburi politice. Sunt un excelent funcţionar al legii. Ei bine, nu chiar excelent, dar o să-mi asigure ce am nevoie până trec examenul la barou.

— E grozav! Linc, e minunat! Sunt sigură că

părinţii tăi sunt absolut încântaţi să te aibă din nou acasă. Trebuie să ne facem timp să stăm la poveşti, da?

jr.

Ameţitor ca vinul 139

— Absolut. Am auzit că eşti destul de ocupată în momentul de faţă.

Niciodată prea ocupată pentru tine. Când dai simenul la barou?

Luna viitoare.

E genial, să ştii, îi spuse lui Andy. Şi asta poate fi o nu re belea.

Nu începe, Sophia.

Distracţie plăcută! îl zări pe Ty intrând – şi părea

trem de nefericit. Mă cheamă datoria. Să nu fugiţi nuinte să vorbiţi cu mama. Ştii că te adoră. Sophia îi ninse uşor haina. Dumnezeu ştie de ce.

Nu o să fugim. Te sun.

Ai face bine s-o faci. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

ml rea.

Şi mie. Andy ridică privirea spre Linc. Deci aşa,

eşti ivnial?

Da. E un blestem.

Zâmbind larg, o trase pe ringul de dans.

Zâmbeşte, MacMillan.

fy se uită în jos la Sophia.

De ce?

Pentru că o să dansezi cu mine.

De ce? oftă când Sophia îl luă de mână. Scuze, nu stat prea mult cu Maddy Cutter. Copila aia pune i nan de multe întrebări.

Păreaţi să vă înţelegeţi OK. Ştii că am dansa mai fine dacă m-ai şi atinge.

—) a. Îşi puse mâna pe talia ei. E un copil interesant i inteligent. L-ai văzut pe bunicul meu?

—) e ceva timp, nu. De ce?

Vreau să-i văd şi pe el, şi pe La Signora. După aceea n-a că, gata, pot să plec acasă.

— Şti un mare petrecăreţ. Îşi trecu mâna peste urnă

1111 lui şi-l trase jucăuş de păr. Se gândi că avea foarte mult păr. Era des şi dezordonat. Bucură-te un pic de i iţă, Ty. E Crăciunul.

1 nea nu. Încă mai e mult de lucru până la Crăciun, i după aceea.

— Hei. Îl trase de păr ca să îl facă să nu-l mai caute cu privirea prin mulţime pe bunicul său şi să se uite, în schimb, la ea. În seara asta nu e nimic de lucrat, şi, în plus, îţi sunt datoare că ai sărit să mă salvezi.

— Nu tu aveai probleme, ci toţi ceilalţi.

Ty nu căuta recunoştinţă, ci să se ţină la distanţă. O distanţă sigură. Era mereu periculoasă, dar, când se lipea aşa de un bărbat, devenea de-a dreptul mortală.

— Trebuie să mă uit pe nişte diagrame şi altoaie. Ce ţi se pare amuzant? ceru să ştie, când ea începu să chicotească.

— Mă întrebam cum ai fi dacă te-ai relaxa vreodată, Pun pariu că eşti un sălbatic, MacMillan.

— Păi, mă relaxez, murmură el.

— Spune-mi ceva. Îşi plimbă degetele pe la baza cefei lui, bucurându-se de modul în care în ochii lui albaştri ca un lac începea să licărească enervarea. Ceva ce n-are nimic de-a face cu vinul sau cu munca.

— Păi, ce altceva mai există?

— Artă, literatură, o experienţă amuzantă din copilărie, o fantezie secretă sau o dorinţă.

— Fantezia mea din momentul ăsta e să plec de-aici.

— Poţi mai mult. Haide! Spune-mi primul lucru care îţi vine în minte.

— Să-ţi scot rochia asta şi să văd dacă ai un gust la fel de bun ca parfumul. Aşteptă o clipă. Bun, asta te-a făcut să taci.

— Doar o clipă şi doar pentru că mă gândeam la reacţia mea. Imaginea asta m-a intrigat mult mai mult decât credeam. Lăsă capul pe spate şi-i studie faţa. O, da, îi plăceau ochii lui – mai ales în acel moment, când erau plini de scântei fierbinţi. De ce crezi?

— Am răspuns la suficiente întrebări pentru o seară.

Începu să se îndepărteze, dar îl opri mâna ei, care se înfipse în umărul lui.

— Ce-ar fi să ne îndeplinim îndatoririle aici şi apoi să mergem la tine?

— E aşa simplu pentru tine?

— Poate fi.

Nu şi pentru mine, mersi. Vocea lui deveni noi i moare şi rece ca gheaţa, apoi îşi întoarse privirea, unându-l iar pe bunicul lui prin mulţime. Dar cred că „multe alte variante pe aici, dacă ai chef de o aventură în o noapte. Mă duc acasă.

— Acu un pas în spate, apoi plecă.

Sophia avu nevoie de vreo zece secunde să se adune şi îi încă vreo trei ca furia să înceapă să clocotească în ea. Imirzierea îi permise lui Ty să părăsească încăperea i t! începă să coboare pe scări, până ca ea să-l urmeze.

A, nu, nu, nu, şuieră în şoaptă şi se duse după el. Intră aici.

Intrară în salonul familie şi trânti uşile.

Cazzo! Culo! 1 Nenorocitule!

Îi iar şi în acele clipe, vocea ei era joasă şi controlată.

1 \ lor nu trebuia să ştie cât de mult o duruseră cuvin-IC lui.

Ai dreptate. O întrerupse înainte să apuce să-şi i tot veninul de pe limbă. A fost deplasat, şi-mi NIMIC rău.

Scuzele, prezentate în tăcere, îi transformară furia în „i îmi, dar şi le stăpâni cu stoicism.

Sunt o curvă după părerea ta, pentru că mă gândesc i i e\ la fel ca un bărbat.

Doamne, nu! Nu voise ca ea să creadă asta, ci doar i 11 enerveze la fel de mult cum îl enerva ea. „Atunci! ti \ naibii de lângă ea”, îşi spuse. Nu ştiu ce cred.

Ar fi fost mai bine dacă mă prefăceam reticentă, în i aşa? Dacă te lăsam pe tine să mă seduci. Dar, pen – „ti i ti sunt sinceră, sunt o femeie ieftină.

Nu. Ty o prinse de braţe, sperând că acel gest avea i liniştească pe amândoi. M-ai excitat. Mereu mă ex1 (1 N-ar fi trebuit să spun ce-am spus. Nimic din toate >! >M. Pentru numele lui Dumnezeu, nu plânge.

Nu o să plâng.

bine. Bine. Uite ce e, eşti frumoasă, scandaloasă şi „ti eşti de nasul meu. Am reuşit să nu mă ating de tine i îmi acum şi nu o s-o fac nici de acum încolo.

„Imaturi în limba italiană (n.tr.)

— O faci chiar acum.

— Scuze. Îşi lăsă braţele să-i cadă pe lângă corp. Scuze. 1

— Vrei să spui că m-ai insultat pentru că eşti laş?

— Uite ce e, Sophia. Mă duc acasă şi o să mă îmbăt.

Mâine ne apucăm iar de treabă şi uităm de tot ce s-a întâmplat în seara asta.

— Nu prea cred. Deci te excit, da? Sophia îl împinse uşor şi se mută mai aproape de el, dar Ty făcu un pas în spate. Şi răspunsul tău la asta e să mă jigneşti.

— A fost un răspuns greşit. Ţi-am zis că îmi pare rău. 1

— Nu e de ajuns. Încearcă asta.

Sări pe el înainte ca el să apuce să mai facă ceva. În acel moment, nu putea decât să reacţioneze.

Gura ei era fierbinte, moale şi foarte mătăsoasă, 1 Se hrănea răzbunătoare cu a lui. Corpul ei era excitant şi extrem de feminin. Se apăsa intim de al lui.

— Se goli mintea. Avea să poată recunoaşte asta mai târziu – mintea lui trecuse de la deschis la închis prei cum un întrerupător, lăsându-l fără nicio apărare

în faţa saltului felin al dorinţei carnale. Gustul ei se potrivea cu mirosul. Măcar atâta lucru află.

Era o femeie întunecată şi periculoasă.

O trase mai aproape de el înainte să se poată abţine. Sistemul lui se supraîncălzi rapid, răspunzând la muşcătura ei ascuţită. Într-un moment era încolăcită în jurul lui, precum un soi exotic de viţă-de-vie căţărâitoare, şi-n următorul îl eliberase complet, lăsându-l cu mintea buimacă.

— Descurcă-te cu asta. Îşi plimbă uşor un deget pe buza de jos, apoi se întoarse şi deschise uşile, împingându-lt\ 1

— Ia stai naibii un minut. O prinse de braţ şi o întoarse spre el. Nu ştia exact ce avea de gând să facă. Ştia doar că nu avea să fie deloc plăcut.

Văzu apoi şocul teribil de pe chipul ei. Înainte să pon tă reacţiona, Sophia îl împinse şi se grăbi la masa lungă şi îngustă din cameră.

— Dio! Madonna1, cine ar face aşa ceva?

1 „Dumnezeule! Sfântă Fecioară” (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Apoi văzu şi el cei trei îngeri Giambelli. De pe

feţele lor se scurgea o substanţă roşie, precum sângele care i». nea din răni deschise. Pe pieptul fiecăruia erau scrise Mesaje nemiloase, în aceeaşi nuanţă violentă de roşu.

TÂRFA nr. 1 TÂRFA nr. 2 TÂRFA nr. 3

— Stai jos, Sophia. Îi iau eu de aici înainte să-i vadă muma sau bunica ta. Îi duc acasă şi îi curăţ.

Nu, nu, o fac eu. Cred că e ojă. Un subterfugiu icininin, zise ea încet. Strânse figurinele şi se gândi că mi avea niciun rost să-şi piardă cumpătul. Oricum, în 1 el moment, nu-şi mai putea găsi furia sub toată acea îi. ieţe. Probabil a fost René. Sau Kris. Amândouă le mase pe femeile Giambelli în acest moment.

Lasă-mă să mă ocup eu în locul tău. Îşi aşeză mâinile pe umerii ei. Oricine a făcut asta ştia că avea să te i îi mască. O să curăţ îngeraşii şi o să-i pun la loc, înainte 111 ibserve cineva.

Sophia voia să împingă îngeraşii aceia în mâinile lui mari şi puternice şi pe ea odată cu ei. Tocmai din acest motiv, se îndepărtă de el.

Mă ocup eu de ai mei, şi, oricum, tu te grăbeşti să ilitngi acasă.

— Sophia.

— Unul vocii lui trăda atâta răbdare şi blândeţe, încât, 11 acu să ofteze.

Trebuie să o fac eu. Şi trebuie să mai fiu un pic Mparată pe tine. Aşa că pleacă.

— 1 lăsă singură, dar, odată ajuns afară, se întoarse şi a înapoi scările de piatră care duceau spre sala de l îl decise să mai stea o vreme. Ca să se asigure i acei trei îngeraşi de lemn aveau să fie singurii răniţi în cura aceea.

Sophia curăţă cu grijă figurinele în camera ei. După NIII bănuise, substanţa era chiar ojă roşie. Un vandali.in meschin şi urât. Din fericire, nu şi permanent.

„Familia Giambelli nu poate fi distrusă atât de uşor”, gândi ea. „Suntem mai duri de-atât”. Şi se gândi că şi ea era suficient de dură încât să ignore urâţenia gestului şi să-l dezamăgească pe făptaş. Le duse înapoi jos şi le aşeză la loc. Descoperi că acel simplu gest o ajutase să se calmeze. Constată că îi fusese mai uşor să îndure asta decât să se liniştească după tot ce se întâmplase cu Tyler.

Gândindu-se că era un imbecil, se duse spre o oglindă veche, unde-şi pudră nasul, împrospătându-se. Imbecilul acela ştia destul de bine să sărute, dacă îşi punea asta în minte şi se străduia un pic… Dar asta nu-l făcea să fie mai puţin idiot. Spera să sufere. Să petreacă o noapte lungă, transpirat şi stânjenit. Dacă a doua zi părea tras la faţă şi nefericit, poate avea să se mai gândească dacă să-l ierte.

Sau nu.

Se privi în oglindă şi-şi trecu un deget pe buze. Când se deschiseră uşile, se grăbi să bage mâna în geantă după ruj.

— Sophia.

— Norma. Se uită repede spre cei trei îngeri. Arătau aşa cum ar fi trebuit să arate. Făceam câteva mici reparaţii. Mă întorc imediat.

Tereza închise uşa în urma sa.

— Te-am văzut fugind după Tyler.

— Hmm.

Doar atât zise şi-şi rujă atent buzele.

— Crezi că nu recunosc privirea aia din ochii tăi doar pentru că sunt bătrână?

— Ce privire, Normal

— Sânge clocotind.

Sophia ridică uşor din umeri, apoi îşi îndreptă iar atenţia spre buzele ei.

— Am avut o mică neînţelegere.

— Nu e nevoie să te dai iar cu ruj după o neînţelegere.

Sophia începu să râdă şi se întoarse spre ea.

— Ce ochi ageri ai, bunico. Chiar am avut o neînţelegere, şi am rezolvat-o în felul meu. E legal şi etic să-l sărut pe Ty, Norma. Nu suntem rude de sânge.

— Te iubesc, Sophia. Şi îl iubesc şi pe Tyler.

Ameţitor ca vinul 145

Sophia îşi îndulci glasul. Auzea aşa rar cuvintele acel> i de la Tereza.

Ştiu.

Nu v-am pus împreună ca să vă răniţi unul pe altul.

Dar de ce ne-ai pus împreună?

Pentru binele familiei. Fusese o zi foarte lungă, aşa i lereza cedă tentaţiei şi se aşează. Sângele

clocotitor ute înceţoşa judecata. Acesta e un an crucial, şi avem b: < parte de o revoltă, dinainte să înceapă. Eşti o femeinimoasă şi tânără.

Unii spun că semăn cu bunica mea.

— Creza îşi permise un zâmbet blând. Se uită apoi şi ea l to cele trei figurine sculptate, şi ochii i se îmbunară.

Poate puţin. Semeni mai mult cu bunicul tău. Era mintos, ca un tablou. M-am măritat cu el din datorie.

— Îl nu a fost nicio povară. Şi era şi un om bun la suflet.

Iânnuseţea e o armă. Ai grijă cum o foloseşti, altfel.

În t acea bunătate, se va întoarce împotriva ta.

Sophia se aşează.

Sunt… dură, Norma?

Da. Tereza întinse mâna şi o atinse uşor pe a Sorinei. Ăsta nu e un lucru rău. O femeie moale e prea i. or de influenţat şi de rănit. După cum s-a întâmplat nu azul mamei tale. E fiica mea, Sophia, adăugă ea rece Hui nepoata ei se încordă, aşa că am să spun ceea ce îndese. Tu nu eşti moale şi mergi pe drumul tău. Sunt

mulţumită de tine. Îţi spun doar că şi duritatea se poate mima, dacă nu ai grijă. Ai grijă.

Norma, eşti mulţumită de mine pentru că, mergând drumul meu, urmez de fapt voinţa ta?

Poate. Eşti o Giambelli. Sângele vorbeşte.

Sunt şi Avano.

lereza înclină uşor capul, iar vocea ei deveni nemiloasă:

—) dar eşti dovada vie a legăturii de sânge celei mai i uternice, nu? Ai ceva din tatăl tău. Este un om alune –, şi poţi să fii şi tu alunecoasă. E ambiţios, şi la fel şi în I); în nu i-ai moştenit şi slăbiciunile. Lipsa inimii l-a distrus la fel de mult ca lipsa de curaj. Tu ai şi inimă, i, curaj, aşa că poţi fi dură, fără să te sfărâmi.

— Ştiu că-l urăşti, zise Sophia încet. În seara asta, şi eu simt la fel.

— Ură e un cuvânt foarte puternic. N-ar trebui să-l foloseşti împotriva tatălui tău, oricum ar fi şi indiferent de ce-a făcut. Eu nu-l urăsc pe Anthony Avano. Tereza se ridică. Acum nu mai am niciun sentiment faţă d el. A făcut ultima alegere care mă mai interesa. O să îl mai întâlnim o ultimă dată, şi apoi

nu o să mai exist; pentru mine.

— Intenţionezi să-l dai afară.

— A ales după cum a crezut de cuviinţă, repetă Terez şi acum va afla consecinţele faptelor sale. Nu trebui să-ţi faci tu griji. Îi întinse mâna. Vino, ar trebui să fii la petrecere. Să o găsim pe mama ta şi să le arătăm tuturor trei generaţii de femei Giambelli.

Era foarte târziu când Tony intră în apartament. S întrebă dacă, după atâta timp, mai ştia cineva că au o cheie.

Adusese cu el propria sticlă de vin – o alegere din pivniţa lui personală. Vinul Barolo avea să ţină lucrurile la un nivel civilizat. Discuţiile de afaceri – pentru că nu! trecu nicio clipă prin minte cuvântul şantaj – trebuiau purtate mereu într-o manieră civilizată.

Desfăcu sticla de vin la bucătărie şi o lăsă pe tejghea să respire un pic, cât merse să ia două pahare. Fu dez; măgit să nu găsească fructe proaspete în frigider, dar’s mulţumi cu o bucată de brânză brie.

Prezentarea conta, chiar şi la trei dimineaţa.

Noroc că programase întâlnirea pentru o

asemenea oră, căci îi luase destul de mult s-o calmeze pe René Chiar şi după drumul înapoi în oraş, mai petrecuse oră bătându-l la cap despre familia Giambelli, despre felul în care se purtaseră cu ea şi despre viitorul lui în cadrul companiei. Şi despre bani.

Bineînţeles, banii erau subiectul principal. Dar chiar nu o putea învinui pentru asta. Stilul lor de viaţă presupunea foarte mulţi bani. Spre deosebire de Pilar, René

Îi adusese în relaţie fonduri financiare nelimitate. Şi, şi spre deosebire de fosta lui soţie, actuala cheltuia ba – „îi de parcă încerca să scape repede de ei, până nu deve – „i demodat să ai bani în buzunar.

„Nu contează”, gândi el, în timp ce aranja pe o farfu1” brânză şi biscuiţi. Exista o modalitate simplă şi civili-Hă de a creşte fluxul banilor, familia Giambelli intenţiona să-l dea afară. În acel Hioinent, era foarte sigur de acel lucru. Nici Pilar, nici pliia nu aveau să-i mai ia partea. Ştiuse de la bun împut că exista acea posibilitate, dar hotărâse s-o ignore i-a spere că totul urma să fie bine. Sau, mai degrafă, recunoscu atunci, în intimitatea acelui moment, îi prinsese lui René să-l

strângă cu uşa. Dar încă avea!” mative. Multe alternative. Prima dintre ele avea să i ască din clipă în clipă.

Acea primă afacere era doar o măsură provizorie, mai a să-i mai câştige nişte timp. Mai avea şi alte variante, are puteau fi extinse la nevoie. Avea multe contacte şi i iilţi potenţiali clienţi.

— Breza Giambelli urma să regrete că îl subestimase, i irte mulţi oameni aveau să regrete. El avea să ateric în picioare, în cele din urmă, aşa cum făcuse întot-I. urna. Nu avea nicio îndoială în această privinţă.

Se auzi o bătaie în uşă, fapt ce-l făcu să zâmbească.

— Linia vin în două pahare, apoi le aşează pe o tavă, îmi „una cu sticla şi cu farfuria cu brânză şi biscuiţi. Aşează 1 „i pe măsuţa de cafea din camera de zi.

(şi închise butonii şi-şi netezi părul, după care se înlieptă spre uşă, pregătit să înceapă negocierile.

Partea a doua

Creşterea

Nu averea şi odihna, ci dezvoltarea şi devenirea formează caracterul perfecţiunii, aşa cum îl concepe cultura.

MATTHEW ARNOLD

Capitolul 9

Nu ştiu de ce a trebuit să ne întoarcem aici.

Pentru că mai aveam nevoie de câteva lucruri. Soî\ui recunoscu, în sinea ei, că ar fi mai putut amâna, I n nu avea de ce să irosească o călătorie la San Frani IM O fără să se oprească pe la apartamentul ei. Şi, în l lui se făcuse milă de Ty şi luase jeepul lui Eli. Uite M i\ continuă ea, ţi-am explicat că la început va trebui i verific birourile. Kris nu va accepta schimbarea. Trebuie să ne vadă pe amândoi împreună, ca o echipă.

Ce mai echipă!

Mă ocup eu. Parcă pe locul ei şi trase frâna de mână. 1 n ci că ar trebui să încheiem un armistiţiu de sărbători. I\t în clipa asta chiar nu am timp să mă cert cu tine. nphia coborî din maşină, trânti portiera şi-şi aruncă du de in servietă. Care e problema ta?

N-am nicio problemă. Tu eşti problema, l y merse pe partea ei şi se sprijini de aripa maşinii. i). indică de

două zile era tare irascibilă. Era suficient pentru oricine să se perpelească atâta timp. Nu credea fi era din cauza incidentului care avusese loc între ei la l cticcerea de Crăciun. Doar ieşise învingătoare atunci.

Suntem o echipă, ai uitat? încă eşti supărată din Inimi îngeraşilor?

Nu. Doar am rezolvat-o cu ei, nu? Sunt ca noi.

Mda, normal că te ocupi de tot. Atunci care-i Ifublema?

Vrei să ştii care-i problema? Bine, îţi spun. Urăsc Vă urbuie să mă trezesc în zori în fiecare zi şi să tropăi l i impuri în frig. Dar o fac oricum. După aceea, mă iliu şi mă ocup de treburile pentru care m-am pregătit. I tu sunt obligată să fac asta de la conac şi din birouri-W T aici, unde adjuncta mea nu doar că s-a culcat cu Iun I meu, dar mai e şi pe punctul de a porni o revoltă.

— Concediaz-o!

— O, da, ce idee bună. Începu să-şi bată tâmpla cu tic getul, iar vocea îi trăda dispreţul. Oare de ce nu m-ami gândit şi eu la asta? Poate pentru că am început reorgn-nizările de câteva săptămâni, suntem

în mijlocul unei campanii de promovare intense şi importante şi n-am pe nimeni altcineva calificat care să-i preia atribuţiile? Da, să ştii, cred că ăsta s-ar putea să fie motivul pentru cărei nu i-am concediat fundu' acela de trădătoare nemernică.

— Ascultă, răsfăţato, dacă ai nisip în pantofi, pur şi simplu îl scuturi.

— Nu am timp, se răsti ea şi-şi scoase agenda să-i demonstreze. Fierbea de mânie. Ai vrea să arunci un ochii aici şi să-mi vezi programul pentru următoarele şas «săptămâni?

O îndesă înapoi în servietă.

— Bine, deci eşti presată de timp. Ridică din umeri, Ia-ţi liber dimineţile ca să faci ce-ai de făcut. Te acopăw eu în vie.

Sophia se întoarse şi-l fulgeră cu privirea.

— Nu mă acoperă nimeni, MacMillan. Dar fii sigili că sunt presată. Ar trebui s-o instruiesc pe mama, pe care n-o interesează mai deloc care-i treaba cu relaţii» publice. Am fost nevoită să anulez trei întâlniri cu trei bărbaţi extrem de interesanţi, pentru că sunt îngropat* în muncă. Viaţa mea socială se duce

pe apa sâmbetei. Şi de două zile n-am reuşit să trec de nenorocita de René, ca să vorbesc cu tata, care n-a mai dat pe la biroul său. Şi e absolut necesar să vorbesc cu el în următoarele patruzeci şi opt de ore, despre unul dintre clienţii noştri cei mai importanţi, altfel cineva – care din păcate n-o să fiu eu – va trebui să ia avionul spre San Diego ca şi ajungă la întâlnirea programată peste aproximativ patru»! zeci şi nouă de ore.

— Dar Margaret? Credeam că preia ea majoritatea clienţilor importanţi.

— Crezi că n-am încercat asta deja? Mă crezi proasta? Obosită, frustrată şi sătulă până peste cap, mărşălul spre liftul din garaj şi apăsă furioasă butonul. A plecat în Italia ieri după-amiază. Nici ea, nici cei de la biroul

Ameţitor ca vinul 153

şi nu au fost puşi la curent cu clientul Twiner, pentru că a fost mereu în grija tatălui meu. Şi, fiindcă nu v icau să afle careva de la Twiner că avem o problemă, mi tot jonglat cu ei în ultimele zile.

Pe tine nu te acoperă nimeni, sublinie Ty. Dar tu-i

iiperi fundul lui Avano.

Nu, gata, nu o s-o mai fac. Dar o să protejez numele în Căiambelli, şi tocmai de-asta l-am acoperit cât am pului de mult. Nu-mi convine situaţia, sunt plină de nervi „i mai am şi o durere de cap idioată.

Bine. Spre surprinderea amândurora, după ce urcai în lift, Ty se întinse să-i maseze umerii foarte încorbiţi. Ia o pastilă şi apoi le rezolvăm pe rând.

N-are niciun drept să mă împiedice să vorbesc II propriul meu tată. Nici pe plan personal, nici profesional.

Aşa e, nu are. Ty presupuse că, de fapt, aceea era emblema adevărată. Este un joc de putere. Nu obţine. i oii ce vrea până n-o să ştie că te enervează. Lasă-l pe

— Deoparte.

Dacă îl las deoparte, o să-l facă să pară… Ah, la naiba! Chiar este un prost. Sunt aşa furioasă pe el că mă pune în situaţia asta. Dacă nu rezolv asta până

Îl sfârşitul zilei…

— O să rezolvi până la sfârşitul zilei.

Da. Expiră adânc şi coborî din lift la etajul ei. Se

întoarse să se uite la el. De ce eşti aşa drăguţ cu mine?

Te ajută. În plus, Twiner e un client important. Nu mi petrec chiar tot timpul pe podgorie, zise el când i ridică din sprâncene. Dacă mi-ai fi spus că încerci să i ÎI de tatăl tău, te-aş fi ajutat cu asta. Aşadar, nu te-ai bis la Cutter.

Sophia strânse din buze.

Nu. Dar bănuiesc că ştie deja că se întâmplă ceva. Şi 1,» înţeleagă în curând şi care e cauza.

Atunci, va trebui să fim mai rapizi decât el. Muncă I. echipă, ai uitat?

Spui asta doar pentru că îl placi şi mai puţin decât l «mine.

Şi ce vrei să zici cu asta?

Sophia începu să râdă şi băgă cheia în uşă.

— E un motiv la fel de bun ca oricare altul. Trebuie doar să iau câteva lucruri, inclusiv nişte dosare mai vechi, pe care vreau să i le dau mamei să le studieze. Şi cred că am şi nişte notiţe despre Twiner care s-ar putea să astupe gaura asta. O să fii înapoi acasă până la cină. Se opri şi se întoarse spre el. Asta

dacă nu cumva, zise ea, adăugând un mic zâmbet, ai vrea să comandăm de mâncare şi să mai încercăm şi alte activităţi de echipă.

— Încetează!

— Ţi-a plăcut să mă săruţi.

— Şi, când eram copil, îmi plăceau merele verzi. Dar am aflat că sunt groaznice pentru sănătate.

— Eu sunt coaptă.

Tyler se întinse pe lângă ea şi răsuci mânerul uşii.

— Mie-mi spui…

Sophia îl strânse prieteneşte de braţ şi se întoarse spre uşă.

— Începe să-mi placă de tine, MacMillan. Ce naiba o să facem în legătură cu asta? împinse uşa, făcu un singur pas înăuntru şi îngheţă. Tată?

Aruncă o privire scurtă, nevăzând altceva decât o pată vagă, înainte ca Ty să o împingă înapoi pe uşă afară. Însă imaginea aceea înceţoşată îi rămase întipărită în minte, fiind tot ce putea vedea.

Tatăl ei prăbuşit în fotoliu, chipul lui din profil, argintiul strălucitor de la tâmplele lui, partea din faţă

a cămăşii scorojită şi întunecată. Şi ochii. Ochii lui frumoşi şi inteligenţi, acum neclari şi bulbucaţi.

— Tata. E… trebuie să… tatăl meu.

Era deja palidă şi începuse să tremure. Ty o lipi de peretele de lângă uşa apartamentului ei.

— Ascultă-mă, Sophia. Foloseşte telefonul mobil. Sună la 911. Chiar acum.

— O ambulanţă. Se chinui să-şi limpezească mintea de ceaţa care începuse să i-o împânzească şi dădu să se lupte cu Ty. Are nevoie de o ambulanţă. Trebuie să mă duc la el.

— Nu. O prinse de braţe şi o scutură rapid. N-ai cum să-l ajuţi. Renunţă la ideea de a intra el să vadă

tun se simţea Tony. Nu o putea lăsa singură pe Sophia. i văzuse deja de-ajuns cât să-şi dea seama că nu se mai i uiea face nimic.

O trase pe Sophia pe podea, îi deschise servieta şi-i tură telefonul.

Trebuie să sun la poliţie.

Sophia lăsă capul pe genunchi, în timp ce Tyler dădea mate informaţiile necesare operatorului de la urgenţe.

1 Iu putea gândi. Nu voia să gândească încă. Într-un fel (în altul, trebuia să se liniştească şi să răzbată.

Sunt bine. Avea vocea liniştită, aproape calmă, chiar fac a mâinile nu o ascultau şi tremurau continuu. Ştiu i r mort. Trebuie să mă duc la el.

Nu. Se aşează lângă ea pe jos şi-i cuprinse umerii cu

— I aţul, atât pentru a o linişti, cât şi pentru a o ţine loculeii. Nu trebuie. Nu te duci. Îmi pare rău, Sophia. Nu ai

a faci acolo.

Mereu e ceva ce poate fi făcut. Ridică privirea. Avea

Iii pustii. De un pustiu arzător. Cineva l-a omorât pe un a, şi trebuie să pot să fac ceva. Ştiu cum era. Vocea i se n mse şi toate lacrimile pe care le ţinea în gât izbucniră iun vulcan. Dar tot e tatăl meu.

Ştiu, O strânse tot mai tare, până lăsă capul pe urnă-mi lui. În timp ce plângea, se gândea că puteau face va. Puteau să aştepte.

Nu o părăsi nicio clipă. Sophia îşi spuse că nu

trebuil a uite că, indiferent de ce se întâmplase între ei – sau mi se întâmplase –, Tyler rămăsese lângă ea.

Stătea pe canapea în apartamentul de vizavi de al ei.

— I aminti că fusese la câteva petreceri acolo. Cuplul gay mie locuia în acel apartament dădea petreceri minunalar Frankie, un artist grafician care lucra în mare par

1 timpului de acasă, le deschisese uşa apartamentului III ei şi poliţiei. Şi, Dumnezeu să-l binecuvânteze, se

(Îl jsese discret în dormitor ca să le ofere intimitate.

Fără îndoială, vestea avea să se răspândească prin clăii uca un incendiu pornit de la un tablou electric. Dar i acel moment îi era prieten. Sophia îşi propuse să ţină minte şi acest aspect.

— Nu ştiu ce căuta la mine în apartament, zise încă ol dată Sophia. Încercă să studieze chipul omului care îi punea întrebări. Dar, la fel ca numele său – detecţi*! vul Lamont? Sau Claremont? –, şi trăsăturile acestui) era neclare.

— Tatăl dumneavoastră sau altcineva avea cheia?

Numele lui era Claremont. Alexander Claremont.

— Nu, eu... Da. Sophia ridică un deget şi şi-l lipi de!

tâmplă, parcă încercând să-şi limpezească mintea. Tata. 1 I-am dat o cheie la puţin timp după ce m-am mutai aici. La apartamentului lui se făceau renovări, şi eu urma să fiu plecată din ţară. M-am oferit să-l las să stea la mine cât eram plecată. Nu cred că mi-a mai dat cheia înapoi. Nu m-am mai gândit la asta de atunci.

— Folosea des apartamentul dumneavoastră?

— Nu. Nu l-a folosit nici când i l-am oferit, ci a stat la un hotel.

„Sau cel puţin aşa a zis”, gândi ea. Oare îi folosise I apartamentul şi atunci, şi de atunci? Nu existaseră oare momente când, revenind dintr-o călătorie, avusese sen1 zaţia că trecuse cineva pe acolo cât fusese ea plecată?

Mici lucruri nelalocul lor.

Nu, era un gând prostesc. Probabil fuseseră cei de la curăţenie. Tatăl ei n-ar fi avut niciun motiv să-i

foloseas-I că apartamentul. Doar îl avea pe al lui, cu René.

„A înşelat-o pe mama ta”, îi murmură o voce în minte. „A înşelat-o pe René”.

— Domnişoară Giambelli?

— Îmi pare rău. Ce spuneaţi?

— Vrei nişte apă? Sau altceva?

Tyler întrerupse discuţia, ca să-i dea o clipă în care să se adune.

— Nu, nu, mersi. Îmi pare rău, domnule detectiv. Tot pierd firul discuţiei.

— E în regulă. Am întrebat când a fost ultima dată când aţi avut contact cu tatăl dumneavoastră.

— Sâmbătă noapte. A fost o petrecerea la noi la podgorie. E un eveniment anual. A fost şi tata acolo.

— La ce oră a plecat?

N-aş şti să spun. Au fost foarte mulţi oameni prenp. Nu şi-a luat rămas-bun de la mine.

A participat singur?

Nu, a fost cu el soţia lui. René.

Tatăl dumneavoastră e căsătorit?

Da, s-a căsătorit chiar în ziua cu petrecerea.

René 11 >XX. Nu aţi luat legătura cu ea?

Nu ştiam de existenţa ei. O găsesc la adresa tatălui lumneavoastră?

Da, eu… Da, zise încă o dată, înghiţind cuvintele ne aproape i se rostogoliseră de pe limbă.

Aveţi o armă, domnişoară Giambelli?

— Nu.

Spuneţi-mi, nu exista niciun pistol în apartamenml dumneavoastră?

Nu. Nu-mi plac armele.

Tatăl dumneavoastră avea o armă?

Nu cred. Din câte ştiu eu, nu.

Când aţi fost pentru ultima dată în apartamentul lumneavoastră?

Acum mai bine de o săptămână. După cum v-am «pus, voi sta mai mult în Napa pentru următoarele (leva luni. Am venit azi aici, după ce eu şi domnul Tu Millan am plecat de la birourile din centru, pentru i voiam să mai iau nişte lucruri.

Cum era relaţia cu tatăl dumneavoastră?

Sophia se încordă. Tyler stătea lângă ea, aşa că îi simţi u nxiunea.

Hra tatăl meu, domnule detectiv. O să vă scutesc le timpul de a mă întreba dacă eu l-am omorât. Nu, nu i im omorât. Şi nu ştiu nici cine a făcut-o – sau de ce. Vocea lui Claremont rămase lineară:

Tatăl dumneavoastră avea duşmani?

Evident.

Pe care îi cunoşteaţi, zise el rapid.

Nu. Nu ştiu pe nimeni care să-l fi omorât, t laremont se uită în jos la carneţelul său, părând să uidieze nişte notiţe.

IC cât timp sunt divorţaţi părinţii dumneavoastră?

— Sunt separaţi din punct de vedere legal de peste şapte ani.

— Separaţi?

— Da. Nu mai locuiesc împreună în adevăratul sens al cuvântului de când eram copil.

— Această René Foxx este a doua soţie a tatălui dumneavoastră?

— Da, aşa e.

— Abia se căsătoriseră, acum câteva zile.

— Aşa mi s-a spus.

— Când au divorţat părinţii dumneavoastră, domnişoară Giambelli?

Sophia simţi un gol rece în stomac. Nu voia să-l lase să vadă că era agitată.

— Cred că hotărârea s-a semnat cu o zi înainte ca tata să se căsătorească cu René. A fost doar o formalitate, domnule detectiv. Se ridică, deşi îi tremurau genunchii. Îmi pare rău, trebuie să merg la familia mea. Nu vreau să afle vestea de la ştirile de seară sau de la vreun necunoscut. Trebuie să ajung acasă. Îmi puteţi spune ce se va întâmpla cu tata acum? Ce aranjamente sunt necesare?

— Ne vom continua ancheta. Partenera mea lucrează vizavi cu echipa de criminalişti. Voi discuta aranjamentele cu ruda cea mai apropiată.

— Sunt singurul copil ai tatălui meu.

— Din punct de vedere legal, soţia sa e cea mai apropiată rudă, domnişoară Giambelli.

Ea deschise gura, apoi o închise. Când ridică mâna, Tyler o prinse şi o ţinu pur şi simplu într-a lui.

— Înţeleg. Desigur. Trebuie să mă duc acasă. Ty.

— Mergem.

— Am câteva întrebări şi pentru dumneavoastră, domnule MacMillan.

— V-am dat adresa mea. Tyler aruncă o privire dură peste umăr, în timp ce o conducea pe Sophia la uşă. Ştiţi unde mă găsiţi.

— Da. Claremont începu să bată cu degetele în cai neţelul său imediat ce se închise uşa. Asta da. Avea un presentiment că el şi partenera lui aveau să facă foarte curând o plimbare la ţară.

Ameţitor ca vinul 159

Merse la uşa dormitorului. Era sigur că, dacă ar fi deschis-o, vecinul ar fi căzut în cameră cu urechea ina-mic. Cu toate acestea, bătu. Se gândi că era mai bine să lină lucrurile prieteneşti, cât mai existau întrebări care necesitau răspuns.

Lui Alexander Claremont îi plăceau vinul franţuzesc, pantofii italieneşti şi bluesurile americane. Crescuse în San Francisco, fiul mijlociu al unei familii de clasă mijlocie, care muncise din greu să ofere o viaţă şi o educaţie Funii celor trei copii. Fratele lui mai mare era medic i... Iintru, iar cel mai mic – profesor la Berkeley. Alex» laremont plănuise să

devină avocat.

— Fir se născuse să fie poliţist. Legea era altceva în mâinile unui poliţist decât în mâinile unui avocat. Pentru nucaţi, era acolo ca să fie îndoită, răsucită, manipulată i adaptată, ca să se potrivească nevoilor clientului.

Înţelegea acest lucru şi, la un nivel elementar, chiar

Îl pecta asta.

Pentru un poliţist însă, era o linie clară. Claremont dora acea linie. În acel moment, la nici două ore de lud ajunsese la locul crimei, se gândea întocmai la u11 lucru.

Ce părere ai despre fiică?

Nu răspunse imediat, dar partenera sa era obişnuită n asta. În acel moment, ea conducea, pentru că ajunseprima la maşină.

E bogată, zise după ceva timp. Stilată. E dură la supialată. Nu a zis nimic din ce n-a vrut să zică. A gândit mult. Se întâmplă multe. Dar tot a fost atentă ia spune. Familie mare şi importantă. Scandal marei Miculent.

Maureen Maguire frână la semafor. Bătea cu degeteli în volan. Ea şi Claremont erau două extreme. După i în i ea ei, tocmai asta îi ajutase să depăşească problemiţiale de cu trei ani în urmă şi-i făcea să lucreze i ine împreună.

Im albă. Pe cât de albă putea fi o femeie caucaziană, i „origine irlandeză, cu pistrui, păr blond, ochi albaştri 1 l. inzi şi o gropiţă pe obrazul stâng. La treizeci şi şase de ani, era cu patru ani mai mare decât Claremont, Avea o căsătorie confortabilă, spre deosebire de parte** nerul ei, care era exagerat de singur, şi era femeia tipică din suburbie, în timp ce el era un orăşean convins.

— Nu l-a văzut nimeni pe tip intrând. Nu e nicio maşină. Verificăm companiile de taxi să vedem dacă au lăsat pe cineva acolo. După cum arăta cadavrul, era mort de cel puţin treizeci şi şase de ore. Avea în buzunar cheia de la apartament, trei sute de dolari şi ceva mărunt bani gheaţă şi multe cârduri. Avea un Rolex de ani şi butoni de aur cu diamante. În apartament existau multe lucruri care ar fi putut fi luate. Nu a fost un jaf. i

Bărbatul o fulgeră cu privirea.

— Pe bune?!

— Tăiam de pe listă varianta asta. Două pahare de vin, e unul plin, altul pe jumătate gol. Doar pe unul erau amprente – pe al lui. A fost împuşcat în locul unde stătea. 1 Nu există urme de încăierare. După unghiul împuşcăturii, criminalul stătea pe canapea. Dădeau o mică petre-e cere cu vin şi brânză, apoi oh, scuză-mă, poc, poc, poc. Eşti mort.

— Tipul a divorţat şi s-a recăsătorit în decurs de o zi. Episod romantic eşuat?

— Poate. Maguire îşi ţuguie buzele. E greu de spus de la locul crimei. Trei gloanţe, aş zise de calibru douăzeci şi cinci. Trase de aproape. Nu fac prea mult zgomot, dar tot mă mir că n-a auzit nimeni nimic, şi într-o asemenea clădire modernă.

Parcă maşina şi se uită în sus la următoarea clădire modernă.

— Curios, nu? Proaspătul soţ nu vine acasă, şi noua lui mireasă nu anunţă poliţia că a dispărut.

— Hai să aflăm de ce.

René tocmai venise după trei ore petrecute la

salonul de înfrumuseţare pe care-l frecventa. Nimic nu o îmbuna mai bine decât o sesiune lungă de răsfăţ. Poate doar

Împărăturile. Dar rezolvase şi acest lucru cu o vizită ui lă la Neiman1, unde se tratase regeşte. se gândi că Tony avea să plătească, şi încă foarte II m², pentru acea insultă.

Mai dispăruse aşa, câteva zile bune, şi-n alte rânduri uni pusese presiune pe el cu câte ceva. Partea bună i i că se întorcea mereu şi de fiecare dată cu câte un nlou frumos în mână. Şi, bineînţeles, era de acord îi ceea ce-i ceruse ea de la început. Nu o deranja m³ tare, pentru că îi lăsa timp pentru ea. În plus.

„I u el moment, totul era curat şi legal. Ridică mâna l ingă şi studie strălucirea inelului pe care-l purta. Era îi mina Anthony Avano şi avea de gând să rămână în i. c. i postură.

În să-l lase fără un sfanţ după divorţ.

Ambi când auzi soneria. Trebuia să fie Tony, care să i ulcea cu coada între picioare. Ştia că nu era indicat i, i iolosească cheia când se întorcea după o perinai de absenţă. Ultima dată când făcuse greşeala

aceea, i cuc scosese un pistol la el. Tony al ei avea o calitate iile importantă: învăţa repede.

Deschise uşa, pregătită să-l facă să implore, dar se înmiită la cei doi care-şi ţineau ridicate spre ea insignele.

— Doamnă Avano?

— Da. Despre ce e vorba?

Suntem detectivul Claremont şi partenera mea, de«i iv Maguire, de la Poliţia din San Francisco. Putem mi i A puţin?

— De ce?

Vă rog, doamnă Avano, putem intra puţin? lony a ajuns cumva la închisoare? şuieră ea printre im (i şi se trase un pas în spate. Ce naiba a făcut?

Nu, doamnă, nu este la închisoare, interveni Manu îmi pare rău, doamnă Avano. Soţul dumneavoasn i e mort.

Mort? René pufni enervată. Dar e ridicol! Aţi făcut iicşeală.

M igazin foarte scump de haine şi accesorii de firmă, deţinut de imun Marcus Group (n.tr.)

— N-am făcut nicio greşeală, doamnă Avano, zise

CUB remont. Putem să luăm loc?

René simţi un junghi în stomac şi se dădu mai în spate.

— Vă aşteptaţi să cred că Tony e mort? Că pur şi simplu a murit?

— Ne pare foarte rău, doamnă. Ce-ar fi să ne aşezăm?”

Maguire dădu să o ia de braţ, dar René se smulse. Erai un pic mai palidă la faţă, dar privirea îi era extrem de? alertă în continuare. Şi de plină de furie.

— A fost vreun accident?

— Nu, doamnă. Ne puteţi spune când l-aţi văzutule tima dată pe soţul dumneavoastră? Sau când aţi vorbi cu el?

René îl ţintuia cu o privire dură pe Claremont.

— Sâmbătă noaptea, duminică dimineaţă devreme, cred. Ce-a păţit Tony?

— Nu v-aţi făcut griji când n-aţi primit veşti de la el? I

— Ne-am certat, izbucni ea. Tony pleacă adesea îmbut.

nat după aceea. Nu-s maică-sa.

— Nu, doamnă. Maguire încuviinţă. Sunteţi soţia lut, V-aţi căsătorit de curând, nu-i aşa?

— Da, aşa e. Dar ce-a păţit? Am dreptul să ştiu ce s-H întâmplat.

— Anthony Avano a fost împuşcat şi ucis.

Ea dădu capul pe spate şi apoi la loc, foarte rapid, (H îi reveni culoarea în obraji.

— Ştiam eu! L-am avertizat că o să facă vreo nebunie, dar n-a vrut să mă asculte. Doar ne hărţuia. Nu poţi zb ai încredere în oamenii ăia liniştiţi.

— Cine anume, doamnă Avano?

— Soţia lui. Inspiră adânc, se întoarse, apoi se grălb să-şi ia paharul. Fosta lui soţie. Pilar Giambelli. NeniW rocita aia l-a omorât. Dacă nu ea, atunci curva aia mici* de fiică-sa.

Nu ştia cu ce să o ajute. Stătea pe locul din dreapta, I cu ochii închişi. Totuşi, ştia foarte bine că nu dormeth în acel moment, liniştea ei era ca o foaie foarte subţire I

Ameţitor ca vinul 163

„Linsă bine, şi nu ştia ce o să iasă de dedesubt

dacă ninva o rupea.

I? lăsă să stea învăluită în linişte pe drumul lung înspre nord.

— Nergia şi vitalitatea care o caracterizau pe Sophia i păruseră. Asta îl îngrijora cel mai mult. Era ca şi cum „fi avut o păpuşă pe scaunul de lângă el. Poate era un „I de balon – un gol între şoc şi următorul stadiu al Imerii. El nu cunoştea astfel de lucruri. Nu pierduse", îndată nicio persoană importantă pentru el. Şi eu îi iiranţă nu pierduse pe nimeni atât de brutal şi h Eruse.

Sophia deschise ochii, exact în clipa în care intră pe de De parcă ar fi simţit că ajunsese acasă. Ţinea dege1, strânse în poală. Când văzu că începuseră să i s-a fi >. iscă mâinile, Tyler se gândi că se spărsese balonul. Intru cu tine.

— A dădu să refuze. Era un răspuns încăpăţânat de îi descurc-şi-singură. Îi venea greu să recunoască faptul i şi nu şti; ţ dacă era în stare să facă ceva singură, deolI udată. În plus, el făcea parte din familie. Iar ea avea nevoie de familie.

Mersi. Mama. Înghiţi apăsat când maşina de

teren opri la baza scărilor de piatră. O să-i fie foarte greu ni, unei.

Sophia. Puse mâna peste a ei şi o strânse când ea îi ercă să şi-o retragă. Sophia, zise din nou, până când uită la el. Oamenii cred mereu că trebuie să fie puterii, i. Dar nu-i aşa.

Cei din familia Giambelli, da. Mă simt amorţită.

11 Şi mi-e teamă de ce se va întâmpla în mine după n-o să mai fiu aşa. Mi-e frică să încep să gândesc. Mie Irică să încep să simt. Nu pot să fac decât următo*111 lucru.

Atunci o să facem următorul lucru.

— Yler ieşi din maşină şi veni pe partea ei. Şi făcu „gest care o făcu să-şi simtă gâtlejul arzând – o luă îi mână.

nsa era primitoare şi parfumată de la florile ma – în ei. Sophia privi cu ochi străini foaierul întunecat.

Nu se schimbase nimic. Cum era posibil să nu se fi schimbat nimic?

O văzu pe Maria venind din hol. Sophia se gândi ce totul în jurul ei se mişca la fel ca într-un vis. Chiar şi ecoul paşilor era ca un vis.

— Maria, unde e mama?

— Sus. Lucrează în biroul dumneavoastră. DomnişoaJ ră Sophia?

— Şi La Signora?

Neliniştită, Maria se uită spre Tyler.

— E pe câmp cu domnul Mac.

— Trimite pe cineva după ei, te rog. Trimiţi pe cineva să-i cheme pe bunicii mei?

— Da, imediat.

Maria plecă grăbită, iar Sophia se îndreptă spre scări, Mâna ei o strânse pe a lui Tyler. Putea auzi muzică venind din biroul ei. Ceva uşor şi spumos. Ajunse în prad gul uşii şi o zări pe mama ei, cu părul prins la spate, aplecată deasupra tastaturii calculatorului.

— Cum adică am făcut o acţiune nepermisă? La naiba, te urăsc.

În alte circumstanţe, acea frustrare uimită ar fi amu zat-o pe Sophia. Dar, în acel moment, şi asta, şi absolut totul o făcea să vrea să plângă.

— Mama?

— Oh, slavă Domnului! Sophia, am făcut ceva

aici, Nu ştiu ce. Exersez de o oră, dar tot nepricepută sunt la calculator. Se împinse de la birou, ridică privirea şi îngheţă. Ce este? Ce s-a întâmplat? Cunoştea fiecare linie, fiecare curbă şi fiecare expresie a fiicei ei. Simţi cum i se strânge stomacul şi se grăbi prin cameră, Ce s-a întâmplat?

— Mamă. „Totul se va schimba acum”, gândi Sophia Nimic nu mai avea să fie la fel după ce spunea ce avea de spus. Mamă, e tata.

— E rănit? S-a îmbolnăvit?

— E… Nu putea pronunţa cuvintele. În schimb îi dădu drumul la mână lui Tyler şi o îmbrăţişă strâns p «mama ei.

junghiul din stomac o făcu e Pilar să înlemnească. Imul în interiorul lui Pilar se opri.

O, Doamne, Dumnezeule! îşi lipi faţa de părul Sori i ici şi începu să se legene. Nu. O, copilă, nu.

Îmi pare rău. Îmi pare rău, mamă. Noi l-am găsit. În – i irtamentul meu. Cineva… cineva l-a omorât acolo.

— Cum? Stai! Tremurând, Pilar se trase înapoi. Nu! Stai jos, Pilar.

I’yler le conducea deja pe amândouă spre canapeaua „în, i de la perete.

Nu, nu. Nu se poate să fie aşa. Trebuie să…

Stai jos, repetă Tyler, şi le aşează pe amândouă cât i niu de uşor. Ascultă-mă. Uite-te la mine. Aşteptă cât Pii II o prinse de mână pe Sophia. Ştiu că e greu pentru miândouă. Avano era în apartamentul Sophiei. Nu i Im de ce. Părea să se fi întâlnit cu cineva.

Pilar clipi. Mintea ei începu să alunece, de parcă ar fi I UI pe o scară fără trepte.

În apartamentul Sophiei? De ce spui asta? Cum ililllcă?

Era o sticlă de vin pe masă. Două pahare. Memoi fiecare detaliu din imaginea aceea. Eleganţă tăcută, ui uite dezolantă. E foarte probabil ca persoana cu care-i întâlnit acolo să-l fi ucis. Poliţia a interogat-o deja pe Sophia.

Sophia. Degetele i se încleştară pe mâna fiicei ei. Poliţia.

Şi o să mai aibă întrebări pentru ea. Pentru tine. Imite pentru noi toţi. Ştiu că e greu, că ţi-e greu să iiiliuleşti limpede, dar trebuie să te pregăteşti pentru

întâlnirea cu ei. Cred că ar trebui să chemi un avocat. Pentru amândouă.

Nu vreau un avocat. N-am nevoie de avocat. Pentru numele lui JDumnezeu, Ty, Tony a fost ucis.

Exact. În apartamentul fiicei lui, la câteva zile după a divorţat de tine şi s-a căsătorit cu altcineva. La câtei de după ce Sophia s-a certat cu el în public. Vinovăţia încolţi în acel moment în sufletul Sophiei.

În sentiment înfiorător şi nemilos.

— La naiba, Ty, dacă vreuna dintre noi voia să-l omoare, am fi făcut-o acum mulţi ani.

Tyler îşi mută privirea spre Sophia. Observă că îşi recăpătase energia. O energie izvorâtă din furie. Hotărî că asta trebuia să fie un plus.

— Asta ai de gând să spui şi poliţiei? Asta o să le spui şi reporterilor care o să înceapă să sune să pună întrebări Te ocupi cu publicitatea, Sophia. Gândeşte!

Ea respira mult prea repede. Nu se putea opri. Ceva din interiorul ei voia să explodeze, să spargă acea pieliţă fragilă de control, să dea buzna afară şi să urle. Simţi apoi tremurul mâinii mamei ei şi îşi înfrână pornirea.

— Bine. Dar nu încă. Nu acum. Avem dreptul să jelim mai întâi. O trase pe mama ei mai aproape. Avem dretv tul să fim oameni înainte de toate.

Se ridică şi merse spre uşă. Îşi simţea picioarele ţepene şi fragile.

— Ai vrea să te duci jos să vorbeşti cu Norma şi cu Eli? Spune-le ce trebuie să ştie. Vreau să fiu singură cu mama.

— Bine. Pilar. Se aplecă şi o atinse pe genunchi. Îmi pare rău.

În timp ce ieşea, întâlni privirea Sophiei. În clipa în care închise uşile, nu văzu în ochii ei nimic altceva decât un abis întunecat şi pustiu.

Capitolul 10

Ty avea dreptate, dar Sophia urma să se gândească mai târziu la asta. Era posibil să-i fie de ajutor să îşi ociW pe mintea cu mărunţişuri. Reporterii începură să sune la mai puţin de zece minute după ce îi dăduse mamei ei tragica veste şi înainte să apuce să coboare să vorbească şi cu bunica sa.

Ştia ce cale aveau să adopte. Unitate. Şi era pregătită să înfrunte poliţia, ca să atenueze lovitura

pentru mama ei. Nu avea să vorbească nimeni cu reporterii până nu scria o declaraţie de presă adecvată. Şi nu aveau nici să dea interviuri. Era perfect conştientă de faptul i uciderea tatălui ei urma să provoace un circ mediatic, I u lamilia Giambelli nu avea să intre în arenă şi să facă i cetacol. Ceea ce însemna că avea de dat multe telefoane către membrii familiei şi ai angajaţilor importanţi. 11 toate acestea, primul telefon urma să fie către Helen Mnore – la naiba cu Tyler, care avusese dreptate.

Aveau nevoie de consultanţă juridică.

Am sunat-o pe mătuşa Helen, îi spuse Terezei.

Foarte bine. Tereza stătea în salonul din faţă, cu lulele perfect drept şi cu chipul netulburat. Ce face niiima ta?

A vrut să fie singură câteva minute.

Iereza încuviinţă din cap, apoi ridică mâna şi o luă-n. păophiei. Era o conexiune. Şi era de-ajuns.

— N cine ai cea mai mare încredere din echipa ta să se «upe să scrie declaraţia de presă şi să filtreze apelurile t h-tonice?

În mine. Vreau s-o fac chiar eu, Nonna.

bine. Tereza o strânse rapid de mână, apoi îi dădu îi iimul. Îmi pare rău că suferi, cam. Tyler ne-a spus tot t ic. Nu-mi place faptul că ţi s-au pus întrebări înainte i apuci să vorbeşti cu Helen sau cu James.

Nu am nimic de ascuns. Nu ştiu nimic. Tata a fost împuşcat când stătea pe fotoliul din apartamentul meu.

1 ÎI ni să nu le spun ceva ce i-ar putea ajuta să descopere omi-a ucis?

Dacă nu ştii nimic, n-ai ce să le spui care să fie de i lui or. Opri discuţia despre poliţie cu un gest nerăbdăi Tyler, adu-i Sophiei nişte vin.

— And sună din nou telefonul, lovi cu mâna mânerul a. Jiului.

Mă ocup eu, începu Tyler.

Nu, vreau ca nimeni din familie să nu vorbească asii. a cu presa. Sophia îşi frecă fruntea şi-şi ordonă să gânt tiscă. Ar trebui să-l chemi pe David. Roagă-l să vină. i \plică-i tu cele întâmplate, cât mă apuc eu de declaraa i de presă. Deocamdată, vom spune doar atât: familia u-zervată şi nu face comentarii.

— Mă duc să-l chem, atunci. Tyler se apropie de

ea, o luă de bărbie şi îi înălţă chipul. N-ai nevoie de vin. Ai nevoie de o pastilă.

— N-am nevoie nici de una, nici de alta. Sophia se trase în spate. Am nevoie de o jumătate de oră, îi zise bunicii ei.

— Sophia. Eli plecă de lângă Tereza ca să o îmbrăţişez* pe nepoata lui. ia-ţi un moment de respiro.

— Nu pot.

— Bine, atunci fă ce e mai bine pentru tine. Eu încep să dau telefoane.

— Pot să fac eu asta.

— Poţi, dar o s-o fac eu. Şi ia o pastilă.

— Bine, de dragul tău.

Pastila şi faptul că se ţinea ocupată se dovediră de folos. O oră mai târziu, scrisese prima variantă a comue nicatului de presă şi îl pusese la curent şi pe David.

— Mă ocup eu de presă, Sophia. Tu ai grijă de tine şi de mama ta.

— O să depăşim situaţia asta. Trebuie să ştii că sigur o să apară vreun reporter cu iniţiativă care o să încerce să se apropie de conac sau de podgoria

MacMillan. Al copii, şi la un moment dat o să se facă legătura între ei şi familie.

— O să vorbesc cu copiii mei. N-o să spună nimic tabloidelor, Sophia.

— Îmi pare rău. Nu am vrut să insinuez asta. Dar suni copii. Ar putea fi hărţuiţi sau prinşi cu garda jos.

— O să vorbesc cu ei, repetă el. Ştiu că ţi-e greu. Nu pot să-mi imaginez cât de greu îţi e să treci prin asta. I a fel şi mamei tale. Se ridică. Dacă pot să vă ajut cu ceva, nu trebuie decât să-mi spui.

— Apreciez asta. Ezită şi-l măsură din priviri. În acel moment, trebuiau lăsate la o parte resentimente me, şi chine sau politicile companiei. Bunicii mei au încredere în tine, altfel n-ai fi aici. Aşa că o să fac şi eu acelaşi lucru. O să-ţi aranjez un loc aici în casă, ca să te poţi ocupa de apelurile telefonice. Ţi-aş da biroul meu, dar s-ar putea să am nevoie de el.

Începu să meargă spre uşă, dar se opri în mijloui camerei. Lui David i se păru că arăta pustiită. De e încă tocmai i s-ar fi oprit vreun mecanism interior, icun resort.

Ce-ar fi să te odihneşti puţin?

Nu pot. Dacă rămân în mişcare, pot să fac faţă şi Mapei. Ştiu ce gândeau oamenii despre el. Ştiu ce se va pune despre el în şoaptă la cocktaiâuri şi ce va apărea MI presă. „Ce gândeam eu despre el. Ce i-am spus eu. O, I» imne, nu te gândi la asta acum”. Pe el no să-l afecte „dar o să o rănească pe mama. Aşa că nu mă pot opri.

grăbi spre ieşire. Cred că cel mai bine ar fi să te mia Iezi în bibliotecă, începu ea. Acolo o să ai intimitate, i i şti aproape dacă ai nevoie de ceva la care nu ne-am indit deja.

— oborî treptele. Era deja la jumătatea lor, când Mana deschise uşa poliţiei. Claremont se uită peste capul menajerei şi o văzu pe Sophia.

Domnişoară Giambelli.

Domnule detectiv. E în regulă, Maria. Mă ocup eu. Sveţi informaţii noi? întrebă ea şi continuă să coboare.

În acest moment, nu. Am vrea să mai vorbim o dată u dumneavoastră. Şi cu mama dumneavoastră.

Mama se odihneşte. David, acesta e detectivul…

Claremont, termină el propoziţia. Şi partenera

mea, li na tiv Maguire.

David Cutter, detectivii Claremont şi Maguire. lmmul Cutter este directorul general de la Giambelli MacMillan. Vă conduc în salon şi vin şi eu imediat.

Mama dumneavoastră este acasă, domnişoară uambelli?

Am spus că mama se odihneşte. Nu poate vorbi cu dumneavoastră în acest moment.

Sophia. Pilar coborî scările, ţinându-se cu o mână în balustradă. Helen era chiar în spatele ei. E în regulă. V „au să ajut cu ce pot.

—) oamna Avano, începu Helen, grijulie să folosească numele de căsătorie al lui Pilar, e dispusă să vă răspun11 la întrebări. Sunt sigură că veţi lua în consideraţie starea ei emoţională. Sunt judecătoarea Moore, adăugi ea rece, încuviinţând. O veche prietenă de familie.

Claremont auzise de ea. Şi fusese cândva interoj gât nemilos de soţul ei. Se gândi că-şi pregătiseră deja avocaţii.

— Sunteţi avocata doamnei Avano, doamnă judecător] Moore?

— Sunt aici să-mi susţin prietena. Şi, dacă e nevoie?! să o să sfătuiesc.

— Să mergem să ne aşezăm, zise Pilar. Sophia, o rogă tu pe Maria să pregătească nişte cafea?

— Desigur.

Claremont se gândi că femeia era rafinată şi civili-l zată. În acel moment, înţelegea de unde moştenise fiica ei stilul. Dar şi femeile stilate ucideau, la fel la oricare altele.

Mai ales atunci când erau date la o parte pentru Q versiune mai tânără. Cu toate astea, răspundea direct la întrebări. Nu-l văzuse pe decedat şi nu vorbise cu el1 de la faimoasa petrecere. Nu mai fusese la apartamentul fiicei ei de mai bine de o lună. Nu avea nici cheie. Nu deţinea niciun pistol, dar, înainte să o poată opri judecătoarea, recunoscuse că existau arme în casă.

— Aţi fost supărată când soţul dumneavoastră a finalizat divorţul pentru a se căsători cu René Foxx?

— Da. Pilar aprobă, chiar în clipa în care Helen des*] chisese gura să spună ceva. Ar fi o prostie să neg asta. Helen. Normal că am fost supărată. Nu mi se

pare ci finalul unei căsnicii e motiv de sărbătoare. Chiar daci această căsătorie ajunsese să fie doar o formalitate. Era tatăl fiicei mele.

— V-aţi certat?

— Nu. Colţurile gurii i se curbară în jos, şi-i aminti lui Claremont de o Madonă în suferinţă. Era greu sit te cerţi cu Tony. Se fofila pe lângă argumente, km dat ceea ce voia. Doar nu puteam face altceva, nu?

— Eu m-am ocupat de divorţ pentru doamna Avano, adăugă Helen. A fost amiabil, de ambele părţi. Din punct de vedere legal, a fost ceva foarte simplu.

— Şi totuşi aţi fost supărată, afirmă Maguire. Suficient îi supărată încât să daţi săptămâna trecută telefon la şedinţa fostului dumneavoastră soţ în toiul nopţii şi i înceţi ameninţări şi acuzaţii.

Nu am făcut aşa ceva. Pentru prima dată, ochii ei tpătară o strălucire războinică. N-am telefonat la apărunentul lui Tony şi nici n-am vorbit cu René. Ea a pre→upus că am fost eu.

Doamnă Avano, ne e foarte uşor să verificăm lista >polurilor telefonice.

Vă rog s-o faceţi. Spatele i se îndreptă şi vocea şi

se înăspri. Oricât de mult mi-ar fi displăcut alegerile lui Inny, au fost, până la urmă, alegerile lui. Nu am obice-iul să sun pe nimeni în toiul nopţii, cu atât mai puţin să i u acuzaţii şi ameninţări.

Actuala doamnă Avano susţine altceva.

Atunci se înşală sau minte. Ea m-a sunat pe mine în 1 «11 nopţii şi m-a acuzat de fapta aceasta. A fost abuziv nelinişţitor. Veţi găsi acel apel în lista înregistrărilor îi lelonice, dar nu veţi găsi niciunul de la mine.

— Ce motiv ar avea să mintă?

Nu ştiu. Pilar oftă şi-şi frecă tâmplele. Poate nu mânii sunt sigură că cineva chiar a sunat-o, şi probabil a în supus că am fost eu. Era nervoasă. Nu mă place din principiu.

Ştiţi la ce oră a plecat de aici domnul Avano în iptea petrecerii?

Nu. Sinceră să fiu, în seara aceea i-am evitat cât am i mut de mult pe el şi pe René. Pentru mine era o situam iudată şi inconfortabilă.

Ştiţi cumva de ce s-ar fi dus la apartamentul fiicei liimneavoastră la… Compania de taxi le dăduse

un răsi uns. Claremont se uită pe carneţel, parcă pentru a-şi împrospăta memoria. La ora trei dimineaţa?

Nu.

Unde eraţi în acel moment?

În pat. Majoritatea invitaţilor au plecat până la ora mi II. M-am dus în cameră cândva înainte de două. Sânii n, adăugă ea, anticipând întrebarea. I-am urat noapte bună Sophiei, apoi m-am culcat, pentru că eram obosietă. Avusesem o zi lungă.

— Am putea discuta o clipă între patru ochi? întrebi! Helen şi le făcu un semn cu mâna detectivilor, indicân* «du-le să plece din cameră.

— Se poate ajunge într-o oră de aici la San Francisco, speculă Maguire pe hol. Nu are niciun alibi pentru momentul în cauză. Şi are un motiv destul de bun.

— De ce să te întâlneşti cu fostul în apartamentul fiicei?

— Ca să rămână totul în familie.

— Poate, răspunse Claremont şi intră înapoi, când judecătoarea îi chemă.

— Domnilor detectivi, doamna Avano ezită să spună I anumite informaţii. Anthony Avano a fost soţul ei mulţi ani şi au o fiică împreună. Se teme să nu spună cevii care să-i păteze reputaţia. Totuşi, după cum am sfânt it-o, e mai constructiv să împărtăşească aceste informaţii acum, deoarece ar putea fi de ajutor la anchetă. Şi mai mult de atât… Mai mult de atât, Pilar, zise ea încet, o să afle cât de curând din alte surse cum stau lucrurile, i

— Bine. Se ridică şi făcu câţiva paşi prin cameră. M-aţi întrebat dacă ştiu de ce s-ar fi dus la apartamentul. Se phiei. Nu pot fi sigură de asta, dar… Tony avea o slăbi, ciune pentru femei. Unii oameni beau, alţii joacă jocuii de noroc şi alţii au aventuri. Tony avea multe aventuri.

E posibil să fi aranjat să se întâlnească acolo cu cineva* ca să pună punct unei aventuri sau…

— Ştiţi cu cine putea avea o relaţie?

— Nu, nu mă mai interesează asta de mult. Dar sigili a fost cineva. Ştia cine a sunat-o pe René în noaptea* aceea. Sunt sigură de asta. Iar la petrecere părea agitai, Era ceva neobişnuit pentru Tony. Rar îl

tulbura cevn A fost destul de nepoliticos cu David Cutter şi deloc sociabil, cum îi stătea în fire. Privind în retrospectivă, cred că avea ceva probleme. Nu ştiu. N-am vrut să ştiu, aşa că n-am făcut nimic în acest sens. Dacă aş fi făcut... jf nu am de unde să ştiu dacă ar fi contat în vreun fel. Asta e dureros.

Claremont se ridică.

Apreciem cooperarea dumneavoastră, doamnă Avao Am dori să vorbim cu ceilalţi membri ai familiei „µm, cu domnul Cutter şi cu angajaţii dumneavoastră în au fost aici în seara petrecerii.

Şi voia în mod deosebit să mai vorbească odată cu „phia. O interogă singur, în timp ce partenera lui vor. şi cu David Cutter.

Nu mi-aţi spus că aţi avut o dispută aprinsă cu tatăl lumneavoastră în seara în care a fost ucis.

Nu, pentru că nu m-aţi întrebat. Acum, că mă înud uiţi, aş dori să clarific. O dispută are loc între doi omeni atunci când există un lucru asupra căruia nu ui de acord. Nu a fost nicio dispută.

Atunci cum aţi descrie ce s-a întâmplat?

Cuvinte aspre. Cuvinte aspre care trebuiau spuse

în mult. Îmi e greu, domnule detectiv, să ştiu că ace1, i au fost ultimele cuvinte pe care i le voi mai spune

O rodată. Îmi e greu, chiar dacă au fost adevărate şi lu’.ir dacă am vorbit serios. Eram furioasă. S-a căsătorit

1 i t câteva ore după ce a finalizat divorţul de mama. Nu 11 bosit să-mi spună ce planuri are sau să aibă buna-cuilnţă de a o informa pe mama şi a venit la un eveniment de familie cu o nouă soţie la braţ. A fost nepăsător t insensibil din partea lor – exact aşa cum era şi el. I-am pus toate astea.

Eu am fost informat că l-aţi ameninţat.

Serios? E posibil. Eram furioasă, rănită şi ruşinată. Iu ne tocmai o încolţise pe mama şi o atacase – verbal. Nu avea niciun motiv s-o facă, doar primise ce voia. El. permis să se întâmple asta. Tata era absolut strălucit nul venea vorba despre a lăsa lucrurile să se întâmplei, i rămâne neştiutor în faţa răului produs.

Vestea se răspândi repede. Prin ţară şi dincolo de \il. mtic. Donato stătea în biroul de la etajul întâi al i ei sale, bea coniac şi se gândea. Era în sfârşit linişte în i.

să deşi se aştepta ca, din clipă în clipă, bebeluşul să i i ezească şi să înceapă să zbiere că voia ţâţă. i lina dormea. Şi, dacă n-ar fi existat obişnuitul circ l la miez de noapte, s-ar fi furişat să-şi viteze amanta şi să petreacă o oră relaxantă cu ea. Dar era mai bine să nu rişte.

Jony Avano era mort.

Întâlnirea cu Margaret Bowers, programată pentru a doua zi dimineaţă, trebuia să fie amânată – şi asţii avea să se întâmple. Asta îl ajuta să câştige timp. Preferase să-şi păstreze relaţiile de afaceri cu Tony. Cu Tony Avano ştia mereu exact cum stăteau lucrurile.

În acel moment, Tony era mort, aşa că aveau să apară multe răsturnări de situaţie. Aveau să existe vorbe, bârfe, întârzieri şi obstacole. Putea folosi asta în avantajul său.

Trebuia, desigur, să se întoarcă în California. Trebuia să le ofere lui Pilar şi Sophiei sprijinul şi condoleanţele lui. Şi să o asigure pe La Signora că avea să facă tot ce-l cerea aceasta, astfel încât producţia Giambelli să continue fără probleme.

De vreme ce mai erau doar două zile până la

Crăciun, avea să o convingă pe Gina că era mai bine ca ea să rămână acasă, ca să nu-i agite pe copii. Da, era foarte bine. Şi o putea lua cu el pe frumoasa lui doamnă, să-l ţină companie.

Nimeni nu avea să ştie. Da, asta urma să-i dea timp să se gândească la ce trebuia făcut şi cum.

„Bietul Tony”, gândi el şi ridică paharul. „Odihneae că-se în pace!”

Jeremy DeMorney dădu mai încet sonorul la ştirile de seară şi-şi scoase sacoul. Se bucura că încheiase mal devreme seara. Era mult mai bine să fie singur, acasă, decât în public, în momentul în care vestea avea să se răspândească.

Tony Avano, nemernicul acela de nimic, era mort.
I

Într-un fel, aproape că era păcat. Atmosfera din acel moment îl făcuse gata de a fi cules. Şi Jerry aştepta de mult momentul acela. Îşi imagina că lăsase în urmă e fostă soţie îndureratâ, o văduvă veselă şi o fiică amărâtă Toate acestea erau mai mult decât ar fi meritat.

În timp ce se dezbrăca, Jerry se gândea dacă să

meargă înapoi la moşie, ca să participe la ceremonii!

În comemorare pe care urma să o ţină familia Giam1 lli. Se răzgândi imediat. Era un pic prea bine cunosni faptul că răposatul şi neregretatul Avano se culcase II nevasta lui.

Rezolvaseră situaţia în mod civilizat, desigur. Nu se nu-i punea la socoteală buza spartă pe care Jerry i-o dăruise soţiei sale adulterine drept cadou de despărţire.

— ivorţ, înţelegere financiară şi o interacţiune manierată în public, de ochii lumii.

Ierry se gândi că toţi excelau în a se preface şi în a fi i ra aparenţele.

Avea să trimită personal un mesaj familiei prin care n i şi exprime condoleanţele şi regretele. Se hotărî că era Hui bine pentru toţi să păstreze pentru moment distan-II faţă de familia Giambelli.

Avea să facă următoarea mutare când urma să fie p n-gătit. Pentru moment, avea să ţină şi el un priveghi.

— Lie al naibii dacă nu avea de gând să deschidă o sticlă în şampanie şi să celebreze crima.

Sophia petrecu aproape o săptămână ocupându-se de moartea tatălui ei ca de o sarcină de afaceri. Îşi puse emoţiile pe pauză, dădu telefoane, făcu aranjamente, puse întrebări, găsi răspunsuri şi-şi urmări mama că mi uliu.

t land se izbea de un zid – ceea ce se întâmplase de multe ori – făcea tot posibilul să-l escaladeze sau să eonii 11 iască un tunel pe dedesubtul lui. Poliţia îi dădea aceuşi replică iar şi iar. Că ancheta era în desfăşurare. Că, mic el moment, se urmăreau toate pistele.

Re gândi că o tratau cu dispreţ, la fel cum se purtau îi un reporter oarecare. Sau cu un suspect.

René refuza să-i răspundă la telefon, şi se săturase să a lase zeci de mesaje pe robotul telefonic. Mesaje compuimitoare, îngrijorate, politicoase, furioase şi aspre, la al ei urma să aibă parte de o slujbă de comemorare, a sau fără acordul şi cooperarea văduvei lui.

Îi enumeră mamei ei câteva scuze, cum că apăruseră i în probleme la biroul din San Francisco şi că trebuia i se ocupe de ele, şi se pregăti să plece în

oraş.

Tyler venea cu maşina pe alee, chiar când ea ieşi din casă.

— Unde te duci?

— Am treabă.

— Unde?

Încercă să treacă pe lângă el şi să meargă la garaj, dar el se aşeză în calea sa.

— Uite ce e, mă grăbesc. Du-te şi tunde o vie.

— Unde pleci?

Îi venea să facă o criză de nervi, dar nu se putea aşa ceva.

— Trebuie să dau o fugă în oraş. Am ceva de rezolvat.

— Bine. Luăm maşina mea.

— Azi nu am nevoie de tine.

— Muncă de echipă, ai uitat? Ştia cum arăta o femeie care se deplasa pe marginea prăpastiei şi nu avea de gând s-o lase să conducă.

— Mă descurc, MacMillan. Oare de ce naiba nu-i spusese că se ducea la cumpărături?

— Da, tu te descurci cu orice. O prinse cu o mână

de braţ, iar cu cealaltă deschise portiera. Urcă.

— Te-ai gândit vreo secundă că poate vreau să fiu singură?

— Te-ai gândit vreo secundă că poate nu-mi pasă? Ca să rezolve problema, o luă pe sus pur şi simplu şi o aşeză pe scaunul din dreapta. Pune-ţi centura, îi ordone în timp ce trânti portiera.

Sophia se gândi serios să deschidă uşa printr-o lovitură şi apoi să se repeadă şi asupra lui. Dar îi era teame că n-avea să se mai oprească. Fierbea de mânie pe dinăuntru – de o durere arzătoare şi furioasă. Şi îşi aminti, aşa cum îşi promisese, că fusese lângă ea în cel mai îngrozitor moment.

Tyler urcă la volan. Poate pentru că o cunoştea de mai bine de o jumătate din viaţă. Poate pentru că în ultimele săptămâni fusese mai atent la ea decât în uit i mii douăzeci de ani. Indiferent care ar fi fost motivul, Tyler se gândi că ştia mult prea bine faţa aceea. Iar cal mul aparent nu era o mască adevărată, cel puţin nu în acea clipă.

Ameţitor ca vinul 177

Deci. Porni de pe loc, apoi se uită spre ea. Unde

te «luci de fapt?

Mă duc la poliţie. Nu-mi dau niciun răspuns la telefon.

— Bine.

Băgă maşina în viteza întâi şi porni pe alee.

N-am nevoie de un câine de pază, Ty, sau de un umăr mare şi lat pe care să plâng.

Bine. Continuă să conducă. Ca să ştii, aş prefera să îl fi nevoie nici de un sac de box.

t? a răspuns, Sophia îşi încrucişă mâinile la piept şi se uită în faţă. Munţii erau învăluiţi de ceaţă şi dantelaţi u zăpadă, precum o fotografie uşor neclară. Priveliştea îi cea uluitoare nu o înveselea însă cu nimic. În mintea i. nu vedea nimic altceva decât foaia aceea ruptă din ii o revistă de specialitate pe care o primise prin poştă, a o zi în urmă.

fotografia cu ea, bunica şi mama ei, care fusese publi-Hă în revistă cu multe luni în urmă, fusese pângărită fi fel ca micuţii îngeri Giambelli. Doar că de data asta uisese folosit un stilou roşu. O cerneală roşie ca sângele I. mâzgălea feţele şi le numea târfe criminale.

Sophia se întreba dacă nu cumva acesta fusese răspunsul lui René la nenumăratele apeluri telefonice.

fire femeia aia îşi imagina că un astfel de truc copilămsc avea să o sperie? Nu se lăsa speriată aşa uşor. Când arsese în flăcările din şemineu, se simţise dezgustată şi <111 ioasă, dar nicio clipă speriată.

Şi totuşi, o zi mai târziu, tot nu-şi putea şterge imaginea din minte.

— Eli ţi-a cerut să mă dădăceşti? vru ea să ştie.

— Nu.

Bunica?

Nu.

Atunci cine?

Uite care-i treaba, Sophia. În afaceri, primesc ordine când e cazul. Dar niciodată în viaţa mea personală, i asta e viaţa mea personală. Ai înţeles?

Nu. În acel moment, îşi mută privirea de la munţi, iiuliind ceva la fel de fascinant – profilul lui Tyler. Nici măcar nu-ţi plăcea de tata şi nici după mine nu eşti înnebunit.

— Nu-mi plăcea de taică-tău. O zise simplu, fără să se scuze şi fără vreo urmă de plăcere în glas.

Tocmai din acest motiv pe Sophia nu o deranjă afirmaţia. Încă nu m-am hotărât în privinţa ta. Îmi place, în schimb, foarte mult de mama ta şi n-o suport pe René şi nici faptul că n încercat să pună poliţia pe urmele lui Pilar. Şi, una peste alta, poate şi pe ale tale.

— Atunci, o să fii încântat să afli că a doua mea oprire de azi e la René. Trebuie să mă cert un pic cu ea pe tema slujbei memoriale.

— Vai, ce amuzant o să fie. Şi crezi că asta o să implice şi smuls de păr şi muşcături?

— Pe voi, bărbaţii, chiar vă excită treburile astea, nu?; E o chestie bolnavă.

— Da.

El suspină, greu şi visător, şi o făcu să râdă. Era primul râs adevărat de zile întregi.

Sophia îşi dădu seama că nu mai călcase niciodată într-o secţie de poliţie adevărată. Imaginea ei despre cum arăta una era absolut fictivă, aşa că se aştepta la coridoare întunecate şi umede, cu linoleum uzat pe jos, I birouri zgomotoase şi înghesuite, indivizi dubioşi cu priviri posomorâte şi miros de cafea proastă băută din pahare de carton.

În secret, abia aşteptase acea experienţă.

Găsi în schimb o atmosferă de birou, podele curate I şi holuri mari, care miroseau vag a dezinfectant. Nu ar şi spus că era o linişte de mormânt, dar, când se îndreptă, împreună cu Tyler, spre divizia detectivilor, îşi putea auzi tocurile pocnind în contact cu podeaua.

Zona detectivilor era înţesată cu birouri utilitare. Din i păcate, niciunul nu era vechi şi ponosit, după cum spe? rase. Exista, într-adevăr, miros de cafea, dar era un iz proaspăt şi bogat. Văzu arme, deci tot era ceva. Detectivii le purtau prinse la curele sau în hamuri. I se păru puţin ciudat, ţinând cont că se afla într-o încăpere mare

Ameţitor ca vinul 179

? l l’ine luminată, unde sunetul principal era cel al tastelur de la calculator.

Uitându-se prin sală, dădu cu ochii de Claremont. V uită spre o uşă din lateralul camerei, apoi se ridică şi merse spre ei.

Domnişoară Giambelli.

Trebuie să vorbesc cu dumneavoastră despre

tatăl meu. Despre aranjamente şi despre ancheta pe care o desfăşuraţi.

— Când am vorbit la telefon…

— Ştiu ce mi-aţi spus la telefon, domnule detectiv. \aproape nimic. Cred că am dreptul să primesc mai multe informaţii şi cu siguranţă am dreptul să ştiu când veţi elibera corpul tatălui meu. Vă spun de pe acum i următorul meu pas va fi să merg mai sus de dumavoastră. O să încep să-mi folosesc toate relaţiile, i, credeţi-mă, familia mea are multe relaţii.

— Ştiu. Haideţi să mergem în biroul locotenentului.

făcu semn într-acolo, apoi înjură în barbă când n i laterală se deschise şi partenera lui ieşi împreună u René.

Arăta splendid în negru. Palidă şi cu părul ei străin. itor ca soarele strâns într-un coc la baza cefei. Era imaginea perfectă a văduvei din înalta societate. Sophia gândi că se studiase mult în oglindă înainte să plece i. a nu rezistase tentaţiei de a îndulci negrul cu o broşă I. – livită cu diamante, în formă de stea.

Sophia se holbă un moment îndelungat la broşă, lupă care îşi mută atenţia la René.

Ce caută ea aici? ceru să ştie René. V-am spus că mă hărţuieşte. Că mă sună constant şi mă ameninţă, o, inse o batistă în pumn. Vreau să cer un ordin de… tricţie împotriva ei. Împotriva tuturor. L-au omorât iv bietul meu Tony.

Repeţi de mult numărul acesta, René? o întrebă Soi lua rece. Ar trebui să mai lucrezi un pic la el.

Vreau protecţia poliţiei. L-au omorât pe Tony din ui a mea. Sunt italieni. Au legături cu Mafia.

Sophia începu să râdă. Porni de la un chicot care con*; ţină să escaladeze până când nu se mai putu opri. Făcu câţiva paşi înapoi şi se aşează pe banca lipită de perete. I

— O, da, aşa e, ai perfectă dreptate. Acasă la bunicul mea e o pepinieră de crimă organizată. Şi, pentru a o deconspira, era nevoie fix de un fost model, o panaramii ahtiată după averi, care nu vrea altceva decât să urce pe scara socială.

Sophia nu ştia când râsul ei se transformase în plâns, dar avea obrajii plin de lacrimi.

— Vreau să-mi îngrop tatăl, René. Lasă-mă să fac asta, Lasă-mă să iau parte la asta, şi după aceea nu trebuie’s;! ne mai vedem sau să ne mai vorbim vreodată.

René îşi băgă batista înapoi în geantă. Se deplasă prin încăperea în care se făcuse brusc extrem de linişte. Aşteptă ca Sophia să se ridice.

— El îmi aparţine mie. Şi n-o să iei parte la nimic.

1

— René.

Sophia ridică mâna, dar inspiră adânc în clipa câini braţul îi fu îndepărtat cu violenţă.

— Domnişoară Avano, zise Claremont când o luă de braţ, şi în vocea lui se simţea avertismentul.

— Nu vreau să mă atingă. Dacă tu sau altcineva din familia ta mă mai sună vreodată, o să aveţi de-a face cu avocaţii mei.

René ridică semeaţă capul şi părăsi încăperea.

— De ciudă, murmură Sophia. Doar de ciudă.

— Domnişoară Giambelli. Maguire o atinse pe braţ. Mai bine luaţi un loc-i vă aduc nişte cafea.

— Nu vreau cafea. Îmi spuneţi dacă aţi făcut

vreun progres în anchetă?

— Nu avem nimic nou. Îmi pare rău.

— Când va fi eliberat corpul taţălui meu?

— Rămăşiţele tatălui dumneavoastră vor fi eliberate în dimineaţa asta, celei mai apropiate rude.

— Înţeleg. Mi-am irosit timpul – şi pe al dumneavoastră. Scuzaţi-mă. Ieşi şi scoase furioasă telefonul din geantă. Încercă prima dată să sune la Helen Moore, dar i se spuse că judecătoare prezida un caz şi nu era disponibilă.

Crezi că ea poate s-o oprească pe René?

Nu ştiu. Trebuie să încerc. Sună apoi la biroul lui

— Imes Moore, dar fu dezamăgită să afle că acesta era într-o şedinţă. Cu o ultimă speranţă, ceru să discute i u Linc.

Linc? Sunt Sophia. Am nevoie de ajutor.

Pilar stătea în grădină, pe o bancă de piatră. Era frig, lui Dumnezeu ştia că avea nevoie de aer. Se simţea capi iv. i în casă, aşa cum nu se mai simţise niciodată. Prinsă mire pereţi şi ferestre, păzită de oamenii care o iubeau. el mai mult. Se gândi că era supravegheată la fel de mult ca un invalid care ar fi

putut muri în orice clipă.

Toţi credeau că era îndurerată, şi-i lăsase să creadă est lucru. Se întrebă dacă acela era cel mai grav dintre

Îl site păcatele ei. Că lăsa pe toată lumea să creadă că era < * Ieşită de durere.

Când de fapt ea nu simţea nimic. Nu putea simţi nimic.

Nimic cu excepţia celui mai teribil lucru, o foarte \ igă uşurare.

Simţise şoc, amărăciune şi durere, dar trecuseră toate mpede. Îi era extrem de ruşine de lipsa ei de sentimente, i.1 că îşi evita familia cât putea de mult. Atât de ruşine, i îl petrecuse aproape tot Crăciunul închisă în camera ei, n H apabilă să-şi aline copilul, de teamă că acel copil avea ni observe ipocrizia mamei sale.

Pilar se întreba cum putea o femeie trece atât de uşor de la iubire la indiferenţă şi apoi la cruzime? Oare a ea lipsă de pasiune şi de compasiune existase mereu în ea? Şi oare acel neajuns fusese cel care-l îndepărtase la ea pe Tony? Sau poate tot ce făcuse el,

atât de nepăsă-IOI în timpul căsniciei lor, ucisese în ea orice capacitate >lt a mai nutri vreun sentiment?

—) e fapt, nu conta deloc. El era mort, şi ea se simţea oală pe dinăuntru. Se ridică, se întoarse să plece spre i a, dar se opri când îl văzu pe David pe potecă.

Nu am vrut să te deranjez.

E în regulă.

Am încercat să nu-ţi stau în cale.

— Nu e nevoie.

— Eu am crezut că era. Arăţi obosită, Pilar.

„Şi singură”, adăugă în gând.

— Cred că toţi suntem. Ştiu că ai avut multe sarcini în plus zilele astea. Sper că ştii cât de recunoscători îţi suntem pentru asta. Fu cât pe ce să facă un pas în spate când el se apropie de ea, dar se forţă să stea în loc. Cum a fost Crăciunul pentru tine?

— Agitat. Să spunem doar că abia aştept să vină luna ianuarie, ca să înceapă copiii şcoala. Pot să te ajut cu ceva?

— Nu, nu chiar, mulţumesc. Intenţiona să se scuze şi să fugă iar să se ascundă în camera ei. Dar

era ceva la el care n-o lăsa s-o facă. Şi, privindu-l, se auzi rostind câteva cuvinte: Sunt atât de inutilă aici, David. Nu pot s-o ajut pe Sophia. Ştiu că încearcă să se ţină ocupată cu munca, s, a nu se mai gândească la cele întâmplate. De aia şi petrece atât de mult timp încercând să mă instruiască la biroul de aici. Dar pur şi simplu stric totul.

— E o nebunie să spui aşa ceva.

— Ba nu. Aşa e. N-am lucrat niciodată cu adevărat la un birou, exceptând o scurtă perioadă acum mai bine de douăzeci de ani. Totul s-a schimbat. Nu pot face să meargă blestematul ăla de calculator, nu ştiu limbajul şi în cea mai mare parte a timpului nu ştiu nici de ce fac ce fac. În loc să mă certe pentru prostiile pe carele fac, Sophia mă mângâie pe cap, pentru că nu vrea să mă supere. De fapt, ea e cea supărată, şi eu nu pot face nimic s-o ajut. Îşi apăsă degetele de tâmple. Aşa dl fug. Mă pricep al naibii de bine la treaba asta. Şi, în clipa asta, plec de aici, ca să nu fiu nevoită să dau ochii cu ea. Se îmbolnăveşte din pricina lui Tony, încercând s-o oprească pe René să-i ia corpul. Nu îşi poate plângidurerea. Nu-şi îngăduie s-o

facă. Nu există nicio închiiere şi n-o să fie până când poliţia nu… Are atâta nevoiide ceremonia asta, de ritual. Şi René nu vrea să permitil ca acesta să aibă loc.

— Trebuie să treacă peste tragedie în felul ei. Ştii şi tu asta. Aşa cum şi tu trebuie să faci la fel, dar în felul tău

Nu ştiu ce înseamnă în felul meu. Ar trebui să înmi. Trebuie să găsesc cuvintele potrivite.

fiindcă nu voia să o lase singură, David o conduse fi e casă.

Pilar, tu crezi că Sophia nu ştie cât de mult înseamnă i litru tine?

Ba ştie. La fel de bine cum ştie cât de puţin însem – „i pentru tatăl ei. Este greu pentru un copil să trăiască i îi asta.

— Ştiu. Şi totuşi, reuşesc să o facă.

Se opri pe terasa laterală şi se întoarse spre el.

Te temi vreodată că nu eşti de-ajuns pentru ei?

În fiecare zi.

Pilar râse slab.

E îngrozitor din partea mea, dar mă simt uşurată

să în aud spunând asta. Deschise uşa laterală şi o zări pe uphia, stând pe canapea, albă ca varul la faţă, cu Linc Moore lângă ea, strângând-o de mână.

Ce este? Pilar înaintă grăbită şi se ghemui în faţa im ei ei. O, scumpa mea, ce e?

Am ajuns prea târziu. Linc a încercat. A obţinut chiar iun ordin temporar de restricţie, dar a fost prea târziu.

I.1 incinerat, mamă. Aranjase deja asta, înainte să…

Îmi pare rău. Încă ţinând-o de mână pe Sophia.

— Incaşe întoarse spre Pilar. L-a dus direct la crematoii. Începuse deja, înainte să avem ordinul temporar b restricţie.

Nu mai e, mamă.

Capitolul 11

Viile dormeau sub vraja iernii lungi. Câmpurile care întindeau hectar după hectar sorbeau picăturile de i I. mie, se întăreau sub îngheţuri şi se înmuiau apoi încă Vită, sub mângâierea razelor calde, care le tachinau.

Pentru agricultor şi recoltă, tot anul era un ciclu

ce se „peta iar şi iar, cu mici variaţii şi surprize. Plăcerile şi îi mediile erau absorbite în întreg.

Viaţa era o spirală continuă, care curgea ciclic.

Spre începutul lui februarie, ploi abundente întârziau ciclul de curăţare, aducând cu ele deopotrivă frustrare şi promisiunea unei recolte bogate, ca urmare a iernii ploioase. Câmpurile şi munţii erau învăluite în ceaţă.

Luna februarie era o lună a aşteptării. Unora li se părea deja că aşteptarea dura de o veşnicie.

Tereza avea biroul ei la etajul al treilea al vilei Gianv belii. Prefera etajul al treilea, pentru că era mai departe de zumzetul casei. Şi, în plus, iubea priveliştea de la fereastră, căci putea vedea tot ce îi aparţinea.

În fiecare zi urca scările, fiind un exerciţiu bun pentru corp, apoi lucra trei ore în biroul ei. Niciodată mai puţin de atât, dar, în ultimele zile, din ce în ce mai mult, Era o încăpere plăcută. Tereza era de părere că un mediu confortabil creştea productivitatea. Considera, de asemenea, că era importat să se răsfeţe în privinţele care contau pentru ea.

Biroul fusese al tatălui ei. Era vechi, lucrat din lemn de stejar închis la culoare şi cu sertare adânci. Asta însemna tradiţie. Pe el erau aşezate un telefon cu două lunii şi un calculator performant. Asta însemna progres, Sub birou, bătrâna Sally sforăia liniştită. Asta însemna că era acasă.

Credea cu toată fiinţa ei în aceste trei lucruri. Şi, din acest motiv, în biroul ei se aflau în acel moment soţul ei şi nepotul său, fiica şi nepoata ei, precum şi David Cutter şi Paulo Borelli. Se gândi că era o îmbinare perfectă a celor vechi cu cele noi. Aşteptă să fie servită e; u feaua. Ploaia bătea în acoperiş şi în ferestre ca nişte miel pumni molatici.

— Mulţumesc, Maria. Acesta era semnalul care mar ca încheierea interacţiunilor sociale şi începutul discuţiilor de afaceri. Tereza îşi încrucişă braţele, în timp ce menajera ieşi şi închise uşa. Îmi pare rău, începu ea, că nu ne-am putut întâlni cu toţii mai devreme. Pierderea tatălui Sophiei şi circumstanţele morţii sale au amânat anumite aspecte ale afacerilor. Iar boala recentă a lui Eli a împiedicat ţinerea acestei întruniri.

În acel moment se uită spre el. Încă i se părea că arăta necum fragil. O speriase cât de repede o simplă răceai e transformase în febră cu frisoane.

Sunt bine, zise Eli, mai mult pentru a o linişti pe decât pe ceilalţi. Un pic şubred în balamale, dar îmi \ m. Un bărbat nu are de ales decât să-şi revină, atunci Hui are atâtea asistente învârtindu-se pe lângă el.

— Ereza zâmbi, pentru că ştia că era ceea ce-şi dorea el.

În putea auzi şuieratul slab din pieptul său.

Cât Eli se refăcea, l-am ţinut la curent cât de mult ni putut cu privire la mersul afacerilor. Sophia, am răpi a tul şi predicţiile tale în legătură cu campania centeiiului. Vom mai discuta despre asta între patru ochi, în aş vrea să pui pe toată lumea la curent.

Hesigur. Sophia se ridică şi deschise un portofoliu ne conţinea machete ale reclamelor, precum şi rapoar-Jetaliate privind mesajul principal, statistici de conmi şi locaţii selectate. Prima etapă a campaniei va fi în pe în iunie, cu amplasarea de panouri publicitare îi locurile indicate în mape, începu ea şi

distribui mai fi Am creat o campanie cu trei piloni, care vizează iisumatorii noştri elitişti, pe cei din linia de mijloc şi i i ci care sunt cel mai greu de prins, tinerii, băutorii lionali, cu un buget limitat.

— Ieşi ea continuă să vorbească, Tyler nu o mai asculi Mai auzise prezentarea aceea. Să-l ajute Dumnezeu.

— A participase la diverse stadii ale dezvoltării acesteia, i punerea prelungită îl învăţase cât de valoros era ceea făcea ea, dar, cu toate acestea, nu se putea convinge

— Intereseze cu adevărat.

Prognozele meteo de lungă durată anunţau o tendinii le încălzire. O încălzire prea rapidă şi de durată ar păcălit o parte dintre soiurile de struguri să iasă din I M I n-are. Trebuia să fie foarte atent la acel lucru – la – i mnele subtile care prevesteau cele mai mici schimbări

Îl muguri, la sângerarea uşoară provocată de tăiere.

— Înflorire timpurie era sinonimă cu apariţia pericoluliil de a degera.

— Ni pregătit să se ocupe de asta la momentul potrivit, iltll…

— Văd că încă îl ţinem treaz pe Tyler, zise Sophia diil ce şi-l readuse la realitate.

— Nu, nu chiar. Dar, de vreme ce mi-ai întrerupt simtă, etapa a doua are nevoie de participarea publicului, Degustări de vin, tururi ale podgoriei, evenimente sociale, licitaţii, gale – atât aici, cât şi în Italia –, lucruri care să genereze publicitate. Se ridică să-şi mai ia ca fol I Sophia ştie foarte bine ce face. Cred că nimeni nu & (contrazice asta.

— Şi pe câmpuri? întrebă Tereza. Sophia ştie ce fard şi acolo?

Tyler îşi luă un răgaz şi sorbi din cafea.

— Se descurcă destul de bine pentru un ucenic da muncitor.

— Ty, te rog, opreşte-te, o să mă faci să mă ruşinez i îl atâta complimente linguşitoare.

— Foarte bine, murmură Tereza. David? Ai ceva comentarii de făcut la adresa campaniei?

— Inteligentă, stilată şi meticuloasă. Singura mea gri] jă, ca tată de adolescenţi, este că reclamele care

vizeir. H piaţa între douăzeci şi unu şi treizeci de ani fac vinul ţfl arată ca o mare distracţie.

— Ceea ce şi este, sublinie Sophia.

— Şi ceea ce vrem să pară a fi, aprobă el. Dar suni precaut. Făcând reclamele atât de minunate şi de aţi; icg tive pentru un public tânăr, există riscul să fie prea add menitoare pentru cei şi mai tineri. Aici vorbeşte tatill din mine, recunoscu el. Dar am fost şi un băiat tânări şi dacă şi când voiam, beam până mi se făcea rău-l asta fără să fiu influenţat de vreo reclamă.

Pilar scoase un sunet slab, dar apoi se domoli. Dai cum David stătea lângă ea – se asigurase să stea unul lângă celălalt –, o auzi.

— Pilar? Păreri?

— Nu, eu doar... Ei bine, de fapt, cred că e o campanii1 minunată şi ştiu cât de mult a muncit Sophia la ea – d Tyler, bineînţeles, şi restul echipei. Dar cred că Davul are dreptate despre această... să-i spunem a treia ramurii, E greu să vinzi ceva care atrage un grup-ţintă tânăr fări

Ameţitor ca vinul 187

I piti şi vârste nepotrivite. Dacă am putea

concepe un îi I de atenţionare…

Atenţionările sunt plictisitoare şi diluează mesajul, 11 n epu Sophia, dar îşi ţuguie imediat buzele şi se aşează l-ai Asta dacă nu le facem amuzante, spirituale, respont de şi cumva să se îmbine bine cu mesajul. Lasă-mă i mă gândesc la asta.

Bun. Acum, Paulie.

În acel moment, Sophia era cea care nu asculta ce punea administratorul despre vii, despre degustarea Im butoaie şi din canistre a diferitelor sortimente.

„Vârstă”, gândi ea. Vârstă. Rafinament. Coacere. Perii Miune. Dar tot mai avea nevoie de clenci. Răbdare. \ Inul bun se face cu multă răbdare. Recompense. Vâr 11, recompense, răbdare. Găsise esenţa.

O mâncau degetele să scoată o foaie de hârtie şi să m. capă să mâzgălească. Lucra mai bine dacă aşternea înintele pe hârtie şi le vedea acolo. Se ridică să mai i nişte cafea. Fiind cu spatele la ceilalţi, îşi luă repede îi va notiţe pe un şerveţel.

Ihulie termină şi veni rândul lui David. În loc să

înapă cu predicţiile de vânzare, analiza costurilor, eşti

mie şi numerele la care se aştepta Sophia, bunica ei 1 viu deoparte raportul scris al acestuia.

Ne ocupăm de asta mai târziu. În acest moment, aş fi să aud evaluarea făcută de tine oamenilor-cheie din i astă încăpere.

Aveţi rapoarte şi cu evaluări, La Signora.

—) a, aprobă ea şi doar ridică din sprâncene.

Bun. Tyler n-are nevoie de mine în câmp, şi ştie şi I asta. Faptul că asta face parte din îndatoririle mele i a ofer o pereche de mâini competente nu par să-i i Hulească împotrivirea. O împotrivire pentru care nu i-a să-l învinuiesc, dar care stă uneori în calea eficienţei. În ilară de asta, viile MacMillan sunt conduse la fel de i m³ ca oricare altele cu care am fost vreodată asociat. V vlaşi lucru e valabil şi-n cazul viilor Giambelli. Mai nevoie de mici ajustări, dar munca lui de contopire a. raţiunilor şi de coordonare a oamenilor e excelentă. Thia se descurcă destul de bine în vie, deşi nu este punctul ei forte. La fel cum promovarea şi vânzarea mi sunt punctele forte ale lui Tyler. Din faptul că ea duc» greul acolo, iar el în vie

rezultă un amestec echitabil de bun şi surprinzător de interesant. Cu toate astea, existi A unele dificultăţi la birourile din San Francisco.

— Sunt conştientă de dificultăţi, zise Sophia. Mă ocup de ele.

— De ea, o corectă David. Sophia, ai o angajată din cilă, furioasă şi necooperantă, care de câteva săptămâni încearcă să-ţi submineze autoritatea.

— Am stabilit o întâlnire cu ea pentru mâine după a* miază. Îmi cunosc oamenii, David. Ştiu cum să mă ocup de ei.

— Te interesează să afli de unde ştiu exact cât de dili cilă, furioasă şi necooperantă a fost Kristin Drake? teptă o clipă. A început să vorbească şi cu alte companii, CV-ul ei a ajuns pe vreo şase birouri în ultimele două săptămâni. Una dintre sursele mele de la La Coeur îmi spune că atunci când crede că are ascultare de la urechea potrivită, începe să facă mai multe afirmaţii şi acuzaţii.

Sophia asimilă trădarea şi dezamăgirea, apoi încuviinţai

— O să mă ocup de ea.

— Ai grijă s-o faci, o sfătui Tereza. Dacă o angajată nu poate fi loială, să fie măcar demnă. Nu vom tolera oi un membru al personalului să folosească bârfe şi aluzii ca monedă de negociere a unei poziţii într-o altă corn pân' le. Şi Pilar?

— Învaţă, zise David. Afacerile nu sunt punctul ei foarte, cred că o folosiţi greşit, La Signora.

— Poftim?

— După părerea mea, fiica dumneavoastră ar fi mai potrivită ca purtător de cuvânt, ca om de legătură peiv tru companie. Astfel, farmecul şi eleganţa ei n-ar fi un site, ca în clipa de faţă, lucrând la un calculator. Mă mir că nu îi cereţi lui Pilar să ajute cu tururile şi cu degmţările, unde vizitatorii s-ar bucura de compania ei şi de avantajul suplimentar de a avea contact direct cu un membru al familiei. Este o gazdă excelentă, La Signoru Nu e însă şi un funcţionar excelent.

Vrei să spui că am făcut o greşeală aşteptându-mă ca tu îi mea să înveţe care-i treaba cu afacerile companiei?

Da, răspunse el simplu şi-l făcu pe Eli să înceapă

un i ea de tuse.

Îmi cer scuze, îmi cer scuze. Flutură din mână, de 11 ti lată ce Tyler sări în picioare să-i pună un pahar 1 apă. Am încercat să înghit râsetele alea. N-ar fi tre1 tui, Iisuse, Tereza, are dreptate, şi o ştii şi tu prea bine.

tt. t paharul de la Tyler, sorbi cu grijă, până i se uşură ru şi unea din piept. Urăşte să se înşele în vreo privinţă i IUI se întâmplă aproape niciodată. Sophia? Cum să îi curcă mama ta ca asistentă aici?

Nu prea a avut timp să… E groaznică, recunoscu

— Phia şi începu să râdă. Of, mamă, îmi pare atât de ui, dar pur şi simplu eşti cea mai groaznică asistentă I birou de pe lume. Nu te-aş putea trimite în oraş să im iezi cu echipa mea nici într-un milion de ani. Ai idei, dilugă ea, îngrijorată că mama sa nu spunea nimic.

Îi astăzi, de exemplu, cu ideea legată de o atenţionare i i are să o introducem. Dar nu le spui decât dacă eşti i <la zid – şi atunci nu ştii cum să le implementezi. Şi, mai mult decât toate astea, urăşti fiecare minut în care u închisă în birou.

— Mi dau silinţa. E evident că dau greş, zise ea şi se llillcă.

Mamă…

Nu, e în regulă. Prefer să fii sinceră decât să mă i „iiejezi. Daţi-mi voie să uşurez situaţia pentru toţi cei aplicaţi. Îmi dau demisia. Acum, dacă mă scuzaţi, mă li a să fac ceva la care mă pricep. Cum ar fi, să stau unti a arătând elegantă şi fermecătoare.

Mă duc să vorbesc cu ea, începu Sophia.

Ba nu. Tereza ridică o mână ca s-o oprească. Este o meie-n toată firea, nu un copil care trebuie împăcat. MI jos. Să terminăm întrunirea.

Ridicându-şi cafeaua, Tereza se gândi că era încurasă vadă că fiica sa dădea dovadă de o izbucnire peramentală şi de un pic de coloană vertebrală.

În sfârşit.

*

Nu avea timp să oblojească orgoliul rănit al nimănui, dar, de vreme ce considera că avusese partea lui de vină, David o căută pe Pilar. În ultimele săptămâni, Marin devenise una dintre sursele lui de noutăţi, şi tot de in ea afla şi care era dinamica

familiei. Cu ajutorul ei, o găsi pe Pilar în seră, purtând un sorţ şi mănuşi de grăili nă, schimbând ghivecele unor plante pe care le îngrijişi de când erau butaşi.

— Ai o clipă?

— Am tot timpul din lume, zise ea, fără să-l priveze de o privire şi de un strop de căldură. Nu fac nimic.

— Într-un birou, într-adevăr, nu faci nimic care să t< mulţumească sau care să îndeplinească un scop. Asta şi cu totul altceva. Îmi pare rău că evaluarea mea te-a MI părat, dar…

— Dar afacerile sunt afaceri.

Se uită fix la el.

— Da. Sunt afaceri. Tu vrei să baţi la calculator şi că în dosariezi, Pilar? Să participi la întâlniri despre campanii de publicitate şi strategii de marketing?

— Vreau să mă simt utilă. Aruncă jos cazmaua ei micii, Se întrebă dacă nu cumva credeau cu toţii că era precum florile pe care le îngrijea. Sau oare chiar şi ea cu dea asta? Că era ceva care necesita un climat controlat şi o mânuire atentă, ca să nu facă nimic altceva decât şi) stea şi să dea bine într-un decor

frumos? Am obosit. Am obosit şi m-am săturat până peste cap ca lumea să nu facă să mă simt de parcă nu am nimic de oferit. Nici n abilitate, niciun talent, niciun pic de creier.

— Atunci, înseamnă că n-ai ascultat cu atenţie.

— O, ba da, te-am auzit. Îşi smulse mănuşile din mâini şi le aruncă. Eu trebuie să fiu fermecătoare şi eleganţi la un fel de păpuşă frumos aranjată, care poate fi piistr jos când trebuie şi unde trebuie, dar în restul timpului i< ţinută în dulap. Ei bine, nu, mulţumesc. Am stat ascunsă suficient de mult timp.

Încercă să treacă pe lângă el. Îşi smulse braţul câini el încercă să o prindă. Apoi se uită şocată cum el pur M simplu o prinse de celălalt braţ şi o ţinu locului.

Nu o manevra nimeni. Aşa ceva efectiv nu se făcea.

Ia stai.

Ia-ţi mâinile dejae mine.

Într-un minut. În primul rând, farmecul este un tali ut. Eleganţa e o abilitate. Şi e nevoie de multă minte i s-a ştii ce trebuie spus şi în ce moment, astfel încât 11 Iaci pe oameni să se simtă bine-veniţi. Eşti

bună la ţa aba asta, aşa că de ce să nu te foloseşti de asta? IM al doilea rând, dacă tu consideri coordonarea turiştil” i şi a clienţilor la degustări şi tururi ca fiind o muncă i iară… ei bine, vei descoperi că nu-i deloc aşa, dacă vei în a vreodată curajul să încerci.

N-am nevoie să-mi spui tu…

Ba se pare că da.

Pilar aproape rămase cu gura căscată de uimire când la întrerupse. Asta era altceva care se întâmpla foarte a Atunci, îşi aminti cum David îl pusese la punct pe luny în noaptea petrecerii. Şi, în acel moment, folosea a >a acelaşi ton rece şi tăios.

Îţi amintesc că nu lucrez pentru tine.

Ba îţi amintesc eu, o contră el, că, în esenţă, asta mi, zise sec. Sugerez să-ţi pui în valoare talentele aconnde trebuie. Trebuie să cunoşti bine afacerea ca să „cupi de tururile cramei şi să ai răbdare să răspunzi îi i iar la aceleaşi întrebări. Să vinzi produsul fără să i n.! că îl vinzi. Să fii amabilă şi amuzantă şi să oferi ulmmaţii. Şi, înainte să începi, trebuie să te uiţi lung i I ine la tine şi să încetezi să te mai vezi ca nevasta l’iiiăsită a unui bărbat căruia nu-i păsa de

nimic altceva 1 m de el însuşi.

Pilar rămase cu gura căscată şi buzele începură să-i iiui re, înainte de a spune ce voia.

— Ie lucru îngrozitor ai zis.

Poate. Dar e timpul să ţi-o spună cineva. Mă derant i» să văd cum oamenii se irosesc. Tu te-ai tot irosit, şi ipe să mă enerveze treaba asta.

N-ai niciun drept să-mi spui astfel de lucruri. Funci1 ui de la Giambelli nu-ţi dă dreptul să fii nemilos.

funcţia mea din cadrul companiei nu-mi dă voie să-l „m lucrurilor pe nume. Şi nu-mi dă nici dreptul pen – „i. ista, adăugă şi o lipi de el. Dar asta e ceva personal.

Era mult prea şocată ca să-l oprească sau să reuşeasc» I s-a pro Sele în ™nu fel-Iar în clipa următoare sur. lui Pse lipi de a ei, apăsat şi cu furie, şi nu avea mmM

altceva de făcut decât să simtă, 1

Gura unui bărbat – fierbinte, fermă Mâinile unul bărbat – puternice şi pline de dorinţă. Şocul de aavoj trupul lipit de al lui, de a simţi fierbinţeala, liniile a fi

lea-Sânsek se urcă la cap, într-un val uriaş de puteri

Iar corpul şi inima ei, înfometate de iubire se aruni cară în potopul plăcerii. Gemu uşor ş.4 îmbrăţişă. loviră de masa ei de lucru şi dărâmară câteva ghivece. 1 u tul se izbi de pământ cu un sunet de săbii ce se izbesc una de alta Nervi, nevoi de atâta timp adormite, reveniră 11 veiţă şi începură să sfârâie prin trupul ei. Părea ca tol. il în ea se trezea deodată, ameninţând să o copleşească 1 i se înmuiară genunchii şi gura ei deveni sălbatică sub atl-C<pa Avea respiraţia întretăiată şi abia reuşi să o gură de aer, când el o ridică şi o trânti pe bârnă.

Ce fetccrri?

— Ne gândim mai târziu la asta.

Trebuia să o atingă, avea nevoie să-i simtă carnea să palme. Deja începuse să-i tragă de pulover, animat di energie sexuală cared făcea să se simtă ca un adolescent mPicăturile de ploaie se loveau de pereţii de sticlă, I aeruâera cald şi umed, parfumat de flori, de pământ de mirosul ei. Se cutremura sub el, cu zvâcniri rapida* ilure Sunete slabe şi delicioase îi fredonau în gât. 1 David îşi dorea să o înfulece, să o

înghită cu totul să se gândească mai târziu la detalii. Nu-şi amintea câfl simţise ultima dată acea dorinţă feroce de a face sex. I

— Pilar. Lasă-mă… 1

Se chinui să desfacă nasturele pantalonilor ei.

Ea cu siguranţă şi-ar fi uitat şi numele dacă nu l-ar S rostit eh Ar fi uitat totul şi s-ar fi predat pur şi simpă dorinţelor carnale. Dar sunetul o trezi şi o aduse maţ* la realitate. Şi aduse şi primul moment de panică.

— Stai. Asta e… Nu putem.

Se împinse uşor în el, chiar când capul îi căzu pe spale şi întregul corp i se cutremură ca reacţie la dinţii lui i înv o zgâriau uşor pe gât.

Pilar. Nu-şi putea recăpăta suflul şi nu-şi putea găsi e, hilibrul. Te doresc.

Oare câţi ani trecuseră de când nu mai auzise acele, în iute? De câţi ani nu mai văzuse dorinţa în ochii unui I’îi bat? Pilar se gândi că de prea mulţi – atât de mulţi un. Încât, acum, că se întâmpla, nu mai avea puterea să r Hulească sau să reacţioneze.

David. Nu sunt pregătită pentru asta.

Mâinile lui erau încă pe ea, prinse de încheieturile ei.

Îi iar sub pulover, unde pielea caldă încă fremăta.

N-aş fi zis.

Nu mă aşteptam… Se gândi că avea mâini atât de puternice. Puternice şi cu palme aspre. Atât de diferite îi „de lui… Te rog, ai putea să te dai înapoi?

— Livid rămase exact unde era.

Te-am dorit din prima clipă în care te-am văzut. Din, lipii în care ai deschis uşa.

Plăcerea se revărsă în ea, urmată de panică, apoi de pântuzie.

Eu…

Nu, zise el scurt. Nu spune că te simţi flatată.

Dar sigur că sunt. Eşti un bărbat atrăgător şi… Şi nu în putea gândi limpede atunci când o atingea. Te rog. Ai vrea să te dai la o parte?

bine. Făcu un mare efort pentru a se supune. Ştii M ce s-a întâmplat aici nu se întâmplă mereu sau cu eticine.

C. red că ne-am luat reciproc prin surprindere, începu ea şi, precaută, se dădu jos de pe bancă.

Pilar, nu mai suntem copii.

— Nu, nu mai suntem.

[(1 tulbură faptul că trebui să-şi aşeze puloverul şi că 1 aminti cum se simţise când mâinile lui se strecurase-M pe sub el. Pe ea.

Asta e doar una dintre probleme. Eu am patruzeci îi upi, şi tu eşti… Ei bine, tu nu ai.

David crezuse că, în situaţia în care se aflau acum, nu ar fi existat nimic care l-ar fi putut face să râdă. Dai asta reuşi.

— Doar n-o să foloseşti câţiva ani ca scuză.

— Nu e o scuză. E un fapt. Şi alt fapt este că ne cunoaştem de foarte puţin timp.

— De opt săptămâni şi două zile. Şi tot de atâta tin» îmi imaginez cum ar fi să te ating. Îşi plimbă degete îi prin părul ei, în timp ce ea se uita cu ochii mari la el. Nu am plănuit să sar pe tine în seră şi să-ţi smulg hainele de pe tine între ghivece cu răsaduri. Dar mi-a plăcui Vrei ceva mai convenţional? Te iau la şapte să mergem la cină.

— David. Soţul meu e mort de doar câteva săptămâni.

— Fostul soţ, zise el tăios. Nu-l pune între noi. Nu voi tolera aşa ceva.

— Aproape treizeci de ani nu pot fi trecuţi cu vedere, i peste noapte, indiferent de circumstanţe.

David o luă de umeri şi o ridică pe vârfuri, până să înţeleagă ea cât de tare se înfuriase.

— Tony Avano nu mai e elementul tău de confort, Pilar. Obişnuieşte-te cu această idee. Şi obişnuieşte-te cu mine. O sărută adânc şi apăsat, apoi o lăsă. La şapte, zise el şi ieşi în ploaie.

David hotărî că acel nemernic nu avea să-i complici viaţa din mormânt. Şi nici pe a lui Pilar. Merse cu paşi mari şi uşor încovoiat, şi sub piele îi clocotea furia.

Nu avea să permită aşa ceva. Trebuia să poarte o din cuţie directă, şi toate umbrele şi secretele aveau să fie scoase la lumină. Foarte curând.

Pentru că se uita încruntat la propriile picioare, i; u Sophia se uita în jos când alerga prin ploaie, se izbiră tare unul de altul.

— Ups, zise ea şi îşi duse o palmă la pălăria pe care şi-o pusese ca să o protejeze de ploaie. Am crezut

că al plecat acasă.

— Am avut ceva de făcut înainte. Tocmai am îneci cât să o seduc pe mama ta în seră. Ai vreo problemă cu asta?

Mâna ei căzu pe lângă corp.

Poftim?

Ai auzit ce-am spus. Sunt atras de mama ta şi tocmai am dat curs acestei atracţii. Intenţionez să o fac din ni cât de curând posibil. E o problemă pentru tine?

Aa…

Nicio replică rapidă? Nicio ripostă inteligentă?

Chiar şi uimită şi şocată cum era, Sophia tot putea îl noastre un bărbat furios şi frustrat.

Nu, îmi pare rău. Încă procesez.

Ei bine, atunci trimite-mi o înştiinţare după ce ter – „mi de procesat.

Plecă furtunos, iar Sophia aproape putea vedea aburi iiiprâştiindu-se în jurul lui. Împărţită în două, între şoc i îngrijorare, îşi aranjă iar pălăria şi fugi spre seră.

1 lădu buzna înăuntru şi o găsi pe Pilar în

picioare, fiindu-se la banca ei de lucru. Câteva ghivece erau îmi i iştiate, altele zăceau răsturnate şi câteva răsaduri erau i ni îi simplu zdrobite.

Sophia bănui cam ce se petrecuse şi pe unde.

Mamă?

l'ilar tresări, apoi îşi luă rapid mănuşile de grădinărit.

— Da?

Sophia înaintă încet. Mama ei era foarte roşie în biuji şi avea părul răvăşit, ca şi când un bărbat îşi în i lise mâinile prin el.

Tocmai m-am întâlnit cu David.

l'ilar scăpă mănuşile din degetele-i amorţite şi se aplei repede să le ia.

Da?

A zis că a încercat să te seducă.

Ce a zis? Nu panica îi strângea în acel moment iilrjul, ci o groază absolută.

şi, după cum arăţi, a început destul de bine.

A fost doar… Descumpănită, Pilar îşi apucă şorul, dar nu prea îşi amintea cum să şi-l pună. Am avut neînţelegere, şi s-a supărat. Nu merită să vorbim

dest>le asta.

Mamă. Sophia luă cu grijă mănuşile şi şorţul şi le I’IINC deoparte. Simţi ceva pentru David?

E, haide, Sophia, ce întrebare e asta?

„Una la care nu răspunzi1, gândi ea.

— Hai să încercăm aşa. Te simţi atrasă de el?

— E un bărbat atrăgător.

— De acord.

— Nu suntem, adică eu nu sunt… Ajunsă la capătul răbdării, Pilar îşi propti mâinile de banca. Sunt prea bă trână pentru asta.

— Nu fi ridicolă. Eşti o femeie frumoasă, în floare» vârstei. De ce să n-ai parte de o idilă romantică?

— Nu caut o idilă romantică.

— Atunci sex.

— Sophia!

— Mamă! zise Sophia pe acelaşi ton îngrozit şi o îmbră ţişă. Mă îndreptam înspre seră, gândindu-mă că te-am jignit şi că eşti supărată. Dar, în schimb, te găsesc îmbujorată şi ciufulită, după ceea ce presupun că a fost o tăvăleală bună cu noul şi foarte sexy-ul

nostru director general, E minunat!

— Nu e minunat şi nu se va repeta. Sophia, am fost căsătorită aproape treizeci de ani. În acest moment al vieţii mele, nu mai pot pur şi simplu că adun rămăşiţele şi să mă arunc în braţele altui bărbat.

— Tata nu mai e, mamă. Sophia continua s-o ţină strâns în braţe, dar vocea i se îndulci. Îmi e greu să accept asta şi mai ales felul în care s-a întâmplat şi faptul şi nu pot nici măcar să-mi iau rămas-bun de la el. E greu, chiar şi ştiind că nu m-a iubit niciodată.

— O, Sophia, ba da, te-a iubit.

— Ba nu. Se trase înapoi. Sau cel puţin nu aşa cum am vrut sau cum aveam nevoie. Dar tu m-ai iubit mereu, Nu a fost acolo când am avut nevoie de el. Şi n-a fost acolo nici pentru tine. Acum ai ocazia să te bucuri de cineva care o să-ţi acorde atenţie.

— O, draga mea.

Pilar se întinse să-i mângâie obrazul fiicei ei.

— Îmi doresc asta pentru tine. Şi aş fi foarte supăm că şi furioasă să ştiu că ai dat cu piciorul la asta pentru ceva ce n-a existat cu adevărat. Te iubesc. Vreau să fii fericită.

Ştiu. Pilar o sărută pe obraji pe fiica ei. Ştiu. Este nevoie de timp de acomodare. Şi, of, cara1, problema nu 1 loar tatăl tău, sau ce ni s-a întâmplat nouă, sau ce a pă IU el. Vina e şi la mine. Nu ştiu cum să fiu cu altcineva i nici dacă vreau să fiu cu cineva.

Şi cum o să afli dacă nu încerci? Sophia dădu să se e: e pe bancă, apoi se răzgândi, date fiind acele circum – „timţe. Îţi place de el, nu-i aşa?

Ei bine, da, sigur că da. Se gândi că era ceva mai mult decât faptul că îl plăcea. O femeie nu se rostogolea aproape goală în pământ de flori cu un bărbat pe care-l> or îl plăcea. E un om foarte bun, continuă ea. Un tată lontre bun.

Şi tu eşti atrasă de el. Are un fund minunat.

— Şophia!

Dacă îmi spui că n-ai observat, va trebui să încalc o I „luncă din cele zece şi să-mi numesc mama o minciusă. Şi mai e şi zâmbetul acela. Rânjetul lui.

Are ochi blânzi, murmură Pilar, uitând de ea şi fă-Indu-şi fiica să ofteze.

Da, are. O să ieşi cu el?

Pilar îşi făcu de treabă strângând ghivece.

Nu ştiu.

Du-te! Explorează şi tu un pic. Vezi cum e. Şi ia unul dintre prezervativele din noptiera mea.

Ah, pentru numele lui Dumnezeu!

Sau mai bine nu lua unul. Sophia îşi puse un braţ MI jurul taliei lui Pilar şi începu să chicotească. Ia două.

Capitolul 12

Maddy îl privea cu agerime pe tatăl ei cum îşi făcea mul la cravată. Era cravata gri cu dungi bleumarin, pe iiv o folosea la Prima întâlnire. Ştia că le spusese că „a să ia cina cu doamna Giambelli, pentru ca ea şi I lieo să creadă că era o întâlnire de afaceri. Dar cravata I lulea de gol.

— rana mea” (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Nu ştia exact ce părere avea despre asta. Dar în acri moment se distra copios enervându-şi tatăl.

— E un simbol al autoexprimării.

— Nu e igienic.

— E o veche tradiţie.

— Nu e o veche tradiţie a familiei Cutter. Nu-ţi pul cercel în nas, Madeline. Şi cu asta, basta.

Fata oftă şi se îmbufnă. În realitate, nu avea nii i cea mai mică intenţie să-şi pună cercel în nas. Voia, în schimb, să-şi dea o a treia gaură în urechea stâng;! Asta era strategia ei şi încerca să obţină un compromis, lucrând de la nas în jos – sau, mai exact, în stânga, Se gândi că, dacă ar fi ştiut adevărul, tatăl ei ar fi apte ciat asta.

— E corpul meu.

— Până nu împlineşti optsprezece ani, nu e. Şi, până în acea zi fericită, e al meu. Du-te şi bate-l la cap pe fratele tău.

— Nu pot. Nu vorbesc cu el.

Se rostogoli pe spate pe patul tatălui ei şi-şi ridic! picioarele-n tavan. Ca de obicei, era toată îmbrăcată în negru, dar începuse să se cam plictisească de acea culoare.

— Atunci, pot să-mi fac un tatuaj în schimb?

— Da, sigur. Mergem şi ne facem toţi în weekendul acesta. Se întoarse spre ea. Cum arăt?

Maddy înclină capul şi cugetă.

— Mai bine decât de obicei.

— Eşti o adevărată alinare pentru mine, Maddy.

— Dacă iau zece la referatul ştiinţific, pot să-mi dau gaură în nas?

— Dacă ia Theo vreodată vreun zece, s-ar putea să mă gândesc să-l las pe el să-şi pună cercel în nas.

Din moment ce ambele afirmaţii erau la fel de exage* rate, Maddy începu să râdă.

— Hai, măi, tată!

— Trebuie să plec. O ridică de pe pat, ţinând-o de lalie cu un braţ, şi o cără afară din cameră, cu picioarele târşâind pe podea.

Acel obicei, vechi de când putea ţine Maddy minte, „tişea mereu să-i umple pieptul de fericire.

Dacă nu pot să-mi pun cercel în nas, pot măcar uni mai dau o gaură în urechea stângă? Pentru un ceri el mic?

Dacă eşti aşa de hotărâtă să-ţi mai găureşti corpul, o

1.1 mă gândesc la asta.

Se opri în faţa uşii lui Theo şi ciocăni cu mâna liberă.

Dispari, ciudato.

— Avid se uită în jos la Maddy.

Presupun că se referă la tine.

Împinse uşa dormitorului şi-l găsi pe fiul său întins iv pat, cu telefonul la ureche. Ar fi trebuit să fie la birou i să-şi facă temele.

— Avid simţi două emoţii contradictorii. Pe de o i 11 te, era enervat că fiul său nu-şi făcuse temele, mai mult ca sigur, iar pe de altă parte se simţea uşurat că I lieo îşi făcuse deja prieteni noi la şcoală, care să interl. ieze cu temele.

Te sun înapoi, murmură Theo şi închise telefonul. \m făcut şi eu o pauză.

Da, de o lună, comentă Maddy.

Aveţi o groază de chestii pe care le puteţi băga la microunde pentru cină. V-am lăsat numărul de la resi mrant scris pe carneţelul de lângă telefon şi aveţi şi nărui meu de mobil. Să nu sunaţi dacă nu e urgent.

— Nu vă bateţi, să nu aduceţi străini dezbrăcaţi în casă i să nu vă atingeţi de dulapul cu băuturi alcoolice.

1.1 minaţi-vă temele. Fără telefon sau televizor până nu

1.1 minaţi. Şi să nu daţi foc la casă. Am omis

ceva?

Să nu găseşti sânge pe covor, adăugă Maddy.

Exact. Dacă sângeraţi, faceţi-o pe gresie.

c) sărută pe creştet pe Maddy, apoi o lăsă jos.

Mă întorc pe la miezul nopţii.

Tată, am nevoie de o maşină.

Mhm. Şi eu am nevoie de un conac în sudul Frano i. f? a să vezi! Stingerea la unsprezece, adăugă el când. Întoarse să plece.

Îmi tREBUIE neapărat ceva cu care să mă deplasez, strii I'heo după el, apoi înjură încet când îl auzi pe tatăl200

său coborând scările. Eşti ca şi mort aici în pustiu fără o maşină.

Se aruncă înapoi pe pat şi se holbă la tavan. Madily doar clătină din cap.

— Eşti un mare idiot, Theo.

— Tu eşti o urâtă, Maddy.

— N-o să primeşti niciodată o maşină dacă o să continui să-l baţi la cap. Dacă te ajut să obţii o maşină, trebuie să mă duci la mall de douăsprezece ori – şi fără răutăţi pe tema asta.

— Cum o să mă ajuţi tu să fac rost de o maşină, toci-lară mică?

Începuse să se gândească deja că nu ar fi o idee al; îi de rea să accepte ajutorul surorii lui. Era foarte aproape de a obţine ce-şi dorea.

Maddy începu să se plimbe prin cameră, simţindu-se în largul ei.

— Întâi batem palma. Apoi mai vorbim.

Tereza nu era de părere că la un anumit moment părintele trebuia să-şi ia mâna de pe propriul copil şi să privească în tăcere ce se întâmpla. La urma urmei, o mamă ar fi stat pe ţărm privindu-şi copilul, indiferent de vârsta acestuia, scufundându-se neputincios în mare, fără să sară după el?

Instinctul matern nu dispărea pur şi simplu când fata ajungea la majorat. După părerea Terezei, a fi mamă erit o treabă ce nu se termina niciodată. Indiferent dacă astn îi convenea sau nu copilului.

Faptul că Pilar era o femeie în toată firea care avea şi ea o fiică deja mare nu o împiedică pe Tereza să intre în camera ei. Şi cu siguranţă nu o împiedică nici să-i spună ce avea pe suflet în timp ce o privea pe

Pilar pregătiri du-se pentru ieşirea în oraş.

Pentru seara în oraş cu David.

— Oamenii o să înceapă să vorbească.

Pilar se chinuia cu cerceii. Fiecare etapă a actului noi mai de îmbrăcare căpătase proporţii enorme.

— Doar iau cina.

„Cu un bărbat11, gândi ea. Un bărbat atrăgător, care îi pusese verde în faţă că voia să se culce cu ea. Dio1.

— Oamenii găsesc motiv de bârfă într-o clipită. Şi o i se vorbească mult timp despre faptul că tu şi David nicializaţi împreună.

Pilar îşi luă colierul de perle. Oare perlele erau prea îi ninale? Sau poate prea de modă veche?

— Şi asta te nelinişteşte, mamă?

Pe tine te nelinişteşte?

Păi, de ce m-ar nelinişti? Nu am făcut nimic care să intereseze pe nimeni.

Avea impresia că avea degetele supradimensionate şi u. ingace, aşa că se chinuia cu încuietoarea.

Eşti o Giambelli. Tereza traversă camera, luă şiragul le perle din mâna lui Pilar şi închise încuietoarea. Asta i sie de-ajuns. Crezi că nu ai făcut nimic care să interesee pe nimeni pentru că ai ales să-ţi întemeiezi o familie şi să creşti o fată?

Tu ţi-ai întemeiat o familie, ai crescut o fată şi ai Hindus şi un imperiu. Eu nu m-am ridicat la înălţime. Acest lucru a fost clarificat azi.

Te porţi prosteşte.

Serios, mamă? Se întoarse spre ea. Acum mai puţin de două luni, m-ai aruncat în mijlocul afacerii, şi în cel unii scurt timp am demonstrat că n-am talent pentru sui ceva.

N-ar fi trebuit să aştept atât de mult până s-o fac.

— Fiică nu te-aş fi aruncat în vâltoare, n-ai fi demonstrat nimic. Acum mulţi ani, am venit aici cu scopuri clare în minte. Să conduc Giambelli şi să mă asigur că ajunge e i mai bună din lume. Să mă căsătoresc, să am copii şi i mă asigur că cresc sănătoşi şi fericiţi. Ca un automaţi III, începu să aranjeze sticlele şi ghivecele de pe măsu-II de toaletă a lui Pilar. Că într-o zi o să las în mâinile lor mi ce-am

ajutat să construiesc. Nu mi-a fost dat să am în² copiii la care am visat. Îmi pare rău pentru asta, dar mi şi că eşti fiica mea. Poate să-ţi pară rău că nu ţi-a fost 1 n'a-ţi împlineşti dorinţele de a avea o căsnicie fericită

1 t'umne" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

şi mai mulţi copii. Dar, Pilar, îţi pare rău că Sophia < fiica ta?

— Sigur că nu.

— Crezi că sunt dezamăgită de tine. Îi întâlni ochii lui Pilar în oglindă – erau calmi şi limpezi. Şi am fost. Am fost dezamăgita că i-ai permis unui bărbat să-ţi guverne*! ze viaţa, că l-ai lăsat să te facă să te simţi mai puţin decât eşti. Şi pentru că n-ai făcut nimic să schimbi asta.

— L-am iubit foarte mult timp. Poate că asta a fost gre-l şeala mea, dar nu-i poţi dicta inimii.

— Crezi că nu? întrebă Tereza. În orice caz, nu pot şten ge cu buretele nimic din tot ce ţi-am spus. Şi, privind în urmă, îmi dau seama că greşeala mea a fost că te-am lăsat să rămâi în derivă. Dar asta s-a terminat acum, şi eşti prea tânără să nu-ţi făureşti scopuri noi. Vreau să t< impâici în moştenirea ta, să

faci parte din ceea ce în i-ii fost transmis mie. Ba chiar insist să fie aşa.

— Nici măcar tu nu mă poţi transforma în femeie dr afaceri.

— Atunci, transformă-te în altceva, zise Tereza nerăbb dătoare şi se întoarse cu faţa la Pilar. Nu te mai const de-a o imagine a ceea ce a văzut în tine un bărbatţia fii… pur şi simplu. Te-am întrebat dacă te deranjează! că oamenii o să vorbească. Mi-aş fi dorit să spui să-i în dracu’ pe oameni. Lasă-i să vorbească. E timpul să le dai ceva despre care să vorbească.

Surprinsă, Pilar clătină din cap.

— Vorbeşti ca Sophia.

— Atunci ascultă. Dacă îl vrei pe David Cutter, chiar şi pentru moment, atunci ia-l. O femeie care stă şi aşteaptă să i se dea se trezeşte de regulă cu mâna goală.

— E doar o simplă cină, începu Pilar, apoi se opri, dr îndată ce intră Maria.

— Domnul Cutter e jos.

— Mulţumesc, Maria. Spune-i că domnişoara Pilm coboară imediat. Tereza se întoarse iar spre fiica

el Recunoscu şi aprobă uşoara panică din ochii lui Pilm Aveai exact aceeaşi expresie pe chip la şaisprezece am când te aştepta un tânăr în foaier. Mă bucur să o revăd

V aplecă în faţă şi-şi lipi buzele de obrazul fiicei ei. Să ni o seară minunată!

Rămasă singură, Pilar avu nevoie de un moment că se adune. În drum spre ieşire, îşi aminti că nu mai iiwa şaisprezece ani şi că era doar o cină. Avea să fie o Ieşire simplă, civilizată şi cel mai probabil foarte plăcută. i atâta tot.

Se opri emoţionată în capul scărilor ca să-şi verifice «fanta şi să se asigure că nu uitase nimic. Clipi şocată i and atinse în geantă două pachete de prezervative.

Se gândi că Sophia i le pusese acolo, apoi închise ezitând geanta. Pentru numele lui Dumnezeu! Râsul care n gâdila gâtul era tânăr şi nebunesc. Când îi permise să fi a, se simţi ridicol de uşurată.

(! oborî, nerăbdătoare să vadă ce avea să urmeze.

I! hiar era o întâlnire. Pilar recunoscu în sinea ei

că mi era niciun alt cuvânt care să descrie ce se întâmpla.

— unic altceva nu aducea serii o strălucire trandafirie şi nu i stârnea fluturi în stomac. Chiar dacă trecuseră zeci de ani de când nu mai ieşise la o întâlnire, îşi amintea îi ani cu limpezime.

hra posibil să fi uitat cum era să stea la masă, la lumina lumânărilor, şi să vorbească cu un bărbat. Doar să v iibească. Ba, mai mult de atât, ca acel bărbat s-o asculte şi să îi acorde atenţie. Să-i vadă buzele ridicându-se în Hain zâmbet ca răspuns la ceva spus de ea. Amintindu-şi l> MIC acestea, experimentându-le din nou, era ca şi când I* ar fi oferit o înghiţitură de apă rece ca gheaţa, înainte ift şi dea seama cât de însetată era.

Nu că intenţiona să lase să se nască între ei ceva mai urnit decât prietenie. De fiecare dată când îşi permitea M şi aducă aminte ce-i ascunsese propria ei fiică în geanta, i se umezeau palmele.

lotuşi, o prietenie cu un bărbat atrăgător şi interemi avea să fie minunată.

Pilar! Ce mult mă bucur să te văd.

Pilar recunoscu norul de parfum şi intonaţia veselă a

II, înainte de a ridica ochii.

— Susan. Deja începuse să afişeze zâmbetul social. Arăţi minunat. Susan Manley, David Cutter.

— A, nu, nu, nu te ridica. Susan, de un blond strălucitor şi proaspăt ieşită de la recuperare, în urma celui mai recent lifting facial, flutură mâna spre David. Tocmai mă întorceam la masă, după ce mi-am pudrat nasul, şi te-am văzut. Eu şi Charlie suntem aici cu nişte clienţi de-ai lui din alt oraş. Incredibil de plictisitori, de altfel, zise ea făcându-i cu ochiul. Chiar îi spuneam Laurei acum câteva zile că ar trebui să ne mai vedem. A trec ut aşa mult timp. Mă bucur să te văd în oraş şi arătând atât de bine, draga mea. Ştiu că ai trecut printr-o perioadă îngrozitoare. A fost un şoc pentru noi toţi.

— Da. Pilar simţi usturimea rapidă a înţepăturii şi uşoara atenuare a plăcerii stârnite de seara pe care oi petrecea. Apreciez susţinerea ta.

— Mi-aş dori doar să fi putut face mai mult. Dar să mi mai vorbim despre lucruri triste. O strânse uşor

de braţ pe Pilar, măsurându-l din priviri pe însoţitorul ei. Sper că mama ta e bine.

— Da, foarte bine, mulţumesc.

— Trebuie să mă duc. Nu pot să-l las pe bietul Chatlie chinuindu-se singur cu cei doi. Mi-a făcut plăcere, domnule Cutter. Pilar, te sun săptămâna viitoare vi luăm prânzul.

— De-abia aştept, răspunse Pilar, apoi îşi luă vinul, în vreme ce Susan se îndepărta. Îmi pare rău. Într-un fel, valea asta se aseamănă foarte mult cu un oraş mic, E greu să te duci undeva fără să dai de cunoscuţi.

— Şi de ce îţi ceri scuze pentru asta?

— E ciudat. Aşează jos paharul de vin, dar îşi lăsă degetele să lunece în sus şi-n jos pe piciorul lui. Şi, după cum a prezis mama, oamenii o să vorbească.

— Serios? îi luă mâna de pe pahar. Atunci, hai să le dăm un motiv să vorbească. Îi apropie mâna de buzele lui şi ciuguli uşor încheieturile degetelor. Îmi place de Susan, zise David, în timp ce Pilar îl privea. Mi-a dat ocazia să fac asta. Se întrebă apoi cu voce tare: Ce ere i că o să-i spună Laurei mâine când o s-o

sune?

— Fot doar să-mi imaginez. David. Simţea fiori prin tot braţul. Chiar şi când îşi trase mâna dintr-a lui, continuă să simtă acei fiori pe piele. Nu caut… nimic.

— Asta e foarte amuzant – nici eu nu căutam. Până i-am văzut pe tine. Se aplecă uşor, intim. Să facem i ova păcătos.

Pilar simţi cum i se urca iar sângele în cap.

— Ce anume?

— Haide să – vocea lui scăzu într-o şoaptă seducătoan – comandăm desertul.

Respiraţia pe care Pilar o blocase în plămâni ieşi odată cu un râs şuierător.

— Perfect.

Şi totul chiar se dovedi perfect. Drumul spre casă, noaptea, sub cerul acoperit de stele şi sub clarul unei luni albe reci, era magic. Muzica se auzea uşor pe fundal, în timp ce dezbăteau, cu ardoare, o carte pe care o i iliseră de curând amândoi. Mai târziu avea să se gândească la cât de ciudat fusese să se simtă atât de relaxată fi de excitată în acelaşi timp.

Aproape suspină când văzu luminile conacului.

Se idndi că mai avea puţin şi ajungea acasă. Începuse seara aproape devorată de emoţiile pe care le avea şi o încheia în acel moment, regretând că nu putea dura mai mult.

Copii încă nu dorm, zise David, observând casa dei Mspeţi, care era luminată ca un cazinou din Las Vegas. Va trebui să-i omor.

Da, chiar am observat ce tată violent şi înspăimâniitor eşti. Şi cum copiii tăi se tem de tine.

al îi aruncă o privire.

Chiar nu m-ar deranja să-i văd tremurând în faţa mi-a din când în când.

Cred că e mult prea târziu pentru asta. Deja ai cresi ni doi copii fericiţi şi echilibraţi.

Încă lucrez la asta. Începu să bată cu degetele în „Ian. Theo a dat de ceva necazuri când eram la New V’tk. A furat din magazine şi fugea din apartament.

notele lui, care n-au excelat niciodată, au scăzut şi mai mult.

— Îmi pare rău, David. Anii adolescenţei sunt dificili pentru oricine. Şi cu atât mai grei dacă eşti părinte singur. Ţi-aş putea spune nişte poveşti despre

Sophia la acea vârstă de să ţi se facă părul măciucă. Fiul tău e un tânăr drăguţ. Îmi închipui că acele acte au fost răzvrătiri caracteristice vârstei.

— Mi-au dat imboldul de care aveam nevoie, l-am lăsat un pic prea multă libertate, pentru că-mi era mai uşor aşa. Ziua nu avea îndeajuns de multe ore şi eu nu mai aveam suficientă energie la sfârşitul ei. Lui Maddy i-a fost mai greu decât lui Theo când a plecat mama lor, aşa că am compensat mai mult cu ea.

— Să încerci să faci cât doi, zise ea. Da, ştiu totul despre asta.

— Şi cu doi copii nu e deloc uşor. Oricum, acesta r unul dintre motivele pentru care am vrut să cumpăr du biţa şi să conduc prin toată ţara, în loc să ne urcăm toţi trei într-un avion. Ne-a dat ocazia să petrecem ceva timp împreună. Pentru unitatea familiei, nimic nu se compară cu un drum de cinci mii de kilometri într-un vehicul închis – mă rog, asta dacă supravieţuieşti călătoriei.

— Foarte curajos din partea ta.

— Vrei să vorbim despre curaj? Luă uşor curba spre conac. Sunt degustătorul-şef al unui experiment

cu vin pe care-l face Maddy. E oribil.

Pilar chicoti.

— Ai face bine să ne spui dacă avem ceva concurenţă pe piaţă.

Începu să se întindă spre mânerul uşii, dar mâna lui poposi pe umărul ei şi o opri.

— Vin pe partea ta. Hai să termină seara asta aşa cum se cuvine.

Emoţiile ei reveniră. Cât el ocoli maşina, Pilar se gândi ce anume voise să spună cu asta. Oare trebuia să-l invite înăuntru ca să se giurgiulească în foaier? Cu siguranţă nu. Nici nu se punea problema de aşa ceva.

David tocmai ajunsese în dreptul portierei ei. Aveau să-şi ureze noapte bună şi poate să se sărute – un sărut foarte scurt. „Ca între prieteni11, îşi aminti ea şi se pn găti să se iasă – când el îi deschise uşa.

Ameţitor ca vinul 207

— Mulţumesc. A fost o cină minunată – şi o seară Miperbă.

— Şi pentru mine. O luă de mână şi nu fu deloc surl l ins să constate că era foarte rece. Văzuse

precauţia rewnindu-i în ochi de îndată ce deschisese portiera. Dar lui-l deranja absolut. Doar nu avea să se simtă cocoş pentru că emoţionase o femeie.

— Vreau să ne mai vedem, Pilar.

— O. Da, desigur. Noi…

— Singuri, zise el, întorcând-o spre el când ajunseră pe verandă. Nu pentru afaceri. Singuri. O trase mai aproape Din motive foarte personale.

— David…

Gura lui o acoperi din nou pe a ei. Tandru de data i ta. Convingător. Nu cu acel fulger fierbinte brusc şi şocant care-i trezise brutal toate dorinţele latente, ci cu n căldură lentă şi pătrunzătoare, care deznoda cu răb→1 are fiecare firicel de tensiune din interiorul ei. O de Icnsionă pe deplin, până îşi simţi oasele moi, precum i rara topită.

Când se retrase, mâinile lui erau pe chipul ei. Degeiric îi dezmierdară pometii, apoi se plimbară uşor în jos pe gât.

— O să te sun.

ba încuviinţă şi întinse orbeşte mâna în spate după uşă.

Noapte bună, David!

Pilar intră şi închise uşa. Deşi îşi tot repeta că era M nebunie, aproape că putea simţi cum plutea în sus pe scări.

În pivniţe, Sophia se simţea mereu ca în paradisul unui contrabandist. Toate acele spaţii mari şi răsunăiniire erau pline cu butoaie imense în care vinul îmbăii, mea. Îi plăcuse întotdeauna să petreacă timp acolo. 1 îi iar şi când era copil, unul dintre vinificatori o lăsa lă stea la o masă micuţă şi să guste un pahar mic de vin Într-unul dintre butoaie.

Învăţase de foarte tânără să diferenţieze un soi de calic un superioară de unul obişnuit, prin văz, miros şi gust.

Să înţeleagă diferenţele subtile care-l făceau pe unul mai bun decât altul. Nu-i mai plăcea vinul obişnuit, dar ce era rău în asta? Căuta, recunoştea şi pretindea calitate pentru că fusese învăţată să nu tolereze nimic altceva. 1

În acel moment, nu se gândea la vin, chiar dacă se scoseseră mai multe soiuri din cazanele de îmbătrânire şi se pregătiseră pahare pentru

degustare. În clipii aceea, se gândea la bărbaţi. Îi plăcea să creadă că-i studiase de-a lungul timpului. Recunoştea un soi inferior, unul care avea să lase probabil în urmă un gust amar şi unul care avea să-şi dovedească în timp calităţile. Credea că acela era şi motivul pentru care ea nu avusese niciodată o relaţie de durată sau serioasă cu un bărbat. Niciunul dintre cei pe care-i încercase nu avea aroma şi gustul potrivite ca s-o convingă că urma să fie mulţumită cu un singur soi.

Deşi era sigură de abilitatea ei de a face alegerea potrivită pentru ea şi de a se bucura de seriile de degustări fără consecinţe, nu avea la fel de multă încredere în abilităţile mamei ei în acel domeniu.

— Ea treia lor întâlnire în două săptămâni.

— Mmm. Ty apropie un pahar de vin roşu de foc, ca să-i verifice culoarea. La fel ca bunicul lui – şi ca La Signora –, şi el rămăsese loial metodelor vechi şi tradiţionale. Îi dădu două puncte pentru culoare şi claritate şi notă indicatorii superiori pe graficul său.

— Mama şi David.

Ca să-i atragă atenţia, Sophia îi trase uşor un

pumn în mână.

— Ce-i cu ei?

— Ies din nou în seara asta. A treia oară în două săptămâni.

— Şi de ce e asta treaba mea?

Sophia expiră zgomotos.

— E vulnerabilă. Nu pot să spun că nu-mi place de el, fiindcă îmi place. Deşi nu prea vreau. Chiar am şi înen rajat-o la început, când s-a arătat interesat de ea, dar am crezut că o să fie doar o mică aventură.

— Sophia, s-ar putea să te surprindă asta, dar lucrez ucum şi nu vreau să vorbesc despre treburile personale ule mamei tale.

Învârti uşor vinul, apoi băgă nasul în pahar şi inhală.

— Ra întru totul concentrat pe ceea ce făcea.

— Încă n-au făcut sex.

Tresări vizibil şi pierdu buchetul vinului.

— La naiba, Sophia!

— Nu mi-aş mai fi făcut griji dacă ar fi făcut sex până acum. Ar fi însemnat că era pur şi simplu vorba despre atracţie fizică. Cred că se transformă într-o

relaţie. Şi i.ir de multe ştim, de fapt, despre David? Altfel decât din punct de vedere profesional. E divorţat, şi nu ştim de ce. Ar putea fi un crai sau un oportunist. Dacă ne icindim un pic, a început să umble după mama chiar ilwpă ce tata…

Tyler mirosi din nou vinul şi notă cifrele.

— Mie mi se pare că spui că nu crezi că mama ta L-ar atrage prin felul ei de-a fi.

— Fii sigur că nu spun asta. Insultată, Sophia înhăţă un pahar de Merlot şi se uită la el prin lumină. E frumoasă, inteligentă, fermecătoare şi în orice alt mod şi-ar piiţea dori un bărbat să fie o femeie.

Îşi aminti că, în ciuda tuturor acestor calităţi, nu fusese şi cum îşi dorise tatăl ei. Simţindu-se dezgustată de ea însăşi, notă mostra ca fiind tulbure.

— Nu mi-aş mai face griji dacă ar vorbi cu mine despre ista. Dar nu-mi spune altceva decât că ea şi David se lui cură unul de compania altuia.

— O, pe bune?

— Hai, taci! Sophia mirosi vinul ei, îşi scrise părerea, după care îl gustă, lăsându-l să se odihnească pe gingii.

Îl atinse cu vârful limbii ca să vadă cât de dulce era, înainte de a-l plimba dintr-o parte în alta şi a-l lăsa să atingă toată limba, să aprecieze aciditatea şi conţinutul de tanin.

Îl roti în gură, permiţând gusturilor variate să se îml ine, apoi îl scuipă.

E încă tânăr.

Eyler gustă şi el vinul şi constată că era de acord cu ea.

— Îl mai lăsăm un pic să îmbătrânească. Multe Lucruri devin ce sunt menite să devină dacă le laşi în pace} o vreme.

— Ai dat-o oare în filosofie?

— Vrei o părere adevărată sau doar să fiu de acord cu tine?

— Cred că cer prea mult dacă mi le doresc pe amândouă.

— Aşa... Tyler luă următorul pahar şi-l ridică în lumi1 nă. Cu toate astea, se uita la Sophia. Recunoscu că era I greu să n-o facă. Să nu se uite, să nu se întrebe. Se aflau într-o pivniţă răcoroasă şi umedă, cu un foc care tros-I nea, înconjuraţi de mirosuri de lemn

şi pământ şi de 1 umbre care se înclinau şi dansau.

Unii oameni ar fi considerat asta o atmosferă roman-l tică. Se chinuia din răsputeri să nu fie unul dintre acei 1 oameni. La fel cum se chinuia să nu se gândească la 1 ea ca la o persoană. Mai exact, ca la o femeie. Îşi I aminti că pentru el era, cel mult, un partener. Şi încă 1 unul de care se putea lipsi.

Iar în acel moment partenera sa era îngrijorată. Poate 1 credea că îşi făcea griji inutil sau că-şi băga nasul unde 1 nu-i fierbea oala, dar ştia cu certitudine un lucru despre Sophia: că îşi iubea mama fără rezerve.

— Fosta soţie i-a părăsit pe el şi pe copii.

Privirea Sophiei se ridică de la vinul pe care-l ţinea şi 1 o întâlni pe a lui.

— I-a părăsit?

— Da, a decis că există o lume mare dincolo de ei şi 1 că merita s-o descopere. Nu putea s-o exploreze – sau! să se exploreze pe ea – dacă era legată de doi copii şi de 1 un soţ. Aşa că a plecat.

— De unde ştii asta?

— Maddy vorbeşte cu mine. Apoi se simţi vinovat

pentru că dezvăluise lucruri care îi fuseseră spuse. Copila nu spusese foarte multe despre viaţa ei de familie, dar îndeajuns cât Tyler să-şi poată forma o opinie clară. Nu pălăvrăgeşte despre asta, doar că mai lasă să-i scape una, alta din când în când. Din câte am înţeles eu, mama lor nu prea îi caută, aşa că David e cel care se ocupă de tot de când a plecat ea. Theo a dat de ceva necazuri, iar Cutter a acceptat funcţia asta de aici ca să-l scoată din oraş.

— Deci e un tată bun. Sophia ştia mult prea bine cum era să fii părăsit de un părinte. Dar asta nu înseamnă că e bun şi pentru mama.

— Asta trebuie să decidă ea, nu? Dacă tot cauţi defecte tuturor bărbaţilor pe care-i întâlneşti, normal că le găseşti.

— Nu asta fac.

— E exact ce faci.

— Nu trebuie să caut prea insistent, în cazul tău, afirmă ea cu voce dulceagă. Sunt mult prea evidente.

— Norocul nostru, atunci.

— Dar e mai bine decât ce faci tu. Tu nu te uiţi deloc.

— Mai uşor pentru tine să te laşi absorbit de vii decât de < i fiinţă umană.

— Vorbeşti despre viaţa mea sexuală? Probabil am sărit un pas.

— Tu n-ai nicio viaţă sexuală.

— Comparativ cu tine, da, n-am. Lăsă jos paharul ca să-şi facă notiţe. Pe de altă parte, cine ar avea? Treci prin bărbaţi ca un cuţit prin brânză. Iei o felie lungă şi lentă, pe care o ronţăi şi apoi o arunci. Te înşeli crezând că Pilar s-ar putea ridica la standardele tale.

— Înţeleg. Se simţi îngrozitor de rănită. Vorbise din nou despre ea ca şi când ar fi fost o femeie ieftină. Sau (a tatăl ei. Vrând să-l pedepsească pentru asta, se apropie mai mult de el. Dar încă n-am trecut şi prin tine, nu-i aşa, Ty? Nici măcar n-am făcu prima tăietură. Este din cauză că ţi-e teamă să încerci o femeie care priveşte sexul la fel ca bărbaţii?

— Nu vreau să încerc o femeie care se gândeşte la orice la fel ca un bărbat. Din punctul ăsta de vedere, am o gândire limitată.

— De ce nu-ţi lărgeşti orizonturile? îşi ridică uşor

– ispititor – capul. Te provoc, îl necăji ea.

Nu mă interesează.

La fel de provocatoare, îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său, strângându-se mai tare când el ridică mâinile să i le dea la o parte.

— Care din noi joacă la cacealma?

Avea ochii întunecaţi şi arzători. Mirosul ei se strecură în jurul lui şi îl pătrunse. Printr-o mişcare seducătoare, îşi atinse buzele de ale lui.

— De ce nu mă guşti? întreabă ea încet.

Era o greşeală, dar n-ar fi fost prima. O prinse de şolduri şi-şi plimbă mâinile pe lateralele corpului ei. Buchetul ei era desăvârşit, dar subtil. O tortură intenţionată şi eficientă pentru orice bărbat.

— Uite-te la mine, îi ceru el şi îi sărută gura pe care i-o oferise.

Luă ce şi cum dori. Îndelung, uşor, adânc. Lăsă gustul ei să-i alunece pe limbă, la fel ca un vin bun, apoi să se deplaseze leneş, dar neîndoielnic plăcut, prin toată fiinţa lui.

Buzele lui se frecară de ale ei. Cumva, întorsese totul cu susul în jos, şi ispititul devenise ispită.

Conştientă de asta, nu putu rezista. Exista mai mult decât îşi imaginase. Mai mult decât i se oferise sau de cât acceptase.

O privea intens. În timp ce se juca cu gura ei, înnebunind-o şi tulburându-i corpul, o privea cu răbdarea unei pisici. Chiar şi numai acest lucru stârnea în ea o emoţie electrizantă, nouă şi tulburătoare.

Îşi plimbă din nou mâinile pe laterale corpului ei. Palmele lui late abia dacă se atinseră de sânii ei. Apoi o îndepărtă.

— Mă enervezi, Sophia. Nu-mi place chestia asta.

Se întoarse să ia o înghiţitură din sticla de apă, folosită pentru curăţarea gurii între degustări.

— Un vinificator e şi un om de ştiinţă. Sophia inspiră, şi aerul i se păru brusc foarte dens. Ai auzit de reacţii chimice.

Tyler se întoarse şi-i întinse sticla.

— Da. Şi un vinificator bun nu se grăbeşte niciodată, pentru că unele reacţii chimice nu fac nimic altceva decât mizerie.

Acea mică înţepătură o dezamăgi la fel de mult

pe cât o ustură.

— Chiar nu poţi doar să spui că mă doreşti?

— Ba da, pot s-o spun. Te doresc atât de tare, că uneori mă doare orice răsuflare când eşti prea aproape de mine.

Sophia se gândi că aşa stăteau lucrurile şi acum, când gustul ei încă era proaspăt în gura lui.

— Dar, când o să mă culc cu tine, o să te uiţi la mine la fel cum te-ai uitat adineauri. Nu o să fie doar încă o partidă de sex, cu încă un bărbat. O să fiu eu, şi ştii prea bine asta.

Sophia simţi fiori pe piele. Fu nevoită să se oprească îşi frece braţele cu mâinile ca să alunge acea senzaţie.

— De ce o faci să sune ca o ameninţare?

— Pentru că asta şi este.

Se îndepărtă de lângă ea, luă următorul pahar de vin şi se întoarse la muncă.

Capitolul 13

Claremont studie dosarul Avano. Petrecea o mare parte din timpul său liber analizând informaţiile, probele, scena crimei şi rapoartele medicului legist.

Aproape ştia pe dinafară declaraţiile şi interogatoriile.

După aproape opt săptămâni, majoritatea oamenilor considerau că ancheta ajunsese într-un punct mort. Nu existau suspecţi viabili, piste palpabile sau răspunsuri clare.

Şi asta îi stătea ca un ghimpe în coaste. Nu credea în i rime perfecte, ci în şanse ratate. Oare el ce ratase?

— Alex.

Maguire se opri pe la biroul lui şi se aşează pe colţ.

— era îşi pusese haina ca să se apere de vitregiile aduse de luna februarie în San Francisco. Copilul ei cel mai mic avea de predat a doua zi un referat la istorie, pe soţul ei

Îl chinuia o răceală şi în seara aceea urmau să mănânce Li cină resturi de friptură.

Acasă la ea nu avea să fie nimeni vesel sau fericit, dar trebuia să fie acolo.

— Du-te acasă, îi zise ea.

— Tot timpul rămâne o treabă neterminată, se plânse el.

— Da, dar nu reuşeşti să găseşti întotdeauna piesele lipsă. Cazul Avano rămâne deschis, şi se pare că o să fie aşa o vreme dacă nu avem noroc şi ne pică ceva în braţe.

— Nu-mi place să stau după noroc.

— Da, ei bine, eu pentru el trăiesc.

— Foloseşte apartamentul fiicei lui pentru o întâlnire, începu Claremont, ignorând oftatul îndelung al partenerei lui. Nu-l vede nimeni intrând, nimeni nu aude în puşcăturile şi nimeni nu mai vede pe nimeni altcineva intrând sau ieşind.

— Pentru că s-a întâmplat pe la trei dimineaţa. Vecinii dormeau şi, fiind obişnuiţi cu zgomotele oraşului, nu aude nimeni un pistol de calibru douăzeci şi cinci descărcându-se.

— Pistol mic. Pistol de femeie.

— Pardon? zise ea, bătând uşor cu palma arma ei de nouă milimetri.

— Pistol de femeie civilă, se corectă el, aproape zâmbind. Vin şi brânză. O întâlnire în miez de noapte într-un apartament gol. Se pare că se furişa de nevastă-sa. Victima e un bărbat căruia îi plăcea să-şi

înşele soţia. Pare să fi fost mâna unei femei. Şi poate că asta e şmecheria. Poate că totul a fost aranjat să pară ca şi când ar fi fost o femeie.

— I-am verificat deja şi pe bărbaţi.

— Poate ar trebui să ne mai uităm o dată. Fosta doamnă Avano, spre deosebire de văduva Avano, a fost văzuta socializând cu un anume David Cutter.

— Mie asta îmi spune doar că i s-au îmbunătăţit gusturile la bărbaţi.

— A rămas căsătorită cu un nemernic afemeiat aproape treizeci de ani. De ce?

— Uite cum stă treaba, soţul meu nu mă înşală şi-l iubesc la nebunie. Dar uneori mă întreb de ce mai suni căsătorită legal cu el. E catolică, termină Maguire şi oft. i un, ştiind că nu avea să ajungă acasă prea curând. Femeie catolică credincioasă de origine italiană. Nu avea cum.vi vină uşor să divorţeze.

— Dar i-a acordat divorţul când l-a cerut.

— Nu i-a stat în cale. Sunt lucruri diferite.

— Da, şi, fiind o femeie catolică divorţată, nu se putea recăsători, nu? Sau să se vâre în pat cu alt bărbat, cu.1 probarea Bisericii.

— Aşa că-l omoară ca să-şi elibereze calea? E cam exagerat, Alex. Pe scala de păcate catolică, crima e mai gravă decât divorţul.

— Sau poate a făcut-o altcineva pentru ea. Cutter este dus în companie, peste Avano. Asta sigur a provocat tensiuni. Lui Cutter îi place de nevasta înstrăinată şi de urând divorţată a lui Avano.

— L-am verificat deja pe Cutter, pe toate părţile. E cui.it ca lacrima.

— Poate. Sau poate până acum nu a avut un motiv întemeiat să-şi murdărească mâinile. Bun, deci am aflaţi Avano avea probleme financiare. Dacă nu cumva văduva e o actriţă demnă de premiul Oscar, aş zice că treaba asta a fost o surpriză foarte neplăcută pentru ea. Aşadar, urmărind ipoteza că Avano îşi ţinea pentru el problemele financiare şi că era genul care trăia pe picior mare, la cine s-ar fi dus pentru ajutor? Cu siguranţă nu I vreunul dintre prietenii săi din înalta societate, continuă Claremont. Că apoi nu putea să-şi mai arate faţa la următorul bal de caritate. Se duce la Giambelli, de nea tot fost salvat periodic, ani la rând. Poate la fosta lui soţie.

— Şi, urmând firul poveştii tale, dacă ea a fost de acord să-l ajute, Cutter s-a înfuriat din cauza asta. Şi, Iacă n-a fost de acord şi Avano a făcut urât, atunci Cutier s-a înfuriat din cauza astălaltă. Dar e cale lungă de la îi le înfuria până la a împuşca de trei ori pe cineva. Cu”. de acestea, femeia luă în calcul noua ipoteză. În acel moment, era ceva de rumegat, mai ales că până atunci mi avuseseră mare lucru. Cred că mâine stăm de vorbă îi I Avid Cutter.

David îşi împărţea orele de lucru dintr-o zi între biro urile din San Francisco, biroul său de acasă, vii şi cramă. Avea doi adolescenţi de crescut şi o slujbă foarte solicitantă, fapt care îi prelungea de multe ori programul de muncă la paisprezece ore pe zi.

Nu mai fusese nicicând atât de fericit.

La La Coeur îşi petrecea majoritatea timpului la birou. Şi mai călătorea din când în când, ca să stea de partea cealaltă a biroului altcuiva. Muncise într-un domeniu care-l interesa şi care-i adusese respect şi un salariu bun.

Şi se plictisise până la exasperare.

La Giambelli-MacMillan nu numai că i se

permitea să folosească o abordare practică, dar i se şi cerea asta, ceea ce transforma fiecare zi într-o mică aventură. În acel moment, îşi afunda degetele în diverse aspecte ale afacerii cu vin, care până atunci fuseseră studiate doar în teorie sau pe hârtie.

Distribuţie, îmbuteliere, transport, marketing. Şi mai presus de toate se aflau chiar strugurii. Din vie pe masă.

Şi ce mai viţe-de-vie! Le putea vedea întinzându-se şi desfăşurându-se, învăluite în pâcla văii. Lineare şi himerice, amestecând lumini şi umbre. Magia acelor locuri se simţea cel mai puternic la răsăritul zorilor, când chiciura strălucea pe podgorii, şi la miezul nopţii, când luna le presăra cu lumina ei rece.

Când se plimba printre rânduri şi inhala misterul aerului umed, înconjurat de braţele înmănuncheate ale viţelor-de-vie, se simţea ca şi când ar fi trăit într-un tablou. Unul pe care putea şi voia să-şi lase amprenta propriilor tuşe.

Exista o poezie aparte a romantismului acelor locuri, de care până atunci uitase, blocat în spatele clădirilor de oţel şi sticlă din New York. Încă mai

întâmpina greutăţi în viaţa familială. Theo se răzvrătea şi încălca regulile impuse de el, cam în fiecare zi. Începuse să i se pară că băiatul era pedepsit cam jumătate din viaţa lui, Adesea se gândea că aşchia nu sărea departe de trunchi. Dar asta nu prea îl alina când erau în toiul certurilor începuse să se întrebe de ce propriul său tată, pus fa ţi

MI ţaţă cu un copil aşa posac, încăpăţânat şi certăreţ, nu-l închisese pur şi simplu în pod până împlinea douăzeci şi unu de ani.

Nici cu Maddy nu era mai uşor. Părea să fi renunţa la ideea de a-şi pune cercel în nas. În acel moment, încerca să-l convingă s-o lase să-şi facă şuviţe. Îl uimea în permanenţă faptul că o fată aşa inteligentă ca ea voia mereu să-şi facă modificări ciudate la corp. Nu avea nici ca mai mică idee cum să înţeleagă modul de a gândi al miei fete de paisprezece ani. În plus, nici nu era absolut sigur că voia s-o facă.

Dar începuseră să se acomodeze la noua situaţie. Îşi făceau prieteni noi. Îşi găseau un nou ritm.

— Se părea puţin ciudat că niciunul din copiii săi nu comentase cu privire la relaţia pe care o avea cu

Pilar. În mod obişnuit, râdeau de el fără milă pe seama iernilor cu femei. Se gândea că poate presupuseseră că erau întâlniri de afaceri. Şi era chiar mai bine să-i lase creadă asta.

Se surprinse visând cu ochii deschişi. Se întâmpla ista adesea când îi zbura gândul la Pilar. Clătină din cap şi-şi schimbă poziţia în scaun. Nu era un moment potrivit pentru aşa ceva. Peste douăzeci de minute avea o întâlnire cu şefii de departamente şi trebuia să-şi rev i. – n iască notiţele. Timpul era foarte scurt, aşa că fu nemulţumit când poliţia îl întrerupse.

— Domnilor detectivi. Cu ce vă pot ajuta?

— Cu câteva minute din timpul dumneavoastră, îi spuse Claremont, în timp ce Maguire măsura biroul din ochi, ca să-şi facă o idee de ansamblu.

— Câteva minute e exact tot ce vă pot oferi. Luaţi loc.

Maguire observă că fotoliile erau mari şi confortabili, Din piele. Din biroul generos de pe colţ, ferestrele mari ofereau o privelişte minunată asupra oraşului San francisco. Un sediu de seamă pentru cineva care nu fu ea altceva decât să stea la birou. De

asemenea, arăta extrem de masculin, fiind amenajat în nuanţe de crem a vişiniu, cu un birou mare şi lustruit de mahon.

Se întrebă dacă biroul fusese ales să se potrivească anului sau invers.

— Presupun că are legătură cu Anthony Avano, înec pu David. Aţi făcut vreun progres în anchetă?

— Cazul este încă deschis, domnule Cutter. Cum aţi descrie relaţia dumneavoastră cu domnul Avano?

— Nu am avut niciuna, detectiv Claremont, răspunse David scurt şi la obiect.

— Amândoi eraţi directori în cadrul aceleiaşi companii şi amândoi lucraţi cu precădere în clădirea asta.

— Pentru foarte scurt timp. Eram la Giambelli de mai puţin de două săptămâni când a fost ucis.

— Aveaţi timp să vă formaţi o părere despre el în două săptămâni, adăugă Maguire. Aţi avut întâlniri, discutaţi chestiuni de afaceri.

— Aşa aţi crede, nu-i aşa? Dar nu, încă nu avuseserăm nicio întâlnire cu el şi am purtat o singură discuţie, la petrecerea din seara de dinainte să fie

ucis. A fost prima dată când l-am văzut faţă în faţă, şi n-am avut prea mult timp să discutăm afaceri.

Claremont observă că bărbatul nu menţionă nimic despre părerea pe care şi-o făcuse despre el. Dar aveau să ajungă şi la asta.

— De ce nu l-aţi cunoscut până atunci?

— Probleme cu programul.

Tonul vocii lui era amabil.

— Ale dumneavoastră sau ale lui?

David se lăsă pe spate. Nu prea îi plăcea direcţia spre care se îndreptau întrebările sau ce insinuau.

— Aparent, ale lui. Am încercat de mai multe ori să-l contactez, dar fără succes. În perioada dintre sosirea mea şi moartea lui, Avano nu a venit la birou, cel puţin nu atunci când eram eu aici, şi nici nu mi-a răspuns la telefoane.

— Probabil v-a enervat treaba asta.

— Da. David încuviinţă din cap spre Maguire. Şi m-am ocupat de asta în timpul scurtei noastre întâlniri de la cramă. I-am spus foarte clar că mă aşteptam să-şi facă timp să ne întâlnim în timpul programului de serviciu în mod evident, asta nu s-a întâmplat.

— V-aţi întâlnit în afara programului de serviciu?

— Nu. Nu-l cunoşteam, domnilor detectivi. Nu aveam niciun motiv să-mi placă sau să nu-mi placă de el – sau

— Mă gândesc la el în mod special.

David îşi păstră vocea lineară şi uşor nepăsătoare, i i atunci când voia să încheie o întâlnire de afaceri plictisitoare.

— Înţeleg că trebuie să studiaţi fiecare pistă în închei. l, dar aş zice că aţi ajuns la fundul sacului dacă mă i consideraţi pe mine suspect de crimă.

— Vă întâlniţi cu fosta lui soţie.

David simţi un gol în stomac, dar chipul îi rămase Impasibil, şi se aplecă în faţă încet.

Exact. Fosta lui soţie, care îi era deja fostă când a îi ist ucis şi tot fostă când am început să ies cu ea, în public. Nu cred că am încălcat vreo normă legală ui morală.

— Conform informaţiilor noastre, fosta doamnă Avano nu avea obiceiul să aibă astfel de întâlniri, în public, i u bărbaţi – până recent.

— Asta, îi zise David lui Maguire, poate pentru că

nu a întâlnit niciun bărbat cu care să vrea să aibă asemenea întâlniri, până de curând. Găsesc că e flatant, dar nicidecum motiv pentru crimă.

— Dar să fii părăsită pentru o femeie mai tânără poate li, zise Maguire încet şi privi cum ochii reci ai lui David leveniră arzători de furie. Trase concluzia că între cei iloi era ceva mai mult decât o întâlnite de socializare. Tipul era cu adevărat îndrăgostit.

Care e, până la urmă? ceru să ştie David. Pilar l-a omorât pentru că el voia să fie cu o femeie mai tânără III dă dovadă de insensibilitate pentru că e interesată de alt bărbat aşa curând după ce fostul ei soţ a fost ucis? în faceţi să acoperiţi ambele variante?

Maguire observă că David se putea controla, chiar il. că era furios. Că era genul acela de om care putea orbi liniştit din vin în timp ce trăgea trei gloanţe într-un om.

Nu acuzăm pe nimeni, continuă ea. Vrem doar să în formăm o imagine cât mai clară.

— Daţi-mi voie să vă ajut atunci. Timp de douăzeci de ani, Avano a trăit o viaţă separată, aşa cum a vrut, Pilar Giambelli şi-a trăit şi ea viaţa, doar

că în mod admirabil. Orice treburi ar fi avut Avano în noaptea aceea, erau ale lui şi nu aveau nimic de-a face cu ea. Iar faptul că eu şi domnişoara Giambelli ne întâlnim este doar treaba noastră.

— Presupuneţi că Avano avea treburi în seara aceea, De ce?

— Nu presupun nimic. David se ridică şi înclină ca* pul spre Claremont. Vă las pe voi să faceţi asta. Am o şedinţă.

Claremont rămase pe loc.

— Ştiaţi că domnul Avano avea probleme financiare?

— Finanţele lui Avano nu erau problema sau grija mea.

— Ar fi fost dacă aveau legătură cu Giambelli. Nu aţi fost curios de ce vă evita domnul Avano?

— Am fost adus din afara companiei. Era de aşteptat să apară resentimente.

— Vă dispreţuia.

— E posibil. N-am apucat să discutăm despre asta.

— Cine se eschivează acum? Claremont se ridică

şi el, Deţineţi o armă de foc, domnule Cutter?

— Nu, nu deţin. Am doi copii adolescenţi. În casa mea nu există şi n-au existat vreodată arme de niciun fel. În noaptea când a fost ucis Avano, eram acasă cu copiii mei.

— Asta se poate verifica.

David strânse pumnii.

— Ar fi ştiut dacă aş fi plecat din casă. Se gândi că nu avea să permită ca poliţia să-i interogheze copiii. Nu pentru o scursură a umanităţii cum fusese Avano. Doar atât vom discuta până mă consult cu un avocat.

— Este dreptul dumneavoastră. Maguire se ridică şi îşi jucă asul din mânecă. Vă mulţumim pentru timpul acordat, domnule Cutter. Vom mai discuta cu domnişoara Giambelli despre finanţele fostului ei soţ.

— Cred că văduva lui ar trebui să ştie mai multe.

— Pilar Giambelli a fost căsătorită cu el mai mult timp, continuă Maguire, şi, în plus, face parte din compania pentru care lucra.

David îşi vârî mâinile în buzunare.

— Ştie mai puţin despre afacere decât oricare

dintre voi doi. Cu gândul la ea, David făcu alegerea. În ultimii tivi ani, Avano a delapidat în mod sistematic fonduri de la Giambelli. Conturi de cheltuieli crescute, cifre de vânzări umflate, bonuri de călătorie pentru excursii neliuute sau făcute în interes personal. Niciodată n-a luat mult o dată, şi a furat din mai multe buzunare, ca să poată trece neobservat. Datorită poziţiei lui, profesionale şi personale, nimeni nu avea de ce şi nici nu s-a îndoit de cifrele lui.

Claremont încuviinţă din cap.

— Doar dumneavoastră.

Da. Am descoperit câte ceva din treaba asta în ziua petrecerii, iar apoi, reverificând, am început să descopăr un tipar. Mi-a devenit foarte clar că, de ceva timp, fura din conturile pe care le avea pe numele lui, din cele care «I UI pe numele lui Pilar şi pe numele fiicei lui. Nu s-a obosit să le falsifice semnătura pe tichete, ci pur şi simplu le-a semnat. Se ajunge la un total de peste şase sute de mii în ultimii trei ani.

Şi când l-aţi confruntat în legătură cu asta… îl îndemnă Maguire.

Nu l-am confruntat. Intenţionam să o fac şi cred

că i un explicat foarte clar intenţia în timpul conversaţiei de la petrecere. Mi-a lăsat impresia că a înţeles că ştiam i ev a. Era o problemă de afaceri, domnule detectiv, şi u fi rezolvat ca atare. În ziua următoare i-am anunţat pe Pereza Giambelli şi pe Eli MacMillan de descoperirea mea. Concluzia a fost să mă ocup eu de asta şi să fac „i ce trebuie făcut pentru ca Avano să dea banii înapoi.

1 una să demisioneze de la companie. Dacă refuza orican dintre prevederile menţionate, atunci familia Giambelli urma să ia măsuri legale.

De ce ne-aţi ascuns această informaţie?

A fost dorinţa senioarei doamne Giambelli, ca neuta ei să nu fie umilită din cauza comportamentului tatălui ei. Mi s-a cerut să nu spun nimic dacă nu sunt întrebat direct de poliţie. În acest moment, eu, La Signora şi Eli MacMillan suntem singurele persoane care ştim. Avano e mort, aşa că părea inutil să dăm amploare acestui scandal, arătând că Avano nu a fost doar crai, ci şi hoţ.

— Domnule Cutter, zise Claremont. Nimic nu e inutil când e vorba despre o crimă.

David abia închisese uşa în urma poliţiştilor şi inspira se profund ca să calmeze, când uşa se deschise din nou. Sophia nu ciocăni, nici măcar nu se gândi s-o facă.

— Ce voiau?

Trebuia să se adapteze repede la noua situaţie, aşa cil îşi ascunse îngrijorarea şi mânia.

— Am întârziat amândoi la întâlnire. Îşi luă notiţele şi le băgă în servietă, împreună cu rapoartele, graficele şi alte notiţe.

— David. Sophia rămase cu spatele în uşă. Puteam să mă duc după poliţişti şi să încerc să obţin răspunsurile pe care încă nu le am de la ei. Speram să fii mai cooperant.

— Aveau întrebări, Sophia. Cred că se numesc verificări.

— De ce tu şi nu eu sau alţi oameni din clădirea asta? Abia dacă îl cunoşteai pe tata, n-ai lucrat niciodată cu el şi, din câte ştiu eu, nici n-aţi petrecut timp împreună. Ce le puteai spune nou poliţiştilor despre el sau despre crimă?

— Aproape nimic. Îmi pare rău, Sophia, dar

trebuie s-o lăsăm aşa, cel puţin deocamdată. Suntem aşteptaţi.

— David. Acordă-mi puţin credit. Au venit direct în biroul tău şi au stat aici îndeajuns cât să fie ceva. Se duce repede vorba, încheie ea. Am dreptul să ştiu.

Preţ de câteva clipe, el nu zise nimic, ci doar îi cercetă chipul. Hotărî că, într-adevăr, avea dreptul să ştie. Şi ol nu avea niciun drept să o priveze de acest lucru.

Ridică receptorul.

— Eu şi domnişoara Giambelli o să întârziem câteva minute la şedinţă, îi zise asistentului său. Îi făcu semn cu capul spre un scaun, în timp ce închise telefonul. Stai jos.

— Prefer să rămân în picioare. Poate ai observat că nu Mint aşa delicată.

— Am observat că te descurci singură. Poliţia avea câteva întrebări, venite, cel puţin parţial, din faptul că mă văd cu mama ta.

— Înţeleg. Au vreo ipoteză cum că tu şi mama sunteţi implicaţi în vreo aventură secretă de lungă durată? Bănuielile astea puteau fi risipite destul de

uşor de faptul i a până acum câteva luni locuiaţi în ţări diferite. Adăugând faptul că tata trăia de mai mulţi ani cu altă femeie, fără să se ascundă, câteva întâlniri nu ar fi însemnat mare lucru.

— Sunt sigur că se ocupă de toate pistele.

— Te suspectează pe tine sau pe mama?

— Aş zice că suspectează pe toată lumea. Face parte din descrierea slujbei lor. Tu ai avut grijă să nu spui, cel puţin mie, ce părere ai despre relaţia mea cu mama ta.

— Încă nu m-am hotărât foarte clar ce părere am. Când o să mă hotărăsc, îţi spun.

— Mi se pare corect, zise el. Dar eu ştiu ce părere am a am să-ţi spun. Ţin foarte mult la Pilar. Nu vreau să-i I'invoc probleme sau supărări. Mi-ar părea rău să ştiu că (i am provocat ţie, în primul rând pentru că ea te iubeşte şi n al doilea rând pentru că îmi place de tine. Dar tocmai am fost pus în situaţia de a alege între a vă produce vouă supărări sau a permite că ai mei copii să fie interogaţi şi a lăsa ancheta să se îndrepte spre un punct mort.

Sophia îşi dori să se fi aşezat. Ceva îi spunea că

ar fi fost mai bine aşa. Totuşi, mândria o făcu să rămână în picioare.

— Ce ai spus poliţiei care m-ar putea supăra?

Adevărul, la fel ca pastilele, trebuia administrat într-o doză rapidă, era de părere David.

— Tatăl tău delapida fonduri de la companie de câţiva ani. Sumele erau răspândite şi relativ moderate, motiv ivntru care au rămas neobservate atâta timp.

Sophia se albi la faţă, dar nu tresări. Nu tresări nici măcar când simţi în inimă lovitura pumnului trădării.

— Şi nu e nicio greşeală? începu ea, apoi îndepărtă gândul, înainte ca el să poată răspunde. Nu, sigur că nu e. N-ai face nicio greşeală. Afirmaţia conţinea în ea o mică amărăciune, pe care nu o putuse împiedica. De când ştii?

— Mi-am confirmat bănuielile chiar în ziua petrecerii. Intenţionam să mă întâlnesc cu tatăl tău peste câteva zile ca să discutăm…

— Ca să-i concediezi, corectă ea.

— Să-i cer să-şi dea demisia. După instrucţiunile

bunicilor tăi. A doua zi după petrecere, le-am spus despre deturnarea de fonduri. I s-ar fi dat şansa să restituie suma şi să-şi dea demisia. Au procedat aşa de dragul tău – şi al mamei tale, şi al companiei. Dar mai mult de dragul tău. Îmi pare rău.

Sophia încuviinţă din cap, apoi se întoarse frecându-şi braţele.

— Da, desigur. Apreciez că ai fost sincer cu mine.

— Sophia…

— Te rog, nu spune nimic. Se apropie de el când David făcu un pas în faţă. Să nu-ţi mai ceri scuze. Nu o să clachez. Ştiam deja că era un hoţ. Am văzut una dintre broşele mamei mele, o bijuterie de familie, la reverul lui René. Trebuia să-mi revină mie, deci ştiu sigur că nu i-a dat-o mama. Când am văzut-o purtând-o la costumaţia ei neagră de văduvă, am ştiut că a furat-o. Nu că el ar fi considerat că făcuse asta. La fel cum nu ar fi considerat furt nici banii deturnaţi de la companie. S-o fi gândit că mama are aşa multe bijuterii, încât nu ar fi deranjat-o. Probabil la fel şi-a spus şi că firma îşi putea permite să-i sigure nişte fonduri, cu împrumut, Da, era un adevărat campion la

a-şi justifica de fiecare dată comportamentul jalnic.

— Dacă vrei să te duci acasă, în loc să participi să se dinţa, pot să te scuz eu.

— N-am nicio intenţie să ratez şedinţa. Se întoarse Nu e ciudat? Am ştiut ce i-a făcut mamei în toţi anii ăştia – am văzut cu ochii mei. Dar totuşi am reuşit să-l iert sau să-mi spun că pur şi simplu aşa era el şi să f; n totul oarecum mai uşor de acceptat, chiar dacă nu eram de acord. Să furi bani şi bijuterii e mai puţin grav decât să furi demnitatea şi respectul cuiva, cum a făcut în carul mamei. Dar de asta a fost nevoie ca eu să pot accepta pe deplin că era un om de nimic. De asta a fost nevoie ca să încetez să-i mai plâng de milă. Oare de ce? Ei bine, ne vedem la şedinţă.

— Ia-ţi câteva minute.

— Nu. Deja a primit mai mult decât merita din timpul meu.

„Da”, gândi el când Sophia ieşi din birou. „Seamănă foarte mult cu bunica ei”.

De vreme ce era rândul Sophiei să conducă, Tyler stăiu tăcut şi liniştit pe drumul de întoarcere. Se gândi că asta nu se putea numi totuşi linişte, la cum

bubuia radioul. Îl dăduse de două ori mai încet, dar ea îl dăduse iar tare. Şedinţele îi provocau dureri de cap, la fel ca muzica aia, care urla din boxe. Decise totuşi să lase lucrurile aşa. i el puţin astfel evita orice pretext de conversaţie.

Sophia nu părea să aibă chef de discuţii. Nu ar fi putut spune de ce anume părea să aibă chef, dar era al naibii de sigur nu avea dispoziţia să vorbească. Condu. ca prea repede, dar se obişnuise cu asta. Şi, deşi în sul Ierul ei părea să se fi stârnit o furtună, nu era neatentă lud aluneca pe pantele drumului.

Cu toate astea, Ty aproape suspină când zări acoperişurile casei. Mai avea puţin şi ajungea acolo întreg, după care se putea descotorosi de hainele alea de oraş pe care le purta şi se putea cufunda în linişte şi-n singurătate.

Se gândi că chiar şi aşa, cu gura închisă ferm, femeia c. ta tot îl obosea. După ce opri la capătul aleii, Sophia opri motorul şi coborî din maşină înaintea lui.

— Ce faci?

Intru, strigă ea peste umăr, adăugând afirmaţiei o plivire sclipitoare.

— De ce?

Pentru că nu am chef să mă duc acasă.

Tyler zornăi cheile în mână, apoi zise:

A fost o zi lungă.

Nu-i aşa?

— Am treburi de făcut.

— E la fix. Chiar caut lucruri de făcut. Fii un bun tovarăş, MacMillan, cumpără-mi ceva de băut.

Resemnat, Ty înfipse cheia în broască.

— Cumpără-ţi singură de băut. Ştii unde e totul.

— Amabil până-n ultima clipă. Asta îmi place la tine.

Intră în camera mare şi se duse direct la raftul cu vinuri. Cu tine, Ty, nu există prefăcătorii sau jocuri. Eşti aşa cum eşti. Morocănos, mojic, previzibil.

Alese o sticlă la nimereală. În acel moment, nu o interesau soiul sau vechimea. Desfăcu dopul, uitându-se prin încăpere. Piatră şi lemn – materiale dure, lucrate curat şi profesionist într-un cadru demn, pentru un mobilier mare, obişnuit şi în culori simple.

Observă că nu existau flori, muchii mai puţin tăioase sau luciu.

— Uite locul acesta, de exemplu. Fără fasoane sau zor-zoane. Spune că aici locuieşte un bărbat adevărat, care n-are timp să-şi bată capul cu aparenţe. Nu-ţi pasă câtuşi de puţin de aparenţe, nu-i aşa, Ty?

— Nu prea.

— E al naibii de curajos din partea ta. Eşti un tip hi» tărât. Turnă vin în două pahare. Să ştii că unii oameni trăiesc şi mor pentru aparenţe. Pentru ei, asta contează cel mai mult. Eu sunt undeva pe la mijloc. Nu poţi să ai încredere în cineva pentru care aparenţele înseamnă totul, iar în cei care nu dau pe ele nici cât negrul sub unghie ajungi să ai prea mare încredere.

— Dacă tot ai de gând să-mi bei vinul şi să-mi invadezi spaţiul, ai putea să-mi spui şi ce te-a adus în starea asta, ca să terminăm odată.

— O, eu am multe stări. Dădu pe gât paharul de vin, prea repede pentru a se putea bucura de el, apoi îşi mal tună unul. Sunt o femeie cu multe feţe, Tyler. Încă n-ai văzut nici jumătate. Se duse uşor către el. Mergea cu un fel de fudulie a unui pistolar sexual. Ai vrea să von mai mult?

— Nu.

— Ei, haide, nu mă dezamăgi minţind. Fără jocuri sau prefăcătorii, ai uitat? îşi plimbă un deget pe tricoul Im

Vrei al naibii de mult să-ţi pui mâinile pe mine, şi, întâmplător, şi eu aş avea să fiu atinsă

— Vrei să te îmbeţi şi să ţi-o tragi? îmi pare rău, dar nu se pupă cu planurile mele pe seara asta.

Îi smulse paharul din mână.

— Ce s-a întâmplat? Vrei să te scot la cină mai întâi?

Lăsă jos paharul.

— Mă respect mai mult de-atât. Şi, surprinzător, te respect mai mult şi pe tine.

— Bine. O să găsesc pe cineva care nu-i aşa pretenţios, făcu trei paşi mari spre uşă, dar el o prinse de braţ.

—) a-mi drumul! Ai avut ocazia, dar n-ai profitat de ea.

— Te duc acasă.

— Nu merg acasă.

— Mergi unde te duc eu.

— Am zis să-mi dai drumul!

Se răsuci. Era gata să zgârie, să bată şi să plesneasi a şi deja simţea nevoia aceea încolţind în ea. Fu mai surprinsă decât el când se prinse tare de braţul lui şi se prăbuşi plângând.

— Rahat! În regulă. Făcu singurul lucru care-i veni în minte. O luă în braţe, se duse la un fotoliu şi se aşeză cu ea în poală. Descarcă-te, şi o să ne simţim amândoi Muţi bine.

În timp ce Sophia plângea, se auzi telefonul, de unde\ îi de sub perna canapelei, unde îl pierduse ultima dată. i Vasul începu să bată chiar atunci.

Nu-i era ruşine de lacrimi. La urma urmei, erau şi ele formă de pasiune. Dar prefera alte modalităţi de a se descărca. După ce rămase fără lacrimi, nu se clinti din loc, ci se ghemui la el în braţe, simţindu-se mai alinată decât şi-ar fi imaginat că putea fi.

Ty nu o atinse şi nici nu o mângâie, nu se legănă şi un murmură niciunul din cuvintele alea prosteşti pe care le spuneau oamenii ca să liniştească pe cineva şi să potolească lacrimile. Pur şi simplu o lăsa să se ţină de el o să scoată totul din ea.

Şi tocmai de aceea se simţi mult mai recunoscătoare decât şi-ar fi imaginat.

— Îmi pare rău.

— Da, şi mie.

Răspunsul lui o făcu să se relaxeze. Inspiră adânc, absorbindu-i mirosul şi reţinându-l în piept câteva clipe, în timp ce se ţinea de el. Apoi expiră.

— Dacă ai fi acceptat partida de sex sălbatic, n-aş fi mai bocit pe tine.

— Ee… dacă aş fi ştiut atunci ce variante am…

Sophia începu să râdă şi-şi lăsă o clipă capul să se odihnească pe umărul lui, înainte de a se ridica din braţele sale.

— Probabil ne e mai bine aşa. Tata a furat de la companie. Înainte ca Tyler să decidă cum să-i răspundă, ea făcu un pas spre el. Ştiai.

— Nu.

— Dar nu te miră.

El se ridică, sperând sincer că nu avea să fie începutul unei noi bătălii.

— Nu, nu mă miră.

— Înţeleg. Îşi mută privirea de la el şi se uită

îndelung în şemineul unde rămăsese cenuşa focului de cu o seară în urmă. Exact aşa se simţea şi ea – rece şi pustiită. Bine, atunci. Îşi îndreptă spatele şi-şi şterse ultimele lacrimi. Eu îmi plătesc datoriile, aşa că o să îţi pregătesc cina.

Tyler dădu să protesteze, dar apoi îşi cântări opţiunile. Singurătate sau o cină caldă. Îşi aminti că Sophia chiar ştia să gătească.

— Ştii unde e bucătăria.

— Da, ştiu. Se apropie de el, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz. Acesta e un avans, zise ea şi-şi scoase haina, apoi ieşi din cameră.

Capitolul 14

— Nu m-ai sunat înapoi.

Margaret îl găsi pe Tyler la crama MacMillan. De când se întorsese de la Veneţia, avusese deja câteva întâlniri satisfăcătoare şi încununate de succes. Cariera ei avansa în ritm susţinut şi era sigură că arăta foarte l’ine, după ce petrecuse două ore de cumpărături atente, înainte să se întoarcă în California. Începuse să capete acea strălucire pe care fusese dintotdeauna convinsă că l-o dădeau unei femei

călătoriile internaţionale.

Mai avea un singur obiectiv de atins cât era în Amerii a. Să pună mâna pe Tyler MacMillan.

— Îmi pare rău. Am avut mult de muncă.

Februarie era o lună lentă în vinificaţie, dar asta nu însemna că nu erau multe de făcut. Sophia programase în acea seară o petrecere de degustat de vinuri pe tere-nul lui. Cu toate că nu era foarte mulţumit de asta, îi înţelegea importanţa. Şi ştia şi cât de important era să le asigure că fiecare lucru era la locul lui.

— Îmi imaginez. M-am uitat peste planurile pentru i ampania de promovare a centenarului. Te-ai descurcat minunat.

— Nu eu, Sophia.

Margaret merse alături de el când intră în camera de degustări.

— Nu-ţi acorzi suficient credit, Ty. Când vii să vezi operaţiunea din Italia? Cred că vei fi impresionat şi mulţumit.

— Se face multă zarvă pe tema asta. Nu am timp «cum.

— Când o să ai, o să-ţi arăt împrejurimile. O să te duc vi mănânci paste la o trattoria minunată pe care am des11 >perit-o. Acum servesc acolo vinul nostru şi negociez i u câteva dintre hotelurile de top să ne promoveze sorii montele la vară.

— Se pare că şi tu ai fost ocupată.

Ador treaba asta. Încă mai întâmpin ceva rezistenţăle la clienţii de care se ocupa Tony Avano, care erau

1 işnuiţi cu felul lui de-a face afaceri. Dar îi dau pe brazii. Poliţia a mai aflat ceva despre ce i s-a-ntâmplat?

Din câte am auzit eu, nu. Tyler se întrebă când aveau i apară scăpări şi despre faptul că delapidase fonduri.

— E îngrozitor. Era un tip foarte plăcut de clienţi. Şi cei din Italia îl adorau. Nu sunt la fel de dispuşi să stea să bea Grappa1 şi să fumeze trabucuri cu mine.

Tyler se opri şi-i zâmbi.

— Ce mai imagine!

— Ştiu cum să joc cu băieţii. Trebuie să mă întorc la sfârşitul săptămânii şi, pe drum, mai am câteva

opriri de 1 făcut pe aici prin State. Speram să ne întâlnim. Gătesc I cina într-o seară.

Ce aveau femeile de se ofereau să-i gătească? Oare pă1 rea flămând?

— E... Se depărtă de ea când o văzu pe Maddy venind, 1 Copila aceea îl înveselea mereu. Bună. Iată-l pe savatul nebun.

În secret încântată de afirmaţia lui, Maddy îi zâmbi larg.

— Am formula mea secretă. Ridică două borcane de unt de arahide, pline cu un lichid închis la culoare.

— Pare destul de înfricoşător. Ty luă borcanul pe care J i4 oferi, îl balansă dintr-o parte în alta şi privi lichidul alunecând.

— Poate ai putea să-l incluzi în degustarea de diseară. să vezi ce părere au oamenii.

— Hmm. Deja îşi putea imagina comentariile snobilor din lumea vinului după ce gustau din vinul de bucătărie al lui Maddy. Şi, pentru că putea, începu să rânjească. I E o idee.

— Nu mă prezinţi prietenei tale?

Nu era vorba că lui Margaret nu-i plăceau copiii

– mai ales de la o distanţă sigură. Dar încerca să profite şi ea puţin de timp.

— A, scuze. Margaret Bowers, Maddy Cutter.

— A, trebuie să fii fetiţa lui David. Eu şi tatăl tău am avut nişte întâlniri azi.

— Pe bune? Lui Maddy nu-i plăcea deloc să fie numită „fetiţă”, şi în acel moment abia-şi stăpânea resentimentele. Şi eu. Pot să rămân la câteva degustări? Se întoar se spre Ty, ignorând-o pe Margaret. O să fac un referai

1 Coniac de origine italiană, care se face din struguri (n.tr.)

Ameţitor ca vinul 231

Întreg despre vin, aşa că vreau să observ şi chestii i le-astea.

— Sigur. Tyler deschise borcanul şi-l mirosi. Ochii îi ară luceau de amuzament. Pe ăsta aş vrea să îl observ mai atent şi eu.

— Ty? Ce zici de mâine-seară?

— Mâine?

— Cina. Margaret îşi menţinu vocea relaxată. Aş vrea să vorbesc mai mult cu tine despre operaţiunea

din Italia. Sper să poţi să mă mai înveţi tu una, alta, să mă ajuţi a-mi îmbunătăţesc punctele slabe. Sunt câteva aspecte asupra cărora nu sunt pe deplin sigură şi cred că m-ar njnta foarte mult să vorbesc cu un expert a cărui limbă maternă e engleza.

— Sigur. În acel moment, era mult mai interesat de vinul făcut de Maddy şi se duse în spatele barului să ia un pahar.

— La şapte? Am un Merlot excelent pe care l-am adus cu mine.

— Super.

Lichidul pe care îl turnă Ty în pahar nu avea să fie niciodată ceva cu adevărat bun de băut.

— Ne vedem atunci. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Maddy.

— Bine, zise Maddy. Fornăi repede după ce plecă Margaret. Eşti aşa un prostovan.

— Poftim?

Se dădea la tine, şi tu erai complet pe lângă subiect.

— Nu se dădea la mine, şi tu n-ar trebui să vorbeşti aşa.

— Ba da. Maddy se urcă pe un scaun de bar. Femeile ştiu lucrurile astea.

— Poate, dar tu nu te poţi pune la categoria femei.

— Mi-a venit ciclul.

Începuse să bea, dar lăsă jos paharul, clipind.

— Te rog.

E o funcţie biologică. Şi, când o femelă devine aptă i conceapă copii, din punct de vedere fizic e femeie.

Bine. Super. Nu era o dezbatere în care voia să se aventureze. Taci din gură. Lăsă vinul, aşa cum era, să a tea pe limbă. Era cel puţin nesofisticat, foarte acid şi extrem de dulce din cauza zahărului pe care probabil îl adăugase.

Şi totuşi, reuşise să facă vin într-un castron în bucătărie. Vin prost, dar nu asta era ideea.

— Tu ai băut din ăsta?

— Poate. Puse al doilea borcan pe bufet. Acesta e vi-nul miraculos. Fără aditivi. Am citit că uneori se adaugă sânge de taur pentru culoare şi consistenţă. Dar n-am ştiut de unde să iau. Şi, oricum, sună

dezgustător.

— Noi nu suntem de acord cu astfel de practici. Un pic de carbonat de calciu i-ar mai tăia din aciditate, dar o să-l lăsăm să stea aşa. Per total, nu e un eşec total ca vin de urcior. Ai reuşit, puştoaico. Bună treabă!

Fiind un bărbat curajos, îşi turnă o înghiţitură de vin miraculos, îl examină, îl mirosi, apoi sorbi.

— Interesant. Tulbure, imatur şi înţepător, dar e vin.

— Îmi citeşti referatul şi-mi verifici graficele după ce termin?

— Sigur…

— Bun. Începu să fluture din gene. Îţi pregătesc cina.

O, Doamne, îl măgulea.

— Şmechera.

— În sfârşit, zise David când intră, cineva care e de acord cu mine. Se duse şi-şi puse braţele în jurul gâtului fiicei lui. Ai zis cinci minute, ai uitat?

— Am pierdut noţiunea timpului. Ty a zis că pot să vin la degustare.

— Maddy…

— Te rog. O să includă şi vinul meu.

David se uită spre el.

— Eşti un tip curajos, MacMillan.

— N-ai petrecut niciodată o seară bând ceva de genul fugi-mergi-cazi?

Zâmbind larg, David îi acoperi urechile lui Maddy.

— Una sau două şi, din fericire, am supravieţuit să o regret. Clubul tău de vin s-ar putea să nu fie de acord cu noua adăugire.

— Da. Şi acel gând îl încânta pe Tyler. O să le lărgeas că orizonturile.

— Sau o să-i otrăvească.

— Te rog, tată, e în scop ştiinţific.

— Asta ai zis şi despre ouăle stricate pe care le-ai ţinut în dormitor. De fapt, n-am plecat din New York din i auza schimbării profesionale, îi zise lui Ty. Noii chiriaşi probabil încă fumegă. Bine, dar te transformi în dovleac ia ora zece. Hai să mergem, Theo e în maşină. Conduce el înapoi.

— O să murim cu toţii, zise Maddy serioasă.

— Cară-te! Vin şi eu imediat.

O ridică de pe scaun şi-i trase uşor o palmă la fund a s-o grăbească.

— Voiam să-ţi spun că îţi sunt recunoscător că o laşi să stea pe aici.

— Nu mă încurcă.

— Ba sigur că da.

Tyler aşează paharele în chiuveta de sub bar.

— Bine, se mai întâmplă. Dar nu mă deranjează.

— Dacă aş fi crezut că te deranjează, o goneam. Mi-am «l.it seama şi că te simţi mai liniştit cu ea decât cu mine.

— acă te încurc eu, te deranjează.

— N-am nevoie de un supraveghetor.

— Nu, nu ai. Dar compania avea şi are în continuare nevoie de sânge proaspăt. De cineva din afară. Cineva are să poată vedea imaginea de ansamblu din toate unghiurile şi să sugereze o abordare diferită, atunci când r viabilă.

— Ai sugestii pentru mine, Cutterl

— Prima ar fi să-ţi scoţi scânteia aia din ochi şi băţul din fund, ca să facem un foc cu ele şi să stăm să

bem i. iteva beri.

Tyler nu zise nimic câteva clipe, încercând să citească dacă era amuzat sau enervat.

Dacă le adaugi şi pe-ale tale, o să avem un foc de ibără pe cinste.

— Uite ce idee bună. O aduc pe Maddy mai târziu. Mă întorc la zece să o iau.

Pot s-o las eu acasă, să te scutesc de un drum.

Apreciez. David se îndreptă spre uşă, dar se opri. V < uită, anunţă-mă dacă se… dacă îi pici cu tronc.

Probabil este ceva normal, dar aş vrea să evit asta înainte să se întâmple.

— Nu aşa stă treaba. Cred că sunt mai degrabă genul de frate mai mare sau unchi. Dar băiatului tău i s-au aprins rău călcâiele după Sophia.

David făcu ochii mari. Clipi. Apoi îşi frecă faţa cu mâinile.

— Pe asta am ratat-o. Credeam că a fost atunci, în prima săptămână. La naiba!

— Se descurcă ea. Ştie cum să aibă de-a face cu mascu Iii speciei. N-o să-l rănească.

— Reuşeşte să se rănească şi singur.

Se gândi la Pilar şi tresări, conştientizând că era mama Sophiei.

— E greu să-l învinuieşti că are gusturi bune, nu? Mal ales în circumstanţele astea.

David aruncă o privire diplomată.

— Încă un şmecher, deci, murmură şi se îndepărtă.

Pilar alese un costum simplu de cocktail, gândim du-se că nuanţa de verde-cenuşie şi reverele de mătase îl plasau cumva la jumătatea distanţei dintre profesionist şi festiv. Spera să fie îmbrăcămintea perfectă pentru găzduirea degustării de vin.

Îşi propusese să-şi dovedească talentele – atât familiei, cât şi lui David, dar mai ales ei înseşi. Petrecuse o săptămână în care ajutase cu tururile şi fusese instruită – cam cu delicateţe, era ea de părere. Membrii personalului se purtau cu mănuşi cu cei din familia Giambelli.

Fusese surprinsă să constate că de fapt ştia foarte puţine despre vinificaţie, despre vii, despre tot procesul în sine, precum şi despre vânzări şi despre ce presupunea munca în departamentul de relaţii cu

publicul. Urma să aibă nevoie de mai mult de o săptămână sau de o instruire delicată pentru a afla cum se putea ocupa de astea pe cont propriu. Dar, pentru Dumnezeu, se putea ocupa de un grup venit pentru degustare.

Şi era hotărâtă s-o demonstreze.

Avea de gând să înveţe cum să se ocupe de foam multe lucruri, inclusiv de viaţa ei. Şi din acea viaţă făcui

arte şi sexul. Aşa că, bravo ei. Cu acest gând în minte, r aşează pe marginea patului. O îngrozea ideea de a se implica într-o relaţie intimă cu David. Iar acest lucru enerva la culme. Astfel, îngrozită şi enervată, reuşise u ajungă cu nervii întinşi la maximum.

Bătaia în uşă o făcu să sară în picioare, apucând peria le păr şi aranjându-şi pe chip o expresie pe care o voiau laxată şi încrezătoare.

— Da? Intră.

Oftă adânc şi renunţă la prefăcătorie când o văzu pe I lelen.

— Slavă Domnului că eşti tu! M-am săturat să mă prelae că sunt o femeie a secolului douăzeci şi unu.

— Arăţi ca una. Splendidă rochie.

— Ei bine, pe sub ea, tremur toată. Mă bucur că aţi einit şi tu, şi James la degustare.

— L-am târât şi pe Linc. Actuala lui iubită lucrează liseară.

— E tot stagiara?

— Da. Helen se aşează pe canapeaua de catifea şi se meu comodă. Încep să cred că devine serioasă treaba cu ulaţia asta.

— Şi?

— Nu ştiu. E o fată bună, bine-crescută. Concentrată I v muncă – ceea ce nu ar strica să facă şi el – şi indepeni lentă, ceea ce apreciez.

— Dar e copilul tău.

— Dar e copilul meu, aprobă Helen. Uneori mi-e lor de băieţelul cu jolituri în genunchi şi cu şireturi ilesfăcute. Încă îl văd în avocatul acela înalt, superb, îmbrăcat în costum de trei piese care intră şi iese din viaţa încă acum. Şi, Doamne, zise ea suspinând. Am îmbătrânii. Copilul tău cum rezistă?

Pilar lăsă jos peria.

— Ştii deja ce a făcut Tony.

Mama ta s-a gândit că e cel mai bine să ştiu, ca să i < a acoperi orice aspecte legale care ar putea apărea. Îmi i urc rău, Pilar.

Şi mie. A fost extrem de inutil. Se întoarse. Şi atât I caracteristic lui. Aşa consideri şi tu.

— Nu contează ce cred eu. Dacă nu văd că începi să te învinuieşti.

— Nu, nu şi de data asta. Şi sper să nu mai fie cazul 1 niciodată. Dar e dificil. E foarte dificil pentru Sophia.

— O să treacă peste asta. Pilar, copiii noştri s-au transformat în adulţi puternici şi extrem de capabili.

— Ştiu. Dar când s-a întâmplat asta? Şi, cu toate astea, nu putem să nu ne facem griji pentru ei, nu?

— E o sarcină care nu se termină niciodată. Sophia tocmai se ducea la MacMillan când am venit noi. L-a luat şi pe Linc să meargă cu ea, în caz că există ceva muncă grea de făcut. O să-i ţină mintea ocupată.

— Mereu e bine să-i vezi împreună. Sunt aproape ca frate şi soră.

— Mmm. Haide, stai jos. Helen bătu uşor în

canapea, făcându-i semn să vină lângă ea. Trage-ţi răsuflarea şi povesteşte-mi totul despre idila ta cu David Cutter. După aproape treizeci de ani de căsătorie, trebuie să trăiesc indirect.

— Nu este chiar o… Ne bucurăm de compania unul I celuilalt.

— Deci încă n-aţi făcut sex, nu?

— Helen! Cedând, Pilar se aşează pe canapea. Cum să fac sex cu el?

— Dacă ai uitat cum se face treaba asta, să ştii că exis-I tă mai multe cărţi bune pe acest subiect. Filmuleţe. I Site-uri pe internet. Ochii îi sclipeau în spatele ochelarilor. O să-ţi dau o listă.

— Vorbesc serios.

— Şi eu. Sunt chestii nemaipomenite pe-acolo.

— Încetează! Cu toate acestea, începu să râdă. David a fost foarte răbdător, dar nu sunt proastă. Vrea sex şi n-o să se mai mulţumească prea mult timp cu giugiulit pe verandă sau…

— Giugiulit? Ei, haide, Pilar. Vreau detalii, toate detaliile.

— Hai să spunem doar că are o gură foarte

creativă şi că, atunci când o foloseşte, îmi amintesc cum era să am douăzeci de ani.

— Oh. Helen îşi făcu vânt cu mâna. Da.

— Dar eu nu mai am douăzeci de ani. Şi al naibii de if>un nici corpul meu nu mai are. Cum, Doamne iari. Vină, să-l las să mă vadă goală, Helen? îmi atârnă sânii până-n Mexic.

— Scumpo, ai mei au aterizat în Argentina acum trei ani. Pe James nu pare să-l deranjeze.

— Păi, asta e ideea. Voi sunteţi împreună de aproape treizeci de ani. Aţi trecut împreună prin toate schimbăi de Şi, mai rău de atât, David e mai tânăr decât mine.

— Mai rău? Să ştii că îmi vin în minte multe lucruri maiţele de atât.

— Încearcă să fii de partea mea. E un bărbat de patruvei şi trei de ani. Eu sunt o femeie de patruzeci şi opt.

— O diferenţă enormă la mijloc. De obicei, un bărbat de vârsta lui se întâlneşte cu femei mai tinere. Adesea, mult mai tinere şi cu corpuri ferme, care nu atârnă.

— Care vin adesea la pachet cu capetele seci, în care mintea stă lejer, termină Helen. Pilar, treaba e că se întâlneşte cu tine. Şi, dacă eşti atât de ruşinată de corpul iau, deşi asta mă irită, când mă gândesc cum a ajuns a fie corpul meu comparativ cu al tău, asigură-te că este întuneric prima dată când sari pe el.

— Îmi eşti de mare ajutor.

— Da, sunt, pentru că, dacă nu-i plac sânii, care nu mai sunt obraznici ca la douăzeci de ani, atunci nu mentă să-ţi pierzi timpul cu el. E mai bine să afli decât să faci speculaţii. Tu vrei să te culci cu el? Răspunde doar da sau nu, adăugă Helen, înainte ca Pilar să poată spune icva. Instinctul, nevoia primară. Fără rezerve.

— Da.

— Atunci, cumpără-ţi un set de lenjerie intimă incredibilă şi bă-i bătaie.

Pilar îşi muşcă buza.

— Am cumpărat deja lenjeria.

— Să fiu a naibii! Ia să văd!

Trecuseră aproape douăzeci şi patru de ore de la depistare, şi Tyler încă avea în minte o imagine care-l

făcea a râdă. Douăzeci şi patru de membri ai clubului, snobi şi cu pretenţii, primiseră şocul vieţii lor când gustasem din ceea ce el numea „Vin de Mădăline”.

— Nesofisticat, dar nubil, zise el, râzând de mama focului. Doamne, de unde scot chestiile astea? Nubil.

— Încearcă să te abţii de la a râde aşa zgomotos. Sophi. i stătea în biroul ei de la conac şi continua să studieze modelele pe care le alesese Kris pentru reclame. Şi ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai preveni data viitoare când te hotărăşti să adaugi un soi misterios la degustare.

— A fost un candidat apărut în ultimul minut. Şi a fost în numele ştiinţei.

— Degustările se fac în numele tradiţiei, al reputaţiei şi al promovării. Se uită în sus la el, dar renunţă când îl văzu zâmbind larg către ea. Bine, a fost amuzant, şi vom putea transforma experienţa într-un articol interesam şi voios pentru buletinul informativ. Poate vom obţine chiar un pic de interes uman şi mediatizare anecdotică din asta.

— Prin venele tale curge publicitate?

— Poţi să pui pariu pe asta. Ceea ce e un lucru bun pentru toţi, deoarece unii dintre membrii clubului de vin s-ar fi simţit foarte ofensaţi dacă n-aş fi fost acolo să dreg situaţia.

— Unii membrii sunt nişte idioţi încuiaţi şi infatuaţi.

— Da, şi acei idioţi încuiaţi şi infatuaţi cumpără o cantitate mare din vinul nostru şi-l vorbesc de bine pe la evenimente sociale. De vreme ce vinificatoarea este la fel de nesofisticată şi de nubilă precum vinul ei, putem întoarce asta în favoarea noastră. Mai făcu o notiţă şi fixă foaia cu broasca de sticlă mică, verde şi copilăroa să pe care i-o dăruise Ty de Crăciun. Data viitoare când vrei să mai faci experimente, avertizează-mă înainte.

Tyler întinse picioarele.

— Relaxează-te, Giambelli.

— Spuse regele petrecăreţ din încăpere. Ridică o fo’ tografie lucioasă de 20 x 25 şi i-o arătă. Ce părere ai de ea?

El luă fotografia şi o studie pe blonda cu ochi căprui.

— Poza asta vine şi cu un număr de telefon?

— Asta mă gândeam şi eu. E prea sexy. I-am zis lui Kris a vreau o tipă robustă. Sophia ridică puţin privirea şi se încruntă. Trebuie să o concediez. Nici măcar nu înceart a să se adapteze la noile schimbări. Ba, mai rău, ignoră ordinele directe şi face probleme restului echipei. Oftă. Spionii mei îmi spun că ieri a avut o întrevedere cu Jerry I V-Morney de la La Coeur.

— Dacă face probleme, de ce ai reţineri să scapi de ea? Şi să nu-mi spui replica aia că nu o poţi înlocui în mnpul campaniei sau al reorganizării.

— Bine. Am ezitări pentru că e bună şi n-aş vrea s-o pierd. Şi pentru că ştie foarte multe detalii despre campanie, planurile mele pe termen lung şi s-ar putea să i ăcălească şi alţi membri ai personalului să plece odată >11 ea. Pe plan personal, ezit pentru că am impresia că a avut o relaţie cu tata şi, dacă o concediez, s-ar putea a i dau impulsul să facă treaba asta publică. O să apară necazuri, indiferent cum aş proceda. Dar nici nu mai pot amâna. Mă ocup de asta mâine.

— Aş putea s-o fac eu.

Sophia închise dosarul în care se uita.

— Asta chiar e foarte drăguţ din partea ta. Dar ar trebui să vină de la mine. Şi ar trebui să te previn că, dacă < i concediez, noi, restul, o să avem mai mult de muncă. Mai ales acum că mama n-o să-şi mai bată capul cu muni a de birou.

— Ce mă înveleşte să aud asta.

— Mă gândeam să-l întreb pe Theo dacă n-ar vrea un ob cu jumătate de normă. Ne-ar fi de folos un asistent «Leva după-amiezi pe săptămână.

— Grozav. Atunci, ar putea sta pe-aici să saliveze după mie în mod regulat.

— Cu cât stă mai mult pe lângă mine, cu atât o să-i i teacă mai repede. Contactul zilnic i-ar mai linişti hormonii.

— Crezi tu? murmură Ty.

Vai, Tyler, a fost cumva un fel de compliment ciulat sau modalitatea ta excentrică de a-mi spune că te t moţionez şi pe tine?

— Niciuna, nici alta. Se mai uită o dată la poza lu’ cioasă. Îmi plac blondele cu ochi căprui şi buze mari şi pline.

— Apă oxigenată şi colagen.

— Şi?

— Doamne, iubesc bărbaţii. Se ridică de la birou, met se spre el, îi cuprinse faţa în palme şi-l sărută apăsat pe gură. Eşti aşa drăguţ.

El o trase tare de mână şi o făcu să-i cadă în braţe. Într-o clipită, Sophia se opri din râsul zgomotos, şi inima începu să-i bată nebuneşte.

Nu o mai sărutase aşa până atunci. Nerăbdare, fierbinţeală şi foame erau toate amestecate într-un atac aproape violent. Era prima dată când o săruta de parcă nu se mai sătura de ea. De parcă nu s-ar fi săturat niciodată. Trupul ei se cutremură o dată – de surpriză, în apărare şi ca răspuns. Apoi degetele ei începură să se joace prin părul lui şi într-un final se prinseră strâns.

Voia mai mult. Voia mai mult din acea asprime, din acea nepăsare şi chiar şi din nevoia lui şovăielnică.

Când Tyler dădu să se tragă înapoi, ea îl urmă. Se lipi de liniile dure ale corpului său, chiar când Tyler puse capăt sărutului.

Îşi muşcă uşor cu dinţii buza de jos. Intenţionat.

Şi-i cercetă privirea, care coborî să-i urmărească mişcarea.

— Pentru ce-a fost asta?

— Aşa am avut chef.

— Foarte bine. Fă-o din nou.

Nu intenţionase s-o facă nici prima dată. Dar în acel moment i se trezise apetitul pentru ea şi încă nu-şi satisfăcuse pofta.

— De ce naiba nu?

Buzele ei se curbară când el le sărută. Dar de data asta sărutul nu fu la fel de dur sau de disperat. Tyler îşi putea imagina mult prea bine cum ar fi fost să alunece în ea. În acea căldură moale.

Dar nu era sigur cum un bărbat mai putea fi liber apoi sau cum putea să scape întreg din acea aventură.

Chiar în timp ce gândea acele lucruri, îi desfăcea nasturii de la cămaşă. Şi, în acelaşi timp, ea îl trăgea pe podea.

— Grăbeşte-te.

Cu răsuflarea întretăiată, se arcui când mâinile lui începură să se plimbe pe corpul ei.

Repede. Aşa îşi imagina că avea să fie – repede,

cu furie şi forţă. O împreunare iraţională, fierbinte şi întunecată. Asta voia. ea Asta voiau amândoi. Tyler o ridică şi i acoperi iar gura cu a lui. Când începu să-i tragă de curea, simţi un gol în stomac, plin doar de dorinţă şi anticipare. Uşa biroului se deschise.

— Ty, am nevoie să… Eli se opri în mijlocul propoziţiei când îi văzu pe nepotul său şi pe fata pe care o considera nepoata lui îmbârligaţi unul de altul pe podea. Se înroşi în obraji şi ieşi imediat. Mă scuzaţi.

Când uşa se trânti, Tyler era uluit. Ameţit şi cu corpul încordat la maximum, îşi frecă faţa cu mâinile.

— O, perfect. Absolut perfect.

— Ups.

Auzind răspunsul Sophiei, Tyler îşi desfăcu palma şi se uită la ea printre degete.

— Ups?

— Am mintea un pic înceţoşată. Asta e tot ce pot să ic. O, Doamne! Se ridică şi-şi strânse cămaşa pe lângă corp. N-a fost chiar un moment de familie obişnuit. Cedă şi-şi lăsă capul pe genunchi. Doamne! Cum ne ocupăm de treaba asta?

— Nu ştiu. Presupun că ar trebui să vorbesc cu el.

Sophia ridică uşor capul.

— Aş putea s-o fac eu.

— Tu concediezi membri ai echipei necooperanţi. Eu vorbesc cu bunici şocaţi.

— Mi se pare corect. Sophia privi în jos, începând să-şi închidă nasturii. Ty, îmi pare foarte rău. N-aş face niciodată nimic care să-l supere pe Eli sau care să creeze probleme între voi.

— Ştiu.

Se ridică şi, după o scurtă ezitare, îi întinse mâna s-o ajute şi pe ea.

— Vreau să fac dragoste cu tine.

Mintea lui deja buimacă primi cu şi mai multă uimire replica ei.

— Cred că e deja destul de clar ce vrem amândoi. Pur şi simplu nu ştiu ce să facem în legătură cu asta. Trebuie să mă duc după el.

— Da.

După ce Tyler ieşi grăbit, Sophia merse la fereastră şi-şi încrucişă braţele. Îşi dori foarte mult să

aibă şi ea ceva la fel de important şi de precis de făcut. Dar nu-i rămânea altceva decât să stea şi să se gândească.

Tyler îşi găsi bunicul mergând spre vii, cu Sally urmându-l credincioasă. Nu spuse nimic. Încă nu ştia ce avea să spună. Ajunse lângă Eli şi începură să meargă umăr la umăr printre rândurile de viţă-de-vie.

— Va trebui să fim atenţi să nu degere, zise Eli. Căldura a cam păcălit viile.

— Da, mă ocup. A… aproape a venit timpul să dăm cu plugul.

— Sper ca ploaia să nu încetinească operaţiunea. La fel ca nepotul său, Eli studia nuielele şi încerca să găsească vorbele potrivite. Eu… ar fi trebuit să bat.

— Nu, eu n-ar fi trebuit să… Tyler se opri şi se aplecă să-i ciufulească blana lui Sally. S-a întâmplat pur şi simplu.

— A! Eli îşi drese glasul. Nu era nevoie să vorbească cu Tyler despre sex, slavă Domnului! O făcuse deja cu mulţi ani în urmă. Nepotul lui era un bărbat în toată firea, care cunoştea principalele lucruri privind viaţa sexuală şi responsabilitate, şi

totuşi… Doamne sfinte, Ty! Tu şi Sophia.

— S-a întâmplat pur şi simplu, repetă el. Presupun că n-ar fi trebuit şi cred că ar fi cazul să-ţi spun că nu se va repeta.

— Nu e treaba mea. Doar că voi amândoi… la naiba, Tyler, aproape că aţi fost crescuţi împreună. Ştiu că nu sunteţi rude de sânge şi că nu vă opreşte nimic de la a face aşa ceva. Doar că a fost un şoc, atâta tot.

— Pentru toţi, aprobă Tyler.

Eli se îndepărtă puţin.

— O iubeşti?

Tyler simţi un ghem de vinovăţie strângându-i-se în stomac.

— Bunicule, nu e mereu vorba despre iubire.

În acel moment, Eli se opri şi se întoarse spre Tyler.

— Poate că echipamentul meu e mai bătrân ca al tău, băiete, dar funcţionează la fel. Ştiu că nu e mereu vorba despre iubire. Doar întrebam.

— Există doar o atracţie între noi, atâta tot. Dacă nu te deranjează, n-aş vrea să vorbesc despre asta.

— A, nu mă deranjează. Sunteţi amândoi adulţi şi aveţi creiere funcţionale. Amândoi aţi fost crescuţi bine, aşa că e treaba voastră ce faceţi. Dar data viitoare încuiaţi naibii uşa mai întâi.

Era aproape ora şase când Tyler ajunse acasă. Era epuizat, surescitat şi enervat pe el însuşi. Se gândi că poate o bere rece şi un duş fierbinte aveau să-l ajute să se liniştească. Întinse mâna spre mânerul frigiderului şi văzu notiţa pe care o lipise acolo cu o seară înainte. „Cina la M – 7”.

— Rahat! Coborî fruntea spre frigider. Se gândi că ar ajunge în timp util dacă s-ar grăbi foarte tare. Dar pur şi simplu nu mai avea energie. Nu avea niciun chef să discute despre afaceri, chiar dacă asta ar fi inclus o masă decentă şi o companie bună.

El, pe de altă parte, sigur nu ar fi fost o companie prea plăcută în acea noapte.

Vru să ia telefonul, dar descoperi că iar îl rătăcise, înjură şi deschise uşa frigiderului, intenţionând să ia o sticlă de bere, înainte de a-şi începe căutările. Şi acolo era şi telefonul, ascuns între o sticlă de Corona şi o cutie de lapte.

Căută numărul lui Margaret şi se gândi că urma să se revanşeze faţă de ea. Avea s-o scoată la cină sau să ia prânzul. Ceva, înainte ca ea să plece din oraş.

Nu auzi telefonul sunând. Era cu capul sub duş şi ifmta. Aşteptase întreaga zi cu nerăbdare acea seară, jonglând cu şedinţe, scriind rapoarte şi dând telefoane. Şi într-un final oprindu-se în drum spre casă să cumpere o bucată de carne demnă de un bărbat şi nişte cartofi enormi de Idaho. Cumpărase şi o plăcintă cu mere de la brutărie şi intenţiona să spună că o făcuse chiar ea.

Un bărbat nu trebuia să ştie chiar tot.

Ştia că era genul de cină pe placul lui Tyler.

Aşezase deja masa, aranjase lumânările, alesese muzica şi-şi pregătise pe pat ţinuta pe care intenţiona să o poarte. Chiar şi patul era plin de perne, şi cu aşternuturi proaspete.

Mai avuseseră două sau trei întâlniri până atunci. Dar nu se păcălea să creadă că şi Tyler le considerase întâlniri amoroase. Spera totuşi să schimbe acel lucru în noaptea aceea.

Ieşi de la duş şi începu să se pregătească.

Era mereu palpitant să te dichiseşti pentru un bărbat. Făcea anticiparea mai palpitantă. Convingerile ei feministe nu îi negau plăcerea acelui ritual, ci o ajutau să celebreze feminitatea actului în sine. Se dădu cu cremă şi cu parfum, se îmbrăcă în mătase şi-şi imagină cum urma să-l seducă pe Tyler MacMillan la o porţie de plăcintă cu mere. În timp ce studie apartamentul, ca să vadă dacă totul era în regulă, se gândi că simţise mereu o dorinţă arzătoare pentru el. Hotărî că promovarea, călătoriile şi entuziasmul noilor ei atribuţii îi dăduseră încrederea de care avea nevoie ca să-l facă şi pe el să conştientizeze pe deplin acea dorinţă.

Scoase vinul pe care-l pregătise pentru acea seară. Şi văzu că robotul telefonic din bucătărie avea o luminiţă aprinsă, semn că cineva îi lăsase un mesaj.

— Margaret. Sunt Ty, trebuie să lăsăm cina pe altă dată. Ar fi trebuit să sun mai devreme, dar... A apărut ceva la birou. Îmi pare rău. Te sun mâine. Dacă nu ai planuri, te scot în oraş şi discutăm atunci despre afaceri. Îmi pare foarte rău că nu ţi-am dat un semn mai devreme.

Se holbă la robotul telefonic şi-şi imagină cum îl smulgea din loc şi-l trântea de perete. Şi totuşi, gestul acesta n-ar fi schimbat nimic, iar ea era o femeie

Ameţitor ca vinul 245

cu prea mult simţ practic pentru a-şi permite să facă crize inutile.

Cu prea mult simţ practic ca să lase să se irosească mâncare şi vin doar pentru că un idiot, un bărbat nepăsător, nu se prezentase la întâlnire, gândi ea, înăbuşindu-şi lacrimile de dezamăgire. Să-l ia naiba! mai existau şi alţi bărbaţi. „Mulţi”, îşi aminti în timp ce desfăcu grătarul şi se pregăti să gătească friptura. Primise multe propuneri interesante în Italia. Poate că, după ce se întorcea, era cazul să profite de una dintre ele şi să vadă unde avea să ducă.

Dar, pentru moment, avea să deschidă vinul şi să se îmbete zdravăn.

Capitolul 15

Pilar se apropie de uşa din spate a casei de oaspeţi. I ra un mediu prietenos. Simţea că se împrietenise cu Theo. Odată ce treceai de suprafaţă, era un tânăr interesant şi interesat. Se gândi că era

un băiat care avea nevoie de influenţa mângâietoare a unei mame.

Era emoţionată de faptul că el păruse să se bucure de compania ei, în loc să-i displacă, în momentele când mai trecuse pe la conac să folosească piscina. Reuşise să-l atragă sus în camera dedicată muzicii şi să-l facă să cânte – sau cel puţin să se joace – la pian. De acolo fusese un pas mic până la a iniţia un dialog şi chiar o dezbatere pe tema muzicii.

Spera că îi făcuse şi lui la fel de multă plăcere cum îi tăcuse ei.

Cu Maddy era altceva. Fata era politicoasă, dar destul de rece. Pilar avea senzaţia că era atentă la tot ce mişca şi la toată lumea. Nu simţea neapărat resentiment din partea ei, cât mai degrabă precauţie. Pilar ştia că acea observare de la distanţă era direct legată de relaţia pe i are Pilar o avea cu tatăl ei. Un aspect care păruse să treacă aproape neobservat de Theo. Totuşi, Pilar recunoscuse în ochii fetei o judecată caracteristic feminină. I dar că deocamdată nu ieşise la înaintare.

Pilar se întrebă dacă David observase că Maddy

îşi păzea teritoriul.

Înhăţă bine geanta de umăr şi începu să se îndrepte spre uşa din spate. Încercă să se convingă că ceea ce avea în geantă nu putea fi considerat mită. Doar mici atenţii. Şi nu avea să stea mai mult decât era confortabil pentru toţi. Totuşi, o parte din ea spera că ei aveau să dorească să rămână mai mult. Să le pregătească prânzul, să-i asculte pălăvrăgind.

Îi era dor să fie mamă pentru cineva.

Dacă soarta s-ar fi purtat altfel cu ea, ar fi avut o casă plină de copii, un câine mare şi murdar, cusături rupte de reparat şi certuri de arbitrat. În schimb, dăduse naştere unei fiice frumoase şi inteligente, care nu prea avea nevoie de grija mamei ei. Şi, la patruzeci şi opt de ani, trebuia să se rezume la a îngriji flori, în locul copiilor pe care şi-i dorise.

Compătimirea nu era atractivă, îşi aminti Pilar. Bătu vioi la uşa de la bucătărie şi-şi pregăti zâmbetul. O nedumeri puţin faptul că deschise David. Purta o cămaşă de lucru şi o pereche de blugi şi avea o ceaşcă de cafea în mână.

— Iată ce convenabil. O luă de mână şi o trase

înăuntru. Tocmai mă gândeam la tine.

— Nu mă aşteptam să fii acasă.

— Lucrez de aici azi. Pentru că îşi dorea şi pentru că ştia că avea să o tulbure, continuă să o ţină strâns de mână când se aplecă să o sărute.

— Asta e! N-am văzut maşina şi…

— Theo şi Maddy mi-au sărit în cap. Zi de lucru, dar nu şi de şcoală. Coşmarul fiecărui părinte. Am rezolvat-o lăsându-i să mă bată la cap până i-am dat cheile lui Theo ca să meargă la mall şi la film azi. Tocmai de-asta vizita ta a picat la fix.

— Serios? Trase mâna liberă şi începu să se joace cu bareta genţii. Da?

— Mă împiedică să stau aici singur şi să-mi imaginez peste ce necazuri ar putea să dea. Vrei o cafea?

— Nu, ar trebui să… M-am oprit doar să le aduc ceva copiilor. O tulbura să fie singură în casă cu el. Reuşise să evite acel lucru de când se mutase David acolo. Maddy e aşa interesată de procesul de vinificare, aşa că m-am gândit că poate i-ar plăcea să citească despre istoria Giambelli, California.

Pilar scoase din geantă cartea pe care o cumpărase de la magazinul de survenire de la cramă.

— O să-i placă. Şi apoi o să ne bombardeze pe mine şi pe Ty cu alte mii de întrebări.

— Are o minte foarte activă.

— Mie-mi spui!

— Lui Theo i-am adus partitura asta. Îi place aşa mult muzica tehno-rock, încât m-am gândit că s-ar putea să se distreze să încerce şi ceva mai clasic.

— Sergentul Pepper. David studie partitura. Unde ai găsit asta?

— Obişnuiam s-o cânt şi s-o înnebunesc pe mama. Era treaba mea la vremea aceea.

— Purtai şi şiraguri colorate de mărgele şi pantaloni cvazaţi? o tachină el.

— Normal. Când eram de vârsta lui Maddy, mi-am făcut o pereche grozavă cu imprimeuri.

— Ţi-ai făcut? Dar câte talente ascunse! O manevră uşor – nu fu nevoit să facă mai mult decât să se apropie de ea – până ajunse cu spatele lipit de tejgheaua din bucătărie. Mie nu mi-ai adus niciun cadou.

— Nu ştiam că vei fi aici.

— Şi acum, că sunt? Se apropie şi mai mult, punând palmele pe tejghea, de-o parte şi de alta a ei. Ai ceva în geantă şi pentru mine?

— Îmi pare rău. Încercă să râdă şi să menţină totul relaxat, dar era foarte greu când simţea că se sufoca. Data \ iitoare. Ar trebui să mă întorc la cramă. Ajut la un tur după-amiază.

— La ce oră?

— La patru şi jumătate.

— Mmm. Se uită la ceasul din bucătărie. Avem o oră şi jumătate. Mă întreb, oare ce putem face în nouăzeci de minute?

— Ţi-aş putea pregăti prânzul.

— Am o idee mai bună.

Cu mâinile pe talie, o învârti uşor până la uşa ce du-cea în interior.

— David.

— Nu e nimeni acasă în afară de noi doi, zise el şi-i sărută uşor bărbia, gâtul şi gura, în timp ce o ghida afară din bucătărie. Ştii la ce mă gândeam deunăzi?

— Nu.

De unde putea să ştie? Nu ştia nici ce gândea în acel moment.

— Că e o treabă foarte complicată. Iubita mea locuieşte cu mama ei.

În acea clipă, Pilar chiar începu să râdă la ideea că ar fi numită „iubita” cuiva.

— Iar eu locuiesc cu copiii mei. Nu avem unde să mergem să facem tot ce mi-am imaginat că ţi-aş face. Ştii ce mi-am imaginat?

— Cred că mă prind. David, dar e mijlocul zilei.

— Mijlocul zile. Se opri la baza scărilor. Şi o ocazie.

Urăsc să irosesc o ocazie bună. Tu nu?

Urcă treptele alături de el. I se păru o mare reuşită, de vreme ce genunchii îi tremurau şi inima îi bătea de parcă deja escaladase un munte.

— Nu mă aşteptam… Cuvintele ei continuau să fie înăbuşite de gura lui. Nu sunt pregătită.

— Am eu grijă de asta, iubito.

Să aibă el grijă? Cum putea aranja el ca ea să poarte lenjeria sexy în locul celei normale sau să

transforme lumina zilei în umbrele moi şi măgulitoare ale nopţii? Cum putea să…

Apoi se prinse că el se referea la protecţie şi asta o făcu să se simtă ameţită şi prostuţă.

— Nu mă refeream… David, nu mai sunt tânără.

— Nici eu. Se lăsă uşor pe spate în uşa de la dormitor. Să o ia pe sus şi să o ducă înăuntru nu era cea mai bună variantă. Înţelese că ea avea nevoie să audă anumite cuvinte, aşa că le spuse: Pilar, am multe sentimente complicate când vine vorba despre tine. Unul care nu mi se pare deloc complicat e acela că te doresc. Te vreau toată.

Ameţitor ca vinul 249

În acel moment, emoţiile ei înotau în aburi de căldură.

— David, trebuie să ştii ceva. Tony a fost primul din viaţa mea. Şi ultimul. A trecut mult timp. Şi sunt…

— oamne. N-am mai exersat de mult.

— Mă flatează să ştiu că n-a mai fost nimeni altcineva, l’ilar. Îşi lipi buzele de ale ei. Mă face să mă simt umil.

O sărută din nou. Mă excită. Gura lui se întoarse

a treia e iară într-un sărut care tremura pe marginea fină dintre seducţie şi cerere. Vino în patul meu! O ghidă spre el, fascinat de felul în care inimile lor băteau puternic una lângă cealaltă. Lasă-mă să te ating. Atinge-mă!

— Nu pot să-mi trag răsuflarea. Se chinui să inspire în îi m² ce el îi scoase haina. Ştiu că sunt tensionată, îmi pare rău. Nu reuşesc să mă relaxez.

— Nu te vreau relaxată. Continuă să o privească fix în ochi în vreme ce-i desfăcea nasturii de la bluză, şi degetele lui începură să se plimbe pe carnea ei expusa. Nu de data asta. Pune mâinile pe umerii mei, Pilar.

1 Vscalţă-te!

Tremura. Şi el la fel. David se gândi că era de parcă ar fi fost prima dată. Pentru ea. Pentru el. Şi la fel de minunat şi de înspăimântător.

Soarele de sfârşit de iarnă trimitea un val de lumină albă prin ferestre. În liniştea casei, o putea auzi de fiecaic dată când respira. Îşi trecu degetele peste corpul ei şi Minţi doar piele moale şi fiori.

— Moale. Caldă. Frumoasă.

O făcea să creadă în fiecare cuvânt pe care-l spunea. Nu părea să-l deranjeze deloc că îi tremurau degetele And îi desfăcu nasturii cămăşii. Nu pufăi nerăbdător nici când o simţi tresărind prosteşte atunci când îi aţinabdomenul sau când îi desfăcu pantalonii.

Şi, cel mai bine dintre toate, nu se opri.

Mâinile lui o mângâiară lent şi ferm. Îi venea să planc i de bucurie că era din nou atinsă. Că simţea iarăşi u ca acumulare de căldură în stomac, căreia îi urmau iluri lungi de căldură lichidă. I se părea natural să stea-n îi însă pe pat şi corpul ei să fie apăsat de al lui cu toată greutatea. I se părea firesc şi splendid să se dăruiască din nou unui bărbat.

Uită imediat de lumina soarelui şi de toate defeca tele pe care aceasta le putea dezvălui. Şi se bucură de senzaţia de a fi cu cineva.

David nu voia să se grăbească. Dar ezitarea ei se transl formase în dorinţă. Se mişca sub el, arcuindu-şi şoldu1 rile, mâinile ei atingându-l asemenea unor muşcături mici şi rapide şi zgâriindu-l cu unghiile, ceea ce-i excita mai mult decât crezuse că era posibil.

Uită de răbdare şi de toate îndoielile pe care voia

să i le risipească. Se înfruptă din ea.

Degetele li se împreunară alunecând pe pat, apoi se despărţiră ca să găsească noi secrete de explorat. Gura ţ lui se închise peste sânul ei, excitându-i pe amândoi. 1 Pilar se simţi inundată de plăcere şi-i şopti numele, apoi gemu când dinţii lui o traseră uşor de sfârc.

Biciul controlului o tăie pe dinăuntru, blocând-o 1 pe acea margine splendidă dintre excitare şi eliberare „unde sângele fierbea şi corpul tânjea. Se cutremură ne1 putincioasă acolo, savurând splendoarea fiecărei dureri şi a fiecărei fierbinţeli.

Când mâna lui o mângâie mai jos, era deja fierbinte I şi udă.

Explodă sub atingerea lui, prea uimită să se mai simtă I ruşinată de acel răspuns rapid, prea şocată ca să reziste 1 eliberării sălbatice a corpului ei. Lumea ei deveni luminoasă, orbitoare, şi se lăsă pradă chemării iminente a 1 mâinilor şi a gurii lui.

„A mea”. Pielea moale şi umedă, care mirosea a pri1 măvară, curbele subtile şi răspunsurile dornice şi făţişe. 1 Voia să ia în acel moment tot ce-i aparţinea.

Să-i dea totul. Ea se mişca odată cu el, de parcă ar mai fi fost împreună în acel fel de o mie de ori. Îl atingea de parcă braţele ei îl avuseseră mereu aproape.

David voia să îi arate şi să ia de la ea mai mult, mult mai mult în acea primă explorare. Dar nevoia de a se avea unul pe altul se zbătea nebuneşte în amândoi, izbind acel firav zid de control rămas.

Îl privi ridicându-se încă o dată deasupra ei.

Deschise încă o dată braţele. Şi, ţinându-l strâns, îl primi în ea. Se arcui spre el, întâmpinându-l, şi se închise, acceptându-l. Se mişcară împreună în lumina soarelui. Ritmul deveni din ce în mai accelerat; nevoia pulsa în ei din ce în ce mai adânc, apoi bubui.

Ea strigă, înăbuşind sunetul în lateralul gâtului lui. Îl gustă acolo, iar inima ei făcu saltul final.

Soarele strălucea şi în San Francisco, dar nu făcea altceva decât să-i sporească Sophiei durerea de cap. Stătea la birou, faţă în faţă cu Kris. După părerea ei, partea cea mai proastă era că femeia nu se aştepta să fie concedială. Faptul că nu se prinsese de asta, laolaltă toate celelalte avertizări şi instrucţiuni,

adăuga şi mai multe paie pe focul care le adusese acolo în acel moment.

— Nu vrei să fii aici, Kris. Ai dat limpede de înţeles acest lucru.

— Am lucrat aici mai bine decât oricine altcineva din companie. Şi tu ştii la fel cum ştiu şi eu. Şi nu-ţi place i bestia asta.

— Dimpotrivă, ţi-am respectat mereu munca.

— Aiurea!

Sophia inspiră adânc şi-şi ordonă să rămână calmă, să dea dovadă de profesionalism.

— Ai foarte mult talent, şi te admir pentru asta. Ceea ce nu admir şi nu mai poate fi tolerat sau trecut cu vederea este respingerea ta intenţionată a politicii companiei, i atitudinea ta faţă de autoritate.

— Adică atitudinea mea faţă de tine.

— Uite o ştire pentru tine. Eu sunt autoritatea.

— Pentru că te cheamă Giambelli.

— Nu asta e în discuţie acum şi nici nu trebuie să fie grija ta.

— Dacă ar mai fi în viaţă Tony, n-ai mai sta tu în spatele acelui birou. Ci eu.

Sophia înghiţi amărăciunea care i se ridică în gât.

— Aşa te-a convins să te culci cu el? zise ea cu un amunnent ciudat în voce. Ţi-a promis funcţia mea? Deştept din partea lui, prostesc din partea ta. Tatăl meu nu conducea compania asta şi n-avea nicio putere aici. 252

— Aţi avut voi grijă. Toate cele trei femei Giambelli.

— Nu, el a avut grijă să fie aşa. Dar nu discutăm despre asta. Ideea e că eu sunt şefa acestui departament, şi tu nu mai lucrezi pentru mine. O să primeşti pachetul standard de concediere, inclusiv cele două săptămâni de salariu. Vreau să-ţi iei toate obiectele personale din birou până la sfârşitul zilei de lucru.

Amândouă se ridicară. Sophia avu senzaţia că, dacă nu ar fi existat biroul acela între ele, Kris ar fi încercat s-o lovească şi altfel, nu doar cu vorbele. Sophiei îi părea rău că nu puteau să se păruiască puţin, iar asta făcea decât să arate cât de mult se deteriorase relaţia dintre ele.

— E în regulă. Am alte oferte. Toată lumea din branşă ştie cine era cu adevărat puterea aici. Puterea creativă.

— Sper să primeşti exact ceea ce meriţi la La Coeur, răspunse Sophia şi o privi pe o Kris rămasă cu gura căscată de mirare. Nu există secrete. Dar te avertizez că ar fi bine să nu uiţi clauza de confidenţialitate pe care ai semnat-o când te-ai alăturat companiei noastre. Dacă oferi mai departe informaţii despre Giambelli, deschizi drumul pentru un proces.

— Nu-i nevoie să dau vreo informaţie. Campania pe care o pregăteşti e prost concepută şi banală. E o ruşine, j

— Atunci, ai un mare noroc că nu trebuie să mai ai de-a face cu ea, nu? Sophia ocoli apoi biroul şi merse spre Kris, aproape sperând ca aceasta să sară la bătaie. Când ajunse la uşă, o deschise. Cred că ne-am spus tot ce aveam să ne spunem.

— O să se aleagă praful de departamentul acesta, că! după ce plec eu, o să vină şi alţii cu mine. Să vedem cât de departe puteţi ajunge singuri, tu şi cu

ţăranul ăla. Kris se îndreptă furtunos spre uşă, dar se opri să îi arunce un zâmbet îngâmfat. Eu şi Tony am râs copios pe seama voastră.

— Mă mir că aţi avut timp să râdeţi sau să vorbiţi.

— Mă respecta, răspunse Kris tăios. Ştia cine conducea cu adevărat departamentul. Am avut nişte discuţii foarte interesante despre tine. Târfa numărul trei.

Sophia o prinse strâns de braţ pe Kris.

— Deci tu ai fost. Vandalism meschin, scrisori anonime. Ai noroc că nu pun să fii şi arestată, nu doar concediată.

— Cheamă un poliţist… apoi încearcă s-o dovedeşti.

O să mai am un ultim motiv de râs. Îşi smulse mâna Jintr-a ei, apoi plecă.

Lăsând uşa deschisă, Sophia se duse imediat la birou şi sună la pază. Voia ca femeia aceasta să fie escortată afară din clădire. Odată ce-i trecu acea primă izbucniic a temperamentului, nu mai fu deloc surprinsă că Kris fusese cea care pângărise obiectele

de familie şi trimisese scrisorile.

Cu toate astea, o dezgusta gestul femeii.

Dar nu avea ce să facă în acea privinţă. Aşa cum nu putea face nimic nici în legătură cu dosarele pe care era posibil ca ticăloasa de Kris să le fi copiat. Nimic altceva decât să se asigure că nu urma să mai aibă loc vreo prăilăciune de ultim moment. Departe de a se putea decla

1. i mulţumită, trimise vorbă să vină P.J. şi Trace.

Se plimbă în timp ce aştepta. Şi-n acel răstimp intră „i Tyler.

— M-am întâlnit cu Kris, care tuna şi fulgera pe hol, isc el şi se aşează confortabil pe un scaun. Mi-a zis că Mint un ţăran prost şi ţinut sub papuc. Presupun că la l. i pucul tău se referea.

— Asta arată câtă minte are. Tu ai un creier care funcţionează bine şi frumos şi eşti al naibii de departe de a îi sub papuc. Doamne! Sunt aşa furioasă!

— M-am gândit eu că n-a mers prea bine când am vănit că scotea fum pe urechi.

— Am tot sperat să sară la mine, ca să pot s-o punct, i punct. M-aş fi simţit mult mai bine acum. Mi-a

zis că Mint târfa numărul trei. Mi-ar plăcea să-i arăt cum e o i mă italiană adevărată atunci când o enervează cineva. M mânjească îngeraşii, să-mi trimită scrisori anonime.

Ia stai un pic, dă înapoi. Ce scrisori?

— Nimic.

Flutură din mână şi continuă să se plimbe. Tyler o prinse de mână şi i-o trase în jos.

Ce scrisoare?

— Doar o fotografie de acum câteva luni, cu mine, mama şi bunica. De data asta, a folosit un stilou roşu, dar a avut aceeaşi intenţie ca atunci cu îngeraşii Giambelli.

— De ce nu mi-ai spus?

— Pentru că plicul îmi era adresat mie, pentru că m-a enervat şi pentru că nu voiam să-i dau responsabilului satisfacţia de a vorbi despre asta.

— Dacă mai primeşti vreunul, vreau să-mi spui. Clar?

— Bine, super, eşti primul pe listă. Prea furioasă să stea locului, se retrase. A zis că tata urma s-o ajute să-mi ia funcţia. Nu m-ar mira ca el chiar să-i fi promis

asta. N-a avut vreo reţinere să-i promită ceva care-mi aparţinea la fel cum n-a avut nicio reţinere să-i dea lui René bijuteriile mamei mele.

După expresia de pe chipul ei, Tyler înţelese că o duruse treaba asta. Chiar şi-n acel moment şi în acele circumstanţe, Avano tot reuşea să-i găurească scutul de apărare şi să-i zgârie inima.

— Îmi pare rău.

— Te gândeşti că meritau unul pe altul. Şi eu la fel. Trebuie să mă calmez, trebuie să mă calmez, repetă ea, ca şi când ar fi fost o mantră. Gata, s-a terminat, şi n-o să ajute cu nimic să mai fiu nervoasă din cauza asta. Trebuie să mergem înainte. Pentru început, e nevoie să vorbesc cu P.J. şi cu Trace şi trebuie să fiu calmă. Să dan dovadă de profesionalism.

— Vrei să plec?

— Nu. Ar fi mai bine să vorbim ca echipă. Deschise sertarul de sus al biroului şi scoase aspirina. Trebuia s-o concediez de acum câteva săptămâni. Ai avut dreptate în legătură cu asta. Eu m-am înşelau

— Stai că trebuie să notez asta. Îmi împrumuţi un creion?

— Taci din gură. Recunoscătoare că liniştea lui relaxată o mai calmă şi pe ea, răsuflă adânc, apoi deschise sticla de apă. Te rog să-mi spui sincer, Ty, ce părere ai despre campania centenarului.

— De câte ori vrei să-ţi mai spun că nu este domeniul meu?

— În calitate de client, la naiba! aruncă înapoi în sertar tubul de aspirină şi luă o înghiţitură lungă din sticla de apă. Doar ai o părere nenorocită despre orice alt lucru din lume, nu?

— Foarte calm şi stăpânit din partea ta, comentă el. Cred că e isteaţă. Ce altceva mai vrei?

— E de-ajuns. Stoarsă de energie, se aşează pe marginea biroului. M-a enervat. Urăsc treaba asta. Se uită la ceas. Trebuie să mă ocup de asta, după care aveam o şedinţă cu Margaret.

Mica tresărire de vinovăţie îl făcu să se foiască pe scaun.

— Trebuia să mă întâlnesc cu ea aseară. Dar am fost nevoit să amân. N-am reuşit să dau de ea azi.

— Ar trebui să fie la etajul şase.

— A, bun. „Ce naiba?” gândi el. Te superi dacă

folosesc telefonul tău?

Sophia îi făcu semn că îl putea folosi şi ieşi să o roage pe asistenta ei să aducă nişte cafea.

— Nu e acolo, zise Ty când Sophia intră înapoi. N-a lost la două şedinţe în dimineaţa asta.

— Asta nu-i stă deloc în fire lui Margaret. Să încercăm s-o sunăm acasă, începu ea, apoi schimbă subiectul când intrară P.J. şi Trace. Intraţi. Staţi jos. Le făcu un semn scurt, apoi închise uşa. Trebuie să ştiţi, zise ea, mergând înapoi la birou, că am concediat-o pe Kris.

P.J. şi Trace se uitară repede unul la altul.

— Şi văd că asta nu vă surprinde. Cum nu primi niciun răspuns, Sophia hotărî să dea cărţile pe faţă. Sper că i îţi amândoi cât de mult vă apreciez şi cât de importanţi sunteţi pentru acest departament, pentru companie şi pentru mine personal. Am înţeles că s-ar putea a existe anumite nemulţumiri continue ca urmare a schimbărilor care au avut loc anul trecut, şi, dacă oricare din voi are probleme sau comentarii în acest sens, sunt deschisă discuţiilor.

— Dar întrebări? zise Trace.

— Întrebări, atunci.

— Cine preia postul lui Kris?

— Nimeni.

— Nu vrei să aduci pe cineva pe funcţia ei?

— Aş prefera ca voi doi să împărţiţi munca, funcţia şi autoritatea pe care o avea ea.

— Eu vreau biroul, anunţă P.J.

— La naiba! şuieră Trace.

— Bine, hai să ne întoarcem de unde am plecat. 1 Sophia se duse la uşă să ia cafeaua adusă de asistenta ei. Văd că nu sunteţi tocmai surprinşi de noua evoluţie a lucrurilor, dar am senzaţia nici tocmai supăraţi sau dezamăgiţi.

— E urât să-i vorbim de rău pe cei de curând concej diaţi. P.J. se uită îndelung la cafea, apoi către Sophia. Dar… tu nu eşti la birou în fiecare zi. Şi n-ai fost niciodată în fiecare zi, pentru că nu aşa lucrezi. Călătoreşti mult şi te ocupi de întâlnirile din exterior. Şi, din defl cembrie, lucrezi de acasă cel puţin trei zile pe săptă-mă§ nă. Noi suntem aici.

— Şi?

— Ceea ce încearcă să zică Peej, dar nu vrea să

rişte să pară nesimţită, e că e greu să lucrezi cu Kris. Şi încă şi mai greu să lucrezi pentru ea, adăugă Trace. Ea aşa vedea lucrurile când nu erai tu aici. S-a gândit că ea era şefa şi noi doi, împreună cu toţi ceilalţi din departament, eram sclavii ei. Mă cam săturasem să fiu sclav.: M-am apucat să-mi caut alt job.

— Puteai să vorbeşti cu mine. La naiba, Trace!

— Aveam de gând s-o fac. Înainte să iau vreo decizie.

Ei bine, acum s-a rezolvat problema. Doar sunt de păre. re că eu şi P.J. ar trebui să dăm cu banul pentru biroul lui Kris.

— Am zis prima. Dacă dormi în front, pierzi. Sophia, Kris a încercat să întoarcă oamenii împotriva ta pe aici. Ca un fel de revoltă corporatistă sau aşa ceva. E posibil să aibă câţiva susţinători. S-ar putea să pierzi câţiva oameni buni când pleacă.

— Înţeleg. O să aranjez o şedinţă cu tot personalul pentru după-amiază. Să fac controlul daunelor. Îmi pare rău că nu m-am ocupat de situaţie. După ce se liniştesc apele, aş vrea nişte recomandări. Oameni care credeţi că ar trebui propuşi pentru

promovare sau potriviţi pentru a primi sarcini noi. Din acest moment, sunteţi comanageri. O să trimit şi actele.

— Super! P.J. sări în picioare. Mă duc să mă gândesc cum o să-mi reamenajez noul birou. Se întoarse spre Ty. Voiam doar să-ţi spun că faptul că eşti genul puternic şi tăcut nu înseamnă că eşti ţinut sub papuc. Dimpotrivă, asta te face interesant. Kris s-a ofticat că n-ai încercat să te impui pe aici şi apoi să te faci de râs. În schimb, nu spui nimic dacă nu ai ceva de spus. Şi, atunci când o faci, are sens.

— Linguşitoareo, zise Trace în şoaptă.

— Nu trebuie să linguşesc pe nimeni, eu am biroul mare. A Flutură din gene, apoi ieşi. Îmi place să lucrez aici. Îmi place să lucrez pentru tine. M-aş fi întristat dacă situaţia ar fi luat altă întorsătură. Spuse ce avea de spus, apoi plecă fluierând.

— Te simţi mai bine? o întrebă Tyler pe Sophia.

— Mult mai bine. Sunt un pic furioasă pe mine că am lăsat lucrurile să ajungă aşa departe şi că n-am făcut nimic atâta timp, dar, în afară de asta, sunt mult mai bine.

— Bun. Ce-ar fi să te duci să aranjezi şedinţa aia de personal cât eu încerc să dau de Margaret. Eşti disponibilă pentru o întâlnire la cină, dacă vrea?

— Sigur, dar nu cred că i-ar conveni prea tare. Te place.

— Du-te de aici!

— Eşti total pe lângă, zise Sophia relaxată, apoi ieşi din nou, ca să aranjeze şedinţa cu asistenta ei.

„Femeile astea”, gândi Tyler, căutând numărul de acasă al lui Margaret în agenda Sophiei. Şi mai zic mereu că bărbaţii se gândesc numai la sex. Doar pentru că el şi Margaret se înţelegeau bine şi ieşiseră o dată sau de două ori nu însemna că…

Îşi schimbă imediat şirul gândurilor. După ce telefo-nul sună de trei ori, răspunse un bărbat.

— Încerc să dau de Margaret Bowers.

— Cine o caută?

— Tyler MacMillan.

— Domnule MacMillan. Interveni o pauză scurtă. Sunt detectivul Claremont.

— Claremont? îmi cer scuze, probabil am format numărul greşit.

— Nu, n-aţi greşit. Sunt la apartamentul domnişoarei Bowers. E moartă.

Partea a treia înflorirea

Florile sunt frumoase; dragostea seamănă cu florile;

Prietenia este copacul care le protejează.

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

Capitolul 16

Luna martie mugi peste vale, călare pe un vânt aspru şi puternic. Împietri pământul şi zgudui degetele goale ale viţelor-de-vie. Frigul din negura zorilor muşca până la os. Până la sosirea căldurii adevăratei primăveri, podgoria avea să fie umbrită de teama pierderii şi a deteriorării.

Existau multe motive de îngrijorare.

Sophia se opri mai întâi la podgorii şi fu dezamăgită de faptul că Tyler nu se afla printre rânduri, verificând tulpinile pentru semne de creştere timpurie. Ştia că urma să înceapă operaţiunea de discuire a pământului, de îndată ce vremea permitea acest lucru. Bărbaţi cu pluguri cu disc aveau să mărunţească şi să aereze pământul, spărgând bulgării

de pământ şi întorcând în sol plantele de muştar şi azotul lor.

Pentru podgoreni, liniştea lui februarie se spulbera în aglomerata şi periculoasa lună martie. Iarna, o vrăjitoare albă nestatornică, încă stăpânea valea. Şi le dădea celor care locuiau acolo prea mult timp de gândire.

Mai mult ca sigur, era deprimat. Schimbând direcţia spre casă, Sophia îşi imaginã că Tyler era sus în biroul lui. Probabil se uita peste rapoarte, înregistrări şi diagrame. Şi lua notiţe în jurnalul său de viticultor. Dar fără îndoială era şi bântuit de gânduri.

Era timpul să oprească asta.

Dădu să bată la uşă. Se răzgândi însă repede, hotărând că, dacă bătea la uşă, ar fi fost mai uşor să i se spună să plece. În loc, deschise uşa şi-şi scoase haina când intră.

— Ty? îşi aruncă haina pe balustrada scării şi se îndreptă instinctiv spre biroul lui.

— Am de lucru aici.

Nici nu se obosi să se uite în sus.

Cu câteva clipe înainte fusese la fereastră. O văzuse mergând printre rândurile de viţă-de-vie şi apoi schimbând direcţia şi îndreptându-se spre casă. Se gândise chiar şi să coboare să încuie uşa. Dar i se păruse meschin şi inutil.

O cunoştea de prea mult timp ca să mai creadă că o încuietoare o putea ţine afară.

Sophia stătea vizavi de biroul lui de lucru. Se lăsase pe spate şi aştepta ca tăcerea să-l enerveze suficient de mult încât să înceapă să vorbească.

— Ce e?

— Arăţi ca naiba.

— Mersi.

— Încă nicio veste de la poliţie?

— E la fel de posibil să primeşti tu veşti.

Se gândi că era adevărat. Iar aşteptarea aceea o neliniştea. Trecuse aproape o săptămână de când fusese descoperit cadavrul lui Margaret. Pe podea, lângă o masă aşezată pentru două persoane, cu o friptură neatinsă pe platou, lumânări topite şi o sticlă goală de Merlot.

Ştia că acela era lucrul care nu-i dădea pace lui

Tyler. Faptul că celălalt loc fusese pregătit pentru el.

— Am vorbit cu părinţii ei azi. O să-i ducă trupul înapoi la Columbus pentru înmormântare. Le este greu. Şi ţie ţi-e greu.

— Dacă nu aş fi anulat…

— N-ai de unde să ştii dacă ar fi schimbat cu ceva situaţia sau nu. Se ridică şi merse spre el. Se duse în spatele lui şi începu să-i maseze umerii. Dacă avea probleme cu inima de care nu ştia nimeni, i se putea face rău oricând.

— Dacă aş fi fost acolo…

— Dacă. Poate. Îi părea rău pentru el, şi-l sărută pe creştetul capului. Crede-mă când îţi spun, cuvintele astea două o să te înnebunească.

— Era prea tânără să facă un blestemat de infarct. Şi să nu-mi dai replica aia cu statisticile. Poliţia face cercetări, dar nu iese nimic. Asta înseamnă ceva.

— Nu înseamnă decât că a fost o moarte neasistată şi că, prin Giambelli, avea o legătură cu tata. E doar o procedură de rutină, Ty. Asta e tot, până nu aflăm altceva.

— Ai zis că avea sentimente pentru mine.

Dacă ar fi putut da timpul înapoi, Sophia şi-ar fi muşcat limba înainte de a rosti acea unică şi neglijentă afirmaţie.

— Doar te tachinam.

— Ba nu. Tyler renunţă şi închise jurnalul lui de viti-cultor. Ştii ce se spune despre privitul în retrospectivă. Nu m-am prins. Nu mă interesa în felul acela, aşa că n-am vrut să văd.

— Nu e vina ta şi nu ajută la nimic să te mai gândeşti la asta. Îmi pare rău că s-a întâmplat aşa. Îmi plăcea de ea. Fără să se gândească, îl cuprinse cu braţele pe după umeri şi-şi odihni obrazul pe creştetul lui.

— Şi mie.

— Vino jos. Îţi pregătesc supă.

— De ce?

— Pentru că atunci o să avem amândoi ceva de făcut în loc să ne gândim la asta. Şi să aşteptăm. Îi întoarse scaunul, ca să fie cu faţa la ea. În plus, am o bârfă şi n-am cu cine s-o împărtăşesc.

— Nu-mi plac bârfele.

— Păcat. Şophia începu să-l tragă de mână şi fu foarte satisfăcută când reuşi să-l ridice în picioare. Mama s-a culcat cu David.

— La naiba, Sophia. De ce îmi spui lucruri de-astea?

Ea zâmbi uşor şi-l luă de braţ.

— Pentru că nu e o bârfă pe care s-o poţi împărtăşi în afara familiei şi nu cred că e un subiect potrivit de conversaţie cu Nonna la micul dejun.

— Dar e potrivit să vorbeşti cu mine, mâncând supă. Pur şi simplu nu putea înţelege cum funcţiona mintea unei femei. Şi, oricum, de unde ştii?

— Pe bune, Ty! exclamă ea în timp ce coborau scările, în primul rând, o cunosc pe mama şi n-am avut nevoie decât de-o privire ca să-mi dau seama. În al doilea rând, i am zărit ieri împreună – şi se vedea.

Nu întrebă cum anume se vedea. Erau mult prea mari şansele să-i spună şi oricum n-ar fi înţeles nimic.

— Ce părere ai despre asta?

— Nu ştiu. O parte din mine se bucură. Bravo ţie, mamă! Şi o altă parte stă undeva în spate, cu gura căscată, şi se gândeşte că mama n-ar trebui să mai

facă sex. Asta e partea mai imatură. Dar lucrez la ea.

Tyler se opri la baza scărilor şi o întoarse.

— Eşti o fiică bună. Îi ridică apoi bărbia cu un deget. Şi nu eşti nicio persoană prea rea, aşa, la nivel uman.

— O, pot să fiu rea. Şi, dacă o răneşte, David o să afle şi cât de rea pot să fiu.

— Eu îl ţin şi tu îl jupoi.

— S-a făcut. Expresia ei se schimbă când el continuă s-o privească. Şi sângele începu să-i alerge din vene. Ty. Ridică mâna spre faţa lui şi se aplecă spre el. Bătaia din uşă o făcu să se enerveze şi să înjure. Pentru numele lui Dumnezeu! Ceva nu-i în regulă cu sincronizarea noastră. Să nu uiţi unde am rămas. Chiar vreau să ţii minte.

— Cred că am marcat momentul.

La fel de enervat ca ea de întrerupere, se duse şi deschise uşa. Simţi deodată unjjol un stomac.

— Domnule MacMillan. În frigul de afară se aflau Claremont şi Maguire. Putem intra?

Se mutară în sufragerie, unde era o atmosferă masculină şi dezordonată. Nu se gândise să aprindă

focul în acea dimineaţă, aşa că şemineul era rece. Pe măsuţa de cafea încă stătea îndoit un ziar vechi de câteva zile. De sub el, trăgea cu ochiul o carte. Maguire nu prea reuşea să-şi dea seama de titlu.

Observă că Tyler nu se obosi să strângă, cum făceau oamenii de obicei. Şi nu arăta de parcă voia în mod special să stea jos. Dar, după ce se trânti pe un fotoliu, Sophia se aşeză lângă el, pe braţul fotoliului. Asta îi făcea o echipă.

Claremont îşi scoase carneţelul şi trecu la treabă.

— Aţi spus că dumneavoastră şi Margaret Bowers vă vedeaţi.

— Nu, n-am spus asta. Am spus că am ieşit de câteva ori.

— În general, asta se interpretează cum că vă vedeaţi.

— Eu nu am interpretat aşa. Eu am înţeles că am ieşit de câteva ori.

— Trebuia să luaţi cina cu ea în seara în care a murit.

— Da. Nu existase pic de învinovăţire în vocea lui Claremont, dar, cu toate astea, afirmaţia tot îl ustură.

După cum v-am mai zis, m-am luat cu treburi aici şi am sunat-o cam pe la şase. Mi-a răspuns robotul, şi i-am lăsat un mesaj că nu mai pot să ajung.

— N-aţi anunţat-o prea din timp, adăugă Maguire.

— Da, aşa e.

— Şi ce anume v-a făcut să întârziaţi?

— Munca.

— La conac?

— Asta am zis şi ultima dată când m-aţi întrebat. Nu s-a schimbat nimic. În esenţă, am pierdut noţiunea timpului şi am uitat de cină până când am ajuns acasă.

— Aţi sunat-o la şase, deci aţi fi mai avut o oră. Aţi fi putut ajunge. Maguire înclină uşor capul. Sau să sunaţi să-i spuneţi că întârziaţi un pic.

— Puteam. Dar n-am făcut-o. Nu mai aveam chef să conduc până în oraş. E vreo problemă?

— Domnişoara Bowers a murit cu masa încă aşezată pentru doi. Asta e problema.

— Detectiv Claremont? interveni Sophia, cu voce plăcută. Ty nu dă detalii pentru că probabil crede că m-ar pune într-o situaţie delicată. Noi doi am avut „un

incident” în biroul de la conac în acea seară.

— Sophia.

— Ty, zise ea sec. Cred că detectivii vor înţelege că n-ai mai avut chef să te duci în San Francisco să iei cina cu

O femeie la atât de scurt timp după ce te-ai rostogolit pe podea cu alta. Am avut un incident, continuă ea. Neplanificat, neaşteptat şi foarte probabil şi nepotrivit. Ne-a întrerupt bunicul lui Tyler, care a intrat în cameră. Pentru a sublinia ceea ce voia să spună, îşi trecu degetele prin părul lui Tyler. Domnul MacMillan senior vă poate confirma asta, dacă simţiţi că e necesar să-l întrebaţi dacă într-adevăr ne giurgiuleam în timpul programului de lucru. În aceste condiţii, mi se pare de înţeles de ce

1 y era puţin tulburat şi nu a mai avut chef să conducă până în oraş să ia o cină de afaceri cu Margaret. Dar, dacă nu sunt eu grea de cap, cred că ideea principală e că nu s-a dus deloc şi, implicit, n-are nicio legătură cu ceea ce i s-a întâmplat.

Claremont ascultă răbdător, încuviinţă, apoi se uită iar spre Tyler. Se gândi că era un pas care îi

confirma părerea pe care o avea despre ei doi. Un altul era faptul că MacMillan părea stânjenit, în timp ce Sophia Giambelli părea doar amuzată.

— Aţi mai luat şi altă dată cina în apartamentul domnişoarei Bowers?

— Nu. Dar am mai fost acolo. Am fost s-o iau o dată să mergem la o întâlnire de afaceri la Four Seasons. Am mers împreună. Asta se întâmpla cam acum un an.

— De ce nu-l întrebaţi direct dacă s-a culcat cu ea? sugeră Sophia. Ty, tu şi Margaret…

— Nu. Sfâşiat între enervare şi ruşine, îi aruncă o privire furioasă. Doamne, Sophia!

Înainte ca el să apuce să se adune, ea îl bătu pe umăr şi prelua discuţia.

— Ea era atrasă de el, dar el n-avea nici cea mai vagă idee. Bărbaţii adesea nu se prind, dar Ty se prinde şi mai greu decât majoritatea. Încerc să mă culc cu el de…

— Vrei să încetezi? Se lupta cu impulsul de a-şi ascunde faţa în mâini de ruşine. Uitaţi ce e, îmi pare rău pentru ce a păţit Margaret. Era o femeie de

treabă. Îmi plăcea de ea. Şi poate că, dacă nu aş fi anulat întâlnirea, aş fi fost acolo să sun la Urgenţe când a făcut infarct. Dar nu înţeleg ce legătură au întrebările astea cu orice.

— L-aţi dat vreodată domnişoarei Bowers o sticlă de vin?

Tyler îşi trecu mâna prin păr.

— Nu ştiu. Probabil. Dau sticle de vin multor oameni şi asociaţi din afaceri. Cam cu asta mă ocup.

— O sticlă de vin cu eticheta Giambelli. Etichetă italiană?

— Nu, o folosesc pe a mea. De ce?

— Domnişoara Bowers a consumat aproape o sticlă întreagă de Merlot, Castello di Giambelli, în seara cânii trebuia să luaţi cina cu ea. Sticla conţinea digitalină1.

1 Substanţă extrasă din frunzele plantei numită degetariţă, întrebuiii ţaţă ca întăritor cardiovascular sau diuretic. Folosită în tratarea bolilor de inimă. Întrebuinţată în exces, poate avea efecte secundare, (n.tr.)

— Nu înţeleg. Sophia continuă să-i ţină mâna pe

umăr, chiar şi când Tyler se agită pe fotoliu.

— A fost ucisă? ceru să ştie Sophia. Otrăvită? Margaret a fost… Dacă ai fi fost acolo. Dacă ai fi băut din vin…

— E posibil ca, dacă ar fi băut mai mult de o persoană din sticlă, doza de otravă să nu fi fost letală, afirmă Claremont. Dar domnişoara Bowers a consumat aproape toată sticla, cel mai probabil deodată. Aveţi idee cum a ajuns digitalina într-o sticlă italiană de Merlot şi în apartamentul ei?

— Trebuie s-o sun pe bunica. Sophia sări în picioare. Dacă s-a umblat la vin, trebuie să ne ocupăm imediat de asta. Am nevoie de toate informaţiile de pe sticlă. Soiul. Şi de o copie după etichetă, ca să opresc producţia.

— Bunica dumneavoastră a fost informată, îi spuse Maguire. La fel şi autorităţile italiene. E posibil să se fi umblat la produs, dar în acest moment nu avem nicio idee când a luat domnişoara Bowers sticla sau dacă i-a fost dăruită. Nu putem confirma că n-a adăugat chiar ca doza în vin.

— Să se sinucidă? Este ridicol. Ty sări în

picioare. Nu voia să se sinucidă. Era foarte bine când am vorbit eu cu ea, fericită pentru noua ei funcţie şi entuziasmată de noile responsabilităţi şi de călătorii.

— Dumneavoastră aveţi duşmani, domnule MacMillan? Cineva care poate ştia de planurile pe care le aveaţi cu domnişoara Bowers în acea seară?

— Nu. Eu nu sunt o ţintă. În primul rând, mi-aş fi dat seama dacă vinul era modificat. Aş fi mirosit sau aş fi simţit la gust. Cu asta mă ocup.

— Exact, aprobă Maguire.

Sophia simţi cum i se ridică părul în cap.

— Ty, ai răspuns la suficiente întrebări. O să chemăm un avocat.

— N-am nevoie de un nenorocit de avocat.

— 11 sunăm pe unchiul James. Chiar acum.

— E dreptul dumneavoastră. Claremont se ridică.

11 întrebare pentru dumneavoastră, domnişoară Giambcili. Ştiţi ceva despre relaţia dintre domnişoara Bowers şi tatăl dumneavoastră?

Sophiei îi îngheţă sângele în vene.

— Din câte ştiu eu, nu aveau nicio relaţie în afara serviciului.

— Înţeleg. Bine, vă mulţumim pentru timpul acordat.

— Tatăl meu şi Margaret.

— E foarte probabil să fi fost doar o răutate.

Totuşi, Sophia era îngrijorată de acea idee – cugetă şi o întoarse pe toate părţile.

— Dacă era ceva între ei şi morţile lor au legătură…

— Nu te grăbi să tragi concluzii, Sophia. Puse scurt mâna pe a ei, apoi viră şi se îndreptă spre conac. Ştia că era foarte tulburată. Nu protestase deloc când el se urcase la volanul maşinii ei şi porniseră la drum.

— Dacă s-a umblat la vin. Dacă există un risc, oricât de mic, să mai fie şi alte sticle…

— Nu te grăbi, zise el încă o dată. Opri maşina şi se întoarse spre ea. O luă de mână. Va trebui să verificăm. Fiecare pas, fiecare detaliu. Nu putem să intrăm în panică. Pentru că, dacă s-a umblat la vin, atunci asta e exact ce urmăreşte cel care a făcut-o. Panică, haos, scandal.

— Ştiu. Scandalul e treaba mea. Pot să mă ocup de asta. O să găsesc ceva să întorc publicitatea

negativă. Dar… tata şi Margaret, Ty. Dacă a fost ceva acolo – îl strânse şi mai tare de mână când el clătină din cap. Trebuie să mă gândesc la asta. Dacă a fost, atunci el ştia că s-a umblat la vin? De câte ori pe an călătorea în Italia? De opt, zece, douăsprezece?

— Nu te gândi la asta, Sophia.

— De ce? Tu te-ai gândit. Crezi că nu-mi dau seama? Tu ţi-ai dat seama, îşi vor da şi alţii. Aşa că trebuie să fiu prima. Nu vreau să cred asta despre el. Trebuie să accept toate celelalte lucruri, dar asta nu vreau să cred.

— Sari prea repede la concluzii. Ia-o mai uşor. Fapte, Soph. Să începem cu faptele.

— Faptele sunt că au murit doi oameni. O apuca tremuratul, aşa că îşi trase mâna dintr-a lui şi ieşi repede din maşină. Margaret a preluat majoritatea clienţilor şi a responsabilităţilor tatii. Indiferent dacă exista sau nu o relaţie personală între ei, tot e o legătură.

— Bine. Voia să-i poată oferi ceva, dar în acel moment ea nu accepta altceva decât analiză la rece. O să analizăm legătura asta şi o să vedem unde

ajungem. Întâi trebuie să ne ocupăm de vin, zise şi începură să urce scările casei. Apoi de consecinţe.

Toată familia era adunată în salonul din faţă, iar David stătea la fereastră şi vorbea la telefon. Tereza stătea dreaptă ca un soldat şi sorbea cafea. Încuviinţă din cap când intrară Ty şi Sophia şi le făcu simplu semn spre scaune.

— James e pe drum. Eli se plimba înainte şi înapoi în faţa şemineului. Vestea părea să aibă un impact puternic, pentru că era aproape deformat la faţă. David vorbeşte în Italia chiar acum şi începe operaţiunea de control al daunelor.

— Să-ţi aduc nişte cafea, începu Pilar.

— Mamă. Stai jos.

— Trebuie să fac ceva.

— Mamă. Sophia se ridică şi se duse să stea lângă Pilar. Fata şi Margaret?

— Nu ştiu. Nu-i tremurau mâinile pe ceaşcă, chiar dacă se cutremura pe dinăuntru. Pur şi simplu nu ştiu. Aş fi crezut – aveam impresia că René îl ţinea din scurt.

— Nu destul de din scurt. Sophia vorbea încet.

Avea o relaţie cu o femeie de la mine de la birou.

— Oh. Era un fel de oftat. Aş vrea să pot să-ţi spun, Sophia, dar chiar nu ştiu.

— Înţelegeţi asta. Sophia se întoarse când auzi voi ea bunicii ei şi aşteptă. Dacă exista vreo relaţie între Ibny Avano şi Margaret Bowers, poliţia va specula că oricine de aici, oricare din noi care avea o legătură cu ei ar fi putut fi implicat în moartea lor. Suntem în familie. O să ne susţinem reciproc până când se termină toată povestea asta. Se uită spre David de îndată ce acesta lăsă jos telefonul. Deci?

— Urmărim problema, începu el. Retragem toate ştii lele de Merlot din producţia aceea. În scurt timp, ar trebui să aflăm din ce butoi provine sticla respectivă. Plec dimineaţă.

— Nu. Eu şi Eli plecăm dimineaţă. Tereza ridică o mână. Când Eli o prinse, strânse degetele în jurul mâinii lui. Asta e treaba mea. Las în seama ta să te asiguri că operaţiunea din California e în siguranţă. Că nu există nicio breşă. Tu şi Tyler trebuie să vă asiguraţi de asta.

— Eu şi Paulie putem începe cu cramele, sugeră

Tyler. David poate verifica procesul de îmbuteliere.

David încuviinţă.

— Vom verifica şi dosarele de personal. Fiecare-n parte. Tu cunoşti echipele mai bine decât mine. Cel mai probabil, problema e izolată în Italia, dar trebuie să ne asigurăm că totul e sigur în California.

Sophia avea deja carneţelul de notiţe în braţe.

— Termin într-o oră comunicatele de presă, atât în engleză, cât şi în italiană. O să am nevoie de toate detaliile retragerii. O să vrem un articol despre cât de exigent e procesul de vinificare la Giambelli-MacMillan. Cât de sigur şi de protejat este. Cu siguranţă o să primim câteva lovituri în Italia, dar s-ar putea să păstrăm situaţia de aici sub nivelul critic. Va trebui să permitem echipajelor de cameramani să intre pe podgorii şi în crame. Atât aici, cât şi în străinătate. Nonna, dacă mergeţi acolo tu şi Eli, putem să arătăm că Giambelli e o afacere condusă în familie şi că La Signora încă e interesată personal de tot ce se întâmplă.

— Este condusă în familie, zise Tereza cu glas egal. Şi mă interesez extrem de personal.

— Ştiu asta. Sophia lăsă jos carneţelul. E important să ne asigurăm că ştiu asta şi presa, şi consumatorii. Că o cred. Că îi impresionează treaba asta. Va trebui s-o folosim pe mama aici – eu, mama şi Ty. Vom arăta rădăcinile, implicarea familiei şi preocuparea. O sută de ani de tradiţie, excelenţă şi responsabilitate. Ştiu cum să fac asta.

— Are dreptate. Sophia fu cea mai surprinsă când Tyler începu să vorbească. De regulă, nu prea îmi pasă de publicitate sau de imagine, şi, adăugă el, tocmai de asta m-aţi aruncat voi doi în mijlocul ei. Şi aş prefera să am în podgorie o invazie de lăcuste decât reporteri, în continuare nu-mi pasă foarte mult, dar ştiu ceva mai multe acum. Suficient cât să fiu sigur că Sophia va găsi o cale să întoarcă totul şi să atenueze prejudiciile. probabil va găsi şi o cale să-l transforme în beneficiu pentru companie. Va găsi o cale pentru că îi pasă mai mult decât oricui.

— De acord. Atunci face fiecare ce ştie mai bine. Tere-za se uită la Eli, şi se întâmplă ceva între ei în acea clipă de tăcere. Dar nu mai facem nimic altceva până nu ne întâlnim cu James Moore. Nu trebuie

protejată doar reputaţia companiei, ci şi compania în sine. Sophia, scrie comunicatul de presă. David te va ajuta cu detaliile. Apoi o să lăsăm avocaţii să se uite peste el. Şi peste tot.

Era o lovitură în mândrie. Stând la fereastra biroului ei, Tereza se gândi că probabil asta era cel mai greu de acceptat dintre toate. Ceea ce-i aparţinea fusese profanat, ameninţat. Munca de o viaţă întreagă fusese pătată de o singură sticlă de vin spurcată.

În acel moment, trebuia să aibă încredere în alţii să-i salveze moştenirea.

— Vom rezolva asta, Tereza.

— Da. Ridică mâna ca s-o acopere pe cea pe care o puse Eli pe umărul ei. Îmi aminteam de când eram copilă şi bunicul meu se plimba cu mine printre rândurile sie viţă-de-vie din podgoria de acasă. Mi-a zis că nu e suficient să plantezi. Că tot ce plantezi trebuie îngrijit, protejat, preţuit şi instruit. Viile erau copiii lui. Au devenit copiii mei.

— Le-ai crescut bine.

— Şi am plătit preţul pentru asta. Am fost o soţie mai puţin bună pentru bărbatul cu care m-am

căsătorit cu mulţi ani în urmă şi o mamă mai puţin bună pentru liica pe care am născut-o. Am moştenit responsabilitatea şi ambiţia, Eli. O mare ambiţie. Încă dăinuia în ea.

Iar nu regreta acest lucru. Ar fi fost mai mulţi copii Tică nu mi-aş fi dorit cu atâta disperare ca viile mele să fie fertile? Copilul meu ar mai fi făcut alegerile pe care le-a făcut dacă i-aş fi fost o mamă mai bună?

— Totul se întâmplă aşa cum e menit să se întâmple.

— Vorbeşte scoţianul pragmatic din tine. Noi, italie-l nii, avem tendinţa să credem mai mult în noroc. Şi în pedeapsă.

— Ceea ce se întâmplă nu e o pedeapsă, Tereza. E un accident îngrozitor sau un act criminal. Oricum ar fi, nu eşti tu responsabilă.

— Am preluat responsabilitatea în ziua în care am pre1 luat Giambelli. Ochii ei cercetară viile şi promisiunea lor adormită. Nu sunt eu responsabilă că i-am împins împreună pe Sophia şi pe Tyler? M-am gândit doar la companie şi nu mi-am închipuit nicio

clipă ce s-ar putea întâmpla între ei pe un alt plan.

— Tereza. O întoarse cu faţa spre el. Schimbările pe! care le-ai făcut ca să lucreze împreună nu au repercusiuni şi nu ai fost tu factorul declanşatorcarea; împins acei doi tineri foarte sănătoşi împreună pe po1 deaua biroului.

Tereza oftă.

— Nu, dar dovedeşte că n-am luat în calcul sănătatea lor. Ne lăsăm moştenirea în mâinile lor. Mă aşteptam să se certe. Amândoi ne aşteptam la asta. Dar sexul poate transforma oamenii în duşmani. Şi asta n-am anticipat! Doamne, ce bătrână mă simt.

— Tereza. Îşi lipi buzele de fruntea ei. Chiar suntem bătrâni.

Rosti acele cuvinte ca s-o facă să râdă, iar ea îi făcu pe plac.

— Vezi tu, noi doi n-am devenit duşmani. Să sperăm că fiecare din ei a moştenit ceva de la noi.

— Te iubesc, Tereza.

— Ştiu. Nu m-am căsătorit cu tine din dragoste, Eli.

— Ştiu, draga mea.

— Ci pentru afaceri, zise ea şi se retrase de lângă el.

A fost o fuziune. O mişcare inteligentă a unei femei de afaceri. Te respectam. Îmi plăcea mult de tine şi mă bucuram de compania ta. În loc să fiu pedepsită pentru o asemenea mutare, am fost răsplătită. Te iubesc foarte mult. Sper că şi tu ştii asta.

— Ştiu. O să liniştim apele, Tereza.

— Nu am nevoie de tine lângă mine. Dar te vreau acolo. Te vreau foarte mult acolo. Cred că asta spune mai mult. Şi înseamnă mai mult.

Îi întinse mâna, şi el o luă.

— Să mergem jos. James trebuie să ajungă în curând.

James se uită peste propunerea Sophiei de comunicat de presă şi încuviinţă din cap.

— Bun. Îşi scoase ochelarii de citit. Clar, calm şi cu o notă personală. N-aş schimba nimic din punct de vedere legal.

— Atunci, mă duc sus, îl definitivez şi anunţ oamenii.

— Ia-l pe Linc cu tine. James îi făcu cu ochiul. E

bun ca ajutor, în general.

Aşteptă ca tinerii să părăsească încăperea.

— Tereza, Eli, am să mă consult cu avocaţii voştri din Italia. În acest moment, vă ocupaţi de problemă repede şi în mod decisiv. Acest lucru ar trebui să reducă orice potenţiale acţiuni legale împotriva companiei. E posibil să existe câteva procese aici. Trebuie să fiţi pregătiţi pentru asta. O să aflu tot ce pot de la poliţie. Dacă nu se determină că substanţa chimică era în vin dinainte să fie deschisă sticla, nu trebuie să vă faceţi griji de nimic altceva decât de publicitatea negativă. Dacă Giambelli e găsită responsabilă din neglijenţă, atunci o să ne ocupăm şi de asta.

— Nu neglijenţa e grija mea, James. Dacă vinul a fost otrăvit înainte să fie deschisă sticla, nu a fost neglijenţă, ci crimă.

— În clipa asta, sunt doar speculaţii. Şi, din întrebările pe care ţi le-a pus poliţia, inclusiv ţie, Tyler, înţeleg că şi ei fac speculaţii. Nu ştiu când a fost pusă digitalina în vin. Din punct de vedere legal, asta ţine Giambelli la o depărtare vitală de problemă.

— Problema, zise Tyler, e că o femeie a murit.

— Asta e problema poliţiei. Şi, chiar dacă n-o săţi convină, o să te sfătuiesc să nu le mai răspunzi la alte întrebări fără un avocat de faţă. Treaba lor e să construiască un caz. Nu e treaba ta să-i ajuţi.

— O cunoşteam.

— Exact. Şi, în noaptea în care a murit, a pregătit o cină tihnită şi romantică pentru doi. O cină la care nai participat. În clipa de faţă, poliţia se întreabă cât de bine o cunoşteai de fapt. Lasă-i să se întrebe. Şi, cât ei se întreabă, noi vom afla mai multe despre Margaret Bowers. Cine era, pe cine cunoştea, ce voia.

— A naibii harababură, nu?

Sophia ridică privirea spre Linc.

— Am un sentiment că o să ne chinuim ceva timp să punem lucrurile la punct.

— Sunt destule mâini. Îl aveţi pe tata, adică pe cel mai bun. Şi sigur nici mama n-o să stea deoparte. Şi mai sunt şi eu.

Sophia reuşi să zâmbească.

— O triplă ameninţare.

— Sigur că da. Moore, Moore şi Moore. Cine ar

putea cere ceva mai…

— Opreşte-te. Va trebui să-ţi dau una. Terminase de corectat comunicatul de presă pe calculator, după care i-l trimisese prin fax lui P.J. E mai bine să plece de la birourile din San Francisco decât de aici. Vreau să fie ceva personal, dar să nu pară o muşamalizare a familiei. Am început câteva continuări şi câteva articole separate. Ce-ar fi să te uiţi peste ele, să-ţi pui mintea la contribuţie şi să verifici dacă mi-am acoperit fundul.

— Sigur. Mi-a plăcut mereu fundul tău.

— Ha, ha. Se ridică şi-i lăsă locul ei la birou. Ce face doctoriţa?

— Totul merge ca uns. Ar trebui să-ţi găseşti pe cineva şi să ne vedem într-o seară. Am putea merge prin nişte locuri mişto şi să ne amuzăm un pic. Arăţi de parcă ai avea nevoie de puţină distracţie.

— Şi nu doar de puţină. Viaţa mea socială nu prea mai există de ceva timp şi se pare că aşa va rămâne şi-n viitorul apropiat.

— Aşa ceva… de la regina petrecerilor?

— Regina petrecerilor şi-a pierdut coroana.

De vreme ce el îi folosea calculatorul, luă telefonul să verifice dacă era totul în regulă cu P.J.

— Dacă mă întrebi pe mine, aş zice că ai avea nevoie de o pauză, Sophia. Eşti tensionată. Erai tensionată, adăugă el când ea îi aruncă o privire tăioasă, şi înainte să se întâmple această ultimă belea. Numai muncă, fără distracţie şi bla, bla, bla.

— N-am timp să mă joc, izbucni ea. Nu am timp să mă gândesc la altceva decât la următoarea mutare sau să respir fără să mă îngrijorez în legătură cu ce ar putea să mă mai lovească în faţă. Lucrez cel puţin douăsprezece ore pe zi, de aproape trei luni. Am bătături nenorocite în palme, a trebuit să concediez pe cineva important din echipa mea şi n-am mai făcut sex de şase luni blestemate.

— Uau! Au! Şi nu mă refer la bătături. M-aş oferi să-ţi dau o mână de ajutor, dar e foarte posibil ca doctoriţa să aibă ceva de obiectat.

Sophia expiră adânc.

— Cred că o să mă apuc de yoga. Deschise sertarul de sus al biroului şi-şi scoase aspirina, tocmai când P.J. răspunse la telefon. A ajuns faxul? Ascultă şi

încuviinţă din cap, în timp ce deschise capacul sticlei. Trimite comunicatul cât mai repede cu putinţă, apoi… Ce? Doamne, când? Bine, bine. Trimite comunicatul de presă. Trimite-mi informaţiile cuvânt cu cuvânt. O să scriu un răspuns. Nu da niciun comentariu, foloseşte comunicatul. Asigură-te că toţi şefii de departament şi toate persoanele importante au câte o copie. Până una, alta, asta e tot ce declară compania. Ţine-mă la curent.

Închise telefonul şi se uită îndelung la Linc.

— S-a aflat. Cineva a făcut publică informaţia.

Capitolul 17

GIAMBELLI-MACMILLAN, GIGANTUL INDUS TRIEI DE VIN, SE AFLĂ LA UN NOU MOMENT DE RĂSCRUCE. S-A CONFIRMAT CĂ O STICLĂ

DE VIN ALTERATĂ A FOST RESPONSABILĂ PENTRU MOARTEA LUI MARGARET BOWERS, UNUL DINTRE DIRECTORII COMPANIEI. POLIŢIA ANCHETEAZĂ CAZUL. SE IA ÎN CALCUL POSIBILITATEA CA PRODUSUL SĂ FI FOST MODIFICAT ŞI GIAMBELLI-MACMILLAN RETRAGE STICLELE DE MERLOT CASTELLO DI GIAMBELLI,

1992. DIN DECEMBRIE ANUL TRECUT, DE LA FUZIUNEA PRODUCĂTORILOR DE VIN GIAMBELLI-MACMILLAN…

„Perfect11, se gândi Jerry în timp ce se uita la ştirile de seară. „Absolut perfect. Se vor perpeli, cu siguranţă.1* Mai mult ca sigur se întâmpla asta deja. Dar ce avea să audă publicul?

Giambelli. Moarte. Vin.

Sticle întregi urmau să fie vărsate în chiuvetă. Şi mai multe aveau să rămână pe raft, nevândute. Treaba asta avea să-i usture destul de mult o vreme. Profitul pe termen scurt şi lung urma să aibă de suferit. Însă profiturile firmei La Coeur aveau să înflorească.

Chiar şi acest simplu fapt îi oferea o mare satisfacţie. Atât din punct de vedere profesional, cât şi personal. Foarte personal.

Era adevărat că muriseră câţiva oameni. Dar acest lucru nu era vina lui. Nu avusese nimic de-a face cu asta – nu direct. Iar când poliţia urma să-l prindă pe responsabil, prejudiciul adus celor de la Giambelli avea să chiar mai mare.

Urma să mai aştepte o vreme. Avea să-şi ofere tot

timpul ca să privească spectacolul care se desfăşura. Şi apoi, dacă urma să fie în avantajul său, avea să mai apară un telefon anonim.

Doar că de data asta nu o să mai fie adresat presei. Ci poliţiei.

— Digitalina se extrage din planta erbacee numită degetariţă.

Maddy ştia. Se documentase.

— Poftim? Zăpăcit, David se uită spre ea. Avea un munte de hârţogărie pe birou. În italiană. Se descurca mai bine la vorbit decât la citit.

— Ar fi crescut degetariţă în apropierea viilor? ceru să ştie Maddy. Aşa cum cresc şi plante de muştar între rândurile de viţă-de-vie, pentru azot? Nu cred că ar fi făcut-O. Sigur ar fi ştiut că planta conţine digitalină. Dar poate au făcut o greşeală. Dacă erau într-adevăr plante care creşteau acolo, puteau să infecteze strugurii când au fost întoarse în sol?

— Nu ştiu. Maddy, asta nu e grija ta.

— De ce? Tu eşti îngrijorat.

— E treaba mea să fiu îngrijorat.

— Aş putea fi de ajutor.

— Scumpo, dacă vrei să ajuţi, lasă-mă puţin singur. Fă-ţi temele.

Fata începu să se bosumfle, semn sigur că se simţise jignită, însă David era mult prea preocupat de ce făcea ca să observe.

— Mi-am făcut temele.

— Păi, atunci ajută-l pe Theo cu ale lui. Sau găseşte tu ceva.

— Dar dacă digitalina…

— Maddy. Ajunsese la capătul răbdării, aşa că se răsti la ea. Asta nu e o poveste sau un proiect. E o problemă extrem de reală, de care trebuie să mă ocup. Du-te şi găseşte-ţi ceva de făcut.

— Bine. Închise uşa biroului tatălui ei şi se lăsă cuprinsă de resentimente. Nu îi permitea niciodată să-l ajute când era vorba despre ceva important.

„Fă-ţi temele, vorbeşte cu Theo, fă-ţi curat în cameră.1 Tatăl ei se crampona mereu în treburi neimportante, de fiecare dată când ea voia să facă ceva care să conteze.

Ar fi pariat pe faptul că nu i-ar fi spus şi lui Pilar (îiambelli să-şi găsească ceva de făcut, chiar dacă nu

ştia nimic despre ştiinţe. Muzică, artă şi să arate bine – asta n-a tot ce ştia ea. Lucruri femeieşti. Nimic important.

Se apropie de camera lui Theo. Era întins pe pat, cu muzica urlând în difuzoare, cu chitara aşezată pe burtă şi cu receptorul la ureche. După expresia tâmpă de pe faţa lui, sigur vorbea cu o fată.

Bărbaţii erau penibili.

— Tata vrea să-ţi faci temele.

— Cară-te! îşi încrucişă gleznele. Nu, nimic. Doar idioata de soră-mea.

Receptorul i se izbi tare de maxilar când Maddy se năpusti asupra lui. În câteva secunde, Theo avea de-a face cu şocul durerii, ţipete în ureche şi cu pumnii şi loviturile unei Maddy extrem de furioase.

— Au! Stai! La naiba, Maddy. Te sun înapoi. Reuşi să arunce telefonul la timp pentru a-şi proteja zonele intime de o lovitură de genunchi. Ce naiba ai?

După un minut lung şi obositor, reuşi să întoarcă situaţia – chiar dacă Maddy nu se bătea ca o fată, tot era mai greu decât ea –, aşa că reuşi să o imobilizeze.

— Termină, nemernică nebună ce eşti. Care-i

problemă ta?

— Nu sunt o nemernică1.

Se răsti la el şi mai avu o tentativă de a-l lovi cu genunchiul.

— Nu, eşti doar cretină. Se linse în colţul gurii şi înjură când simţi gustul. Sângerez. Când o să-i zic lui tata…

— Nu poţi să-i spui nimic, că nu mai ascultă pe nimeni în afară de ea.

— Care ea?

— Ştii tu cine. Dă-te de pe mine, nesimţit mare şi gras ce eşti. Eşti la fel de rău ca el, te hlizeşti îngreţoşător cu o fată şi nu asculţi pe nimeni.

— Purtam o conversaţie, zise el cu demnitate, ca să contracareze replica ei enervantă. Şi, dacă mai dai în mine, să ştii că dau şi eu. Chiar dacă mă pedepseşte tata după aceea. Deci, hai, spune, care e problema ta?

— N-am nicio problemă. Dar faptul că bărbaţii din casa asta se poartă ca nişte nătărăi morţi după femeile de la conac e o problemă. E dezgustător. E ruşinos.

Theo îşi şterse sângele din colţul gurii, privind-o.

Avea nişte fantezii foarte creative care o implicau pe Sophia. Iar sora lui mai mică nu avea să le strice hazul.

Îşi scutură părul ondulat pe spate şi căscă.

— Eşti doar invidioasă.

— Ba nu sunt.

— Ba sigur că eşti. Că eşti slabă şi plată ca o scândură.

— Prefer să am minte în loc de sâni.

— Foarte bine atunci. Nu înţeleg de ce faci o criză pentru că tata petrece timp cu Pilar. A mai petrecut timp şi cu alte femei.

— Eşti un mare prost. Tot dezgustul i se adună în voce. Nu petrece timp cu ea, idiotule. E îndrăgostit de ea.

— Mă laşi!? De unde ştii? Şi totuşi, simţi un mic gol în stomac, în timp ce luă o pungă de chipsuri de pe dulap. Doamne!

— Totul se va schimba. Aşa merg lucrurile. Se ridică, în ciuda presiunii puternice pe care o simţea în piept. Nimic nu va mai fi la fel, şi asta e nasol cu N mare.

— Nimic n-a mai fost la fel. Nu de când a plecat mama.

— Nu, lucrurile s-au îmbunătăţit.

Ochii i se umplură de lacrimi, gata să-i năvălească pe obraji. Dar preferă să plece din cameră tunând şi fulgerând decât să plângă în faţa lui.

— Da, murmură Theo. Dar tot n-au rămas la fel.

Sophia spera că aerul, rece şi curat, avea s-o ajute să-şi mai limpezească mintea. Trebuia să gândească şi cu extrem de mare precizie. Se mişcase pe cât putea de repede, dar buletinul de ştiri tot avea să aducă prejudicii. Deseori, oamenii nu-şi mai aminteau altceva cu excepţia primei impresii.

Şi treaba ei din acel moment era să schimbe acea impresie. Trebuia să arate publicului că, chiar dacă Giambelli fusese nedreptăţită, compania nu făcuse nimic să nedreptăţească publicul. Ştia că pentru asta era nevoie de mai mult decât de nişte cuvinte. Chiar mai mult şi decât de plasare şi livrare. Era nevoie de acţiuni concrete.

Dacă bunicii ei nu ar fi avut deja bagajele făcute pentru plecarea în Italia, i-ar fi zorit să şi le facă. Să

fie vizibili la sursa problemei. Nu să se lase în siguranţa unui „nu comentăm 1, ci să comenteze des şi foarte la obiect. „Să folosească intens numele companiei”, gândi ea şi-şi făcu o notiţă mentală. Să-l facă să devină o chestiune personală, să ajute compania să respire.

Dar totuşi trebuiau să alunece cu grijă pe lângă subiectul Margaret Bowers. Trebuia să îşi arate compasiunea, dar nu într-atât cât să devină responsabili. Ca să poată face asta, ca să-i ajute să facă asta, Sophia trebuia să înceteze să se mai gândească la Margaret ca la o persoană. Dacă era un gest insensibil, atunci şi ea trebuia să fie insensibilă. Avea să se ocupe mai târziu de conştiinţa ei.

Stătea la marginea podgoriei. Se gândi că aceasta era protejată de paraziţi, de boli şi de capriciile vremii. Exista o apărare împotriva oricărui lucru care ameninţa să o invadeze sau să o deterioreze. Asta nu era diferit cu nimic. Avea să poarte lupta în condiţiile impuse de ea. Nu avea să regrete nicio acţiune care urma să ducă la câştigarea războiului.

Zări o umbră mişcându-se.

— Cine-i acolo? Mintea îi fugi spre un intrus, un sabotor. Un criminal. Se grăbi, fără nicio ezitare, şi-şi găsi braţele luptându-se cu o fetiţă.

— Dă-mi drumul! Pot să fiu aici! Am voie!

— Scuze. Îmi pare rău. Sophia făcu un pas în spate. M-ai speriat.

Maddy se gândi că nu păruse speriată. Mai degrabă, înfiorătoare.

— Nu fac nimic rău.

— Nici n-am zis asta. Am spus doar că m-ai speriat. Cred că suntem toţi un pic agitaţi în clipa de faţă.

Văzu strălucirea lacrimilor pe obrajii fetei. Cum nici ei nu-i plăcea să o vadă lumea plângând, îi oferi lui Maddy aceeaşi consideraţie.

— Am ieşit să-mi limpezesc puţin gândurile. E prea multă agitaţie înăuntru acum.

Sophia se uită în spate, spre casa de oaspeţi.

— Tata lucrează.

Afirmaţia fetei era îndeajuns de defensivă ca să o facă pe Sophia să speculeze.

— E multă presiune pe umerii lui în clipa asta. Pe noi toţi. Bunicii mei pleacă în Italia dimineaţă la prima oră. Îmi fac griji pentru ei. Nu mai sunt tineri.

După respingerea primită din partea tatălui ei, încrederea relaxată a Sophiei era cumva liniştitoare. Încă precaută, Maddy începu să meargă în acelaşi ritm cu ea.

— Nu par foarte bătrâni. Adică, nu par ramoliţi sau ceva de genul ăsta.

— Aşa e, nu? Dar chiar şi aşa. Aş vrea să pot merge eu în locul lor, dar acum e nevoie de mine aici.

Maddy se uită spre luminile casei de oaspeţi, şi buzele începură să-i tremure. Aparent, nimeni nu avea nevoie de ea. Nicăieri.

— Măcar ai ceva de făcut.

— Da. Acum de mi-aş da seama care ar fi pasul următor. Se întâmplă foarte multe.

Îi aruncă o privire lui Maddy. Copila era încordată şi îmbufnată dintr-un motiv. Sophia îşi amintea foarte bine cum era să aibă paisprezece ani şi să fie încordată şi îmbufnată.

Se gândi că, la paisprezece ani, viaţa era plină de

momente intense, care făceau crizele profesionale să pară ca nişte tăieturi cu o coală de hârtie.

— Cred că la un anumit nivel suntem cam în aceeaşi situaţie. Mama mea, zise ea când Maddy rămase tăcută.

— A tăi tău. E un pic ciudat.

Maddy ridică din umeri, apoi şi-i îndreptă.

— Trebuie să plec.

— Bine, dar aş vrea să-ţi spun ceva. Ca de la femeie la femeie, ca de la fiică la fiică sau aşa ceva. Mama a petrecut mult timp singură, fără să aibă pe nimeni, fără un bărbat bun care să aibă grijă de ea. Nu ştiu cum a fost pentru tine, pentru fratele sau pentru tatăl tău. Dar cu, după ce a trecut mirarea iniţială, mă bucur s-o văd alături de un bărbat bun, care o face fericită. Sper să îi «l-ai o şansă.

— Nu contează ce fac eu. Sau ce gândesc. Sau ce spun.

„Nefericire sfidătoare11, cugetă Sophia. O recunoştea şi ţie aceasta mult prea bine.

— Ba contează. Când cineva ne iubeşte, contează ce icindim sau ce facem. Se uită în direcţia din care se

auzeau paşi care alergau grăbiţi. Şi, după câte se pare, p> line te iubeşte cineva.

— Maddy! Rămas fără suflu, David o ridică în braţe pe fiica lui. Cumva, reuşi să o îmbrăţişeze şi să o şi scuture puţin în acelaşi timp. Ce faci? Nu poţi să pleci aşa, de nebună, după lăsarea serii.

— Am ieşit puţin la o plimbare.

— Şi mi-ai mâncat un an din viaţă. Dacă vrei să te cerţi cu fratele tău, n-ai decât, dar să nu pleci aşa din casă fără să ceri voie. Clar?

— Da, domnule. Se strâmbă, deşi în sinea ei era destul de mulţumită. Nu credeam că o să observi.

— Ia mai gândeşte-te!

Îşi ancoră braţele în jurul gâtului ei. Sophia observă acel gest relaxat de afecţiune. Şi-l invidie. Tatăl ei nu o îmbrăţişase niciodată aşa.

— În parte e şi vina mea, îi spuse Sophia. Am ţinut-o mai mult decât ar fi trebuit. E o placă de rezonanţă exce lentă. Îmi fugea mintea în prea multe direcţii.

— Ar trebui să iei o pauză. Va trebui să funcţionezi la capacitate maximă mâine. Mama ta e

liberă?

Spre deosebire de Sophia, el nu observă când Maddy se încordă.

— Cred că da. De ce?

— Mă înec în rapoarte şi notiţe în limba italiană. Ar mer ge mai repede cu cineva care citeşte mai bine ca mine.

— O să-i spun. Sophia se uită apoi la Maddy. Sigur va vrea să ajute.

— Apreciez. Stai să duc bagajul acesta acasă şi să-l pun bine. Ne vedem la şedinţă. La opt.

— O să fiu gata. Noapte bună, Maddy.

Îi privi îndepărtându-se spre casa de oaspeţi, printre rândurile de viţă-de-vie. În lumina lunii, umbrele loi aproape se contopeau într-o singură siluetă.

Nu prea putea să o învinuiască pe copilă că-şi dorea ca lucrurile să rămână aşa. Era dificil de făcut loc pentru schimbări. Pentru oameni. Mai ales când viaţa părea mulţumitoare aşa cum era.

Dar, cu toate acestea, interveneau schimbări. Şi m²carea inteligentă era să facă parte din ele. Sau, şi

mai bine, considera ea, să le iniţieze.

Tyler lăsase radioul şi televizorul închise. Ignora telefonul. Un lucru pe care îl putea controla era reacţia lui faţă de presă. Şi cel mai bun mod de a controla acest lucru era să ignore presa cu totul. Cel puţin pentru câteva ore.

Se tot uita prin dosare, înregistrări şi orice acte avea disponibile. Putea şi voia să se asigure că partea MacMillan a companiei era sigură.

Ceea ce se părea că nu putea controla însă erau propriile lui întrebări referitoare la Margaret. Fusese un accident, sinucidere sau crimă? Niciuna dintre variante nu era tocmai atractivă. Elimină din start sinuciderea. Nu era genul de persoană care să comită un astfel de gest. Şi el cu siguranţă nu avea acel ego nestăpânit care să sugereze că Margaret se sinucisese din disperare, pentru că el nu venise la întâlnirea cu ea.

Poate că fusese interesată de el şi poate că el ignorase semnalele pentru că nu simţea acelaşi lucru faţă de ea. Şi nu-şi dorise să apară complicaţii. Viaţa era destul de complicată şi fără să amestece afacerile

cu relaţii personale.

În plus, ea pur şi simplu nu era genul lui. Nu îi plăceau femeile care se luptau din răsputeri să avanseze în i aderă sau care îşi făceau planuri mari. Astfel de femei consumau prea multă energie.

Ca Sophia, de exemplu.

Începuse să creadă că avea să explodeze dacă nu o avea mai repede. Şi oare nu asta era şi ideea? îşi aminti d, coborând iar scările, neliniştit. Faptul că se gândea la ea în felul acela îi zăpăcea mintea, îi tensiona corpul şi o implica o asociere de afaceri deja extrem de complexă. În acel moment, mai mult ca oricând, era important. a fie atent la ce avea de făcut. Criza curentă avea să-i mănânce mult timp şi energie. Şi să îl îndepărteze de H idgorie, într-un moment în care nu-şi permitea acest lucru. Previziunile meteorologice pe termen lung îl averiiaseră că trebuia să fie atent ca nu cumva viile să degete. Mai multe butoaie de vin erau aproape gata pentru îmbuteliere. Deja începuse discuirea pământului. Nu au a timp să-şi facă griji pentru anchetele poliţiei sau pentru potenţiale procese. Sau pentru o femeie. Dintre toate,

descoperea că cel mai greu îi era să nu se gândească la acea femeie. Presupuse că se întâmpla asta din cauză că trecuse dincolo de barierele lui. Şi avea să rămână acolo, enervându-l, până o putea el scoate. Aşa că ar fi putut să se ducă la conac, să urce treptele până la ea şi să se ocupe de asta. Să termine o dată toată nebunia.

Ştia foarte bine că era un raţionament patetic şi ego-ist. Dar hotărî că nu-i păsa câtuşi de puţin. Îşi luă o haină, apoi merse şi deschise uşa. Şi iat-o şi pe ea acolo, urcând treptele.

— Nu-mi plac bărbaţii irascibili şi macho, îi spuse şi trânti uşa în urma ei.

— Mie nu-mi plac femeile autoritare şi agresive.

Plonjară unul spre altul. Chiar în clipa în care gurile lor se angajară într-un sărut agresiv, ea se ridică şi îşi încolăci picioarele în jurul şoldurilor lui.

— Vreau un pat de data asta. Deja avea respiraţia întretăiată şi începuse să-i tragă de tricou. Testăm podeaua mai târziu.

— Te vreau goală! îi ciuguli gâtul cu dinţii şi începu să urce treptele, clătinându-se. Nu-mi pasă

unde.

— Doamne, ce gust incredibil ai! îşi trecu gura peste faţa şi gâtul lui. E aproape primordial. I se tăie răsti flarea când o lipi cu spatele de peretele de la capătul scărilor. Îşi trecu degete prin părul lui şi apoi strânse pumnii. E doar sex, da?

— Da, da, cum zici tu. Gura lui se năpusti asupra gurii ei. Folosind peretele ca punct de sprijin, începu să-i tragă puloverul peste cap. Doamne, eşti atât de voluptuoasă! aruncă puloverul deoparte şi-şi mută gura pe umflătura moale a sânului ei, care se ridica deasupr; i sutienului. Nu cred că mai ajungem în pat.

Inima ei începu să-i bată tare când îi simţi dinţii pe piele.

— Bine. Data viitoare.

Atinse podeaua cu picioarele. Sau cel puţin aşa crezu. Când vulcanul lăcomiei erupse în interiorul ei, îi era greu să mai ştie unde era sau cu cine. Mâinile trăgeau de haine. Se auzi cum se rupse ceva. Gurile se înfruptau înfierbântate din carne. Totul deveni neclar. Peste vâjâitul sălbatic al sângelui îşi auzea propriile scâncete, rugăminţi, cereri şi un fel de incantaţie

nebunească, ce se îmbina cu a lui.

Era deja udă şi arzând de dorinţă când degetele lui o găsiră. Splendoarea violentă a orgasmului o sfâşie, aducând o eliberare de aur topit, atât de puternică şi de bine-venită, încât s-ar fi putut scurge cu totul pe podea.

— Ah. Nu, nu. Îi lipi din nou spatele de perete. Excitat de tremurul ei, simţea că o ia razna. Vreau să te aud ţipând de plăcere. Ridică-te înapoi.

Sophia nu se mai putea opri. Întâmpinând cu bucurie fierbinţeala şi dorind-o, îl lăsă să o ia toată, să o secătuiască, până când mintea i se umplu doar de întuneric şi sălbăticie. Şi apoi se năpusti asupra lui, chinuindu-l dincolo de orice raţiune. Îi privi ochii întunecându-i-se şi ştiu că ea îi făcea să fie aşa. Îi ascultă respiraţia grea şi întretăiată şi o înfioră că-l putea tulbura în aşa măsură.

— Acum. Îşi afundă încă o dată mâinile în părul lui şi se cutremură. Se cutremură când simţi că se afla pe marginea foarte subţire a unei prăpăstii. Acum.

Se eliberă din nou când el intră în ea. Brutal. Înfipse unghiile în umerii lui umeziţi de sudoare şi

începu să-şi mişte şoldurile. Cu viteza fulgerului. Cu gura lipită de a ei, înghiţi toate sunetele mici şi lacome pe rare le scotea. Se hrăni cu ele şi o ridică să-i poată da mai mult. Să ia mai mult.

Plăcerea îl zgudui cu violenţă, lăsându-l zdruncinat şi stupefiat. Reuşi să o ţină, şi alunecară amândoi pe podea. Întinsă peste el şi cu inima bătându-i nebuneşte, Sophia începu să râdă.

— Dio. Grazie a Dio.1 în sfârşit, am decantat. Nu a fost prea multă fineţe, dar ai un corp minunat şi o rezistenţa excelentă.

— Mai lucrăm la fineţe când n-o să fiu gata să urlu la lună.

„I dumnezeule. Mulţumesc lui Dumnezeu! 11 (în limba italiană, în „ilcinal) (n.tr.)

— Nu mă plângeam. Ca să-i demonstreze acest lucru, îşi trecu uşor buzele peste pieptul lui. Mă simt minunat. Cel puţin aşa cred.

— Subscriu. Te simt incredibil. Răsuflă adânc. Sunt stors.

— E valabil pentru amândoi. Ridică uşor capul şi-i studie faţa. Asta-i tot?

— Nici pe departe.

— A, bun, nici pentru mine. Se mişcă şi se aşează deasupra lui. Ty?

— Mhm. Mâinile lui deja începuseră să se plimbe pe trupul ei. Se gândi că era extrem de fină. Fină, întunecată şi exotică.

— Probabil trebuie să stabilim nişte limite.

— Da.

Avea o aluniţă mică şi drăguţă pe curba şoldului stâng. Un fel de semn de punctuaţie sexual.

— Vrei să vorbim despre asta acum?

— Nu.

— Bine. Nici eu. Îşi fixă mâinile de-o parte şi de alta a capului său şi se aplecă. Îşi atinse buzele de colţurile gurii lui, excitându-l cu atingeri ademenitoare. Pat? şopti ea.

Se ridică şi-şi înfăşură braţele în jurul ei.

— Data viitoare.

Undeva pe la miezul nopţii, se trezi în patul lui, cu faţa în jos. Cearşafurile erau mototolite şi fierbinţi şi-şi simţea oasele moi.

Chiar şi după o secetă sexuală atât de lungă, îi

venea greu să creadă că organismul uman se putea încărca la fel de des şi la o intensitate atât de mare.

— Apă, murmură ea, temându-se că ar fi putut-o ucide setea, după ce-şi satisfăcuse o poftă. Vreau nişte apă. Îţi dau orice – favoruri sexuale, sălbatice – numai să-mi dai o sticlă cu apă.

— Ai plătit deja favorurile sexuale sălbatice.

— A, da. Se întinse şi-l bătu pe umăr, orbeşte. Fii un bun partener, MacMillan.

— Bine, dar unde suntem?

Ameţitor ca vinul 287

— Pe pat, zise ea stoarsă de energie. Am ajuns în cele din urmă.

— A, da. Mă întorc imediat. Se ridică clătinându-se şi, pentru că stătuse transversal pe pat, aprecie greşit distanţa şi se lovi de un scaun.

Ascultându-i înjurăturile şoptite, Sophia zâmbi cu faţa în cearşaf. Doamne, ce drăguţ era. Şi amuzant. Mult mai inteligent decât crezuse iniţial. Şi incredibil de bun la pat. Şi pe jos. Şi pe perete. Nu-şi amintea să mai fi cunoscut vreun bărbat care să o atragă pe atât de multe planuri. Mai ales ţinând cont de faptul că era

genul de bărbat pe care trebuia să-l amenințI cu puşca să se îmbrace la costum şi cravată. Presupuse că tocmai acela era şi motivul pentru care arăta mereu extrem de sexy când se îmbrăca aşa. Barbarul, civilizat temporar. Pierdută pentru moment în acele gânduri, scânci când Ty îi lipi paharul rece ca gheaţa de umăr.

— Ha, ha, ha, murmură ea, suficient de recunoscătoare însă încât să se rostogolească pe spate, să se ridice în capul oaselor şi să dea pe gât jumătate de pahar.

— Hei. M-am gândit că o să-l împărţi.

— N-am zis nicio clipă că o să-l împart.

— Atunci, vreau mai multe favoruri sexuale.

— Nu se poate să mai vrei, chicoti ea.

— Ştii doar ce mult îmi place să-ţi demonstrez că te iuşeli.

Oftă când mâna lui îi cuprinse coapsa.

— Asta aşa e. Şi totuşi, îi întinse paharul, cu ce mai rămăsese din apă. S-ar putea să pot să-ţi mai ofer câteva favoruri sexuale. Dar după aceea chiar trebuie să mă duc acasă. Am şedinţă mâine-dimineaţă

devreme.

Ty goli paharul şi-l puse deoparte.

— Nu ne gândim la asta acum. O înşfăcă de talie cu braţul şi se rostogoli, până ajunse sub el. Să-ţi spun la ce luă gândeam eu…

Sophia se gândi că trecuse foarte mult timp de când mi se mai strecurase în casă la ora două noaptea. Şi totuşi, era una dintre acele abilităţi pe care ţi le aminteai imediat, precum mersul pe bicicletă sau, ei bine, sexul. Trecu farurile pe faza scurtă, înainte să lumineze în geamurile conacului, încetini, luă uşor curba şi intră în garaj.

Se strecură afară în noaptea rece. Stătu o clipă privind multitudinea de stele de pe cer. Se simţea exagerat de obosită, în mod minunat folosită şi extrem de vie.

Decise că Tyler MacMillan era un bărbat plin de surprize, de buzunare secrete şi de multă şi splendidă energie. Aflase foarte multe despre el în ultimele luni. Aspecte şi faţete pe care până atunci nu se obosise să le exploreze. Şi aştepta cu nerăbdare că continue acea explorare. Totuşi, pentru moment trebuia să ajungă în

casă şi să se culce, altfel ar fi fost total nefolositoare a doua zi.

Ciudat, gândi ea, în timp ce merse încet spre uşa din spate, dar chiar îşi dorise să rămâne peste noapte. Să doarmă cu el. Ghemuită lângă corpul lui mare şi cald. La adăpost, confortabil şi sigur.

De-a lungul anilor, se antrenase pentru a se putea înfrâna din punct de vedere emoţional după sex. Îi plăcea să creadă că proceda la fel ca bărbaţii. Putea fi ciudat să doarmă şi se trezească în acelaşi pat după ce se terminau jocurile şi toată distracţia. Ar fi fost un lucru mult prea intim. Şi, evitând asta – sau mai bine zis asigurându-se că nu avea nevoie de asta –, reuşea să păstreze totul cât mai simplu.

Doar că în cazul de faţă fusese nevoită să-şi ordone să plece din patul lui Tyler. Se asigură că se întâmplase doar pentru că era foarte obosită. Pentru că fusese o zi grea. De fapt, el nu era chiar atât de diferit de toţi ceilalţi bărbaţi cu care fusese. Poate doar îl plăcea mai mult, gândi ea, când traversă tufişurile. Şi era mai atrasă de el decât se aşteptase. Dar asta nu-l făcea cu nimic di ferit. Doar… nou. După

o vreme, avea să dispară luciul entuziasmului strălucitor, şi cu asta, basta.

Se gândi că aşa se întâmpla mereu.

Căutarea unei iubiri care să ţină toată viaţa te condamna să dezamăgeşti sau să fii dezamăgit. Era mai bine, mult mai bine, să profite la maximum de un moment şi apoi să meargă mai departe.

Toate gândurile acelea îi întunecau starea de spirit, aşa că blocă întrebările. Şi, trecând de ultima curbă din grădină, dădu nas în nas cu mama ei.

Se holbară una la alta. Respiraţiile surprinse scoase de amândouă îngheţară ca nişte mici norişori.

— Hmm. E o noapte frumoasă, zise Sophia.

— Da. Foarte. Eu doar, a… David… Blocată, Pilar ges-ticula vag spre casa de oaspeţi. A avut nevoie de ajutor cu nişte traduceri.

— Înţeleg. Un chicot sălbatic încerca să-şi facă loc să iasă din gâtul Sophiei. Aşa-i zice generaţia voastră? îi scăpă un sunet firav şi înfundat. Dacă vrem să ne furişăm înăuntru, hai să o facem deodată. S-ar putea să îngheţăm de tot aici, afară, încercând să găsim scuze plauzibile.

— Eu chiar traduceam. Pilar se grăbi la uşă şi se chinui cu clanţa. Au fost multe de…

— Oh, mamă. Râsul învinse şi ieşi la iveală. Sophia se ţinu de burtă şi intră încet. Nu te mai lăuda atât.

— Eu doar… Găsindu-şi cu greu cuvintele, Pilar îşi dădu părul pe spate. Ştia destul de bine cum arăta – răvăşită şi roşie la faţă. Ca o femeie care tocmai se dăduse jos din pat. Sau, în cazul de faţă, jos de pe canapeaua din sufragerie. Cel mai sigur mod de acţiune părea să fie să intre în ofensivă. Ai fost plecată până târziu.

— Da. Am tradus. Cu Ty.

— Cu… Aaa. Aaa.

— Eu mor de foame, dar tu? Distrându-se copios, Sophia deschise frigiderul. N-am apucat să iau cina. Vorbea relaxat, cu capul în frigider. Ai o problemă cu mine şi cu Ty?

— Nu – da. Nu, se bâlbâi Pilar. Nu ştiu. N-am nici cea mai vagă idee cum ar trebui să reacţionez.

— Hai să mâncăm nişte plăcintă.

— Plăcintă.

Sophia scoase ce mai rămăsese din plăcinta cu mere.

— Arăţi minunat, mamă.

Pilar îşi netezi încă o dată părul cu mâna.

— Nu prea cred.

— Minunat. Sophia lăsă platoul pe masă şi se întinse după nişte farfurii. Relaţia dintre tine şi David m-a pus puţin în încurcătură. Nu eram obişnuită să te văd casă te văd şi atât, presupun. Dar, când am dat nas în nas cu tine furişându-te în casă în miez de noapte, n-am putut să nu te privesc.

— Nu trebuie să mă furişez în propria mea casă.

— O. Mânuind un cuţit, Sophia întrebă: Atunci de ce o făceai?

— Eu doar… Hai să mâncăm plăcinta.

— Bună alegere. Sophia tăie două bucăţi enorme de plăcintă, apoi zâmbi când Pilar îşi netezi părul. Se aplecă în faţă şi, pentru o clipă, stătură amândouă acolo în tăcere, în lumina strălucitoare din bucătărie. A fost o zi lungă şi îngrozitoare. E bine că o putem încheia frumos.

— Da. Deşi m-ai speriat îngrozitor afară.

— Eu? Închipuie-ţi ce surprinsă am fost eu. Îmi retrăiam anii adolescenţei, şi apoi am dat nas în nas cu mama.

— Retrăiai? Serios?

Sophia duse farfuriile pe masa din bucătărie, în timp ce Pilar scoase tacâmuri.

— Ei, asta e, de ce să ne cramponăm de trecut? Zâmbind răutăcios, Sophia îşi linse degetul mare de urme de plăcintă. David e foarte sexy.

— Sophia!

— Foarte sexy. Are umeri frumoşi, expresia aia ştrengărească încântătoare şi o minte ageră. Hai, că ţi-ai găsit un bărbat pe cinste, mamă, cu tot tacâmul.

— Nu e un trofeu. Şi sper sincer că nici tu nu-l consideri asta pe Ty.

— Are un fund excepţional.

— Ştiu.

— Mă refeream la Ty.

— Ştiu, repetă Pilar. Ce, crezi că sunt oarbă? pufni într-un mod deloc potrivit pentru doamnă şi se aşeză pe un scaun. E ridicol, e urât din partea noastră şi…

— Amuzant, termină Sophia şi se aşează şi ea să mă-nânce din plăcintă. Avem aceleaşi gusturi în materie de modă şi de afaceri, de ce n-am avea aceleaşi gusturi şi la… Nonna.

— Ei, normal că ne place… Pilar scăpă furculiţa din mână când urmări direcţia privirii pierdute a Sophiei. Mamă. Ce faci aici?

— Crezi că nu ştiu când intră şi ies oameni din casa mea? Cumva elegantă în papuci şi halatul ei gros de lână, Tereza intră furtunos. Cum, n-aveţi şi vin?

— Noi doar… Ne era foame, reuşi să articuleze Sophia.

— Nu-i de mirare. Sexul e o treabă obositoare dacă e făcut cum trebuie. Şi mie mi-e foame.

Sophia îşi duse imediat mâna la gură, dar fu prea târziu, izbucni în râs.

— Bună treabă, Eli.

Tereza se duse şi-şi puse ultima bucată de plăcintă, în timp ce fiica ei se uita în jos în farfurie, cu umerii tremurându-i.

— Să bem nişte vin. Cred că la o asemenea ocazie se cere nişte vin. Mai mult ca sigur e prima

dată când trei generaţii de femei Giambelli stau împreună în bucătărie după ce au făcut dragoste. Nu trebuie să pari aşa şocată, Pilar. La urma urmei, sexul e ceva normal. Şi o să bem vin ca să sărbătorim că de data asta ţi-ai ales un partener care să te merite. Luă de pe raftul din bucătărie o sticlă de Sauvignon Blanc şi o desfăcu. Sunt vremuri grele. Au mai fost şi altele şi sigur vor mai veni. Turnă vin în trei pahare. Este absolut esenţial să ne vedem de viaţă în vreme ce trecem prin ele. Să ştii că sunt de acord cu David, dacă asta contează pentru tine.

— Mulţumesc. Contează, normal.

Când se întoarse spre ea, Sophia tocmai îşi muşca buza în încercarea de a înfrâna şi de a masca un zâmbet.

— Voi fi furioasă şi dezamăgită dacă-l răneşti pe Tyler. Ţin foarte mult la el.

— Ei bine, mă bucur să aud asta. Dezumflată, Sophia lăsă jos furculiţa. De ce l-aş răni?

— Ţine minte ce ţi-am zis. Mâine ne vom lupta pentru ceea ce suntem şi pentru ceea ce avem. În seara asta, zise c. t ridicând paharul… În seara asta

sărbătorim. Salute.

Capitolul 18

Era un război, care se purta pe mai multe fronturi. Sophia îşi purta bătăliile pe calea undelor, în scris şi la telefon. Petrecea ore întregi actualizând comunicate de presă, dând interviuri şi liniştind clienţii. În fiecare zi o lua de la capăt, contracarând zvonuri, insinuări şi speculaţii. Până nu trecea criza, se terminase cu timpul ei petrecut pe podgorie. Acolo era câmpul de bătălie al lui Tyler. Descoperi că detesta faptul că nu putea fi soldat şi în lupta aceea. Să ia parte la discuirea pământului, să fie atentă să nu degere viile şi să vegheze asupra noilor muguri.

Îşi făcea griji pentru bunicii ei, care conduceau frontul din Italia. În fiecare zi primeau rapoarte. Începuse deja procesul de retragere. Şi, în curând, vinul avea să fie testat, sticlă după sticlă.

Nu voia să se gândească la costurile pe termen lung sau scurt. Lăsa asta în grija lui David.

Când avea nevoie să ia o pauză de la toată acea nebunie, stătea la fereastra biroului ei şi privea cum bărbaţi cu grape lucrau pământul. Îşi promise în sinea

ei că avea să fie un an cu un vin excepţional.

Era necesar doar să îi supravieţuiască.

Tresări când sună din nou telefonul şi îngropă dorinţa aceea foarte reală de a-l ignora.

— Sophia Giambelli.

După zece minute, exterioriza furia acumulată într-o tiradă de înjurături în limba italiană.

— Te ajută asta? întrebă Pilar din pragul uşii.

— Nu atât de mult pe cât aş vrea. Sophia îşi lipi degetele de tâmple şi se gândi cum putea să se ocupe cel mai bine de următoarea etapă de luptă. Mă bucur că eşti aici. Intră te rog şi ia loc un minut.

— Cincisprezece, mai exact. Tocmai am terminat un tur. Pilar se aşează pe un scaun. Vin în cârduri. În mare parte, căutători de curiozităţi în momentul ăsta. Şi câţiva reporteri, dar deja le-a scăzut considerabil numărul de la ultima ta conferinţă de presă.

— S-ar putea să se înmulţească din nou. Tocmai am închis telefonul cu un producător de la The Larry Marin Show.

— Larry Mann. Pilar strâmbă din nas. Televiziune de scandal de cea mai joasă speţă. Să nu le dai nimic.

— Deja au ceva. O au pe René. Neputând sta locului, Sophia se ridică de la birou. Mâine va înregistra o emisiune în care se zvoneşte că va dezvălui secrete de familie şi va spune adevărata poveste în legătură cu moartea tatii. Suntem invitate să participăm. Vor să mergem tu, eu sau amândouă şi să le spunem varianta noastră.

— Nu e în regulă, Sophia. Oricât de satisfăcător ar fi să-i dăm înapoi o palmă în public, nu asta e calea. Şi nu asta e problema.

— Păi, de ce crezi că înjuram? Înhăţă rapid prespapierul în formă de broască şi îl trecu, agitat, dintr-o mână în alta. Vom alege calea onorabilă şi o vom ignora. Dar, Doamne, cât mi-ar plăcea să mă bat în noroi cu târfa aia. A tot dat interviuri în stânga şi în dreapta şi e îndeajuns de pricepută la asta cât să ne cauzeze ceva prejudicii. Am vorbit şi cu mătuşa Helen şi cu unchiul James să intentăm un proces.

— N-o face.

— Nu-i putem permite să se folosească de familie. Să ne denigreze. Sophia se încruntă în jos la broască. Faţa veselă şi prostească a acesteia o mai

linişti un pic. Nu pot să mă cobor la nivelul ei, să ne luptăm de la egal la egal, ceea ce e mare păcat. Dar cel puţin pot s-o plesnesc înapoi din punct de vedere legal.

— Ascultă-mă mai întâi, zise Pilar. Nu sunt o cârpă. Şi nu mă manipulează nimeni. Dacă am intenta vreo acţiune legală, mai ales în clipa asta, când avem alte bătălii de purtat, am da mai multă credibilitate atât ei, cât şi spuselor ei. Ştiu că de obicei instinctul tău e acela de a lupta şi-al meu de a mă retrage, dar poate ar fi mai bine ca de data asta să nu facem niciuna, nici alta. Ci, în schimb, să rămânem ferme pe poziţii.

— M-am gândit şi la asta. M-am gândit din ambele puncte de vedere. Dar, în fond, e mai bine să-i răspunzi cu aceeaşi monedă şi să combaţi focul cu foc.

— Nu mereu, scumpo. Uneori trebuie să-l îneci. Aşa că o s-o înecăm şi pe ea, cu un vin Giambelli bun.

Sophia inspiră şi expiră adânc, lăsându-se pe spate. Puse jos broscuţa şi o întoarse pe toate părţile în timp ce se gândea. Se auzi faxul piuind în spatele ei şi scoţând nişte foi, dar îl ignoră cât încerca să

privească ambele faţete ale problemei.

— Asta e bună. Încuviinţă din cap şi se uită iar la mama ei. E foarte bine. Să stingem flăcările cu un incendiu bun. O să dăm o petrecere. Bal de primăvară, ţinută la patru ace. De cât timp ai nevoie ca să aranjezi asta?

Spre admiraţia ei, Pilar doar clipi.

— De trei săptămâni.

— Bun. Apucă-te de lista de invitaţi. După ce trimitem invitaţiile, mă ocup eu să ajungă şi la reporteri. René optează pentru mizerii, noi – pentru eleganţă.

— O petrecere? Tyler ridică vocea ca să acopere zgomotul discuirii. Ai auzit vreodată de Nero şi vioara lui?

— Roma nu e în flăcări. Exact asta e ideea. Nerăbdătoare, Sophia îl trase mai departe de câmpul pe care se lucra. Giambelli îşi ia responsabilităţile în serios şi cooperează cu autorităţile de aici şi din Italia. Merda! înjură în limba italiană când îi sună telefonul. Stai un pic. Îşi scoase telefonul din buzunar. Sophia Giambelli. Şi. Va bene.

Absentă, îi făcu un semn lui Ty şi se îndepărtă câţiva paşi. El rămase acolo şi o privi transmiţând în limba italiană ceva ce fără îndoială erau ordine.

Discuirea pământului continua în jurul lor. Întoarcerea sistematică şi gălăgioasă a pământului şi a plantelor protectoare. Căldura ispitea mugurii să înflorească, în ciuda vântului care cobora din munţi şi înfiora natura, aducând odată cu el promisiunea unei nopţi friguroase.

Şi acolo, în mijlocul a tot ce întâmpla, în mijlocul acelui ciclu secular, se afla Sophia. O persoană plină de energie, care avea viitorul la picioare.

Era centrul tuturor lucrurilor, gândi el încă o dată. Poate se aflase dintotdeauna acolo. Se plimba printre

Nu se obosi să înjure. Nu se obosi nici măcar să se mire atunci când se desfăcu acel ultim lacăt blocat din interiorul lui.

Se aşteptase să se întâmple.

Recunoscu că era nebun după ea. Îndrăgostit. Până peste cap. Şi, mai devreme sau mai târziu, trebuia să-şi dea seama şi cum să se ocupe de asta.

Sophia îşi băgă telefonul în buzunar şi-şi suflă bretonul.

— Ramura italiană de publicitate, îi zise lui Ty. Câteva iţe care trebuiau descâlcite. Scuze pentru întrerupere. Unde rămă… Rămase fără cuvinte, holbându-se la el. Ce-i cu zâmbetul acesta? ceru să ştie.

— Zâmbesc? Poate pentru că eşti o imagine plăcută vederii, chiar şi aşa pe repede înainte.

— Repede înainte e singura viteză care funcţionează în clipa asta. În fine, petrecerea. Trebuie să o folosim ca pe un fel de declaraţie şi să ne continuăm planurile pentru centenar. Prima gală e în toiul verii. O să facem această reuniune restrânsă, ca să demonstrăm unitate, responsabilitate şi încredere.

Începu să enumere pe degete paşii parcurşi până atunci.

— Retragerea sticlelor de vin a fost făcută de bunăvo-le şi cu nişte costuri destul de mari, înainte să apară vreo problemă legală. La Signora şi domnul MacMillan au plecat personal în Italia ca să ofere orice ajutor e necesar la anchetă. Totuşi, continuă ea –

şi va trebui să ne ocup cât de curând şi de acest totuşi –, Giambelli e încrezătoare că problema e sub control. Familia rămâne amabilă, primitoare şi în strânse legături cu comunitatea. Asta trebuie să subliniem acum. Să arătăm că avem clasă, în timp ce René scotoceşte prin gunoi.

— Clasă. Studie viile. Îşi aminti să mai verifice o dată aspersoarele aeriene, în caz că urma să fie nevoie de ele pentru protecţia de peste noapte. Dacă trebuie să avem clasă, cum se face că eu sunt nevoit să suport echipele de reporteri şi să mă afund în noroi?

— Ca să demonstrăm dedicarea şi munca asiduă de care e nevoie pentru producerea fiecărei sticle de vin. Nu fi ţâfnos, MacMillan. Ultimele zile au fost îngrozitoare.

— Aş fi mai puţin ţâfnos dacă nu mi-ar mai sta în cale străinii.

— Aici mă incluzi şi pe mine?

Îşi mută atenţia de la vii spre faţa ei superbă.

— Deloc.

— Atunci, de ce n-ai venit să te furişezi noaptea pe uşa de la balcon?

Tyler îşi ţuguie buzele.

— M-am gândit la asta.

— Gândeşte-te mai mult. Se aplecă spre el, dar Tyler făcu un pas înapoi, aşa că întrebă: Ce e? Te doare capul?

— Nu, avem spectatori. Aş prefera să nu fac public faptul că mă culc cu colega mea.

— Faptul că te culci cu mine n-are nimic de-a face cu afacerile. Vocea ei deveni simţitor mai rece, ajungând la acea intonaţie tăioasă care ustura. Dar dacă ţi-e ruşine cu asta…

Ridică din umeri, se întoarse şi plecă.

Trebuia să se ocupe mai întâi de înţepătură şi apoi şi de ezitarea de-a se afişa împreună în public. O ajunse din urmă din cinci paşi mari şi o prinse de mână.

— Nu mi-e ruşine de nimic. Doar pentru că îmi place să-mi ţin viaţa privată pentru mine… Faptul că îl împinse îl enervă suficient cât să o strângă şi mai tare şi să-şi înfăşoare degetele în jurul braţului ei. Sunt şi aşa destule bârfe pe aici, fără să mai adăugăm şi noi. Dacă nu mă pot concentra pe ce am de făcut, nu le pot

pretinde nici oamenilor mei să o facă. Eh, la naiba cu asta!

O ridică pe vârfuri şi-şi lipi apăsat gura de a ei.

Sophia se gândi că era ceva extrem de incitant în acel gest. În acea răbufnire temperamentală de putere.

— E în regulă? ceru să ştie şi o lăsă înapoi jos.

— Aproape. Îşi trecu mâinile pe pieptul lui şi-l simţi tremurând. I se părea palpitant să ştie că, deşi depăşită din punct de vedere fizic, deţinea totuşi puterea. Îşi lipi buzele de ale lui, incitându-l, până când o prinse cu pumnul de spatele puloverului. Şi până când mâinile ei se strânseră posesiv pe după gâtul lui şi simţi şi ea cum i se relaxau muşchii stomacului.

— Asta, şopti ea, a fost numai bine.

— Să laşi deschise uşile balconului.

— Aşa au şi fost.

— Trebuie să mă întorc la treabă.

— Şi eu.

Totuşi rămaseră nemişcaţi, cu gurile la o răsuflare distanţă una de alta. Se întâmpla ceva în

interiorul ei. Un freamăt, dar altfel decât clasicul fior din stomac. Acesta era în jurul inimii şi mai mult durea decât producea plăcere. Fascinată, începea să cedeze acelei senzaţii noi. Apoi telefonul din buzunar începu să-i sune iarăşi.

— Ei, poftim, zise ea puţin nesigură şi se îndepărtă. Runda a doua. Ne vedem mai târziu.

Îşi scoase telefonul fără tragere de inimă şi se depărtă repede. Avea să se gândească mai târziu la Ty. Urma să se gândească la multe lucruri mai târziu.

— Sophia Giambelli. Nonna, mă bucur că m-ai prins. Am încercat să dau de tine mai devreme, dar…

Tăcu, alertată de intonaţia vocii bunicii ei. Se opri din mers şi rămase la marginea podgoriei. În ciuda razelor de soare care încălzeau totul, simţi fiori reci pe piele.

Nici nu închise bine telefonul, că deja fugea înapoi.

— Ty!

Alarmat, se răsuci şi o prinse din fugă.

— Ce el Ce s-a-ntâmplat?

— Au mai găsit şi altele. Încă două sticle alterate.

— La naiba! Ei bine, ne aşteptam la asta. Am ştiut că cel mai probabil s-a umblat la vin.

— Şi asta nu este tot. Ar putea fi şi mai rău. Nonna – ea şi Eli… Se opri, încercând să-şi pună ordine în gânduri. A fost un bătrân, care lucra pentru bunicul lui Nonna. A început să lucreze în vie pe când era doar un băiat. Oficial, s-a retras acum mai bine de un an. Şi a murit spre sfârşitul anului trecut. Avea probleme cu inima.

Deja o urmărea şi o înţelegea. Deja simţea groaza din vocea ei.

— Continuă.

— Nepoata lui, cea care l-a găsit, zice că a băut dintr-o sticlă de-a noastră de Merlot. A venit la bunica după ce s-a făcut publică retragerea sticlelor. Îi exhumează trupul.

— Numele lui era Bernardo Baptista. Sophia avea toate detaliile scrise pe notiţe bine organizate, însă nu avea nevoie de ele. Învăţase toate cuvintele pe dinafară. Avea şaptezeci şi trei de ani. A murit în decembrie. Aparent, a făcut un infarct când stătea în faţa focului, după ce luase o cină simplă şi băuse

câteva pahare de Merlot Castello di Giambelli, 1992.

„La fel ca Margaret Bowers”, gândi David sumbru.

— Ai zis că Baptista avea probleme cu inima.

— Avea câteva probleme cardiace minore şi, în momentul morţii, suferea de o răceală persistentă. Răceala ne spune ceva în plus. Baptista era cunoscut pentru nasul tău. Lucra cu vin de peste şaizeci de ani. Dar, fiind bolnav, probabil nu ar fi simţit ceva în neregulă la vin. Nepoata lui jură că a deschis sticla în acea noapte. A văzut-o în după-amiaza aceea când a mers în vizită la el. O ţinea expusă, la fel ca pe alte câteva cadouri primite de la companie. Era foarte mândru să fie asociat cu Giambelli.

— Vinul a fost un cadou.

— Da, aşa susţine nepoata sa.

— De la cine?

— Nu ştie. I s-a organizat o petrecere de pensionare şi, după cum se obişnuieşte, Giambelli oferă angajaţilor multe cadouri de despărţire. Am verificat, iar sticla aceea nu se află pe lista de cadouri. I s-au oferit un Cabernet, un vin alb şi altul spumant.

Cu toate astea, nu e neobişnuit ca unui angajat să i se permită să aleagă alt soi sau să primească vin şi de la alţi membri ai companiei.

— Cât de curând vor şti dacă vinul i-a cauzat moartea?

Pilar se mută la biroul la care stătea Sophia şi o mângâie pe umăr pe fiica ei.

— În vreo câteva zile.

— Trebuie să facem tot ce putem să aflăm proveniența vinului, decise David. Între timp, continuăm ca până acum. Am să le sugerez lui La Signora şi lui Eli să anga-jăm un anchetator din afară.

— Eu o să lucrez la o declaraţie de presă. Cel mai bine e să anunţăm chiar noi noile descoperiri şi implicarea Giambelli în implementarea procesului de retragere şi testare a sticlelor de vin. Nu vreau să fac încă un comunicat de presă pe fugă.

— Să spui dacă te pot ajuta cu ceva, îi zise Pilar.

— Ocupă-te de lista aia de invitaţi.

— Scumpo, doar nu vrei să ţinem petrecerea în condiţiile astea.

— Dimpotrivă. Îngrijorarea şi tristeţea pentru

moartea unui bătrânel la care ţinea foarte mult se transformară în hotărâre. Schimbăm doar motivul. O să ţinem aici o gală în scop caritabil. Am mai făcut asta şi chiar mult mai mult pentru o cauză nobilă. Vreau ca oamenii să îşi amintească lucrul acesta. O mie de farfurie. Toată mâncarea, vinul şi divertismentul vor fi donate de Giambelli-MacMillan şi toate fondurile vor merge spre ajutorarea persoanele fără adăpost. Îşi lua notiţe în timp ce vorbea, elaborând deja în minte invitaţii şi comunicate de presă. Familia noastră vrea să o ajute pe a voastră să fie în siguranţă. Sunt o mulţime de oameni care-i datorează lui La Signora mult mai mult de o mie pentru o masă excentrică. Dacă e nevoie să li se amintească asta, mă voi ocupa personal.

Ridică uşor capul, aşteptând reacţia lui David.

— Tu eşti experta aici, zise el după un scurt moment de pauză. Ne deplasăm pe o sârmă foarte subţire, dar părerea mea e că avem destul echilibru.

— Mersi. Între timp, trebuie să ne prefacem şi să arătăm un dezinteres glacial faţă de publicitatea generată de René. Cu siguranţă vor apărea efecte

negative, şi t reaba asta va deveni foarte personală. Şi ceva ce devine personal pentru Giambelli va influenţa, în mod inevii abil, şi afacerile.

Pilar se aşează discret pe un scaun la restaurantul Four Seasons. Era sigură că, dacă ar fi menţionat cuiva ce inlenţiona să facă, i s-ar fi spus că făcea o greşeală. Probabil chiar făcea una. Dar era ceva ce trebuia să facă. Ceva ce poate ar fi trebuit făcut cu mult timp în urmă. Îşi comandă o apă minerală şi se pregăti să aştepte. Era sigură că René urma să întârzie. La fel cum nu avusese nicio îndoială că avea să vină la întâlnirea cu ea. În fond, aceasta nu putea rezista tentaţiei de a-şi face apariţia sau de a avea o confruntare cu un inamic pe care-l percepea ca fiind mai slab decât ea.

Pilar stătea cu băutura ei şi aştepta răbdătoare. Avea multă experienţă cu aşteptarea.

René nu o dezamăgi deloc. Intră furtunos. Pilar se gândi că era genul de femeie căreia îi plăcea să-şi facă intrarea, purtând blănuri, chiar dacă afară era prea cald pentru ele. Arăta bine – în formă, odihnită şi strălucitoare. Pilar îşi recunoscu sieşi că o studiase pe

acea femeie superbă şi mult mai tânără de prea multe ori în trecut şi se simţise necorespunzătoare în comparaţie cu ea. Îşi închipui că era o reacţie normală. Dar, chiar şi aşa, nu însemna că nu era în acelaşi timp şi prostească şi inutilă.

Era uşor de înţeles de ce Tony fusese atras de ea. Şi chiar mai uşor de priceput de ce căzuse în mrejele ei. René nu era vreo păpuşă Barbie fără minte, ci o femeie foarte calculată, care ştia exact cum să pună mâna pe ceea ce-şi dorea. Şi, bineînţeles, cum să păstreze apoi acel lucru.

— Pilar.

— René. Mulţumesc că ai acceptat să te întâlneşti cu mine.

— Oh, dar cum aş fi putut refuza? René îşi scoase blana şi se aşeză tacticos pe scaun. Pari un pic cam tensionată. Un cocktail cu şampanie, îi spuse chelneriţei fără să ridice privirea.

Sper deosebire de alte dăţi, în acel moment, Pilar nu mai simţea acel gol obişnuit în stomac.

— Tu nu. Ai petrecut câteva săptămâni în Europa la începutul anului. Cu siguranţă ţi-a priit.

— Eu şi Tony plănuiserăm o vacanţă lungă. Nu ar fi vrut să stau în casă deprimată. René se întoarse puţin şi-şi încrucişă picioarele acelea lungi şi mătăsoase. Asta a fost mereu treaba ta.

— René, eu n-am fost niciodată cealaltă femeie. Şi nici tu. Eu nu mai eram în peisaj cu mult înainte să-l cunoşti pe Tony.

— Totuşi, n-ai ieşit niciodată complet din peisaj. Tu şi familia ta v-aţi băgat ghearele adânc în el şi v-aţi asigurat să nu primească niciodată ceea ce merita de la Giambelli. Acum el e mort, şi o să-mi plăteşti mie ce i s-ar fi cuvenit lui. Ridică paharul imediat ce-i fu servită băutura. Credeai că o să te las să-i târăşti numele prin noroi? Şi pe al meu prin asociere?

— Ciudat, voiam să te întreb acelaşi lucru. Pilar încrucişa mâinile pe masă. O mişcare scurtă şi relaxată, care-i lăsă timp să-şi adune gândurile. În primul şi-n primul rând, a fost tatăl fiicei mele. N-am vrut niciodată să-i văd reputaţia pătată. Îmi doresc să ştiu cine l-a ucis şi de ce, mult mai mult decât ţi-aş putea explica.

— Tu l-ai omorât, într-un fel sau altul. Scoţându-l

afară din firmă. Nu se întâlnea cu altă femeie în noaptea aia. N-ar fi îndrăznit. Şi, în plus, eu eram suficientă pentru el, cum tu nu ai fost niciodată.

Pilar se gândi să-i menţioneze aventura pe care o avusese Tony cu Kris, dar în cele din urmă îşi dădu seama că nu merita efortul.

— Aşa e, eu n-am fost niciodată de-ajuns pentru el. Nu ştiu cu cine se întâlnea în noaptea aceea sau de ce…

— Să-ţi spun ce cred eu, o întrerupse René. Vă avea cu ceva la mână, pe tine şi pe familia ta. Aşa că aţi pus să fie ucis. Poate chiar v-aţi folosit de prostănaca aia de Margaret, şi de-aia e şi ea moartă acum.

Mila lăsă locul dezgustului.

— Asta e ridicol, chiar şi venind de la tine. Dacă astea sunt declaraţiile pe care le faci în faţa reporterilor şi pe care intenţionezi să le spui şi la televizor, atunci să ştii că te faci ţinta unor procese serioase.

— Te rog. René mai sorbi o dată din băutură. Crezi că n-am consultat deja un avocat ca să aflu ce

pot să spun şi cum anume? Te-ai asigurat ca Tony să fie concediat302

În viitorul apropiat şi ca eu să nu primesc aproape nimic. Intenţionez să încasez ce mi se cuvine.

— Serios? Şi, dacă tot ai atâta sânge rece, nu te temi de răzbunare?

René se uită spre o masă din apropiere. Acolo stăteau doi bărbaţi, bând apă.

— Bodyguarzi. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Nici măcar nu te mai obosi să mă ameninţi.

— Se pare că îţi place să trăieşti într-o lume fantezistă pe care ţi-ai creat-o singură. Îmi pare sincer rău pentru tine şi pentru Tony, fiindcă eraţi perfecţi unul pentru celălalt. Am venit aici să te rog să fii rezonabilă, să dai dovadă de decenţă în raport cu familia mea şi să te gândeşti la copilul lui Tony înainte de a vorbi cu presa. Dar ar fi o pierdere de vreme pentru amândouă. A fost o prostie din partea mea să cred că l-ai iubit. Aşa că hai să încercăm altceva. Se aplecă în faţă şi o surprinse pe René cu o strălucire foarte rece şi neaşteptată în ochi. Fă ce vrei şi spune

ce vrei. Dar în final n-o să fii altfel decât ridicolă. Şi, chiar dacă e meschin din partea mea, o să-mi placă să te văd aşa. Mult mai mult decât o să-ţi placă ţie să faci sau să vorbeşti. Continuă să fii soţia-trofeu stridentă, René, pentru că ţi se potriveşte, zise Pilar şi băgă mâna în geantă după nişte bani. La fel cum ţi se potrivesc şi cerceii ăia de prost gust – mult mai bine decât mi se potriveau mie, când mi i-a dat Tony cadou, la aniversarea a cinci ani de căsnicie. Aruncă între ele pe masă o bancnotă de douăzeci de dolari. I-aş considera pe ei şi orice altceva de-al meu ce şi-a mai însuşit Tony ca fiind plata integrală. Nu o să mai primeşti nimic altceva de la mine sau de la Giambelli.

Pilar nu-şi făcu o ieşire dramatică şi teatrală. Avea să lase toate acestea în seama lui René. Plecă agale şi se simţi bine făcând-o. La fel cum se simţi bine şi să mai lase o bancnotă la masa de la care priveau bodyguarzi i lui René.

— Dau eu rândul acesta, le zise şi se depărtă râzând.

*

— Am făcut ceva spectacol. Furioasă în acel

moment, Pilar se plimba înainte şi înapoi pe covorul Aubusson1 din sufrageria lui Helen Moore. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, chiar cred că am ieşit învingătoare. Dar eram atât de furioasă. Femeia asta îmi ia familia în colimator, şi o face purtând cerceii mei.

— Ai acte pentru acele bijuterii, sunt înregistrate la asigurări şi aşa mai departe. Am putea face ceva în sensul acesta.

— Uram cerceii aceia idioţi. Pilar ridică din umeri dezgustată. Mi i-a dat Tony în semn de împăcare după o aventură de-a lui. Am primit şi factura, bineînţeles. La naiba, dar mi-e greu să înghit cât de proastă am fost.

— Atunci scuipă. Sigur nu vrei nimic de băut?

— Nu, sunt cu maşina şi ar fi trebuit să fiu deja pe drum înapoi. Pilar expiră adânc şi inspiră din nou. Trebuia să mă liniştesc un pic înainte, altfel aş fi gonit furioasă şi aş fi ajuns la închisoare.

— Atunci norocul tău că ai o prietenă judecătoare. Ascultă-mă. Cred că ai procedat foarte bine având această întâlnire faţă în faţă cu ea. Poate

că mulţi oameni n-ar fi de acord, dar ei nu te cunosc la fel de bine ca mine.

Helen îşi turnă două degete de votcă peste gheaţă.

— Aveai lucruri de zis şi ai aşteptat prea mult să i le spui.

— Dar asta nu va schimba cu nimic situaţia.

— Cu ea? Poate da. Poate nu. Helen se aşează şi se în inse. Dar ideea e că a schimbat ceva pentru tine. Ai luat atitudine. Şi, personal, aş fi plătit mulţi bani să văd cum îi închizi gura. Va declama la emisiunea aia a ei de prost gust şi cel mai probabil va încheia fiind pusă la zid de membrii audienţei, care se vor simţi jigniţi de costumul ei de firmă şi de tona de bijuterii cu care se împopoţonează. Soţii, continuă ea, care au fost şi ele înşelate şi părăsite pentru femei ca ea. Doamne, Pilar.

O s-o facă ferfeniţă înainte să apuce să termine ce are de M’us. Şi poţi să fii sigură că exact pe asta se bazează şi

1 arry Mann şi producătorii emisiunii.

(Covoare foarte scumpe lucrate manual la

Aubusson, un oraş din cntrul Franţei, cu precădere din secolul al XVIII-lea (n.tr.)

Pilar se opri.

— Nu m-am gândit niciodată la asta.

— Scumpo, René Foxx e doar una dintre multele plăcintele frumoase cu cremă ale lui Dumnezeu. Te-a izbit în faţă? Da? Şi de dacă? E timpul să te ştergi.

— Ai dreptate. Îmi fac griji pentru familie, pentru Sophia. Chiar dacă e vorba despre presa de scandal, e totuşi publicitate, şi o s-o facă să se simtă prost. Aş vrea să găsesc o modalitate de a-i închide gura.

— Ai putea cere un ordin temporar de restricţie. Sunt judecătoare, ştiu lucrurile astea, zise Helen sec. Ai putea să-i intentezi un proces – calomnie, defăimare. Şi ai şanse să câştigi. Dar, ca avocată şi prietenă a ta, sfatul meu ar fi să-i laşi ei frânghia. O să se spânzure singură, mai devreme sau mai târziu.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Am dat de un mare necaz, Helen.

— Ştiu. Îmi pare rău.

— Dacă dă de înţeles că noi am aranjat ca Tony să fie ucis sau că a fost implicată şi Margaret… Poliţia

deja ne-a pus întrebări despre relaţia dintre Margaret şi Tony. Mă îngrijorează treaba asta.

— Margaret a fost victima ghinionistă a nebuniei vreunui maniac. Otrăvirea vinului nu are nicio ţintă, de-aia şi e o nebunie. La Tony a fost ceva intenţionat. Nu au legătură una cu cealaltă, şi n-ar trebui să începi să le legi în mintea ta.

— Presa le leagă.

— Presa ar face legătura şi între o maimuţă şi un elefant, dacă asta ar însemna că ar creşte audienţa şi vânzările.

— Ai dreptate şi cu asta. Vreau să-ţi spun ceva, Helen. Sub toată furia şi îngrijorarea pe care le-am simţit când vorbeam cu René, mi-am dat seama de ceva. Am înfruntat-o în privinţa asta pentru că era ceva important, care conta, şi a trebuit să iau atitudine.

Sorbind din băutură, Helen încuviinţă din cap.

— Şi?

— Şi m-a făcut să-mi dau seama că eu niciodată până acum nu am înfruntat-o pe ea sau pe oricare dintre nenumăratele femei care au intrat şi au ieşit

din viaţa lui Tony. Pentru că a încetat să mai fie important. Nu aveam de ce să iau atitudine. E trist, zise ea. Şi nu în totalitate vina lui. Nu, chiar n-a fost, continuă ea înainte ca Helen să poată face mai mult decât să verbalizeze o înjurătură. E nevoie de doi pentru o căsnicie, şi eu nu l-am împins niciodată să fie unul din cei doi din a noastră.

— A început să-ţi spulbere încrederea în tine chiar din prima clipă.

— Aşa e. Pilar întinse mâna şi luă paharul lui Helen, pentru o înghiţitură mică şi absentă. Dar multe lucruri care s-au întâmplat sau nu s-au întâmplat între noi au fost şi din vina mea în aceeaşi măsură. Nu privesc în urmă cu regret. Mă uit în urmă, Helen, pentru că niciodată, absolut niciodată, nu o să mai fac acele greşeli.

— Bine. Foarte bine. Helen luă paharul de votcă şi ţinu un toast. Pentru noile femei Giambelli! De vreme ce ai început să-ţi făureşti un nou drum, vino şi stai lângă mine şi povesteşti-mi totul despre noua ta viaţă sexuală, acum că ai una.

Scoţând un mârâit încet de plăcere, Pilar întinse

braţele spre tavan.

— Dacă tot întrebi… am o aventură ilicită, incredibilă şi interesantă cu un bărbat mai tânăr.

— Te urăsc.

— O să mai urăşti şi mai mult când o să-ţi spun că are un corp minunat, ferm şi neobosit.

— Eşti o scorpie.

Râzând, se aruncă pe braţul canapelei.

— Nu pot să înţeleg cum o femeie poate trece prin viaţă fără să aibă idee cum e să ai deasupra tă un astfel de corp de bărbat. Tony era slab şi destul de delicat.

— Nu e cine ştie ce etalon.

— Mie-mi spui? Se încruntă rapid. O, am fost îngrozitoare. E oribil.

— Nu, e minunat. James are… Un corp confortabil. Ursul dulce şi bătrân, zise Helen cu afecţiune. Dar nu te superi dacă mă bucur şi eu de nişte senzaţii tari prin intermediul aventurilor tale sexuale, nu?

— Sigur că nu. Pentru ce sunt prietenele?

*

Sophia era şi ea gata pentru o mică aventură sexuală. Dumnezeu ştia că avea nevoie de una. Muncise până la epuizare şi se îngrijorase dincolo de orice limită.

O ajutase să meargă să înoate după ce încheiase lucrul pe ziua aceea, apoi o rundă în jacuzzi ca să relaxeze muşchii tensionaţi după muncă şi atâtea griji. Mai adăugase o ultimă etapă la acea terapie cu apă – şi anume, o baie lungă şi somptuoasă, cu uleiuri esenţiale şi parfum.

Aprinsese lumânări parfumate prin cameră, cu miros de lemongrass, vanilie şi iasomie. În lumina lor mişcătoare, alese o cămaşă de noapte neagră, de mătase, cu un corsaj decoltat de dantelă şi cu bretele subţiri. De ce să fie subtilă?

Alesese vinul din crama personală. Un Chardonnay tânăr şi neastâmpărat. Îl puse la gheaţă ca să se păstre-ze rece şi se ghemui într-un fotoliu, aşteptându-l pe Ty. Şi alunecă într-un somn adânc. 1

I se părea ciudat să se furişeze într-o casă în care fusese deja primit cum se cuvenea. Ciudat şi incitant în acelaşi timp. De-a lungul vieţii lui, existaseră câteva

momente în care îşi imaginase cum ar fi fost să se strecoare în dormitorul Şophiei pe întuneric. La naiba, ce bărbat n-ar fi făcut la fel?

Dar să facă asta ştiind că ea îl aştepta era cu mult mai bine decât orice fantezie din miez de noapte.

Ştia că, după ce urma să deschidă uşile, aveau să sară unul pe altul şi să se devoreze ca nişte fiare sălbatice.

Aproape că deja îi simţea gustul.

Putea vedea lumina lumânărilor dansând în fereastră. Exotic şi senzual. Învârti mânerul uşii. Uşa nu scoase niciun sunet, dar pentru el era de parcă i-ar fi cântat o trompetă în cap.

Se întinse după ea, închizând uşa în urma lui. Apoi o văzu pe fotoliu, ghemuită într-o minge de oboseală.

— La naiba, Sophia! Uite-te la tine!

Traversă camera, se chirci în faţa ei şi făcu ceva ce foarte rar avea ocazia să facă. O studie, fără ca ea să ştie. Piele fină cu o tentă de trandafiriu şi auriu. Genele negre, lungi şi dese şi o gură cu buze pline, parcă proiectată pentru a întâlni gura unui bărbat.

— Eşti o superbitate mică, şopti el. Şi te-ai extenuat, nu-i aşa? Privi prin cameră. Observă vinul, lumânările, patul deja făcut şi acoperit cu o mulţime de perne. Pe seara asta cred că ajunge şi doar intenţia. Haide, iubito, şopti el şi o luă în braţe. Să te ducem la culcare.

Se întoarse, se mişcă şi se cuibări. Decise că trebuia să existe o medalie pentru un bărbat care băga în pat o femeie care arăta, mirosea şi se simţea ca ea fără să se arunce şi el, dornic, sub aşternuturi.

— Hmm. Ty.

— Ai ghicit bine. Aşa, zise el, aşezând-o pe pat. Culcă-te la loc.

Ochii i se deschiseră imediat când trase plapuma peste ea.

— Poftim? Unde te duci?

— La o plimbare lungă şi singuratică în noaptea întunecată şi rece… Amuzat de amândoi în acel moment, se aplecă să-i dea un sărut cast pe creştet…

Urmă inevitabilul duş rece.

— De ce? îl prinse de mână şi îi cuibări palma sub obrazul ei. E bine şi cald aici.

— Iubito, eşti terminată. O lăsăm pe altă dată.

— Nu pleca. Te rog. Nu vreau să pleci.

— O să mă întorc. Se aplecă încă o dată, intenţionând să o sărute de noapte bună. Dar îi simţi buzele moi… şi gustul unei invitaţii leneşe. Se cufundă în ele şi apoi în ea, când îl trase în jos.

— Nu pleca, zise ea încă o dată. Fă dragoste cu mine. O să fie ca un vis.

Şi totul se desfăşură exact ca într-un vis. Parfumuri, şi umbre, şi suspine. Romantic şi tandru, deşi niciunul dintre ei nu se aşteptase şi niciunul nu-şi dorise. Alunecă în pat şi pluti împreună cu ea sub atingerea blândă a mâinilor ei, simţind ridicarea uşoară a corpului feminin.

Delicateţea se revărsa prin el ca lumina stelelor.

Îi găsi din nou gura şi, odată cu ea, tot ce-şi putuse dori vreodată.

Sophia începu să respire din ce în ce mai repede, în timp ce senzaţiile veneau în valuri. Mâinile lui, aspre de la muncă, o atinseră precum catifeaua moale. Corpul lui excitat o acoperi ca mătasea. Gura lui era fermă şi sorbea din ea cu o răbdare devastatoare şi

fără de sfârşit. Nu mai exista nimic sălbatic sau lacom. Nicio străfulgerare strălucitoare a urgenţei. Acea noapte era pentru a savura şi a alina. Pentru a oferi şi a primi.

Ajunse pe prima culme de parcă ar fi urcat printre nori.

Gemu sub el. Un sunet lung şi jos, în timp ce corpul ei se mula pe trupul lui. Satisfacţie şi capitulare. Îşi trecu degetele prin părul lui şi văzu umbrele în lumină şi întuneric. El făcea asta, gândi ea şi se pierdu în el. Se mişca şi se transforma. Avea atât de multe faţete. Şi, tandru, în acel moment îi arăta încă una. Încolăci degetele şi-l trase în jos, până când gura lui o găsi pe a ei şi îi putu răspunde.

În întuneric, Tyler putea vedea strălucirea lumânărilor în ochii ei, ca un praf de aur, împrăştiat peste abisuri adânci. Parfumul aerului era dulce. Se priveau fix unul pe celălalt, în timp ce alunecă în ea.

— E altfel, îi spuse el şi-şi atinse buzele de ale ei, în timp ce ea clătina din cap. Chiar e altceva. Ieri te voiam, în noaptea asta am nevoie de tine.

Vederea i se înceţoşă din pricina lacrimilor.

Buzele îi tremurau de dorinţa de a rosti nişte cuvinte pe care nu ştia cum să le spună. Şi, dintr-odată, era atât de plină de el, că nu putu decât să-i suspine numele şi să i se dăruiască.

Capitolul 19

Ce aveau în comun un vinificator din Italia şi un director de vânzări din California, de treizeci şi şase de ani? „Giambelli”, gândi David. Era singura legătură pe care o putea găsi între cei doi. Cu excepţia modului în care muriseră, desigur.

Testele efectuate pe trupul exhumat al lui Baptista confirmaseră că ingerase o cantitate periculos de mare de digitalină, împreună cu Merlotul. Nu putea fi considerată simplă coincidenţă. Poliţia de pe ambele laturi ale Oceanului Atlantic numeau asta crimă, şi vinul Giambelli – arma crimei.

Dar de ce? Ce motiv i-ar fi legat pe Margaret Bowers şi pe Baptista?

Îşi lăsă copiii în pat dormind şi, după ce verifică podgoria Giambelli, merse la MacMillan. Temperaturile scăzuseră foarte mult, aşa că el şi Paulie dăduseră drumul la aspersoare şi se plimbaseră

printre rânduri în timp ce apa acoperea viile şi forma o pojghiţă subţire de îngheţ, menită să fie un fel de scut de protecţie împotriva degerării îngrozitoare. Ştia că Paulie avea să stea de veghe peste noapte, ca să se asigure că fluxul de apă era constant. Prognozele anunţau că, înainte de răsăritul zorilor, temperaturile avea să atingă indicele periculos de minus două grade.

Într-o clipită, viile puteau fi ucise la fel de eficient şi de nemilos ca oamenii.

Cel puţin acesta era un lucru pe care îl putea controla. Înţelegea brutalitatea naturii şi putea lupta împotriva ei. Dar cum putea un om raţional înţelege o crimă cu sânge rece şi aparent aleatorie?

Deja putea vedea ceaţa fină a apei plutind peste vii-le MacMillan. Picăturile minuscule licăreau în lumina rece a lunii. Îşi puse mănuşile, îşi luă termosul plin cu cafea şi coborî din maşină să meargă prin umezeala rece ca gheaţa.

Îl găsi pe Tyler stând pe o ladă răsturnată, sorbind din termosul său.

— Mă gândeam eu că s-ar putea să treci. Ca o invitaţie primitivă, Ty lovi o altă ladă cu vârful cizmei.

Trage-ţi un scaun.

— Unde ţi-e administratorul?

— L-am trimis acasă acum puţin timp. Nu are niciun rost să pierdem amândoi o noapte de somn. Adevărul era că lui Ty îi plăcea să stea singur în podgorie şi să se gândească la ale lui, cât aspersoarele şuierau.

— Facem tot ce putem. Ty ridică din umeri, cercetând rândurile de viţă-de-vie, pe care luminile le transformau într-un tărâm fermecat al strălucirii. Sistemul funcţionează bine.

David luă un loc şi scoase capacul termosului. La fel ca Ty, purta şi el pe cap o mască de schi şi o haină care ţinea la distanţă frigul şi umezeala.

— Pauli a preluat supravegherea la Giambelli. Alarmele de degerare au pornit imediat după miezul nopţii. Dar eram deja pregătiţi pentru ele.

— E ceva obişnuit pentru finalul lunii martie. Cele mai periculoase sunt cele care te iau prin surprindere la sfârşitul lui aprilie sau în mai. Să ştii că mă descurc aici, dacă vrei să te duci să dormi.

— Nimeni nu prea are parte de somn în ultima

vreme, îl cunoşteai pe Baptista?

— Nu chiar. Bunicul meu îl cunoştea. La Signora a fost foarte afectată de veste. Nu că ar lăsa să se vadă, zise el. Nici în afara familiei, nici în interiorul ei, de fapt. Dar e dărâmată de asta. Toate sunt – toate femeile Giambelli.

— Alterarea produsului…

— Nu e numai asta. Acela e aspectul legat de afaceri. Asta e ceva personal. Au fost în Italia la înmormântare, când a murit. Cred că Sophia îl considera un fel de em-blemă a companiei. A zis că obişnuia să-i dea bomboane pe ascuns. Bietul bătrân!

David se înclină în faţă, ţinând cana de cafea a termosului între genunchi.

— M-am tot gândit la asta, încercând să descopăr adevărata legătură. Probabil a fost pierdere de timp, de vreme ce sunt doar un om de afaceri, nu detectiv.

Tyler îl studie pe deasupra cafelei.

— Din câte am văzut până acum, nu prea obişnuieşti să pierzi timpul. Şi nu eşti un tip groaznic, pentru un afacerist.

Râzând pe jumătate, David îşi luă şi el cafeaua.

Se ridicară aburi din ea şi se amestecară cu ceaţa.

— Venind din partea ta, acesta e un compliment al naibii de mare.

— Fii sigur de asta.

— Bun. Din câte îmi dau seama, Margaret nu l-a cunoscut niciodată pe Baptista. Era mort înainte ca ea să preia clienţii lui Avano şi să-şi înceapă călătoriile în Italia.

— Nu contează dacă au fost victime aleatorii.

David clătină din cap.

— Contează dacă n-au fost.

— Da, m-am gândit şi eu la asta. Tyler se ridică să-şi întindă picioarele, aşa că începură amândoi să se plimbe printre rândurile de vie.

Undeva pe parcursul plimbării constată că îi dispăruse orice urmă de resentiment faţă de David. Se gândi că era cu atât mai bine. Era nevoie de prea multă energie ca să poarte cuiva pică. Şi era o risipă de energie şi de timp preţios, pentru că, în general, amândoi erau pe aceeaşi lungime de undă.

— Amândoi lucrau pentru Giambelli, amândoi cunoşteau familia. Ty făcu o pauză. Amândoi îl

cunoşteau pe Avano.

— Era mort înainte să desfacă Margaret sticla. Totuşi, nu putem şti de când o avea. Ar fi avut destule motive să vrea s-o elimine din peisaj.

— Avano era un nemernic, zise Tyler sec. Şi, pe lângă asta, un imbecil. Dar nu-l văd să fi fost şi criminal. E nevoie de prea mult timp şi de prea mult efort – şi oricum nu avea atâta tupeu.

— Îl plăcea cineva?

— Sophia. Tyler ridică din umeri şi-şi dori să poată să nu se mai gândească la ea, măcar pentru zece minute. Sau cel puţin a încercat. Şi da, de fapt, îl plăcea multă lume – şi nu doar femei.

Era prima dată când lui David i se oferea o imagine completă şi necenzurată a lui Anthony Avano.

— De ce?

— Avea papagal şi făcea un spectacol bun. Şi era şi alunecos. Aş zice că la fel de alunecos ca grăsimea de pe o gâscă, dar chiar îi mergea. La fel cum a făcut mai demult şi tatăl său, cugetă Tyler. Unii oameni pur şi simplu se strecoară prin viaţă, dărâmând trecători, ştii tu, fără să le pese şi fără să păţească nimic. El era

unul dintre oamenii ăia.

— La Signora nu l-a dat afară.

— Pentru Pilar, pentru Sophia. Asta pe plan familial. Iar pe plan profesional, ei bine, ştia cum să ţină clienţii fericiţi.

— Da, contul lui de cheltuieli arată exact cât de mult se străduia să facă asta. Şi, cu Margaret având o funcţie mai mare ca a lui, pierdea ocaziile de a se cinsti pe cheltuiala Giambelli. Cu siguranţă s-a înfuriat din cauza asta. Pe companie, pe familie, pe ea.

— Stilul lui ar fi fost să încerce să i-o tragă, nu s-o omoare.

Tyler se opri, scoţând aburi pe gură, în timp ce cerceta rândurile unul după altul. Era şi mai frig acum. Termometrul lui intern de fermier îi spunea că temperaturile începuseră să scadă spre minus două grade.

— Eu nu sunt un corporatist, dar îmi dau seama că toate problemele astea costă scump compania, atât în materie de profituri, cât şi de imagine, ceea ce înseamnă cam totuna. Dacă cineva voia să facă necazuri familiei, atunci a găsit o cale inventivă şi tare

urâtă.

— Cu retragerea sticlelor, panica imediată a publicului şi neîncrederea pe termen lung a consumatorilor în etichetă, se va ajunge la pierderi de câteva milioane. Vor fi afectate profiturile pe toată linia, inclusiv ale tale.

— Da. Se confruntase deja cu acea realitate sumbră. Mă gândesc că Sophia e destul de inteligentă cât să domolească neîncrederea pe termen lung.

— Va trebui să fie mai mult decât inteligentă. Va trebui să fie genială.

— Este. Asta o şi face o pacoste.

— Îndrăgostit de ea, ei? David îndepărtă imediat afirmaţia cu o fluturare a mâinii. Scuze. Prea personal.

— Mă întrebam dacă întrebi din postura de corporatist, de asociat sau din cea a tipului care are o relaţie cu mama ei.

— Ţinteam spre postura de prieten.

Tyler se gândi o clipă, apoi încuviinţă din cap.

— OK. Îmi convine asta. Cred că ai putea spune că mă tot îndrăgostesc de ea şi-mi trece de când aveam vreo douăzeci de ani. Sophia la şaisprezece ani,

îşi aminti el.

Doamne, Dumnezeule. Era mai ceva ca un fulger. Şi ştia şi ea asta. Mă enerva îngrozitor de tare.

Pentru o clipă, cât norul de apă se aşeză, sfârâi şi îngheţă, David tăcu.

— A fost o fată când eram în facultate. Fu plăcut surprins când Tyler scoase o butelcuţă din buzunar şi i-o oferi. Marcella Roux. Franţuzoaică. Avea picioare care-i ajungeau până la urechi şi era o drăcoaică.

— Drăcoaică, ei? Ty îşi formă o imagine în minte. Sună bine.

— O, da. David bău şi lăsă o clipă coniacul să-i încălzească tot corpul. Doamne, Marcella Roux. Mă speria de moarte.

— O femeie care arată aşa, care este aşa, te stoarce pur şi simplu de energie. Tyler luă butelcuţă şi bău. Eu, unul, m-am gândit că, dacă tot trebuie să te îndrăgosteşti de o femeie, ceea ce e o pacoste în sine, e cu atât mai bine să fie una liniştită şi care nu te sperie în cea mai mare parte a timpului. Am depus eforturi serioase pentru teoria asta în ultimii zece ani. M-a ajutat al naibii de puţin.

— Am una mai bună, zise David după o clipă. Da, am una mult mai bună. Am avut o nevastă şi am făcut doi copii – copii buni, de altfel –, şi mi se părea că urmăream să ne împlinim visul american. Ei bine, treaba asta s-a dus pe apa sâmbetei. Aşa că mi-au rămas copiii. Poate că am dat-o în bară şi cu ei de câteva ori, dar asta face parte din slujba de părinte. Eram întru totul concentrat pe scop. Să le ofer un trai decent, să fiu un tată bun. femeile. Ei bine, să fii un tată bun nu înseamnă să fii călugăr. Dar totuşi e ceva mult mai important pe lista de priorităţi. Fără relaţii serioase, gata. Nu, domnule, cine are nevoie de aşa ceva? apoi Pilar deschide uşa, şi are I lori în braţe. Există tot felul de fulgere.

— Poate. Dar toate îţi prăjesc creierul.

Se plimbară printre rânduri, în acea oră, care era cea mai friguroasă, înainte de răsăritul zorilor. În tot acest mnp, aspersoarele şuierau, iar viile străluceau, argintate de îngheţ. Şi în siguranţă.

Două sute cincizeci de invitaţi şi o cină cu şapte feluri, fiecare servit cu vinul potrivit, urmată de un concert în sala de bal şi încheiată cu dans. Ducerea ei

la bun sfârşit fusese un act de eroism, şi Sophia îi era extrem de recunoscătoare mamei ei, care o ajutase să planifice totul în cele mai mici detalii. Se felicită în gând, pentru că reuşise să adune oaspeţi cunoscuţi şi de renume, din toată lumea.

„Nici ONU nu se poate compara cu familia Giambelli”, gândi ea, în timp ce îşi făcea cu seninătate apariţia lângă soprana italiană.

Banii strânşi pentru caritate, un sfert de milion, aveau să fie folosiţi în scopuri nobile. Şi, pe lângă asta, însemnau şi o publicitate foarte bună. Extrem de bună, în special fiindcă toţi membrii familiei ei onoraseră invitaţia, inclusiv străunchiul ei, care era preot şi care fusese de acord să vină, după ce primise un telefon foarte personal şi insistent de la sora lui.

Unitate, solidaritate, responsabilitate şi tradiţie. Acestea erau cuvintele-cheie cu care tot bombarda presa. Plus imagini care mergeau mână în mână cu acele cuvinte. Somptuosul conac îşi deschidea porţile pentru o cauză caritabilă. Familia, patru generaţii, legate de vin, de sânge şi de viziunea unui singur om.

O, da, normal că se folosea de Cezare Giambelli –

un om simplu de la ţară, care-şi ridicase un imperiu pe vise şi sudoare. Era de-a dreptul irezistibil. Şi, chiar dacă nu se aşteptase să transforme pe deplin publicitatea negaţi vă în una pozitivă, cu siguranţă presa luase foc.

Singura persoană enervantă prezentă acolo în acea seară era Kris Drake.

Sophia decise că nu fusese destul de atentă la tren ba asta. Trimisese o invitaţie pentru Jeremy DeMorney. Invitarea câtorva rivali importanţi sublinia deschiderea companiei Giambelli şi, încă o dată, transmitea sentimentul de comunitate. Nici nu-i trecuse prin minte că Jerry ar putea veni la braţ cu o fostă angajată Giambelli.

Îşi dădu seama că ar fi trebuit să se gândească la acea posibilitate. Era o mişcare inteligentă şi de o şiretenie extrem de amuzantă. Ceva ce-i stătea în fire, de altfel.

Şi, pe lângă asta, trebuia să-i acorde credit lui Kris pentru îndrăzneală. Şi ce îndrăzneală! recunoscu că aceasta marcase un punct de spinarea ei. Dar se gândi că şi ea câştigase un punct, fiind impecabil de

politicoasă şi primitoare cu amândoi.

— Nu eşti atentă. Tyler o lovi uşor cu cotul. Dacă trebuie să fiu atent eu, trebuie să fii şi tu!

Sophia se aplecă uşor spre el.

— Aud fiecare notă. Şi pot să-mi fac şi notiţe mentale în acelaşi timp. Două părţi diferite ale creierului.

— Creierul tău are prea multe părţi. Cât durează asta?

Notele muzicale bogate umpleau aerul şi-l îmbogăţeau cu frumuseţea lor.

— E magnifică. Şi aproape a terminat. Cântă despre tragedie şi suferinţa.

— Mă gândeam că despre iubire.

— E acelaşi lucru.

Se uită spre ea şi văzu strălucirea lacrimilor. O singură lacrimă răzleaţă se scursese din ochii ei întunecaţi şi stătea prinsă de geană.

— Alea sunt reale sau pentru public?

7 Eşti un ţăran. Linişte.

Îşi împreună degetele cu ale lui şi nu-şi permise să se mai gândească la nimic altceva sau să simtă

altceva cu excepţia muzicii în acel moment de final. După ce ultima notă se risipi în tăcere, se ridică în picioare, împreună cu alţii. Se porni un val de aplauze furtunoase.

— Acum putem pleca de aici cinci minute? îi şopti Tyler la ureche.

— Eşti mai rău decât un ţăran, eşti un barbar. Bravai strigă ea. Du-te tu, adăugă ea în şoaptă. Eu trebuie să joc rolul gazdei. Mai bine l-ai lua pe unchiul James, care pare la fel de nefericit ca tine. Mergeţi afară, beţi un pahar şi fumaţi un trabuc, ca bărbaţii adevăraţi.

— Dacă tu ai impresia că nu e nevoie să fii bărbat adevărat ca să stai aici şi să suporţi aproape o oră întreagă de operă, mai gândeşte-te, iubito.

Îl urmări evadând, apoi înaintă şi-i întinse mâna divei.

— Signora, bellissima!

Pilar îşi făcu şi ea datoria, însă mintea ei nu era invadată de muzică şi de materiale publicitare. Ci, mai degrabă, prin gândurile ei se învârteau detaliile planificate şi timpii de lucru. Scaunele trebuiau luate,

repede şi fără probleme, pentru a lăsa loc de dans în sala de bal. Uşile terasei aveau să se deschidă chiar la momentul potrivit şi orchestra deja instalată acolo avea să înceapă să cânte. Dar nu înainte ca diva să aibă momentul ei de adulare. Aşteptă cât Tereza şi Eli îi duseră trandafiri sopranei, apoi le făcu semn lui David, lui Helen şi altor prieteni aleşi pe sprânceană să intre în joc şi să-i prezinte acesteia felicitările şi elogiile lor.

Alţi oameni le urmară exemplul, aşa că făcu atunci un semn din cap personalului care aştepta. Se încruntă când o văzu pe mătuşa ei Francesca stând pe scaun, evident dormind dusă. În timp ce îşi făcea loc printre invitaţi, ca să ajungă la ea, Pilar se gândi că se sedase din nou.

— Don. Îl strânse de braţ pe vărul ei şi se scuză printr-un zâmbet faţă de cuplul cu care acesta discuta. Mama ta nu se simte bine, zise ea încet. Mă ajuţi s-o ducem în camera ei?

— Sigur. Îmi pare rău, Pilar, continuă el în timp ce se traseră într-o parte. Trebuia să o fi supravegheat mai atent. Cercetă mulţimea, căutând-o pe soţia lui.

Credeam că e Gina cu ea.

— E în regulă. Zia Francesca? Pilar se aplecă şi-i vorbi încet şi liniştitor în limba italiană, în timp ce, împreună cu Don, o ajută pe femeie să se ridice.

— Ma che vuoi? Părea ameţită, când o plesni peste mână pe Pilar. Lasciame în pace.

— Vrem doar să te ducem la culcare, mamă. Don o prinse strâns. Eşti obosită.

— Şi, şi. Încetă să se mai zbată. Vorrei del vino.

— Ai băut deja suficient vin, îi spuse Don, dar Pilar clătină din cap spre el.

— Îţi aduc eu, după ce ajungem în camera ta.

— Eşti o fată bună, Pilar. Docilă ca un mieluşel, Fran cesca ieşi clătinându-se din sala de bal. Eşti o persoană

Ameţitor ca vinul 317

mult mai caldă decât Gina. Don ar fi trebuit să se căsătorească cu tine.

— Suntem verişori, Zia Francesca, îi aminti Pilar.

— Da? A, da, sigur că da. Am mintea puţin confuză. Călătoriile sunt foarte stresante pentru mine.

— Ştiu. O să te simţi mai bine după ce o să fii în

pat, în cămaşă de noapte.

Extrem de grijulie, Pilar sună după o servitoare, imediat ce o duseră pe femeie în camera ei. Deşi îi păru rău, lăsă problema în mâinile lui Don şi se grăbi să coboare şi să-şi reia locul în sala de bal.

— Probleme? o întrebă Sophia.

— Mătuşa Francesca.

— A, asta e mereu amuzant. Ei, faptul că avem un preot în familie ar trebui să anuleze prezenţa beţivanei ciudate. Suntem gata?

— Da.

Pilar scăzu luminile. La semnalul ei, uşile terasei se deschiseră şi orchestra începu să cânte. Tereza şi Eli deschiseră seara cu primul dans, iar Sophia îşi strecură o mână în jurul taliei mamei ei.

— Perfect. Te-ai descurcat minunat.

— Dumnezeu să ne binecuvânteze pe toţi. Expiră adânc. Acum chiar că mi-ar prinde bine şi mie un pahar de ceva.

— Bem câte-o sticlă de şampanie de fiecare, după ce se termină tot. Dar acum – o înghionti uşor pe mama ei –, du-te şi dansează!

Arăta ca o petrecere de socializare, dar de fapt era una de lucru. Trebuia să-şi pună masca încrezătoare şi să răspundă la întrebările despre situaţia din Italia – unele subtile, altele nu – ale unora dintre invitaţi şi ale oamenilor de presă prezenţi. Să exprime sincer durere şi indignare, în timp ce transmitea şi mesajul plănuit.

Giambelli-MacMillan rezista cu bine şi continua să facă vin.

— Sophia! Minunat! Minunat eveniment!

— Mulţumesc, doamnă Eliott. Mă bucur că aţi putut participa.

— Nu l-aş fi ratat pentru nimic în lume. Ştii că eu şi Blake lucrăm activ în numele persoanelor fără adăpost. Restaurantul nostru face contribuţii generoase adăposturilor.

„Şi, la primul mic semn de necazuri11, gândi Sophia, scoţând sunetele aprobatoare adecvate, „restaurantul vostru a anulat comanda permanentă a tuturor vinurilor ce purtau eticheta Giambelli şi MacMillan.11

— Poate, la un moment dat, companiile noastre

vor putea lucra împreună la o strângere de fonduri. La urma urmei, alianţa dintre mâncare şi vin reprezintă căsnicia perfectă.

— Mmm. Bun.

— Îmi cunoşti familia de dinainte să mă fi născut eu. Ca să stabilească o legătură cât mai intimă, Pilar o luă de braţ pe femeie şi se îndepărtară împreună de muzică. Sper că ştii cât de mult apreciem această asociere. Şi această prietenie.

— Eu şi Blake avem cel mai mare respect pentru bunica ta şi pentru Eli. Ne pare îngrozitor de rău pentru problemele voastre recente.

— Când prietenii au probleme, caută susţinere la alţi prieteni.

— La nivel personal, o aveţi. Dar afacerile sunt afaceri, Sophia. Trebuie să ne protejăm clienţii.

— Şi noi la fel. Giambelli îşi apără produsul. Oricând, oricare dintre noi poate deveni victima sabotajului. Dacă noi şi cei care fac afaceri cu noi permitem responsabilului să câştige, nu facem decât să-i expunem şi pe alţii la aceste riscuri.

— Chiar şi aşa, Sophia, până nu ne asigurăm că

eticheta Giambelli e curată, nu putem şi nu vrem s-o servim, îmi pare rău pentru asta şi mă impresionează modul în care te ocupi de probleme. Eu şi Blake n-am fi aici în seara asta dacă nu v-am susţine pe tine şi familia ta la nivel personal. Clienţii noştri se aşteaptă să primească mâncare bună când vin la noi, nu să-şi asume un risc cu un pahar de vin care ar putea fi modificat.

— Patru sticle din câteva mii bune, începu Sophia.

— Şi una e prea mult. Îmi pare rău, draga mea, dar asta e realitatea. Scuză-mă.

Sophia se duse direct la un chelner, luă un pahar de vin roşu şi, după ce se uită repede în jur, în caz că o privea cineva, hău cu nesaţ.

— Pari un pic stresată. Kris se furişă lângă ea şi alese un pahar de şampanie. Probabil din cauza faptului că chiar trebuie să munceşti ca să poţi să trăieşti.

— Te înşeli. Vocea ei era atât de rece, încât ar fi putut îngheţa aerul dintre ele. Nu muncesc ca să trăiesc, ci din pasiune.

— Ai vorbit ca o adevărată prinţesă. Mulţumită de sine, Kris sorbi din şampanie. Din punctul ei vedere, în seara aceea avea un singur lucru de făcut: să o enerveze la maximum pe Sophia. Nu aşa îţi spunea şi Tony? Prinţesa lui?

— Ba da. Sophia se pregăti pentru un val de durere asociat amintirii, dar acesta nu veni. Acel fapt în sine o întrista. Nu m-a înţeles niciodată. Se pare că nici tu.

— O, ba da, eu te înţeleg. Şi pe familia ta. Aveţi probleme. După ce Tony a murit şi tu şi ţăranul aţi preluat conducerea, aţi pierdut din avantaj. Şi acum defilaţi în rochiile voastre de seară şi cu perlele astea, moştenire de familie, ca să încercaţi să atrageţi clienţi şi să vă acoperiţi greşelile. În realitate, nu sunteţi cu nimic diferiţi de tipul care cerşeşte în colţul străzii. Dar cel puţin el e sincer îl legătură cu asta.

Meticulos şi cu bună ştiinţă, Sophia lăsă deoparte paharul de vin şi se pregăti să răspundă acelui atac. Înainte să poată spune ceva, apăru Jerry şi o prinse de braţ pe Kris.

— Kris, zise el pe un ton de avertizare. E

nepotrivit ce Iaci. Îmi pare rău, Sophia.

— N-am nevoie să-şi ceară nimeni scuze în numele meu. Kris îşi dădu părul pe spate. Nu sunt în timpul programului de lucru.

— Nu mă interesează scuzele. De la niciunul din voi.

— Şti oaspete în casa mea şi, câtă vreme te comporţi ca aiare, vei fi tratată ca o invitată. Dacă mă insulţi aici, pe mine sau familia mea, voi cere să fii dată afară. Aşa cum te-am dat afară din firma mea. Nu te amăgi gândind că I o să vreau să evit să fac o scenă.

Kris îşi ţuguie buzele într-un fel de pupic.

— N-ar fi asta o ştire interesantă în presă?

— Provoacă-mă, i-o tăie scurt Sophia. Şi o să vedem care din noi va întoarce mai bine situaţia în favoarea ei, mâine. Oricum ar fi, Kris, o să zbori învârtindu-te, şi s-ar putea ca noului tău şef să nu-i prea convină asta, nu-i aşa, Jerry?

— Sophia! Arăţi minunat! Helen îşi puse braţul în jurul umerilor ei şi o strânse tare. Scuzaţi-ne, vă rog, zise ea luminoasă şi o trase pe Sophia de acolo. N-ai

vrea să-ţi domoleşti lumina ucigătoare din ochi, scumpo? Sperii invitaţii.

— Aş vrea s-o prăjesc pe Kris cu ea. Şi la fel şi pe Jerry.

— Nu merită, iubito.

— Ştiu, ştiu. N-ar fi reuşit să mă enerveze dacă n-aş fi fost deja furioasă pe Anne Elliot.

— Hai să mergem la toaletă, până te calmezi. Aminteşte-ţi că ai făcut un spectacol minunat aici. Ai făcut deja o impresie frumoasă.

— Prea puţin, pentru prea mult.

— Sophia, tremuri.

— Sunt doar nervoasă. Doar nervoasă. Ţinu totul în ea, în timp ce se îndepărtau de mulţime. „Şi speriată", recunoscu ea, când intră în toaletă împreună cu Helen. Mătuşă Helen, am băgat mulţi bani în evenimentul acest la. Bani cu care ar fi trebuit să fiu mai grijulie, dată fiind situaţia actuală. Familia Elliot nu o să se răzgândească.

Şi apoi mai apare şi Kris, ca un corb care a simţit miros de moarte proaspătă.

— E doar încă una dintre netrebniciile lui Tony şi

nu merită să-ţi consumi energia sau timpul cu ea.

— Ştie cum gândesc. Nu avea loc să se plimbe că să-şi calmeze nervii, aşa că-i lăsă să fiarbă înăbuşit în interiorul ei. Şi cum lucrez. Ar fi trebuit să găsesc o cale s-o păstrez în companie, ca s-o pot controla.

— Încetează! Nu poţi să te învinuieşti din cauza ei. Toată lumea poate să vadă că e extrem de geloasă pe tine. Ştiu că lucrurile nu merg tocmai bine în clipa de faţă, dar am vorbit cu mai mulţi oameni în seara asta. Oameni care vă susţin foarte serios şi care sunt consternaţi de cele întâmplate.

— Da, şi unii dintre ei ar putea fi convinşi să-şi pună şi banii în acelaşi loc cu sentimentele. Dar mai sunt mulţi, mult prea mulţi, care n-o să o facă. Chelnerii mi-au spus că există mai mulţi invitaţi care evită să bea vinul sau se uită să bea alţii mai întâi, ca să se asigure că supravieţuiesc. E îngrozitor. Şi e o lovitură puternică pentru Norma. Încep să văd asta, şi mă îngrijorează.

— Sophia, când o companie face afaceri de sute de ani, mai apar şi momente de criză. Acesta e doar unul dintre ele.

— Nu ne-am confruntat niciodată cu ceva de genul ăsta. Pierdem clienţi, mătuşă Helen. Ştii şi tu asta. Se fac glume pe seama noastră, doar ai auzit şi tu. Ai probleme cu nevasta? Nu te duce la un avocat, dă-i o sticlă de Giambelli.

— Draga mea, eu sunt avocat, suntem subiect de glumă de secole.

Totuşi, o mângâie pe păr pe Sophia. Nu se gândise că îşi făcea atâtea griji sau că o afecta în asemenea măsură tot ce întâmpla.

— Pui prea multă responsabilitate pe umerii tăi.

— E treaba mea să menţin imaginea companiei, nu doar ca următoarea generaţie de Giambelli, dar şi ca director al companiei. Dacă nu pot schimba nimic… Mi-am pus multe speranţe în seara asta şi urăsc să le văd spulberate.

— Poate pe unele, îi aminti Helen. Sigur nu toate.

— Dar nu reuşesc să transmit mesajul. Noi suntem victimele aici, de ce nu înţeleg oamenii treaba asta? Am lost atacaţi. Şi încă suntem atacaţi – din punct de vedere financiar, emoţional şi legal. Poliţia… Pentru numele lui 1 lumnezeu, există zvonuri că

Margaret şi tata erau implii aţi într-un fel de conspiraţie şi că mama ştia.

— Astea-s doar balivernele lui René.

— Da, dar dacă poliţia începe să ia asta în serios şi să o interogheze pe mama ca suspect, nu ştiu ce-o să facem.

— Asta nu se va întâmpla.

— O, ba da, mătuşă Helen, chiar s-ar putea întâmpla. Cu René făcând ture de la o emisiune televizată la tabloide ca să-şi verse veninul şi fără ca responsabilul să fie prins, mama rămâne în capul listei suspecţilor. Alături de mine.

Se gândise şi ea la asta. Nu se putuse abţine. Dar faptul că auzise acum lucrurile spuse răspicat şi verde-n faţă îi aduse fiori reci pe piele.

— Ia ascultă aici. Nimeni n-o să te acuze pe tine sau pe mama ta de nimic. E posibil ca poliţia să vă cerceteze, dar numai ca să vă elimine ca suspecţi. Dacă vrea să meargă mai departe de atât, va trebui să treacă de James, de mine şi chiar şi de Linc. O trase pe Sophia într-o îmbrăţişare. Să nu-ţi faci griji în privinţa asta.

O bătu pe spate pe Sophia şi îşi privi chipul în ogliry dă. Dispăruse zâmbetul încurajator şi lăsase loc îngrijorării. Era recunoscătoare pentru confidenţialitatea avocat-client, care o împiedica să mai adauge şi alte temeri la îngrijorările deja existente ale Sophiei.

Chiar în acea dimineaţă se primise o citaţie pentru toate registrele financiare ale companiei.

Sophia îşi împrospăta rujul, îşi pudră nasul şi-şi îndreptă umerii. În acel moment, nimeni nu ar fi mai sesizat teama sau disperarea care se ascundea în interiorul ei. Când se alătură invitaţiilor, era luminoasă şi strălucitoare şi avea un râs călduros şi lipsit de griji.

Flirtă, dansă şi continuă să-şi ţină campania. Se înveseli considerabil după ce fermecă şi linguşi un alt client important şi-l convinse să ridice interdicţia aplicată etichetei Giambelli.

Mulţumită de sine, îşi luă o scurtă pauză ca să-l hărţuiască pe Linc.

— Încă stai pe lângă ratatul ăsta? o întrebă pe Andrea.

— Ei bine, plânge mereu când încerc să-i dau papucii, aşa că…

— Nu-i adevărat. Doar arăt extrem de oropsit, tocmai mă pregăteam să vin să te caut, îi zise Sophiei. Noi o să plecăm.

— Aşa devreme?

— Cvartetul de coarde nu-i chiar ceva după care să mă dau în vânt. Am venit mai degrabă pentru că m-a ademenit mama cu dulciurile. Dar am vrut să te văd înainte să plecăm, să te întreb cum rezişti.

— Ah, sunt bine.

O bătu uşor pe vârful nasului.

— E în regulă, Andrea ştie povestea.

— E greu, recunoscu ea. Lui Norma îi e foarte greu să accepte ce i s-a întâmplat lui Signore Baptista. Însemna mult pentru ea. Cred că toţi ne simţim storşi, între toate anchetele care se desfăşoară. De fapt, chiar m-am văicărit mamei tale, un pic mai devreme.

— E obişnuită. Ştii că poţi să mă suni oricând ca să te văicăreşti.

— Ştiu. Îl sărută pe obraz pe Linc. Hai, că nu eşti chiar aşa rău. Şi ai gusturi bune în materie de doctori.

Du-te! Evadează! Se dădu la o parte. Să mai vii pe la noi, adăugă apoi către Andrea şi începu să facă turul camerei.

— Aici erai. Tyler o prinse şi o trase într-un colţ. Să ştii că nu mai rezist mult. O să dezertez de pe câmpul de luptă.

— Ei, haide, remontează-te. Cercetă mulţimea. Observă că începuse să se împuţineze, dar încă erau destui oameni. Acesta era un semn bun. Mai rezistă o oră şi o să te răsplătesc.

— Va trebui să faci să merite din plin.

— O să ţin minte asta. Du-te şi vrăjeşte-o pe Beţina Renaldi. E bătrână, influentă şi foarte susceptibilă la bărbaţi tineri şi duri, cu fund ferm.

— După aceea chiar o să-mi fii datoare vândută.

— Du-te şi tu şi invit-o la dans şi spune-i cât de mult apreciem faptul că ne-a rămas clientă fidelă.

— Să ştii că mă răzbun pe tine dacă mă ciupeşte de fundul meu ferm.

Mmm. De-abia aştept.

Îşi continuă turul în timp util pentru a surprinde o ceartă între Don şi Gina, care lua din ce în ce mai

mult proporţii. Traversă în linişte ringul de dans.

— Hai să nu facem asta aici. Făcu ceva ce putea fi interpretat ca un gest de afecţiune – se băgă între ei şi îi luă de braţ. N-avem nevoie să mai adăugăm şi alte bârfe la cele deja existente.

— Crezi că poţi să-mi spui cum să mă comport? Gina şi-ar fi smuls braţul din mâna ei dacă Sophia n-ar fi strâns mai tare. Tu, al cărui tată a fost un gigolo şi a cărei familie n-are pic de onoare?

— Ai grijă, Gina, ai grijă. Familia aia te ţine în puf şi-n pene. Hai să mergem afară.

— Du-te naibii! O împinse tare pe Sophia în Don.

Şi tu, şi voi toţi.

Ridică vocea, făcând să se întoarcă spre ei câteva capete. Înainte ca femeia că se poate elibera, Sophia reuşi s-o târască până în pragul uşii sălii de bal.

— Dacă faci o scenă aici, zise Sophia, o să te coste la fel de mult ca pe noi restul. Copiii tăi sunt Giambelli.

Ţine minte asta.

Buzele îi tremurau de nervi, dar, cu toate acestea.

Gina îşi ţinu vocea cât putu de joasă.

— Ţine tu minte. Amândoi să ţineţi minte asta – şi că tot ce fac pentru ei fac.

— Don. La naiba. Du-te după ea, calmeaz-o.

— Nu pot. Nu vrea să mă asculte. Se mută în spatele uşilor şi-şi scoase o batistă ca să-şi şteargă sudoarea de pe frunte. Iar e gravidă.

— Oh. Sfâşiată între uşurare şi enervare, Sophia îl bătu pe umăr. Felicitări!

— Nu voiam încă un copil. Ştia. Ne-am şi certat din cauza asta. Şi apoi îmi dă vestea în seara asta, în timp ce ne îmbrăcam, când copiii urlau şi simţeam că-mi explodează capul. Se aşteaptă să fiu încântat, şi, pentru că nu sunt, îmi sare în cap.

Băgă batista la loc în buzunar.

— Îmi pare rău. Sincer. Foarte rău. Dar în seara asta e vital să facem o impresie bună. Trebuie să rezolvi situaţia, indiferent dacă eşti fericit sau nu. E însărcinată, vulnerabilă şi bubuie hormonii în ea. În plus, n-a ajuns singură în starea asta. Trebuie să te duci la ea.

— Nu pot, zise el încă o dată. Acum nu mai

vorbeşte mine. M-am supărat. Toată seara a stat îmbufnată cu sau mi-a amintit că sarcina e un dar de la Dumnezeu.

O binecuvântare. Chiar trebuia să scap de ea. Să petrec cinci minute preţioase departe de trăncănelile ei. Aşa că m-am strecurat afară să dau un telefon. Am sunat la… Există altă femeie.

— A, perfect. Nu se mai obosi să înjure. E de-a dreptul perfect.

— Nu ştiam că Gina a venit după mine. Nu ştiam că m-a auzit. A aşteptat să revin înăuntru ca să mă înfrunte, să mă acuze şi să-mi sară la gât. Nu, n-o să vorbească cu mine.

— Ei bine, v-aţi ales şi voi un moment…

— Te rog. Ştiu ce trebuie să fac şi o s-o fac. Promite-mi că n-o să îi spui lui Zia Tereza despre asta.

— Crezi că m-aş duce la Nonna ca o bârfitoare?

— Sophia, nu asta am vrut să spun. Uşurat de replica ei furioasă, o luă de mâini. O să îndrept lucrurile. Serios. Dar te rog să te duci tu după Gina acum, s-o convingi să se poarte cuviincios şi să aibă răbdare. Să nu se pripească. Deja sunt îngrozitor de

presat că sunt anchetat.

— Nu e vorba despre tine, Donato. Îşi trase mâinile din ale lui. Eşti încă un bărbat care nu şi-a putut ţine scula în pantaloni. Dar e vorba despre Giambelli. Aşa că o să fac tot ce pot în legătură cu Gina. E prima dată când chiar o compătimesc. Şi vei îndrepta lucrurile. O să închei relaţia cu cealaltă femeie şi o să te ocupi de căsnicia ta şi de copiii tăi.

— Dar o iubesc, Sophia. Ştii şi tu cum e să fii îndrăgostit.

— Ştiu că ai trei copii şi încă unul pe drum. O să fii responsabil faţă de familia ta, Donato. O să te comporţi ca un bărbat, altfel mă voi asigura personal că vei plăti pentru asta. Capisce?”

— Ai zis că n-o să te duci la La Signora. Am avut încredere în tine.

— La Signora nu e singura femeie Giambelli care ştie cum să se ocupe de trădători şi de mincinoşi. Sau de laşi. Cacasotto2.

1 „Ai înţeles? 1 11 (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Înjurătură în limba italiană, sinonimă cu laş,

mincinos, om de nimic (n.tr.)

Donato se albi la faţă.

— Eşti prea dură.

— Încearcă-mă, şi o să vezi exact cât de dură sunt. Acum, fii inteligent. Du-te înapoi înăuntru şi zâmbeşte. Anunţ-o pe mătuşa ta că o să mai aduci pe lume un Giambelli. Şi stai departe de mine până când o să suport să te văd iar în faţa ochilor.

Îl lăsă acolo, tremurând de furie. Se gândi că poate fusese un pic cam dură. Şi că poate o parte din furia ei fusese de fapt îndreptată spre tatăl său, alt trădător, alt mincinos, alt tată care-şi ignorase responsabilităţile faţă de familie.

Se gândi că, pentru unii, căsnicia nu însemna mai nimic. Nimic mai mult decât un joc, ale cărui reguli erau încălcate, doar aşa, de amuzament. Se grăbi prin aripa casei dedicată familiei, dar nu văzu nici urmă de Gina.

„Femeie idioată44, gândi ea. Nu era sigură pe cine displăcea cel mai mult în acel moment – pe Gina sau pe Donato. Îi strigă încet numele, apoi aruncă grijulie o privire în camera copiilor. Aceştia dormeau

alături de tânăra angajată să aibă grijă de ei.

Ieşi pe terasă, gândindu-se că poate Gina îşi scosese furia afară. Muzica cvartetului plutea uşor prin noaptearece.

Îşi dori să poată pluti şi ea de acolo, să lase lucrurile să se rezolve de la sine. Soţii furioase, soţi care le înşelau. Poliţişti, avocaţi şi duşmani fără chip. Era obosită de toate cele întâmplate.

Îl voia pe Ty. Voia să danseze cu el, cu capul aşezat pe umărul lui, şi să lase toate grijile să tulbure mintea altcuiva, pentru câteva ore.

În schimb, îşi ordonă să se ducă înapoi şi să facă ceea ce era de făcut. Auzi un sunet slab din camera din spatele ei şi dădu să se întoarcă în acea direcţie.

— Gina?

Cineva o împinse violent în spate. Îi alunecară tocurile şi pierdu aderenţa cu podeaua terasei. În cădere, văzu o mişcare înceţoşată. Şi, când se lovi cu capul de balustrada de piatră, nu mai văzu nimic altceva decât o explozie de lumină.

Capitolul 20

Tyler decise să încheie seara dansând cu Tereza.

În rochia ei cu mărgele, părea micuţă, dar liniştitor de voinică. Mâna ei era rece şi uscată într-a lui.

— Cum de nu eşti epuizată? o întrebă el.

— O să fiu, după ce pleacă şi ultimul invitat.

Se uită peste capul ei şi cercetă încăperea. Se gândi că mai rămăseseră prea mulţi oameni, deşi era trecut de miezul nopţii.

— Am putea începe să-i aruncăm afară.

— Întotdeauna amabil. Îmi place asta la tine. Îl studie cu atenţie când se uită în jos la ea şi zâmbi larg. Toate astea nu înseamnă nimic pentru tine.

— Ba sigur că da. Podgoriile…

— Nu podgoriile, Tyler. Îi făcu semn cu mâna spre uşile terasei, spre lumini şi spre orchestră. Asta, hainele elegante, discuţiile prosteşti, toată strălucirea.

— Nici măcar un pic.

— Şi totuşi ai venit, pentru bunicul tău.

— Pentru bunicul meu şi pentru tine, La Signora. Şi pentru… Familie. Dacă n-ar fi contat, m-aş fi cărat anul trecut, când mi-ai reorganizat toată viaţa.

— Încă nu m-ai iertat de tot pentru asta, chicoti ea.

— Nu de tot.

Dar îi luă mâna şi, într-un gest extrem de galant, i-o sărută.

— Dacă ai fi plecat, aş fi găsit o cale să te aduc înapoi. Te-aş fi făcut să-ţi pară rău, dar te-aş fi adus înapoi. E nevoie de tine aici. Pentru că bunicul tău nu o va face, dă-mi voie să-ţi spun eu ceva.

— E bolnav? Tyler sări peste un pas când se întoarse să-l caute cu privirea în mulţime pe Eli.

— Uită-te la mine. La mine, zise ea cu vehemenţă. Aş prefera să nu ştie despre ce vorbim.

— A fost la doctor? Ce e cu el?

— E bolnav – dar în inima lui. L-a sunat tatăl tău.

— Ce voia? Bani?

— Nu, că ştie că n-o să mai primească bani. Ar fi preferat să ţină totul pentru ea. Detesta că trebuia să împărtăşească povara aceea şi altcuiva. Lu toate acestea, după mult timp de gândire, se hotărâse că băiatul avea dreptul să ştie. Că avea dreptul să se apere, chiar şi împotriva alor lui. E scandalizat. Susţine că problemele recente şi scandalurile îi cauzează multe dificultăţi. Se pare că poliţia a pus

întrebări despre el pe parcursul anchetei. Îl învinuieşte pe Eli.

— Nu o să se mai întâmple. O să mă ocup eu de asta.

— Ştiu. Eşti un băiat bun, Tyler.

El se uită din nou în jos la ea şi se forţă să zâmbească.

— Chiar sunt?

— Da, destul de bun. Nu ţi-aş pasa ţie povara asta, dar Eli are o inimă delicată. Treaba asta l-a rănit.

— Eu nu am… o inimă delicată.

— Destul de delicată. Îşi ridică mâna, de pe umărul pe obrazul lui. Mă bazez pe tine. Când îi apăru o expresie surprinsă pe chip, continuă: Te surprinde sau te sperie să auzi asta?

— Poate amândouă.

— Adaptează-te! Fusese un ordin dat foarte subtil, în timp ce se îndepărta de el. Acum, du-te şi găseşte-o pe Sophia şi ispiteşte-o să plece de aici.

oaspeţi ca să vorbească în linişte. Îi găsi acolo pe soţii Moore. James pufăia <Jintr-un trabuc, iar Helen sorbea ceai, în timp ce acesta din urmă povestea

despre un caz vechi, dar extrem de important. Linc şi prietena lui, despre care credea că plecaseră cu o oră în urmă, ori erau ţinuţi ostatici, ori erau fermecaţi pe canapea.

— Intră, Ty. Ia un trabuc.

— Nu, mulţumesc. Eu doar… La Signora m-a rugat s-o găsesc pe Sophia.

— N-am văzut-o de ceva timp. Uau, ia uite cât s-a făcut ceasul. Linc sări în picioare, trăgând-o şi pe Andrea după el. Noi chiar ar trebui să plecăm.

— E posibil să fi coborât, Ty, îi oferi o variantă Helen. Să se împrospăteze sau să-şi tragă răsuflarea.

— Da, aşa e. Mă duc să verific.

Începu să coboare, şi pe scări se întâlni cu Pilar.

— Mama ta se întreabă unde e Sophia.

— Nu e sus? Neatentă, Pilar îşi dădu părul pe spate. Nu voia nimic altceva decât o gură de aer proaspăt şi un pahar mare de apă. Cred că n-am mai văzut-o de cel puţin o jumătate de oră. Tocmai am fost jos, să încerc să vorbesc cu Gina prin uşa camerei ei. S-a încuiat acolo. Se pare că s-a certat cu Don. Aruncă lucruri, plânge isteric şi bineînţeles că i-a trezit şi pe

copii. Şi au început şi ei să plângă.

— Mersi de pont. O să fac tot posibilul să evit acea parte a casei.

— De ce nu verifici dacă e în camera ei? Din câte am putut să aflu de la Gina, se pare că Sophia a încercat să facă pe arbitrul între ei doi. Poate s-a dus acolo să se calmeze. David e în sala de bal?

— Nu l-am văzut, zise Ty urcând iar scările. Probabil e pe aici pe undeva.

Se întoarse spre camera Sophiei. Se gândi că, dacă o găsea acolo, era o idee bună să încuie uşile să o facă să nu se mai gândească la muncă, după cum i se ordonase. Toată noaptea se întrebase ce purta pe sub rochia aceea roşie.

Ciocăni încet şi întredeschise uşor uşa. Camera era rece şi întunecată. Clătină din cap şi începu să meargă spre balcon, ca să închidă uşile.

— O să-ţi îngheţe fundul acela minunat acolo, Sophia, murmură el şi auzi un geamăt slab.

Nedumerit, ieşi pe balcon şi o văzu acolo, prin lumina slabă, care se strecura din sala de bal. Era întinsă pe jos, stătea ridicată într-un cot şi încerca să

se mişte. Sări în faţă şi se lăsă în genunchi lângă ea.

— Uşurel, iubito. Ce-ai făcut? Ai căzut?

— Nu ştiu… eu… Ty?

— Da. Doamne, ai îngheţat. Hai să te duc înăuntru.

— Sunt bine. Doar un pic confuză. Stai să-mi limpezesc mintea.

— Înăuntru. Te-ai lovit, Soph. Sângerezi.

— Sunt… îşi atinse fruntea cu degetele, în locul de unde venea durerea şi apoi privi înmărmurită la lichi-dul roşu cu care se murdărise. Sângerez, reuşi să zică, înainte să i se închidă iar pleoapele.

— A, nu, nu, nu, nu. Schimbă felul în care o ţinea. N-ai voie să leşini. Inima îi bătea tare în piept când o ridică. Era albă ca varul la faţă, avea ochii lucioşi şi-i şiroia sânge din rana de la frunte. Asta păţeşti dacă porţi tocurile alea subţiri. Nu înţeleg cum pot să meargă femeile pe aşa ceva fără să-şi rupă gleznele. Continuă să vorbească, ca să o liniştească şi să se liniştească şi el, în timp ce o aşeză pe pat şi se întoarse să închidă uşile de la balcon. Hai să te încălzeşti puţin şi apoi ne uităm la rană.

— Ty. Îl prinse de mână când o înveli cu o pătură. Mintea începuse să i se mai limpezească, în ciuda durerii care persista. Nu am căzut. Cineva m-a împins.

— Te-a împins? O să aprind lumina ca să văd unde te-ai rănit.

Sophia îşi feri privirea de lumină.

— Cred că mă doare peste tot.

— Fă linişte. Şi stai nemişcată. O atingea cu delicateţe, chiar dacă era furios peste măsură.

Rana pe care o avea la cap era destul de urâtă – o zgârietură zdravănă, şi murdară. Era zgâriată şi pe braţ, chiar mai jos de umăr.

— O să te scap de rochia asta.

— Îmi pare rău, frumosule. Dar am o durere de cap.

Apreciind tentativa ei de glumă, o aplecă uşor în faţă, căutând fermoarul, nasturii, găicile. Ceva.

— Cum naiba funcţionează asta, scumpo?

— Sub braţul stâng. Începea s-o doară fiecare bucăţică din corp. E un fermoar micuţ acolo, apoi o cam dezlipeşti în rest.

— Chiar m-am întrebat ce porţi pe sub rochia

asta, bolborosi el în timp ce o dezbrăcă. Se gândi că trebuia să aibă un nume chestia aia fără bretele care îi strângea talia şi se ridica până la sâni. El ar fi zis doar că era uimitoare. Ciorapii îi ajungeau până la coapse şi erau prinşi cu nişte jartiere în formă de trandafiri. Deşi îi plăcea arhitectura complicată a desuurilor, era mai degrabă uşurat şi recunoscător că nu se rănise mai tare femeia care le purta. Avea genunchiul drept puţin zdrelit, iar ciorapul diafan şi mătăsos era distrus.

Cineva avea să plătească, şi încă scump, pentru rănile ei. Dar asta trebuia să mă aştepte.

— Nu-i aşa rău, vezi? îi vorbi cald, în timp ce o ajută să se ridice ca să vadă şi ea rana. Se pare că ai căzut pe partea dreaptă. Ai o mică vânătaie acolo pe şoldul drept, o julitură în genunchi şi alta pe umăr. Cel mai tare te-ai lovit la cap, aşa că se poate spune că ai avut noroc.

— E un mod tare amuzant de a-mi zice că am capul tare. Ty, eu nu cad, am fost împinsă.

— Ştiu. Ajungem şi la asta după ce te curăţ un pic.

Când el se ridică, ea se lăsă pe spate.

— Adu-mi şi flaconul de aspirină dacă tot eşti acolo.

— Cred că n-ar trebui să iei nimic până nu ajungi la spital.

— Nu merg la spital pentru câteva cucuie şi vânătăi. Auzi apa curgând în chiuvetă, în baia alăturată. Dacă încerci să mă obligi, o să plâng şi o să mă port exact ca o femeie şi o să te fac să te simţi îngrozitor. Crede-mă, vreau să fac pe cineva să se simtă îngrozitor, şi tu eşti în prima linie. Nu folosi prosoapele mele bune. Sunt câteva de zi cu zi în dulapul cu lenjerii, împreună cu un antiseptic şi cu aspirina.

— Taci din gură, Sophia.

Ea îşi trase pătura şi mai sus.

— E frig aici.

Tyler se întoarse în cameră cărând bolul ei de sticlă de Murano, în care se afla, ud, unul din cele mai bune prosoape pentru oaspeţi. Îi adusese şi un pahar de apă.

— Ce ai făcut cu decoraţiunile care erau în vas?

— Nu-ţi face griji pentru asta. Hai să ne jucăm de-a doctorul.

— Dă-mi aspirină. Te implor.

Scoase un flacon din buzunar, îl deschise şi luă două tablete.

— Te rog, hai să nu fim zgârciţi. Vreau patru.

O lăsă să le ia, apoi începu să-i cureţe rana. Îi era foarte greu să-şi ţină mâinile stabile şi să inspire cât mai uşor cu putinţă.

— Cine te-a împins?

— Nu ştiu. Am coborât s-o caut pe Gina. Ea şi Don s-au certat.

— Da, am auzit.

— Nu am găsit-o, aşa că am venit aici. Voiam să am un minut de intimitate şi să iau puţin aer, aşa că m-am dus pe balcon. Am auzit ceva în spatele meu şi am dat să mă întorc. Şi apoi m-am trezit zburând – nu am putut să-mi recapăt echilibrul. După aceea mi s-a rupt filmul. Cât de rău arată faţa mea?

— Faţa ta n-arată rău deloc. Asta e parte din problemă. O să ai un cucui aici, chiar pe linia părului. Tăietura nu e adâncă, ci doar o zgârietură superficială

destul de mare. Ai vreo idee cine te-a împins? Dacă era bărbat? Sau femeie?

— Nu. S-a întâmplat foarte repede şi era întuneric. Cred că e posibil să fi fost Gina sau poate chiar Don. Amândoi erau furioşi pe mine. Asta se întâmplă când te bagi la mijloc, într-un cuplu.

— Dacă a fost vreunul din cei doi, o să arate mult mai rău decât tine când o să termin eu cu ei.

Tresărirea rapidă a inimii o făcu să se simtă prostuţă. Şi o ajută foarte mult să-şi liniştească temperamentul efervescent.

— Eroul meu! Dar nu ştiu dacă a fost vreunul din ei. Putea la fel de bine să fi fost cineva care a venit să scotocească prin cameră, apoi m-a împins ca să nu-l prind.

— O să aruncăm o privire în jur. Să vedem dacă lipseşte ceva sau dacă s-a umblat la ceva. Ţine-ţi respiraţia.

— Poftim?

— Ţine-ţi respiraţia, repetă el, apoi o privi schimonosindu-se la faţă din cauza durerii, când folosi apa oxigenată pe care o adusese în buzunar.

— Festa di cazzo! Coglioni! Monstro1!

— Parcă acum un minut eram un erou. Fiindu-i milă de ea, suflă pe rană, să se mai ducă usturimea. O să fie mai bine într-un minut. Hai să ne ocupăm de restul.

— Va via.2

— N-ai vrea să mă înjuri în engleză?

— Am zis să pleci de aici. Nu mă atinge.

— Ei, haide, fii o fată mare şi curajoasă. O să-ţi dau o acadea după aceea. Trase repede pătura şi se ocupă iute şi fără milă şi de celelalte julituri. O să te dau cu mâzgă de-asta acum. Scoase din buzunar un tub de cremă antiseptică. Şi-apoi o să te bandajez un pic. Vezi bine?

Sophia deja respira greu şi era epuizată decât încercase să-l ţină la distanţă, dar el nici măcar nu se clintise. Asta o enerva la culme.

— Te văd bine, sadicule. Îţi face plăcere chestia asta.

— Adevărul e că există şi părţi bune. Numeşte primii cinci preşedinţi ai Statelor Unite.

— Sneezy, Dopey, Moe, Larry şi Curly.

Doamne, mai era de mirare că se îndrăgostise de ea?

— Hai că eşti pe aproape. Probabil n-ai nicio contuzie. Gata, iubito. O sărută tandru pe buze, în timp ce stătea bosumflată. Am terminat.

— Vreau să-mi dai acadeaua.

— Sigur. Se aplecă în schimb spre ea şi rămase aproape. M-ai speriat, şopti el, atingându-i obrazul. M-ai speriat de moarte, Sophia.

1 înjurături în limba italiană, care s-ar traduce prin: „Băga-mi-aş picioarele! Idiotule! Monstrule!” (n.tr.)

„Du-te de-aici!” (în limba italiană, în original) (n.tr.)

Vorbele lui şi faptul că ştia că era sincer îi făcură inima să-i mai tresară o dată.

— E totul în regulă acum. Hai că nu eşti chiar aşa un nenorocit.

— Te mai doare?

— Nu.

— Cum se zice „mincinoasă” în limba italiană?

— Nu contează. Mă simt mai bine când mă ţii în

braţe. Mulţumesc.

— Pentru puţin. Auzi, unde îţi ţii toate chestiile alea sclipitoare?

— Bijuteriile? Alea de zi cu zi sunt în sertarul cu bi-juterii, iar pe alea adevărate le ţin în seif. Crezi că am surprins un hoţ?

— E simplu de aflat. Se ridică să aprindă şi restul luminilor.

Văzură în acelaşi timp. În ciuda durerii persistente, Sophia sări din pat ca arsă. Stomacul îi zvâcni de furie şi de spaimă când citi mesajul mânjit cu roşu pe oglindă.

TÂRFA 3

— Kris. La naiba, e stilul ei. Dacă are impresia că o s-o las să scape cu… Se opri în mijlocul propoziţiei, fiind dintr-odată cuprinsă de un sentiment copleşitor de groază. Numărul trei. Mama. Nonna.

— Pune ceva pe tine, îi ordonă Tyler. Şi încuie uşile. Mă duc să verific.

— Ba nu, nu te duci. Deja se îndrepta spre dulap. O să verificăm împreună. Nimeni nu face pe şeful cu mine, zise în timp ce-şi scoase un pulover şi pantaloni.

Găsiră mesaje asemănătoare pe oglinzile de pe măsuţele de toaletă din camera lui Pilar şi din cea a Terezei. Însă nu o găsiră şi pe Kris Drake.

— Trebuie să puteam face şi altceva.

Sophia ştergea furioasă literele care-i mânjeau oglinda. Poliţia locală răspunsese la apel, venise, luase declaraţii şi examinase actele de vandalism. Şi nu-i spusese nimic nou. Cineva intrase în fiecare cameră şi lăsase

A? neţitor ca vinul 335

un mesaj urât şi furios, scris cu ruj pe oglindă. Şi o şi doborâse.

— Nu mai avem ce să facem în seara asta. Tyler o prinse de încheietură şi-i trase mâna în jos. O să mă ocup eu de asta.

— Mesajul era pentru mine. Aruncă jos cârpa, scârbită.

— Poliţia o s-o interogheze, Sophia.

— Şi sunt sigură că o să le spună că a intrat aici în paşi de dans, mi-a lăsat un bilet de dragoste şi apoi m-a trântit la pământ. Scoase un sunet slab, plin de frustrare, apoi îşi încleştă dinţii. Nu mai contează.

Poate că poliţia n-o să poată să demonstreze că a fost ea, dar eu ştiu asta foarte bine. Şi, mai devreme sau mai târziu, o s-o fac să plătească pentru toate astea.

— Şi atunci eu o să-ţi ţin haina. Dar, între timp, culcă-te.

— Nu pot să mai dorm acum.

Tyler o luă de mână şi o conduse în pat. Era încă îmbrăcată, iar el purta cămaşa şi pantalonii de la costum. Se aşeză pe pat alături de ea şi ridică pătura.

— Încearcă.

Rămase nemişcată un moment, mirată că el nu făcu nicio încercare să o atingă, să o seducă, să o posede. Se întinse în schimb şi stinse lumina.

— Ty?

— Mda?

— Nu mă mai doare la fel de tare când mă ţii în braţe.

— Bun. Culcă-te.

Îşi cuibări capul pe umărul lui şi reuşi în cele din urmă să facă ce o rugase.

Claremont se întinse în scaunul său, în timp ce Maguire îi citea raportul incidentului.

— Deci, ce părere ai?

— Cea mai tânără doamnă Giambelli e doborâtă la pământ şi se alege cu câteva lovituri. Toate trei primesc un mesaj pe oglinzi. La suprafaţă? zise ea, aruncând hârtiile pe biroul lui. Pare să fi fost o farsă. Mai exact, una feminină.

— Şi mai în profunzime?

— Sophia G. n-a fost rănită rău, dar, dacă ar fi intrat bunica ei, la momentul nepotrivit, putea fi ceva mult mai grav. Oasele bătrâne se frâng mai uşor. Şi, după intervalul orar stabilit de poliţia locală, se pare că a zăcut acolo în frigul nopţii vreo cincisprezece sau douăzeci de minute. Extrem de neplăcut. Putea să zacă şi mai mult dacă bărbatul nostru bine făcut nu s-ar fi dus s-o caute. Deci avem o farsă răutăcioasă şi o persoană care face orice îi e la îndemână ca să le înţepe.

— Şi, după spusele celei mai tinere doamne Giambelli, Kristin Drake se potriveşte descrierii.

— Neagă totul, îl contră Maguire, dar ştiau amândoi că juca rolul de avocat al diavolului. N-a văzut-o nimeni în acea parte a casei în timpul nopţii.

Nu există nici amprente disponibile care s-o lege de ce s-a întâmplat.

— Crezi că Sophia G. minte? Sau se înşală?

— Nu prea cred. Maguire îşi ţuguie buzele. N-ar fi avut de ce să mintă şi mi se pare genul de femeie care face totul cu un motiv. Şi e şi grijulie pe deasupra. N-ar acuza pe nimeni dacă n-ar fi absolut sigură. Femeia aia Drake i-a tras o palmă. E posibil să fie atât de simplu. Sau ar putea fi mult mai mult.

— Ceva mă deranjează. Dacă avem pe cineva care a investit timp şi efort şi, mai mult, şi-a asumat riscul de a otrăvi vinul… cineva care e dispus să ucidă… de ce s-ar deranja persoana asta cu ceva atât de neînsemnat precum lăsarea unui mesaj pe oglindă?

— Nu ştim dacă e aceeaşi persoană.

Legătură după legătură. Aşa vedea el lucrurile.

— Ipotetic vorbind, o răzbunare ar putea lega acea persoană de familia Giambelli.

— Ca să-i lovească, atunci. Aha, deci daţi o mare petrecere, da? Vreţi să vă prefaceţi că lucrurile revin la normal? Luaţi de aici!

— Poate. Drake e o legătură. A lucrat la firmă şi a

avut o aventură cu Avano. Dacă e destul de furioasă încât să facă necazuri la petrecere, poate o fi fost şi destul de furioasă încât să tragă câteva gloanţe în amantul ei.

— Fost amant, după spusele ei. Maguire se încruntă. Ca să fiu sinceră, partenere, a fost o pistă moartă până acum şi nu văd cum acest mic atac ar putea-o lega de uciderea lui Avano. Sunt stiluri diferite.

— Şi totuşi e interesant, nu crezi? Familia Giambelli trăieşte ani de zile, zeci de ani, fără să aibă niciun fel de necaz. Şi-n ultimele luni n-a avut parte de nimic altceva. E interesant.

Tyler se foia afară, cu telefonul în mână. Casa părea neîncăpătoare atunci când vorbea cu tatăl lui. Şi California părea prea mică în astfel de situaţii. Nu că în acel moment ar fi vorbit el vreun pic, ci doar asculta obişnuitele atacuri şi văicăreli.

Le lăsă să-i intre pe o ureche şi să-i iasă pe alta. Du-bul din care făcea parte tatăl său vuia de bârfe, şi se făceau glume pe seama lui. Actuala lui soţie – Ty chiar pierduse socoteala câte doamne MacMillan

existaseră de-a lungul timpului – fusese şi ea umilită la spa. Nu mai primiseră nici invitaţiile aşteptate la diverse evenimente mondene.

Ceva trebuia făcut în legătură cu asta, şi încă repede. Era responsabilitatea lui Eli să ţină numele familiei fără cusur, dar, în mod evident, ignorase acest lucru de la bun început, căsătorindu-se cu italianca aceea. Dar, chiar şi aşa, era esenţial şi absolut necesar ca numele MacMillan, eticheta şi compania să fie separate de Giambelli. Se aştepta ca Tyler să se folosească de toată influenţa sa ca să rezolve acest lucru, înainte de a fi prea târziu. Eli era bătrân şi, evident, îi trecuse de mult vremea de pensionare.

— Ai terminat? Tyler numai aşteptă ca tatăl său să aprobe sau să obiecteze. Iată cum vor sta lucrurile. Dacă ai nemulţumiri sau comentarii, vii direct la mine. Dacă mai suni şi-l mai necăjeşti pe bunicul, o să fac tot ce-mi stă în putere, din punct de vedere legal, să anulez acel fond fiduciar de pe urma căruia trăieşti de treizeci de ani.

— N-ai niciun drept să…

— Nu, tu nu ai niciun drept. N-ai lucrat nici

măcar o zi pentru compania asta, la fel cum nici tu, nici mama nu v-aţi chinuit prea tare să fiţi părinţi. Eli MacMillan va conduce totul, până când va fi gata să se retragă.

Şi, când va veni acel moment, am să preiau eu conducerea. Crede-mă, nu o să fiu la fel de răbdător ca el. Dacă îi mai provoci chiar şi un singur moment de amărăciune, o să avem mai mult decât o conversaţie telefonică despre asta.

— Mă ameninţi? Plănuieşti să trimiţi pe cineva după mine, cum s-a întâmplat în cazul lui Tony Avano?

— Nu, pentru că ştiu cum să te lovesc acolo unde doare cel mai tare. O să-ţi anulez imediat toate cardurile de credit importante. Ţine minte că nu mai ai de-a face cu un om bătrân. Nu te pune cu mine.

Apăsă tare butonul de închidere şi se gândi să spargă şi telefonul, dar apoi o zări pe Sophia la capătul verandei.

— Îmi pare rău. N-am vrut să trag cu urechea. Dacă ar fi părut furios, ar fi ştiut cum să-l ia, dar în acel moment părea extrem de nefericit. Şi ştia senzaţia. Doamne cât de bine cunoştea acel sentiment.

Aşa că se duse la el şi-i cuprinse faţa în palme. Îmi pare rău, zise ea încă o dată.

— Nu e mare scofală. Doar aveam o conversaţie cu dragul de tata. Scârbit, aruncă telefonul pe măsuţa de pe verandă. De ce ai nevoie?

— Am auzit prognoza meteo şi ştiu că există avertizare de îngheţ în noaptea asta. Mă întrebam dacă n-ai vrea să-ţi ţin companie când stai dăe veghe în podgorie.

— Nu, mersi. Mă descurc. Îi ridică bretonul şi studie rana în curs de vindecare. Foarte atractivă imagine.

— Lucrurile astea mereu arată mai rău după câteva zile. Dar măcar nu mă mai simt înţepenită când mă trezesc dimineaţa. Ty, spune-mi ce s-a-ntâmplat.

— Nimic. Mă descurc.

— Da, da, ştiu, tu te descurci cu orice. Şi eu la fel. Suntem extrem de enervanţi. Îl strânse uşor de umăr. Eu ţi-am zis unde mă doare. Acum spune-mi şi tu mie.

Vru să-i ceară să-l lase în pace, dar apoi îşi dădu seama că nu-şi dorea asta.

— Tata. Îi tot sare-n cap bunicului pentru publicitatea negativă şi pentru treaba asta cu poliţia. Cică inter-ferează cu lecţiile lui de tenis sau aşa ceva. I-am zis să se potolească.

— Şi o s-o facă?

— Dacă nu înţelege, o să vorbesc cu Helen să-i mic-şorăm fondul fiduciar. Asta sigur o să-i închidă gura. Ticălosul! Nemernicul n-a muncit o zi în viaţa lui – şi, mai rău, nu s-a chinuit niciodată să fie cât de puţin recunoscător pentru tot ce a primit. Tot ia, şi ia, şi ia şi apoi se văicăreşte dacă dă de vreo problemă. Nu-i de mirare că el şi tatăl tău se înţelegeau aşa bine.

Îşi dădu imediat seama de ceea ce spusese şi înjură.

— La naiba, Sophia! îmi pare rău.

— Ba să nu-ţi pară. Ai perfectă dreptate.

Se gândi că exista un liant între ei pe subiectul acesta, pe care nu-l conştientizaseră niciodată până atunci. Poate venise momentul s-o facă.

— Ty, te-ai gândi vreodată cât de norocoşi suntem noi doi că anumite gene au sărit o generaţie? Nu te închide în tine, îi zise ea înainte ca el să apuce

să se retragă. Semeni aşa mult cu Eli. Îşi trecu degetele prin părul lui. Ajunsese să-i placă la nebunie felul în care ştia să ademenească şuviţele roşietice să iasă la iveală. Eşti un tip dur, zise ea sărutându-l pe obraz. Tare ca o stâncă. Nu lăsa veriga slabă dintre tine şi Eli să te afecteze.

După ce se mai calmă, îşi lipi uşor fruntea de a ei.

— N-am avut niciodată nevoie de el – de tata. „Nu aşa cum ai avut tu nevoie de al tău”, gândi în tăcere. Nu l-am vrut niciodată.

— Şi eu am vrut şi am avut nevoie de prea multe de la al meu, pentru prea mult timp. Dar, în parte, asta ne-a făcut ceea ce suntem. Îmi place cine suntem.

— Dacă mă gândesc bine, adevărul e că nu eşti tocmai rea. Îi mângâie tandru braţele. Mulţumesc. Se aplecă şi o sărută pe frunte. Nu m-ar deranja puţină companie la noapte când stau de veghe.

— Aduc eu cafeaua.

Capitolul 21

Mugurii mici înfloreau şi se deschideau, scăldaţi de lumina soarelui, care inunda viile în zilele din ce în

ce mai lungi. Pământul se schimba, deschizându-se ca să primească promisiunea viitoarei plantaţii. Copacii îşi strângeau frunzele primăvăratice în pumni verzi sărăcăcioşi, dar pe ici, pe colo din pământ răsăreau mlădiţe tinere şi curajoase. Cuiburile din păduri erau pline de ouă, şi mamele-raţe îşi păzeau bobocii abia ieşiţi din ou, când înotau în pârâu.

Tereza se gândi că luna aprilie însemna renaştere. Şi muncă. Şi speranţa că iarna trecuse, în sfârşit.

— Gâştele canadiene sunt gata să iasă din ouă, îi spuse Eli, în timp ce-şi făceau plimbarea de dimineaţă prin ceaţa rece şi liniştită.

Tereza încuviinţă din cap. Tatăl ei folosea acelaşi barometru natural pentru a aprecia când venea timpul recoltei. Învăţase să studieze cerul, păsările şi pământul, la fel de mult ca viile.

— Va fi un an bun. A fost o iarnă ploioasă.

— Încă mai sunt câteva săptămâni în care trebuie să fim atenţi ca viile să nu degere. Dar cred că am apreciat bine noile plantări.

Se uită înspre dealul unde pământul era bine

arat. Dedicase cincizeci de hectare noilor plantări. Viţe-de-vie de origine europeană altoiau rizomi de origine americană. Aleseseră soiuri de cea mai bună calitate – Cabernet Sauvignon, Merlot, Chenin Blanc. Şi, consultându-se cu Tyler, făcuseră cam acelaşi lucru şi la podgoria MacMillan.

— În cinci ani, poate patru, o să le vedem dând roade. Învăţase şi să se uite din momentul prezent până în viitor, într-o singură privire rapidă. După fiecare ciclu, urma un altul.

— Când ceea ce plantăm acum o să ajungă acasă, deja vom fi împreună de un sfert de secol, Eli.

— Tereza. O luă de umeri şi o întoarse cu faţa spre el, iar ea simţi un fior de teamă. Asta e ultima mea recoltă.

— Eli…

— Nu o să mor. Îşi trecu mâinile peste braţele ei, ca să o liniştească. Vreau să mă pensionez. Mă gândesc destul de serios la asta, de când am călătorit în Italia. Ne-am permis să ne înrădăcinăm prea mult aici şi acolo, zise el, arătând spre terenul MacMillan, şi la castello. Hai să facem noi doi această ultimă

plantare, apoi să-i lăsăm pe copiii să se ocupe de recoltă. A venit timpul.

— Am mai discutat despre asta. Am zis că ne mai acordăm măcar cinci ani înainte să ne retragem. Să fie un proces progresiv.

— Ştiu. Dar ultimele luni mi-au amintit cât de uşor se poate termina o viaţă – sau un mod de viaţă. Vreau să văd multe locuri înainte să mor. Şi vreau să le văd cu tine. Tereza, am obosit să-mi petrec viaţa la cheremul fiecărui sezon.

— Viaţa mea, toată viaţa mea, a fost Giambelli. Tereza se îndepărtă de el şi atinse un boboc alb delicat. Cum aş putea s-o părăsesc acum, când e rănită? Cum le putem lăsa copiilor noştri ceva distrus?

— Pentru că avem încredere. Şi credem în ei. Şi, mai ales, Tereza, pentru că şi-au câştigat acest drept.

— Nu ştiu ce să spun.

— Gândeşte-te. Mai e mult timp până la recoltă. Eu m-am gândit. Nu vreau să-i las în testament lui Ty ceea ce a câştigat, ceea ce merită. Vreau să îi ofer cât încă sunt în viaţă. Au murit şi-aşa prea mulţi oameni anul acesta. Se uită peste muguri, înspre noua

plantaţie. E timpul să lăsăm lucrurile să se dezvolte.

Se întoarse spre el, dinspre vii. Un bărbat înalt încărunţit de timp, de soare, de vânt, cu un câine bătrân şi credincios alături.

— Nu ştiu dacă-ţi pot da ceea ce-mi ceri. Dar îţi promit că mă voi gândi la asta.

— Efervescenţa e ingredientul esenţial din vinul spumant. Pilar conducea un tur al cramei, ajuns la etapa ei preferată. Crearea şampaniei. Dar primul stadiu este facerea vinului fără acid. Acestea – arătă spre sticlele aşezate în pivniţă – sunt lăsate câteva lui să îmbătrânească, apoi sunt amestecate. Numim asta cuvee, termen care provine din franceză, Franţa fiind ţara în care îşi are originile acest proces. Îi suntem recunoscători acelui călugăr norocos, Dom Perignon, pentru că l-a descoperit şi a fost primul care, după cum spunea chiar el, a băut stele.

— Dacă e doar vin, atunci de unde vin bulele?

— Din a doua fermentare, pe care Dom Perignon a descoperit-o în secolul al şaptesprezecelea.

Răspunsul ei era lin şi exersat. Întrebările lansate de grupurile de turişti nu o mai speriau şi nu o

mai făceau să se chinuiască să găsească răspunsuri. Purtând un costum cochet şi tocuri joase, se dădu într-o parte, pentru ca grupul să se poată uita mai îndeaproape la sticlele aşezate.

— Iniţial, s-a considerat problematic, continuă ea. Primăvara, vinul îmbuteliat toamna îşi desfăcea dopul – sau capacul de vată, după cum se folosea în acea perioadă. Destul de problematic, mai ales în districtul Champagne din Franţa. Benedictinul, administratorul pivniţei Abaţiei din Hautvillers, a încercat să rezolve această problemă. El a comandat dopuri mai groase, dar asta a dus la spargerea sticlelor. Extrem de hotărât să rezolve problema, a ordonat apoi să se fabrice sticle mai groase. Dopurile şi sticlele groase au rezistat bine, şi astfel călugărul a ajuns să guste din acel vin refermentat. Acesta a fost primul toast cu şampanie.

Făcu o scurtă pauză, ca să lase grupului ocazia să se plimbe printre sticlele aranjate. Pivniţa răsuna de voci, aşa că aşteptă până când sunetul se mai domoli.

— Astăzi… Simţi o vagă nelinişte în clipa în care

David se alătură grupului. Astăzi creăm în mod intenţionat şampanie, dar facem tot posibilul să respectăm vechile metode tradiţionale, descoperite cu secole în urmă la acea abaţie franceză. Folosind méthode champenoise, vinificatorul îmbuteliază vinurile tinere, amestecate. Fiecărei sticle i se adaugă o cantitate foarte mică de drojdie şi de zahăr, apoi este sigilat, după cum puteţi vedea aici. Luă sticla eşantion şi o dădu grupului ca să o observe mai de aproape. Drept urmare, se produce o a doua fermentare, pe care o numim, tot în franţuzeşte, prise de mousse. Bulele apar ca rezultat al transformării zahărului în alcool. Fiind 1

1 în franceză, în original – metodă tradiţională de fermentare a vinului, care are loc direct în sticlă. Numele vine de la locul descoperirii ei – regiunea franceză Champagne („Şampanie). (n.tr.)

sigilate, acestea nu pot scăpa în aer. Sticlele sunt apoi lăsate să îmbătrânească între doi şi patru ani.

— E o substanţă vâscoasă în interior, afirmă cineva.

— Sticla eşantion demonstrează sedimentarea şi

separarea particulelor. Este un proces natural în timpul celei de-a doua fermentări. Sticlele sunt aşezate cu gura în jos pe aceste rafturi înclinate şi apoi ridicate şi întoarse în fiecare zi a lunii.

— Manual?

Pilar zâmbi la femeia care se încrunta la rafturi.

— Da. După cum aţi văzut pe parcursul turului, Giambelli-MacMillan consideră că fiecare sticlă oferită consumatorului trebuie să înglobeze arta, ştiinţa şi munca depusă, pentru a se ridica la înălţimea etichetei. Acest proces de întoarcere se numeşte rotire, sau remuage în limba franceză, şi accelerează separarea particulelor, pentru ca vinul să devină limpede în câteva luni. După aceea, sticlele sunt din nou aşezate cu gura în jos, pentru ca particulele să se păstreze în gâtul sticlei.

— Dacă beau chestie de-asta, nu-i de mirare că-i omoară.

Afirmaţia fusese spusă în şoaptă, dar liniştea pivniţei purtă sunetul mai departe. Pilar se încordă, simţi că îşi iese din ritm, dar totuşi continuă:

— Este sare în avinifica torului să determine

când vinul atinge apogeul. În acest moment, gâtul sticlelor sunt îngheţate într-o soluţie de apă sărată. Astfel, sigiliul poate fi scos, nu se pierde vin şi sedimentele îngheţate alunecă uşor. Asta se numeşte a da afară, sau degorgement. În sticlă se mai pune un pic de vin sau la dosage – coniac sau zahăr pentru îndulcirea…

— Sau un pic de digitalină.

Îşi ieşi din nou din ritm, şi câţiva oameni începură să se foiască, simţindu-se inconfortabil. Cu toate astea, clătină din cap când David făcu un pas în faţă.

— Pe parcursul întregului proces, ca la orice tip de vin sau etichetă, se fac verificări de siguranţă şi se iau măsuri de securitate. Când vinul este gata, i se pune dopul şi apoi este livrat pe piaţă, de unde îl puteţi cumpăra şi aduce pe masă pentru sărbători. Există metode mai ieftine şi mai uşoare de a produce şampanie, dar

Giambelli-MacMillan consideră că tradiţia, calitatea şi atenţia la detalii sunt o parte importantă a vinului nostru. Zâmbi şi luă înapoi sticla eşantion. Iar,

la sfârşitul turului, veţi putea judeca singuri rezultatele în camera noastră de degustare.

Pilar lăsă vizitatorii să socializeze în camera de degustare şi să se bucure de mostrele primite din partea casei, în timp ce ea răspundea întrebărilor individuale. Descoperi că acest lucru semăna foarte mult cu a fi gazdă. Şi la asta se pricepuse întotdeauna. Chiar mai mult de atât, era ceva care n-o făcea să se simtă parte doar din familie, ci şi din echipă.

— Bună treabă, zise David şi veni lângă ea.

— Mersi.

— În ciuda guralivului.

— Nu e primul de care mă lovesc. Cred că am început să mă prind cum se face treaba asta. Cel puţin acum nu-mi mai transpiră palmele. Dar încă învăţ. Există momente în care mă simt ca atunci când eram la şcoală, dar este foarte satisfăcător. Încă trebuie să mai… Se desprinse imediat de el când un bărbat de la capătul barului păru să se înece. Omul se prinsese cu mâinile de gât şi se lăsa pe spate. Imediat ce Pilar se grăbi spre el, începu să râdă zgomotos.

David constată că era acelaşi glumeţ care făcuse

remarcile acelea sarcastice în pivniţă. Înainte ca el să apuce să se ocupe de cele întâmplate, Pilar preluase deja frâiele.

— Îmi pare rău. Vocea ei exprima o îngrijorare politi-coasă. Nu vă place vinul?

Bărbatul pufni din nou în râs, chiar când soţia sa îi dădea tare un ghiont într-o parte.

— Potoleşte-te, Barry.

— Ei, haide. E amuzant.

— Adesea, umorul e subiectiv, nu-i aşa? zise Pilar pe un ton plăcut. Desigur, noi cei de la Giambelli-MacMillan nu prea găsim nimic amuzant în faptul că au murit doi oameni de-ai noştri, dar vă suntem recunoscători că vreţi să mai înveseliţi un pic atmosfera. Poate ar trebui să mai încercaţi o dată şi cu Merlotul. Îi făcu un semn barmanului. E mult mai potrivit.

— Nu, mulţumesc. Bărbatul se bătu pe burtă. Sunt genul care preferă berea.

— Serios? Nu aş fi ghicit.

— Eşti un mare nesimţit, Barry. Soţia lui îşi smulse geanta de pe bar şi ieşi furtunos.

— A fost o glumă! Doamne! îşi ridică puţin cureaua şi porni după ea. Chiar nu ştie nimeni de glumă?

— Bine, atunci. Pilar se întoarse spre restul grupului. Oamenii ori se holbau, ori se prefăceau că se uitau în altă parte. Acum, că ne-am relaxat puţin prin râs, sper că v-a făcut plăcere acest tur. Sunt aici să vă răspund la orice alte întrebări pe care le aveţi. Vă invit să vizitaţi şi magazinul nostru de desfacere, unde veţi găsi toate vinurile noastre, inclusiv cele pe care le-aţi gustat. Noi cei de Villa Giambelli sperăm că ne veţi vizita din nou curând şi că vă veţi opri şi la crama MacMillan, care e tot în Napa, la câteva minute distanţă de aici. Vă dorim buon viaggio1, oriunde v-ar duce drumurile.

David aşteptă să mai plece din oameni înainte să o ia de braţ pe Pilar şi să o conducă afară.

— M-am pripit când am zis că ai făcut o treabă bună. Ar fi trebuit să spun că te-ai descurcat fabulos. Minunată treabă. Deşi, sincer să fiu, personal, aş fi fost mai tentat să-i dau una în cap idiotului cu o sticlă de Merlot decât să-i ofer una.

— O, la fel şi eu. Dar numai în mintea mea. Inspiră adânc şi se îndepărtă de zidurile bătrânei crame, acoperite de viţă-de-vie căţărătoare. Dăm peste cineva ca Barry

O dată sau de două ori pe săptămână. Se pare că funcţionează cel mai bine o atitudine exagerat de politicoasă. Ajută faptul că fac parte din familie.

— Până acum n-am mai venit în timpul tururilor tale. Nu voiam să crezi că te verific. Îi ridică şiragul de perle şi-l lăsă să-i alunece printre degete. Tu, doamnă Giambelli, ai un talent înnăscut pentru asta.

1 „Călătorie plăcută” (în limba italiană, în original) (n.tr.)

— Ştii ceva? Ai dreptate, aprobă ea, extrem de mulţumită de sine. Aşa cum ai avut dreptate şi să mă împingi să o fac. Acum chiar am ceva clar de făcut.

— Nu te-am împins s-o faci. Faptul că nu o face nimeni altcineva trebuie să fie unul dintre secretele tale. Tu ţi-ai dat seama de mult cum să-ţi trăieşti viaţa astfel încât să aibă o noimă. Timpurile s-au schimbat. Eu am deschis o uşă, dar tu eşti cea care a intrat pe ea.

— Foarte interesant. Amuzată de replicile spuse, Pilar ridică puţin capul. Nu sunt sigură că familia mea ar fi de acord cu tine. Nici eu nu sunt sigură dacă sunt.

— A fost nevoie de multă verticalitate ca să rămâi într-o căsnicie care nu mai era de mult o căsnicie, pentru că ţi-ai luat jurămintele în serios. Ar fi fost mult mai uşor să pleci pur şi simplu. Înţeleg foarte bine treaba asta.

— Îmi acorzi prea mult credit.

— Nu cred că e adevărat, dar acum, dacă vrei să-mi fii recunoscătoare că ţi-am dat un mic imbold să încerci slujba asta, cum aş putea să refuz? Mai ales, adăugă el, plimbându-şi mâinile pe braţele ei, dacă îţi vine vreo idee cum m-ai putea răsplăti.

— Cred că mă pot gândi la ceva. Îşi uni degetele cu ale lui. Se gândi că flirtul devenea tot mai simplu, odată ce-l practica. Şi cu siguranţă îi plăceau lecţiile. Am putea începe prin a lua cina.

— Am descoperit o pensiune mică.

— Sună foarte bine. Totuşi, să ia cina într-un asemenea loc presupunea o întâlnire, şi încă una

oficială, oricât de mult s-ar fi bucurat unul de compania celuilalt. Constată că de fapt ea căuta altceva. Ceva mai mult. Dar eu mă refeream să-ţi gătesc cina. Ţie şi copiilor tăi.

— Să găteşti? Pentru toţi?

— Sunt o bucătăreasă foarte bună, îl informă ea. Şi rareori am ocazia să am o bucătărie la dispoziţia mea. Tu ai o bucătărie frumoasă. Dar, dacă tu consideri că ar fi ciudat sau că nu s-ar simţi în largul lor copiii, atunci e bine şi la pensiune.

— Să găteşti, repetă el. Adică la aragaz. Cu oale şi cratiţe. O ridică în braţe şi o sărută. Când mâncăm?

*

Diseară o să avem parte de o mâncare preparată în casă. Găteşte Pilar. Nu ştiu ce meniu ni se pregăteşte, dar sigur o să vă placă. Ajung acasă pe la şase. Până atunci, încercaţi să vă prefaceţi că sunteţi copii de oameni şi nu nişte mutanţi pe care i-am câştigat la un joc de pocher.

Cu drag, tata.

Maddy citi bileţelul de pe frigider şi strâmbă din nas. De ce trebuia să vină cineva în vizită? De ce nu

avea şi ea un cuvânt de spus în legătură cu asta? Oare chiar credea că ea şi Theo erau aşa de bătuţi în cap încât să creadă că o femeie venea la ei şi se fâţâia prin bucătărie doar ca să gătească?

„Să fim serioşi!” Bine, poate Theo era destul de bătut în cap, dar avea să se ocupe ea de acea problemă. Cu asta în minte, alergă în sus pe scări. Theo era deja în camera lui, vorbind la telefon şi spărgându-şi timpane-le cu muzica dată la maximum. Strâmbă din nas şi se gândi că fratele ei nu mai avea nevoie să coboare-n bucătărie după combustibil. Încălcând în mod evident regulile casei, acesta îşi ţinea în camera lui un teanc întreg de porcării – suficient cât să hrănească o mică ţară.

Avea toate acele informaţii ascunse în dosarul de cum-să-mă-răzbun-pe-Theo.

— Doamna Giambelli ne pregăteşte cina.

— Poftim? Du-te de aici. Vorbesc la telefon.

— N-ai voie să vorbeşti la telefon până nu-ţi termini temele. Doamna Giambelli vine încoace, aşa că ai face bine să închizi. Să nu cumva să-i spună lui tata că nu-ţi vezi de treabă.

— Sophia?

— Nu, dobitocule.

— Ascultă, te sun eu înapoi. Mă stresează sor-mea, aşa că va trebui s-o omor. Da. Mai târziu. Închise şi-şi îndesă mai multe chipsuri în gură. Cine vine pentru ce?

— Femeia cu care se culcă tata vine să ne gătească cina.

— Da? Vocea i se lumină. Adică pe aragaz, aşa?

— Nu înţelegi? Scârbită, decise să pună punctul pe i.

E o strategie. Încearcă să-şi facă loc în familia noastră.

— Hei, mie-mi convine dacă vrea să se strecoare aici cineva care să ştie să gătească. Şi ce pregăteşte?

— Nu contează ce pregăteşte. Cum să fim aşa retaruaţi. Împinge relaţia la următorul nivel. Îi găteşte. Ne găteşte. Ca să-i arate ce familie mare şi fericită am putea fi.

— Nu mă interesează ce face câtă vreme am ce să mănânc. Las-o baltă, Maddy. Adică, las-o baltă de tot. Tata are dreptul să aibă şi el o iubită.

— Cretinule! Nu-mi pasă dacă are şi trei iubite. Dar ce ne facem dacă se hotărăşte că vrea o nevastă?

Theo se gândi puţin, apoi mai ronţăi un chips.

— Nu ştiu.

— Nu ştiu, îl imită ea, batjocoritor. O să înceapă să schimbe regulile, să preia controlul. Aşa se întâmplă mereu. N-o să îi pese deloc de noi. O să venim la pachet cu tata.

— Doamna Giambelli e de treabă.

— Sigur, acum. E drăguţă şi amabilă. După ce obţine ceea ce vrea, n-o să mai aibă de ce să fie nici de treabă, nici drăguţă, nici amabilă. O să poată să înceapă să ne dea ordine şi să ne interzică lucruri. Totul va trebui să fie aşa cum vrea ea. Întoarse capul când auzi uşa de la bucătărie deschizându-se. Vezi, intră aşa pur şi simplu, fără să bată. Asta e casa noastră.

Maddy se duse furioasă în camera ei şi trânti uşa. Avea de gând să stea acolo până venea acasă tatăl ei.

Se răzgândi apoi şi hotărî să stea o oră. Auzea muzica de jos şi râsetele. I se părea absolut enervant

faptul că auzea râsul prostesc al fratelui ei. Trădătorul! Totuşi, mai mult o înfuria faptul că nu venise nimeni sus după ea sau că nu încercase nimeni s-o convingă să nu mai fie bosumflată.

Aşa că avea de gând să le arate ea lor, indiferent cum stătea treaba.

Se aventură jos, cu nasul în vânt. Ceva mirosea incredibil de bine, dar în mintea lui Maddy acesta era încă un motiv de răzvrătire împotriva lui Pilar. Doar se dădea mare, asta făcea. Pregătind vreo masă îmbelşugată şi pretenţioasă.

Intră în bucătărie şi fu nevoită să strângă din dinţi. Theo stătea la masa din bucătărie, zdrăngănind la orga lui electrică, în timp ce Pilar stătea lângă aragaz şi amesteca ceva într-o oală.

— Trebuie să adaugi şi versuri, zise Pilar.

Îi plăcea să cânte pentru ea. Femeia chiar îl asculta cu atenţie. Şi îi spunea de fiecare dată când îi cânta ceva nereuşit. „Dar într-un mod drăguţ”, gândi Theo. Era genul acela de răspuns care-i dădea de înţeles că era cu adevărat atentă la el.

Mama lor nu făcuse niciodată asta. Sau nimic

altceva, de altfel.

— Nu prea mă pricep la partea astea cu vorbele. Îmi place doar să compun linia melodică.

— Înseamnă că ai nevoie de un partener. Se întoarse şi lăsă deoparte lingura. Bună, Maddy. Cum merge referatul?

— Ce referat? Prinse din zbor şuieratul de avertizare al lui Theo şi ridică din umeri. Nu era sigură dacă să se simtă furioasă sau recunoscătoare că o acoperise. Aaa. Merge bine. Deschise frigiderul şi zăbovi acolo până să aleagă un suc. Ce e chestia asta de aici?

— Depinde. Sosul de brânză e pentru paste. Marinată e pentru antreu. Tatăl vostru mi-a spus că vă place mâncarea italienească, aşa că m-am gândit că sunt în siguranţă.

— Eu nu mănânc carbohidraţi azi. Ştia deja că fusese o replică răutăcioasă şi nu avea nevoie de privirea insistentă a lui Theo ca să înţeleagă asta. Dar, când se strâmbă la el pe la spatele lui Pilar, acesta nu-i răspunse cu aceeaşi monedă, cum făcea de obicei. În schimb, pur. şi simplu îşi mută privirea, de parcă i-ar fi

fost ruşine sau aşa ceva.

ŞI-A gestul lui o ustură.

— În fine, am planuri pentru cină. O să mă duc acasă la o prietenă.

— A, păcat. Relaxată, Pilar scoase un castron şi începu să prepare crema pentru tiramisù. Tatăl tău nu mi-a zis nimic.

— Nu trebuie să-ţi spună ţie tot.

Era prima afirmaţie cu adevărat nepoliticoasă pe care i-o adresase vreodată fata. Pilar se gândi că barierele era coborâte.

— Sigur că nu. Şi, cum tu ai aproape cincisprezece ani, eşti suficient de mare să ştii ce vrei să mănânci sau unde. Theo, îmi dai te rog voie să vorbesc cu Maddy între patru jachi?

— Sigur. Îşi luă orga şi-i aruncă o privire scârbită lui Maddy. Cine-i cretina acum? murmură el când trecu pe lângă ea.

— Ce-ar fi să luăm loc?

Maddy simţi un gol în stomac şi o fierbinţeală pe gât.

— N-am venit jos să stau la vorbă. Am venit doar

să-mi iau ceva de băut. Trebuie să-mi termin referatul.

— Nu e vorba despre niciun referat. Stai jos, Maddy.

Fata se aşeză şi se întinse pe scaun, cu o expresie intenţionată de plictiseală şi indiferenţă pe chip. Pilar nu avea niciun drept să-i ţină prelegeri, şi Maddy intenţiona să-i spună asta foarte clar femeii, după ce se mai calma.

Pilar îşi turnă o ceaşcă mică din cafeaua pe care o pregătise pentru tiramisù. Se aşeză la masă, vizavi de Maddy, şi sorbi.

— Ar trebui să te avertizez că în cazul de faţă am un avantaj. Nu doar că am fost şi eu cândva o fată de paisprezece ani, dar am şi crescut una.

— Nu eşti mama mea.

— Nu sunt. Şi e greu, nu-i aşa, ca o femeie să vină astfel în casa ta? încerc să-ţi spun cum m-aş simţi eu în legătură cu asta. Probabil cam la fel cum te simţi tu acum. Deranjată, furioasă, nemulţumită. Lui Theo îi e mai uşor. El e băiat şi nu ştie lucrurile pe care le ştim noi.

Maddy deschise gura să spună ceva, dar o

închise la loc imediat, constatând că nu ştia cum să-i răspundă.

— Ai fost şefa mult timp. Băieţii tăi n-ar fi de acord şi mai mult ca sigur s-ar simţi jigniţi de această afirmaţie, adăugă ea şi fu mulţumită să vadă micul rânjet superior care se instală la colţurile buzelor lui Maddy. Dar adevărul e că o forţa feminină, o forţă feminină puternică, e cea care trage sforile de obicei. Ai făcut o treabă bună ţinându-i la respect pe băieţi, şi nu sunt aici ca să-ţi iau acel control.

— Deja ai început să schimbi lucrurile. Oricărei acţiuni îi urmează o reacţiune. E ceva demonstrat ştiinţific. Nu sunt proastă.

— Nu, eşti inteligentă. „Dar eşti şi o fată mică şi speriată”, adăugă Pilar în sinea ei, „cu mintea unui adult”. Eu mereu am vrut să fiu inteligentă, dar niciodată nu m-am simţit aşa. Cred că am compensat prin faptul că am fost bună, liniştită şi împăciuitoare. Şi acţiunile astea au avut reacţiuni.

— Dacă taci din gură, nu te ascultă nimeni.

— Ai perfectă dreptate. Tatăl tău… mă face să mă simt suficient de inteligentă şi de puternică, să spun

ceea ce gândesc şi ceea ce simt. Acesta e un lucru extrem de important. Dar ştii asta deja.

Maddy se încruntă şi se uită în jos la masă.

— Presupun.

— Îl admir, Maddy – şi ca bărbat, şi ca tată. Şi acesta este un sentiment puternic. Nu mă aştept să mă primeşti cu un covor roşu, dar sper ca măcar să nu-mi închizi uşa în nas.

— De ce îţi pasă de ceea ce fac eu?

Din mai multe motive. Îmi place de tine. Îmi pare rău, dar acesta e adevărul. Îmi place că eşti independentă, deşteaptă şi că sentimentul de loialitate faţă de familia ta este puternic dezvoltat. Cred că ne-am fi înţeles foarte bine dacă n-aş fi avut o relaţie cu tatăl tău. Dar am, şi asta înseamnă că iau o parte din timpul şi atenţia îndreptate spre voi. Ţi-aş spune că-mi pare rău şi pentru asta, dar am şti amândouă că nu-i adevărat. Şi eu vreau o parte din timpul şi din atenţia lui. Pentru că, Maddy, un alt motiv pentru care-mi pasă de ceea ce faci este că îl iubesc pe tatăl tău. Pilar împinse ceaşca mai încolo şi se ridică, ţinându-se cu o mână de stomac. N-am mai spus asta cu voce tare

până acum. Probabil din cauză352

că sunt obişnuită să tac din gură. Doamne! Mă simt un pic ciudat.

Maddy îşi schimbă poziţia în scaun. Se ridică dreaptă ca o vergea. Începu să simtă şi ea o senzaţie ciudată în stomac.

— Şi mama l-a iubit. Suficient de mult cât să se căsătorească cu el.

— Sunt sigură. Ea…

— Nu! O să începi să enumeri tot felul de scuze şi motive pentru ce s-a-ntâmplat. Dar sunt numai prostii. Toate. Când lucrurile n-au mai mers exact aşa cum voia ea, ne-a părăsit. Ăsta-i adevărul. Noi n-am contat deloc pentru ea.

Ca întotdeauna, primul ei instinct fu acela de a o linişti. De a consola. Existau zeci de lucruri pe care le putea spune ca să o aline, dar fetiţa acea cu ochi umezi şi sfidători nu avea să le audă.

În fond, de ce ar fi făcut-o?

— Nu, ai dreptate. N-aţi contat suficient de mult. Pilar se aşează din nou. Voia să stabilească o legătură şi să reuşească să se apropie de fetiţa aceea. Dar nu

avea să reuşească aşa. Şi nu era nici momentul potrivit. Ştiu cum e să nu contezi suficient de mult. Chiar ştiu, Maddy, zise ea ferm, punând mâna pe a fetei, înainte ca aceasta să şi-o poată retrage. Cât de furioasă şi de tristă te face să te simţi. Cum îţi trec prin cap întrebări, îndoieli şi dorinţe în toiul nopţii.

— Adulţii pot să vină şi să plece după cum poftesc. Copiii nu.

— Aşa e. Tatăl tău nu a plecat. Pentru că ai contat pentru el. Tu şi Theo contaţi cel mai mult pentru el. Ştii că nimic din orice aş putea spune, face sau deveni nu ar schimba asta.

— S-ar putea schimba alte lucruri. Şi, după ce se schimbă un singur lucru, urmează altele. E vorba despre cauză şi efect.

— Ei bine, nu pot să-ţi promit că lucrurile nu se vor schimba. Pentru că totul e schimbător. Oamenii sunt schimbători. Dar, în clipa asta, tatăl tău mă face fericită. Şi eu pe el. Nu vreau să suferi din cauza asta, Maddy. Pot să-ţi promit să încerc să nu vă fac niciodată să suferiţi, pe tine şi pe Theo. Să respect ce gândiţi şi ce simţiţi. Asta pot să-ţi promit.

— E în primul rând tatăl meu, zise Maddy într-o şoaptă aprigă.

— Şi o să fie tatăl tău şi-n ultimul rând. Pentru totdeauna. Şi dacă ar exista vreun motiv pentru care să-mi doresc să schimb sau să stric asta, tot nu aş putea. Nu ştii cât de mult te iubeşte? L-ai putea pune să aleagă. Uite-te la mine, Maddy. Uite-te la mine, zise ea încet şi aşteptă ca fata să ridice privirea. Dacă asta îţi doreşti cel mai mult, l-ai putea pune să aleagă între noi două. Eu n-aş avea nicio şansă. Dar îţi cer să-mi dai tu una. Însă, dacă nu poţi… dacă chiar nu poţi, am să strâng pe aici şi am să plec înainte să vină acasă.

Maddy îşi şterse o lacrimă de pe obraz şi se uită peste masă.

— De ce?

— Pentru că nici pe el nu vreau să-l fac să sufere.

Maddy adulmecă puţin şi se încruntă uitându-se la masă.

— Pot să gust din asta?

Pilar ridică dintr-o sprânceană când văzu că era vorba despre ceaşca de cafea, apoi o împinse uşor spre ea. Fata o mirosi mai întâi şi strâmbă din nou din

nas, dar ridică totuşi ceşcuţa ca să guste.

— E îngrozitoare. Cum poate să bea cineva aşa ceva?

— Cred că e un gust cu care ajungi să te obişnuieşti. O să-ţi placă mai mult în tiramisù.

— Poate. Maddy îi împinse înapoi ceaşca. Cred că o’s; Vi dau o şansă.

Pilar era absolut sigură de un singur lucru: că nimeni nu avea o problemă cu felul cum gătea. Trecuse mult timp de când nu mai pregătise personal o cină pentru iamilie. Destul de mult încât să fie exagerat de mulţumită că se mai ceru şi a doua porţie şi că primea complimente voioase printre înghiţituri.

Luară masa în sufragerie, sperând ca acea tentă de îi irmalitate avea să fie mai puţin amenințătoare pentru

Maddy. Dar toată formalitatea dispăru în clipa în care Theo gustă din pastele preparate de ea şi anunţă că era „o masă super”.

Theo vorbea cel mai mult, în timp ce sora lui privea, digera şi arunca din când în când câte o întrebare incisivă. Asta o făcu să râdă. La un moment

dat, David folosi o metaforă sportivă ca să ilustreze o opinie, iar ea şi Maddy se amuzară în stil pur feminin de modul cum funcţiona mintea bărbaţilor.

— Tata a jucat basebali în facultate, îi spuse Maddy.

— Serios? încă un talent ascuns. Şi erai bun?

— Eram grozav. Jucam la prima bază.

— Da, şi era atât de preocupat de media lui ca jucător ofensiv, că nu prea avea succes la fete, chicoti Theo, potolindu-i elanul lui David.

— Ştii cam multe. Marcam mer… Se opri în mijlocul propoziţiei. Oricum aş întoarce-o, tot dau de necazuri. Aşa că o să zic doar că a fost o masă minunată. Eu şi cei doi gurmanzi ai mei îţi mulţumim.

— Cu plăcere, dar, în numele celor doi gurmanzi ai tăi, aş vrea să-ţi spun că ai înfulecat toată masa.

— Am un metabolism rapid, susţinu el, când Pilar se ridică.

— Aşa spun toţi.

— A, nu. Puse mâna peste a ai, chiar înainte să înceapă să adune farfuriile. Regula casei. Cel care găteşte nu mai şi strânge masa.

— Înţeleg. Ei bine, asta e o regulă care ar putea să-mi placă. Ridică farfuria şi i-o întinse. Distracţie plăcută!

— Altă regulă a casei, zise el peste râsul contagios al lui Theo. Tatăl împarte sarcinile. Theo şi Maddy vor fi încântaţi să spele ei vasele.

— Evident. Maddy oftă adânc. Şi tu ce faci?

— Eu o să consum câteva dintre caloriile acumulate în timpul acestei mese copioase scoţând-o pe bucătăreasă la o plimbare. Încercând să testeze apele cu copiii săi, se aplecă şi o sărută blând pe Pilar. Îţi convine asta?

— Nu pot să mă plâng. Plecă împreună cu el, bucii roasă să iasă în noaptea frumoasă de primăvară. E cam

Ameţitor ca vinul 355

mare dezastrul ca să lăsăm totul pe seama a doi copii adolescenţi.

— Clădeşte caracterul. Şi, în plus, le dă timp să vorbească despre cum te-am ademenit să ieşi cu mine afară pentru o sesiune de giugiulit.

— A. Deci am fost ademenită?

— Aşa sper. O întoarse în braţele lui şi o trase mai aproape când îşi ridică buzele spre ale lui. Îl trecu un fior când auzi cum suspina lipită de el. Se potrivea perfect în braţele lui. În ultima vreme n-am apucat să petrecem prea mult timp împreună.

— E complicat. Se întâmplă multe lucruri. Fericită pentru moment, îşi odihni capul pe umărul lui. Ştiu că am tot stat pe capul Sophiei. Dar nu mă pot abţine. Când mă gândesc la felul cum a fost atacată, chiar în propria casă… Şi cum cineva a intrat şi a ieşit din camera ei, a mea şi a mamei… M-am surprins stând în pat noaptea şi ascultând sunetele din jur, aşa cum n-am făcut niciodată.

— În unele nopţi mă uit pe fereastră, peste câmpuri, şi văd lumina aprinsă la camera ta. Aş vrea să-ţi spun să nu-ţi faci griji, dar, până nu se liniştesc apele, ştiu că o să-ţi faci. O să ne facem cu toţii.

— Dacă te încălzeşte cu ceva, şi eu mă simt mai bine când mă uit pe fereastră şi văd lumina de la tine. Mă ajută să te ştiu aproape.

— Pilar. O trase deoparte şi-şi lipi fruntea de a ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Sunt ceva probleme la birourile din Italia. Există discrepanţe între sumele care figurează şi cele calculate de audit. S-ar putea să fie nevoie să mă duc acolo câteva zile. Nu-mi convine că trebuie să plec în momentele astea.

Întoarse privirea de la ea spre casă. Luminile din bucătărie străluceau puternic în geam.

— Copiii pot să stea la conac cât eşti plecat. O să avem noi grijă de ei, David. Nu trebuie să-ţi faci nicio grijă în legătura cu asta.

— Aşa e. Tereza deja decretase că cei mici aveau să fie oaspeţi la conac pe timpul călătoriei lui. Dar tot avea să-şi facă griji pentru ei. Şi pentru toată lumea. Nu-mi place să te las singură nici pe tine. Vino cu mine!

— Oh, David. Gândul acela o făcu să fie cuprinsă de emoţie. Primăvara italiană, nopţile parfumate, un iubit. Era minunat că viaţa ei luase o asemenea întorsătură încât toate acele lucruri erau posibile. Mi-ar plăcea la nebunie, dar nu se poate. Nu m-aş simţi bine să o las singură pe mama în momentul acesta. Şi, în plus, ai face mai repede şi mai uşor tot ce ai de

făcut dacă ştii că eu şi copii te aşteptăm aici.

— Chiar trebuie să fii aşa pragmatică?

— Nu vreau să fiu, zise ea încet. Mi-ar plăcea la nebunie să accept şi să fug cu tine. Simţindu-se tânără, prostuţă şi ridicol de fericită, făcu o piruetă. Să fac dragoste cu tine într-unul dintre paturile alea imense din castello. Să fugim o seară la Veneţia şi să dansăm în piaza şi să ne furăm săruturi în umbra podurilor. Mai întreabă-mă o dată. Se învârti înapoi spre el. Mai întreabă-mă o dată, când se termină toată povestea asta. O să merg.

Era ceva diferit la ea. Părea mai… liberă, observă el. Iar asta o făcea şi mai atrăgătoare.

— Ce-ar fi să te întreb acum? Vino cu mine la Veneţia când se termină toată treaba asta.

— Da. Îşi aruncă mâinile şi le prinse pe ale lui. Te iubesc, David.

Rămase complet înmărmurit.

— Ce-ai spus?

— Te iubesc. Îmi pare rău, e prea mult, prea repede, dar nu pot să opresc ce simt. Nu vreau s-o fac.

— N-am cerut explicaţii, ci doar să repeţi ce-ai

spus. Ce frumos… Foarte frumos! O trase în faţă şi, când i se lăsă moale în braţe, o ridică pe sus şi începu să o învârtă. Se pare că am estimat greşit. După calculele mele, mai aveam nevoie de încă două luni ca să te fac să te îndrăgosteşti de mine. Buzele lui alergau dornice pe chipul ei. Mi-a fost greu, continuă el. Pentru că eu eram deja îndrăgostit de tine. Ar fi trebuit să-mi dau seama că nu o să mă laşi să sufăr foarte mult.

Pilar îşi lipi obrazul de al lui. Putea iubi. Inima îi strălucea de acea bucurie nemărginită. Şi, în plus, era iubită.

Ce-ai spus?

— Să mă exprim altfel. O lăsă încet jos. Te iubesc, Pilar. A fost nevoie de-o singură privire. O singură privire, şi am început să cred că există o a doua şansă. O trase iarăşi aproape, şi de data aceasta atingerea buzelor lui era extrem de tandră. Eşti a mea.

Capitolul 22

Veneţia era o femeie, la bella donna, elegantă la vârsta ei, senzuală cu curbele ei unduitoare şi

misterioasă cu umbrele sale. Prima privelişte a ei, înălţându-se peste Canal Grande cu toate culorile sale zdrenţuite şi palide, ca nişte rochii vechi de bal, înfierbânta sângele. Lumina de la un soare alb şi palid aluneca peste frumuseţea ei şi se pierdea ca un hoinar prin venele sinuoase şi prin curbele secrete.

Iată un oraş a cărui inimă bătea tainic şi femeiesc şi al cărui puls răzbătea din râuri adânci şi întunecate.

Veneţia nu era un oraş care să fie irosit pe întâlniri cu avocaţi şi colaboratori. Nu era un oraş în care un om să se mulţumească să stea închis într-un birou cu orele, în timp ce dulcea şi seducătoarea primăvară cânta în afara închisorii sale de ciment şi sticlă. Pe David nu-l înveselea cu nimic să-şi amintească faptul că Veneţia fusese construită pe comerţ. Ştiind că străzile curbate şi podurile erau pline de turişti, care îşi epuizau cârdurile VISA în nenumărate magazine în care vulgaritatea era adesea confundată cu arta, nu-l făcea să-şi dorească mai puţin să se afle printre ei. Nu-l oprea să-şi dorească să colinde străzile vechi cu Pilar şi să-i cumpere vreun

gablonz caraghios pe seama căruia aveau să râdă peste mulţi ani. I-ar fi plăcut asta. Şi să-l vadă pe Theo înghiţind o îngheţată ca pe apă şi să o asculte pe Maddy interogând vreun biet gondolier despre istoria şi arhitectura canalelor.

Îi era dor de familia lui. De iubita lui. Şi încă nici nu era plecat de nici şaizeci şi opt de ore.

Contabilul tot vorbea în italiană, cu glas şoptit, pe care îi era greu să-l înţeleagă chiar şi când era pe deplin atent. David îşi aminti că nu fusese trimis la Veneţia ca să viseze cu ochii deschişi, ci ca să îndeplinească o sarcină.

— Scusi. Ridică o mână şi mai dădu o pagină din raportul gros de aproape patru centimetri. Mă întrebam dacă am mai putea discuta o dată despre asta. Vorbea lent, poticnindu-se în mod intenţionat în limba italiană. Vreau să mă asigur că am înţeles bine. Şi din fericire tactica sa atinse ţinta dorită. Noua secţiune de cifre îi fu explicată cu răbdare.

— Cifrele, zise italianul, trecând pe limba engleză din compasiune, nu se potrivesc.

— Da, înţeleg. Nu corespund la mai multe

cheltuieli departamentale. Pe toată linia. Asta mă nedumereşte, signore, dar ceea ce mă nedumereşte şi mai tare sunt cheltuielile atribuite clientului Cardianili. Comenzi, transporturi, despăgubiri, salarii, cheltuieli. Toate înregistrate foarte clar.

— St. Pe partea acesta există o… Cum i se spune? Discrepanţă. Cifrele sunt corecte.

— Aşa se pare. Totuşi, nu există niciun client Cardianili. Nu există niciun client al Giambelli sau cumpărător cu numele acesta. Nu există niciun depozit Cardianili în Roma la adresa specificată în dosare. Dacă nu există niciun client, niciun cumpărător şi niciun depozit, unde crezi că au fost trimise comenzile astea în ultimii trei ani?

Contabilul clipi în spatele ochelarilor săi cu rame metalice.

— N-aş putea spune. Trebuie să fie o greşeală, desigur.

— Desigur. E o greşeală. Şi David se gândi că ştia cine o făcuse. Se roti pe scaun şi se adresă avocatului: Signore, aţi avut ocazia să vă uitaţi peste documentele pe care vi le-am dat ieri?

— Da.

— Şi care e numele directorului care se ocupa de acest client?

— E înregistrat ca fiind Anthony Avano.

— Deci facturile, conturile de cheltuieli şi corespondenţa cu acest client au fost semnate de Anthony Avano?

— Da. Până în decembrie anul trecut, semnătura lui apare pe cea mai mare parte dintre acte. După aceea, în dosar apare semnătura lui Margaret Bowers.

— Va trebui să verificăm neapărat autenticitatea acelor semnături.

— Înţeleg.

— Şi semnătura care a aprobat şi a dispus transporturile, cheltuielile şi plăţile din cont. Donato Giambelli.

— Signore Cutter, am să verific autenticitatea semnăturilor, să studiez problema din punct de vedere juridic şi apoi am să vă sfătuiesc în legătură cu poziţia în care vă aflaţi şi ce puteţi face ca să rezolvaţi situaţia. Am să fac asta, adăugă el, după ce voi primi permisiunea de la însăşi La Signora. Este o chestiune

foarte delicată.

— Îmi dau seama de asta şi tocmai de aceea Donato Giambelli nu a fost informat despre această întâlnire. Am încredere în discreţia dumneavoastră, signori. Familia Giambelli nu-şi mai doreşte şi alte scandaluri, nici pe plan profesional, nici pe cel personal. Mă scuzaţi o clipă, vă rog, ca să o contactez pe La Signora în California şi să o informez despre ceea ce tocmai am discutat?

Era întotdeauna dificil ca un om din afară să pună sub semnul întrebării integritatea şi onestitatea unuia din membrii nucleului. David nu era nici italian, nici nu făcea parte din familia Giambelli. Se gândi că avea două dezavantaje. Faptul că fusese adus în companie cu abia două luni în urmă era cel de-al treilea.

Se confrunta cu Donato Giambelli şi deja avea un om mai puţin de partea sa. După părerea lui, existau două variante posibile de a se ocupa de acea situaţie. Putea să fie agresiv şi să atace din prima. Sau putea să aştepte lovitura perfectă, cu bâta deja pregătită pe umăr.

„Înapoi la metaforele sportive”, se gândi el, în timp ce stătea cu mâinile în buzunar la fereastra biroului său şi privea traficul pe apă. „Destul de isteţ”. Ce puteau avea în comun afacerile şi vreun joc? se gândi că era nevoie de îndemânare, de strategie şi de noroc.

Donato presupunea că avea avantajul faptului că juca pe teren propriu. Dar, odată ce intra în biroul lui, avea să se afle pe terenul lui David. Şi intenţiona să facă asta să-i fie foarte clar.

Sună telefonul care făcea legătura între birouri.

— Signore Giambelli a venit pentru întâlnire, Signore Cutter.

— Mulţumesc, spune-i că vin imediat.

David se hotărî să-l lase puţin să se perpelească. Dacă bârfele circulau la fel de repede ca în majoritatea companiilor, probabil Don aflase deja că avusese loc o întâlnire. Contabili, avocaţi, întrebări şi dosare. Şi probabil deja îşi punea întrebări şi se îngrijora. Dacă era un tip inteligent, probabil avea deja şi vreo explicaţie plauzibilă. Şi răspunsuri potrivite, plus un ţap ispăşitor pregătit. Cea mai

inteligentă mişcare era să se arate furios, indignat. Şi, ca să iasă din criză, avea să se bazeze foarte mult pe loialitatea familiei şi pe faptul că le curgea acelaşi sânge prin vene.

David se duse personal la uşă, o deschise şi-l văzu pe Donato plimbându-se agitat în biroul exterior.

— Don, mersi că ai venit. Îmi pare rău că te-am făcut să aştepţi.

— Ai făcut treaba asta să pară cu adevărat importantă, aşa că mi-am făcut timp. Intră în birou şi cercetă repede încăperea. Se relaxă un pic când văzu că era goală. Dacă îmi spuneai de când ai aranjat călătoria, mi-aş fi eliberat programul ca să pot să-ţi arăt Veneţia.

— Totul a fost aranjat pe fugă, dar am mai văzut Veneţia. Totuşi, sunt nerăbdător să văd castello şi viile. Ia un loc.

— Dacă îmi spui când ai de gând să mergi, o să aranjez să te însoţesc. Eu merg acolo regulat, ca să mă asigur că toate sunt în ordine. Se aşează şi-şi încrucişă picioarele. Deci, cu ce te pot ajuta?

David hotărî să lanseze rapid atacul şi apoi să ia

loc la birou.

— Să-mi explici contul Cardianili.

Don se albi la faţă. Ochii i se mişcară repede dintr-o parte în alta, şi se chinui să fabrice un zâmbet nedumerit.

— Nu înţeleg.

— Nici eu, zise David pe un ton plăcut. De-asta îţi cer ţie să-mi explici.

— Da, ei bine, David, cred că acorzi prea mult credit memoriei mele. Nu pot să ţin minte fiecare cont şi toate detaliile despre el. Dă-mi ceva timp să caut dosarele şi informaţiile…

— A, le am deja. David bătu cu degetul într-un dosar de pe birou. Mirat, constată că tipul nu era prea inteligent. Semnătura ta apare pe mai multe conturi de cheltuieli, pe corespondenţă şi pe alte documente care ţin de acest client.

— Semnătura mea apare pe multe astfel de documente. Don începuse deja să transpire – puţin, dar vizibil. Nu pot să le ţin minte pe toate.

— Acesta ar trebui să iasă în evidenţă. Pentru că nu există. Nu există niciun client Cardianili, Donato.

Sunt multe documente făcute pentru el şi mulţi bani implicaţi. Facturi şi conturi de cheltuieli, dar niciun client. Nu există niciun om cu numele – făcu o pauză, deschise dosarul şi scoase o foaie cu atentul Giambelli – Giorgio Cardianili, cu care se pare că ai corespondat de mai multe ori în decursul ultimilor câţiva ani. Nu există nici el, nici depozitul cu adresa din Roma, spre care arată să s-au făcut mai multe livrări de vin. Depozitul acesta unde tu ai fost pentru afaceri de două ori în opt luni, pe cheltuiala companiei, nu există. Cum ai explica asta?

— Nu înţeleg. Donato sări în picioare. Cu toate acestea, nu părea deloc scandalizat. Ci mai degrabă îngrozit. Mă acuzi de ceva?

— În clipa asta, de nimic. Îţi cer doar să-mi explici dosarele.

— N-am nicio explicaţie. Nu ştiu nimic despre acest dosar sau despre acest client.

— Atunci, cum de apare semnătura ta pe el? Cum de in contul tău de cheltuieli s-au înregistrat mai mult de zece milioane de lire pentru acest client?

— O greşeală. Donato îşi umezi buzele. Smulse

scrisoarea cu antet din dosar. E un fals. Cineva se foloseşte de mine ca să fure bani de la La Signora, de la familia mea. Mia famiglia, zise el, şi-i tremură mâna în timp ce o duse spre inimă. O să investighez asta imediat.

Nu, nu era inteligent deloc, decise David. Nici pe departe pe cât ar fi trebuit să fie.

— Ai patruzeci şi opt de ore.

— Cum îndrăzneşti? îndrăzneşti să-mi dai un astfel de ultimatum, când cineva fură de la familia mea?

— Ultimatumul, cum îl numeşti tu, vine de la La Signora. Vrea explicaţia ta în două zile. Între timp, vom îngheţa orice activitate pe acest cont. Peste două zile, toate actele rezultate din aceasta problemă vor fi predate poliţiei.

— Poliţiei? Don se albi complet la faţă. Aproape că-şi pierduse cumpătul, mâinile începuseră să-i tremure şi zise cu voce gâtuită: E ridicol. În mod evident, e un soi de problemă internă. Nu vrem o anchetă externă, publicitatea…

— La Signora vrea rezultate. Cu orice prep

În acel moment, Donato făcu o pauză, încercând să găsească o frânghie peste groapa deasupra căreia se trezise fără nicio avertizare.

— Cum Tony Avano era cel care se ocupa de acest client, e uşor de înţeles care este sursa problemei.

— Într-adevăr. Dar nu l-am identificat pe Avano ca fiind cel responsabil de acest client.

— Am presupus, normal… Don îşi şterse gura cu podul palmei. E un client important.

— Nu am considerat contul Cardianili ca fiind unul important. Ai două zile la dispoziţie, zise David repede. Şi urmează-mi sfatul. Gândeşte-te la soţia şi la copiii tăi. E mai probabil ca La Signora să dea dovadă de compasiune dacă îţi asumi răspunderea pentru ce ai făcut şi îţi aperi familia.

— Nu-mi spune tu ce să fac în legătură cu familia mea. În legătură cu poziţia mea. Lucrez de o viaţă întreagă la Giambelli. Sunt Giambelli. Şi o să fiu în continuare mult timp după ce tu o să dispari. Vreau dosarul acela.

— Eşti bine-venit să-l iei. David ignoră mâna

întinsă imperios. Închise dosarul. Peste patruzeci şi opt de ore.

David era mirat de faptul că Donato Giambelli fusese atât de nepregătit şi de neinformat. „Dar nu e nevinovat”, gândi el când traversă strada.

Piaţa San Marco. Donato era în noroi până la genunchi. Dar nu el pusese la cale acea escrocherie. Nu el era cel care condusese totul. Poate Avano. Foarte posibil, deşi valoarea banilor sustraşi pe numele său era infimă comparativ cu cea pe care o încasase Donato.

Şi, în plus, Avano era mort de câteva luni.

Probabil detectivii care se ocupau de ancheta morţii sale aveau să fie foarte interesaţi de acea nouă informaţie. Şi oare cât din acea lumină proastă avea să se reflecte şi asupra lui Pilar?

Înjurând în şoaptă, se îndreptă spre una dintre mesele împrăştiate pe alee. Se aşeză şi rămase acolo o vreme, privind fluxul de turişti care se plimbau printre ziduri, intrând şi ieşind din catedrală. Şi din magazinele care împrejmuiau piaţa.

Se gândi că Avano storcea bani de la companie.

Acesta era un fapt deja ştiut. Dar ceea ce avea David în acel moment în servietă ducea totul la un alt nivel. Donato ridicase totul la nivel de fraudă.

Şi Margaret? Nu exista nimic care să indice faptul că ştiuse ceva sau fusese implicată în delapidare înainte să fie promovată. Oare cedase aşa repede tentaţiei? Sau aflase despre contul fals şi asta dusese la moartea ei? Oricare ar fi fost explicaţia, tot nu exista un răspuns la cea mai dificilă şi spinoasă întrebare: Cine era şeful în acel moment? Cine era persoana pe care cel mai probabil o suna în acel moment Donato, panicat, pentru instrucţiuni, pentru ajutor? Şi oare acea persoană avea să creadă la fel de uşor cum crezuse Donato că La Signora avea să dea acea problemă pe mâna poliţiei? Sau avea să-şi păstreze calmul şi să nu se lase intimidat?

În orice caz, peste două zile, Donato Giambelli avea să fie dat afară. Ceea ce accentua durerea de cap pe care David o avea deja. Don trebuia înlocuit, şi încă repede.

Investigaţia internă trebuia să continue până când se acopereau toate găurile.

Probabil perioada de timp pe care o petrecea în Italia urma să fie prelungită, chiar într-un moment al vieţii sale când trebuia şi voia să fie acasă.

Îşi comandă un pahar de vin, verifică ora, apoi îşi scoase telefonul mobil.

— Maria? Sunt David Cutter. Pilar e disponibilă?

— Un moment, domnule Cutter.

Încercă să-şi imagineze unde era în casă şi ce făcea, în ultima noapte când fuseseră împreună, făcuseră dragoste în maşina lui, la marginea podgoriei. La fel ca doi adolescenţi zăpăciţi. Extrem de dornici să fie împreună şi disperaţi să se atingă.

Amintirea aceea îi aduse o dorinţă dureroasă. Descoperi că îi era mai uşor să şi-o imagineze stând alături de el, în timp ce lumina care picura spre amurg lovea ca o săgeată domul catedralei, iar aerul era tulburat de agitaţia aripilor porumbeilor.

Îşi promise că, după ce se terminau toate acele probleme, urma să aibă acel moment împreună cu ea.

— David?

Faptul că aproape rămăsese fără suflu îl făcu să zâmbească. Se grăbise.

— Tocmai stăteam aici în Piaţa San Marco. Ridică paharul de vin pe care i-l adusese chelnerul şi sorbi. Beau un Chianti foarte interesant şi mă gândesc la tine.

— E şi muzică?

— O orchestră mică din celălalt capăt al pieţei cântă bluesuri americane. Cam strică momentul.

— Ba deloc. Cel puţin nu pentru mine.

— Ce fac copii?

— Sunt bine. De fapt, cred că eu şi Maddy ne apropiem precaut de o prietenie. A venit cu mine la seră ieri după şcoală. Am primit o lecţie despre fotosinteză care m-a dat pe spate. Theo s-a despărţit de fata cu care se întâlnea.

— Julie?

— Julie a fost iarna trecută, David. Ţine pasul. Carrie. El şi Carrie s-au despărţit şi a fost indispus vreo zece minute. A jurat că nu vrea să mai aibă de-a face cu fetele şi intenţionează să-şi dedice viaţa muzicii.

— Am mai trecut prin asta. Probabil o să dureze cam o zi.

— O să te anunţ. Cum merge treaba acolo?

— Mai bine, acum că vorbesc cu tine. Le spui tu copiilor că îi sun diseară? Cam pe la şase, ora voastră.

— Bine. Deci probabil încă nu ştii când te întorci acasă?

— Încă nu. Au apărut complicaţii. Mi-e dor de tine, Pilar.

— Şi mie de tine. Îmi faci o favoare?

— Sigur.

— Mai stai un pic acolo. Bea-ţi vinul, ascultă muzica şi priveşte apusul de soare. O să mă gândesc la tine acolo.

— Şi eu o să mă gândesc la tine aici. Pa.

Închise telefonul şi zăbovi cu paharul de vin. Era o experienţă cu adevărat interesantă să vorbească aşa cu o femeie – cu ea – despre copiii lui. Cu o persoană care îi înţelegea şi îi aprecia. Acel lucru crea între ei o legătură făcându-i să se apropie de ideea de familie. Şi îşi dădu seama că exact asta îşi dorea. Voia să aibă din nou o familie. Cu respiraţia întretăiată, lăsă jos vinul. Îşi dorea o soţie. Şi voia ca Pilar să fie acea soţie.

Oare era prea repede? Prea mult? Nu. Nu era. Oricum ar fi privit situaţia, lucrurile erau exact aşa cum trebuiau să fie. Erau adulţi, şi fiecare avea un trecut cât jumătate din viaţa lor. De ce să irosească restul timpului înaintând cu paşi mici?

Se ridică şi aruncă pe masă câteva lire.

De ce să mai piardă chiar şi un minut? Exista alt loc mai bun decât Veneţia de unde să cumpere un inel pentru femeia pe care o iubea? Se întoarse, şi prima vitrină care îi atrase atenţia fu cea a unui magazin de bijuterii. David consideră că era un semn.

Nu era la fel de simplu precum se gândise că avea să fie. Nu voia să-i ia un inel cu diamant. Se gândi că probabil şi Avano îi dăduse unul şi descoperi în interiorul său o aversiune profundă de a-i da lui Pilar ceva ce îi oferise el.

Voia ceva care să fie relevant pentru amândoi şi pentru povestea lor. Ceva care să-i arate că o înţelegea aşa cum n-o mai înţelesese nimeni altcineva. Sau că putea s-o facă.

Se gândi că era competitiv în vreme ce intra în alt magazin. Dar ce era rău în asta?

Urcă scările podului pietonal Rialto, unde magazinele se înşirau unele după altele. Cumpărătorii dornici îşi dădeau coate şi se împingeau, de parcă ar fi fost îngroziţi că ultimul survenir avea să fie furat de altcineva, înainte să apuce ei să-l cumpere.

Îşi făcu loc pe lângă tarabele care ofereau produse din piele, tricouri şi brelocuri şi încercă să-şi concentreze toată atenţia asupra vitrinelor magazinelor. Toate aveau ferestrele strălucitoare, ca şi când ar fi fost scăldate în râuri de aur şi pietre preţioase. Acea sclipire îţi lua ochii. Descurajat, enervat şi obosit de la urcarea lungă, era aproape gata de-a pune punct căutărilor. Putea să mai aştepte. Să-i ceară o recomandare asistentei lui veneţiene.

Apoi se întoarse şi se mai uită într-o ultimă vitrină. Şi acolo îl văzu.

Inelul era montat cu cinci pietre preţioase, toate având forme delicate de inimă, care creau un şuvoi de culoare. La fel ca florile ei, gândi el. Cinci pietre, cugetă apoi, în timp ce se apropia. Una pentru fiecare dintre ei şi copiii lor. Se gândi că piatra albastră era safir, cea roşie rubin şi cea verde smarald. Nu ştia ce

erau cea mov şi cea aurie. Dar, în fond, ce conta? Era perfect.

După treizeci de minute, ieşi din magazin. Avea în buzunar descrierea inelului – îşi aminti că celelalte două pietre erau ametist şi citrin. Avea bineînţeles şi inelul ascuns în buzunar. Îl inscripţionase cu data la care-l cumpărase. Voia ca Pilar să ştie pentru totdeauna că îl găsise în seara în care stătuse în Piaţa San Marco şi vorbise cu ea, în amurg. Îşi simţea picioarele mai uşoare decât atunci când începuse să urce pe pod. În clipa aceea, colinda străzile goale, fără vreo ţintă. Valul de oameni se rări la căderea nopţii care învelea canelele într-o mantie neagră, lucioasă. Din când în când, mai auzea ecoul paşilor săi sau apa izbindu-se de pod.

Se hotărî să nu se ducă înapoi la apartamentul său, ci intră sub copertina unei trattoria de pe trotuar. Dacă s-ar fi întors, ar fi stricat toată plăcerea şi anticiparea serii. Alese o porţie de calcan şi o jumătate de carafă din vinul alb al casei.

Mâncă pe îndelete, zâmbind sentimental când văzu un cuplu tânăr, venit cel mai probabil acolo în

luna de miere, jucându-se cu un băieţel care evadase de la părinţii săi ca să-i farmece pe chelneri. Se gândi că era o reacţie normală a oricărui bărbat îndrăgostit. Găsea totul din jur şi pe toată lumea o pură încântare.

Zăbovi asupra cafelei şi se gândi ce şi cum avea să-i spună lui Pilar când avea să-i dea inelul.

Majoritatea pieţelor se goliseră deja când se îndreptă spre partea cealaltă a oraşului. Magazinele erau închise, iar tarabagii de pe marginea drumului îşi strânseseră de mult toate produsele.

Din când în când, mai vedea câte-un fascicul de lumină, de la vreo gondolă care transporta turişti în jos pe canal, sau auzea o ridicare a vocii, care plutea peste apă. Dar în cea mai mare parte era – în sfârşit – singur în oraş.

Simţindu-se bine, îşi luă timp să se plimbe ca să di-gere masa şi să lase stresul acelei zile să se scurgă din el, în timp ce asimila priveliştea Veneţiei, după lăsarea întunericului.

Mai traversă un pod şi se plimbă prin umbrele unei străzi întortocheate. Privi în sus când în stradă se revărsă lumină de la o fereastră de deasupra capului

său şi zâmbi când văzu o tânără femeie care începuse să adune rufele agăţate la uscat, în adierea blândă a nopţii. Avea părul negru lung până la umeri. Braţele sale erau lungi şi subţiri, şi-i strălucea ceva auriu la încheietura mâinii. Cânta, iar sunetul vesel al vocii ei răsuna pe strada goală.

Acel moment i se întipări în creier.

Femeia brunetă care se apucase atât de târziu să adune rufele spălate, în vreme ce că/ita, şi mirosul cinei gătite de ea, care cobora îmbietor. Îi întâlni privirea şi începu să râdă. Era un sunet plin de amuzament şi cochet.

David se opri şi se întoarse, intenţionând să-i trimită salutări tinerei. Şi, făcând asta, mai mult ca sigur îşi salvă şi viaţa.

Simţi durerea. O fierbinţeală bruscă şi îngrozitoare în umăr. Auzi vag un fel de explozie înăbuşită, şi chipul femeii începu să se înceţoşeze.

Apoi David începu să cadă. Se prăbuşi uşor şi parcă pentru totdeauna în zgomotul ţipetelor şi al picioarelor care alergau, până când ajunse să zacă sângerând şi inconştient pe caldarâmul rece al străzii

veneţiene.

Nu rămase inconştient pentru mult timp. Existase un moment în care lumea lui păruse înecată în roşu, şi prin acea ceaţă întunecată auzea voci care se ridicau şi scădeau. Limba italiană alunecă neinteligibil prin creierul său amorţit.

Simţea mai degrabă fierbinţeală decât durere. Ca şi când cineva l-ar fi ţinut deasupra flăcărilor încinse ale unui foc. Şi gândi destul de clar: „Am fost împuşcat”.

Cineva îl trase şi-i agită corpul, astfel încât durerea să se trezească şi să treacă prin foc ca o sabie de argint, încercă să vorbească, să protesteze şi să se apere, dar nu reuşi să scoată mai mult de un geamăt, în timp ce vederea i se întuneca. Când putu vedea din nou, se găsi privind în sus la chipul tinerei pe care o văzuse adunându-şi rufele.

— Cred că ai lucrat până târziu în seara asta.

Vorbele îi veniră foarte clar în minte şi reuşi să articuleze neclar printre buzele întredeschise.

— Signore, per piacere. Sta zitto. Riposta. L’aiuto sta venendo.1

Ascultă solemn, traducându-şi italiana cu migala unui student din anul întâi. Voia să tacă şi să se odihnească. Se gândi vag că era frumos din partea ei. Ajutorul era pe drum. Ajutor pentru ce?

A, da. Fusese împuşcat. Îi spuse mai întâi asta, în engleză, apoi continuă în italiană.

1 „Domnule, vă rog. Tăceţi din gură. Odihniţi-vă. Ajutorul e pe drum”. (în limba italiană, în original) (n.tr.)

— Trebuie să-mi spun copiii. Trebuie să le spun că sunt bine. Ai un telefon?

Şi, cu capul odihnindu-se în poala ei, îşi pierdu din nou cunoştinţa.

— Sunteţi un om extrem de norocos, domnule Cutter.

David încercă să se concentreze la faţa omului. Indiferent ce medicamente i-ar fi pompat în organism, era clar că erau de calitate. Nu mai simţea nicio durere, dar, pe de altă parte, îi era foarte greu să simtă orice în acel moment.

— În momentul acesta mi-e greu să fiu de acord cu dumneavoastră. Îmi pare rău, v-am uitat numele.

— DeMarco. Sunt locotenentul DeMarco. Medicul dumneavoastră spune că aveţi nevoie de odihnă, bineînţeles. Dar am doar câteva întrebări. Poate aţi putea să-mi spuneţi ce vă amintiţi?

Îşi aminti o femeie frumoasă adunând rufe de la uscat şi felul în care luminile sclipeau pe apă şi pe pietre.

— Mergeam, începu el şi se chinui să se ridice. Inelul lui Pilar. Tocmai cumpărasem un inel.

— E la mine. Liniştiţi-vă. Inelul, portofelul şi ceasul dumneavoastră sunt la mine. Vor fi în siguranţă.

Poliţia, îşi aminti David. Oamenii sunau la poliţie când cineva era împuşcat pe stradă. Omul din faţa lui arăta ca un poliţist, dar nu la fel de abil ca detectivul din San Francisco. DeMarco era un pic bondoc şi un pic chel. Totuşi, compensa pentru amândouă cu o mustaţă neagră somptuoasă care înflorea deasupra buzei de sus. Vorbea limba engleză clar şi corect.

— Mă duceam înapoi la apartamentul meu – mă plimbam puţin. După muncă, am făcut câteva cumpărături – inelul. Am luat cina. Era o seară

frumoasă, şi stătusem închis în birou toată ziua. Am văzut o femeie la o fereastră. Îşi aduna rufele de la uscat. A creat un tablou frumos. Cânta. M-am oprit să mă uit în sus. Apoi am dat cu capul de asfalt. M-am simţit… Prudent, ridică mâna la umăr. Am ştiut că am fost împuşcat.

— Aţi mai fost împuşcat şi altă dată?

— Nu. David se strâmbă. Dar s-a simţit exact aşa cum îmi imaginam. Probabil am leşinat. Femeia era acolo cu mine când mi-am recăpătat cunoştinţa. Cred că a fugit jos când a văzut ce s-a întâmplat.

— Şi aţi văzut cine v-a împuşcat?

— N-am văzut nimic altceva decât caldarâmul grăbim du-se spre mine.

— De ce credeţi că ar vrea cineva să vă împuşte, domnule Cutter?

— Nu ştiu. Poate ca să mă jefuiască.

— Şi totuşi, nu s-a furat nimic din lucrurile dumneavoastră de valoare. Cu ce treabă aţi venit la Veneţia?

— Sunt director operaţional la Giambelli-MacMillan. Aveam întâlniri.

— A. Lucraţi pentru La Signora.

— Da.

— La Signora are ceva probleme în America, nu-i aşa?

— Da, au fost câteva probleme, dar nu înţeleg ce legătură are asta cu faptul că am fost atacat aici în Veneţia. Trebuie să-mi sun copiii.

— Da, da, se va aranja asta. Cunoaşteţi pe cineva în Veneţia care să vă vrea răul, domnule Cutter?

— Nu. De îndată ce negă, îi veni în minte numele lui Donato. Nu, repetă el. Nu cunosc pe nimeni care să mă împuşte în plină stradă. Aţi spus că lucrurile mele de valoare sunt la dumneavoastră, domnule locotenent. Inelul pe care l-am cumpărat, portofelul, ceasul. Servieta.

— Nu s-a găsit nicio servietă. DeMarco îşi încrucişă braţele peste piept. Femeia care fusese martoră la împuşcare afirmase că victima ducea în mână o servietă. I-o descrisese foarte bine. Ce aveaţi în servietă?

— Documente de la birou, zise David. Doar hârţogărie.

Tereza se gândi că îi venea greu să se ridice după atâtea lovituri. Sub atâtea atacuri constante, spiritul începea să se ofilească. Îţi ţinu coloana dreaptă când intră împreună cu Eli în salonul familiei. Ştia că erau şi copiii acolo, aşteptând ca tatăl lor să sune.

„Inocenţă”, cugetă ea când se uită înăuntru şi îi văzu pe Maddy, întinsă pe canapea, cu nasul într-o carte, şi pe Theo zdrăngănind la pian. Oare de ce trebuia să le fie furată astfel acea inocenţă şi atât de repede?

Îl strânse de braţ pe Eli, ca să-l liniştească şi ca să se pregătească, apoi păşi înăuntru.

Pilar ridică ochii din ghergheful ei. Fu suficient să arunce o singură privire către mama ei şi îi îngheţă inimă. Broderia îi alunecă uşor din mâini când se ridică.

— Mamă?

— Vă rog staţi jos. Theo. Îi făcu un semn să facă linişte. Maddy. Întâi de toate, trebuie să vă spun că tatăl vostru e bine.

— Ce s-a-ntâmplat? Maddy se dădu jos de pe canapea. A păţit ceva. De asta n-a sunat. N-a întârziat

niciodată când a zis că dă telefon.

— A fost rănit, dar e bine. E în spital.

— Un accident? Pilar se ridică şi puse o mână pe umărul lui Maddy. Dacă înainte fata s-ar fi scuturat ca să îndepărteze atingerea, în acel moment se prinse mai tare.

— Nu, n-a fost niciun accident. A fost împuşcat.

— Împuşcat? Theo sări de la pian. Groaza îi arse gâtul ca fierea. Nu se poate, e o greşeală. Tata nu umblă de nebun, ca să fie împuşcat.

— A fost dus imediat la spital, continuă Tereza. Am vorbit cu doctorul care l-a tratat. Tatăl vostru se simte bine. Se află într-o stare foarte bună.

— Asculţi-mă. Eli înaintă şi-i luă de mână pe Maddy şi apoi pe Theo. Nu v-am spune că e bine dacă n-ar fi aşa. Ştiu că sunteţi speriaţi şi îngrijoraţi. Şi noi la fel. Dar doctorul a fost foarte clar. Tatăl vostru e sănătos şi puternic. Se va recupera complet.

— Vreau să vină acasă. Lui Maddy îi tremura buza. Vreau să vină acasă chiar acum.

— O să vină acasă de îndată ce-l externează din spital, îi spuse Tereza. O să aranjez eu tot. Tatăl tău te

iubeşte, Madeline?

— Sigur că da.

— Ştii cât de îngrijorat e pentru tine acum? Pentru line şi pentru fratele tău? Şi că din pricina grijii îi e dificil să se odihnească şi să se vindece? Are nevoie să fiţi puternici pentru el.

Când sună telefonul, Maddy fugi până acolo şi sări pe el.

— Alo? Alo? Taţi! îi izbucniră lacrimi din ochi, care o cutremurară până în vârful picioarelor. Şi totuşi, îl plesni peste mână pe Theo când încercă să-i ia telefonul. E în regulă. Vocea i se frânse şi se întoarse spre Tereza. E în regulă, repetă ea, trecându-şi mâna pe sub nas şi inspirând adânc. Şi ia spune-mi, poţi să păstrezi glonţul?

Ascultă vocea tatălui ei şi o privi pe La Signora încuviinţând din cap spre ea.

— Da, Theo e chiar aici şi mă împinge. Pot să-i dau una? Prea târziu, răspunse ea. I-am dat deja. Da, ia şi vorbeşte cu el.

Îi dădu telefonul fratelui ei.

— Eşti o tânără foarte puternică, îi spuse Tereza.

Tatăl tău trebuie să fie foarte mândru de tine.

— Să-l faci să vină acasă, da? Fă-l să vină acasă. Se afundă în îmbrăţişarea lui Pilar şi se simţi mai bine că putea plânge acolo.

Capitolul 23

Simţea că o durea tot corpul ca o rană deschisă, dar nimic nu se compara cu durerea pe care o simţea în inimă. Le ignoră pe amândouă şi îşi luă locul în spatele biroului său.

Fără să ţină cont de obiecţiile venite de la Eli şi de la Pilar, Tereza le permise totuşi copiilor să ia parte la acea şedinţă de urgenţă. Încă mai era capul familiei Giambelli şi considera că aveau şi ei dreptul să afle de ce credea că fusese rănit tatăl lor. Aveau dreptul să ştie că sânge din sângele ei era responsabil pentru acel act îngrozitor.

— Am vorbit cu David, începu ea şi le zâmbi copiilor. Înainte să intre doctorul său şi să-l oblige să se odihnească.

— E un semn bun. Sophia se aşează lângă Theo. Părea atât de mic şi de neajutorat. Băieţii se comportă ca nişte copii atunci când sunt răniţi. Pur şi simplu

vorbesc întruna despre asta.

— Nu-i adevărat. Suntem… indiferenţi.

Theo se tot chinuia să pară nepăsător, însă durerea din stoma era chinuitoare.

— Oricum ar fi, continuă Tereza, cu acordul medicului său, va zbura acasă în câteva zile. Între timp, poliţia anchetează incidentul. Am vorbit şi cu omul care conduce ancheta. În mod rapid şi fără menajamente, îi cercetase şi dosarul. DeMarco era suficient de bun. Tereza îşi împreună mâinile pe dosarul locotenentului. Au existat mai mulţi martori. Şi au deja o descriere, chiar dacă nu foarte bună, a atacatorului. Nu ştiu dacă îl vor găsi sau cât de mult contează asta cu adevărat.

— Cum poţi spune una ca asta? Maddy sări ca arsă din scaun. L-a împuşcat pe tata.

Aprobând reacţia fetei, Tereza îi vorbi acesteia ca de la egal la egal:

— Pentru că sunt de părere că a fost angajat s-o facă, exact la fel cum ai cumpăra şi a-i folosi o unealtă. Mai precis, cred că a fost angajat să fure documente care se aflau în posesia tatălui tău. Un gest nechibzuit

şi josnic de autoapărare. Au apărut… discrepanţe în privinţa mai multor conturi aparţinând mai multor clienţi. Detaliile mai pot aştepta. Datorită muncii lui David, a devenit foarte clar azi că nepotul meu dirija bani într-un cont fals.

— Donato. Sophia simţi un junghi puternic în inimă. Fura de la tine?

— De la noi. Era ceva ce Tereza deja acceptase şi asi-milase. Conform ordinelor mele, s-a întâlnit cu David în această după-amiază la Veneţia şi probabil a înţeles că acţiunile sale vor fi descoperite în curând. Acesta a fost răspunsul lui. Familia mea e cauza durerii voastre, le zise lui Theo şi lui Maddy. Eu sunt capul familiei şi, implicit, eu sunt responsabilă pentru suferinţa voastră.

— Tata lucrează pentru dumneata. Îşi făcea treaba. Deşi continua să simtă acel gol în stomac, Theo strânse din dinţi. E vina nemernicului ăluia, nu a dumitale.

- I: la închisoare?

— Nu. Încă nu l-au găsit. Se pare că a fugit. Vocea ei era plină de dispreţ. Şi-a părăsit nevasta şi

copiii şi a fugit.

Vă promit că îl vom găsi. Şi că va fi pedepsit. O să mă ocup personal de asta.

— O să aibă nevoie de bani. De resurse, adăugă Ty.

— Este nevoie de cineva la Veneţia care să lămurească toată treaba asta. Sophia se ridică. Plec diseară.

— Nu intenţionez să mai pun pe încă cineva de-al meu în pericol.

— Nonna, dacă Donato folosea un cont fals ca să fure bani, sigur a avut ajutor. Tata. E şi sângele meu. Continuă apoi în italiană: La fel de mult şi al tău. Onoarea mea, la fel de mult ca a ta. Nu-mi poţi nega dreptul de a îndrepta lucrurile. Inspiră, apoi reveni la limba engleză. Plec diseară.

— Pe naiba! Tyler se încruntă. O să plecăm amândoi diseară.

— N-am nevoie de o dădacă.

— Da, sigur. Ridică privirea şi o întâlni pe a ei cu o răceală de oţel. Aici miza e la fel de mare pentru amândoi, Giambelli. Dacă mergi tu, merg şi eu. O să

verificăm podgoriile şi cramele, îi spuse Terezei. O să observ imediat dacă e ceva în neregulă acolo. Las hârţogăria în seama celei care se ocupă de hârtii.

„Deci aşa”, gândi Tereza şi se uită spre Eli, care se afla în cealaltă parte a camerei. Următorul pas din ciclu. Să lase povara pe umerii celor tineri.

— De acord. Tereza ignoră şuierăturile enervante ale Sophiei. Mama ta o să-şi facă mai puţine griji dacă nu pleci singură.

— Nu, doar o să am două persoane pentru care să îmi fac griji. Mamă, cum rămâne cu Gina şi cu copiii ei?

— Se va avea grijă de ei. Nu cred în păcatele tatălui. Tereza îşi mută privirea la Sophia şi rămase cu ochii aţintiţi spre ea. Cred în copiii.

Primul lucru pe care îl făcu David când fu eliberat din spital – sau, mai exact, când se eliberă singur – fu să cumpere flori.

Primul buchet i se păru neadecvat, aşa că mai cumpără unul. Şi apoi un al treilea.

Nu-i fu deloc uşor să care aşa multe flori pe străzile aglomerate din Veneţia, mai ales cu un braţ în

atelă. Totuşi, se descurcă. La fel cum reuşi şi să găsească locul exact în care fusese împuşcat.

Se pregătise sufleteşte pentru şoc, doar că nu se aşteptase ca acesta să fie însoţit şi de furie. Cineva îl considerase neînsemnat, îi găurise carnea cu oţel şi îl făcuse să sângereze. Şi fusese foarte aproape de a-i lăsa copiii orfani.

Stând pe asfaltul pătat de propriul sânge şi cu un braţ plin de flori, David îşi promise că cineva avea să plătească pentru că-l considerase aşa. Indiferent de cost şi oricât de mult avea să-i ia.

Se uită în sus. Fereastra era deschisă, chiar dacă în acea zi nu mai erau rufe agăţate la uscat. Mută florile, se întoarse de la stradă şi intră în clădire. Îl uimi cât de mult obosise după urcarea scărilor. Avea membrele slăbite şi pielea-i licărea de sudoare. Îl enervă la culme că rămăsese fără suflu şi că fu nevoit să se sprijine de peretele exterior de lângă uşa apartamentului.

Cum naiba să reuşească să se întoarcă la apartamentul Giambelli, să-şi facă bagajele şi să-şi rezerve un zbor când el abia reuşise să urce scările

acelea? Faptul că, în esenţă, doctorul îi spusese cam acelaşi lucru în clipa în care semnase externarea voluntară nu făcea decât să-l enerveze şi mai mult.

Şi, cu toate astea în minte, se îndreptă de spate, încă pufăind, şi bătu la uşă.

Nu se aştepta ca femeia să fie acasă şi intenţiona să-i lase florile la uşă sau să găsească vreun vecin cooperant care să i le dea mai târziu. Dar uşa se deschise, şi ea era chiar acolo.

— Signorina.

— Şi? Se uită la el, pierdută o clipă, apoi chipul i se lumină. Signore! Come sta? Oh, oh, che bellezza! Femeia luă florile şi-i făcu semn să intre. Am sunat la spital azi-dimineaţă, continuă ea repede în italiană. Mi-au spus că vă odihniţi. Am fost foarte speriată. Nu mi-a venit să cred că se poate întâmpla aşa ceva chiar afară… Of!

Se bătu cu mâna pe cap. Sunteţi american, zise ea cu grijă în engleză. Scusami. Scuze. Nu am o engleză bună.

— Vorbesc italiană. Voiam să vă mulţumesc.

— Mie? Dar n-am făcut nimic. Intraţi, vă rog,

luaţi loc. Sunteţi destul de palid.

— Aţi fost acolo. Se uită apoi prin apartament. Era mic, simplu, dar cu câteva accente cochete. Dacă n-aţi fi fost acolo… şi dacă nu m-aş fi uitat în sus, pentru că aţi ieşit aşa târziu să strângeţi rufele… şi făceaţi asta să arate ca un tablou minunat, e posibil să nu fi mai fost acum aici. Signorina. Îi luă mâna şi o ridică spre buzele sale. Miile grazie.

— Prego. Înclină uşor din cap. Ce poveste romantică. Intraţi, o să fac cafea.

— Nu trebuie să vă deranjaţi.

— Vă rog, dacă v-am salvat viaţa înseamnă că trebuie să am grijă de ea.

Duse florile la bucătărie.

— A… unul dintre motivele pentru care eram pe stradă la ora aia era că fusesem la nişte cumpărături înainte de cină. Tocmai cumpărasem un inel. Un inel de logodnă pentru femeia pe care o iubesc.

— Oh, suspină ea şi aşează florile pe bufet. Se mai uită o dată lung la el. Păcat pentru mine. Mare noroc pentru ea. Dar tot vă fac cafea.

— Mi-ar plăcea un pic de cafea. Încă nu ştiu cum

vă cheamă.

— Elana.

— Elana, sper să iei acest compliment aşa cum îl intenţionez eu. Cred că eşti a doua cea mai frumoasă femeie din lume.

Femeia începu să râdă şi umplu o vază cu apă pentru flori.

— Da, da, mare noroc pentru ea.

Până ajunse în apartamentul lui, David deja se săturase de durere, oboseală, doctori şi de nebunia din Veneţia. Şi ajunsese deja la concluzia că nu avea să se îndrepte spre casă în seara aceea. Era norocos dacă rezista cât să se dezbrace şi să se bage în pat, darămite să se poată ţine pe picioare cât să mai şi împacheteze.

Îl durea îngrozitor umărul, îi tremurau picioarele şi înjură, chinuindu-se să bage cheia în broască folosind mâna stângă. Totuşi, acea mână stângă se strânse într-un pumn, gata de luptă, imediat ce se deschise uşa.

— Aici erai! Sophia îşi duse mâna la gură. Ai înnebunit? Să te externezi din spital şi să te învârţi de

unul singur prin Veneţia? Uită-te la tine, eşti alb ca o foaie de hârtie. Bărbaţii sunt nişte cretini.

— Mersi, mersi mult. Pot să intru? Cred că asta încă e camera mea.

— Ty e plecat să te caute chiar acum. În timp ce vorbea, îl luă de braţul sănătos şi-l ajută să intre. Am fost îngrozitor de îngrijoraţi după ce am trecut pe la spital şi am aflat că ai plecat, în ciuda ordinelor doctorului.

— Se pare că nici măcar în Italia nu pot face mâncarea de spital gustoasă. Cedă şi se afundă într-un fotoliu. Un om ar putea muri de foame acolo. În plus, nu mă aşteptam să apară nimeni aşa repede. Ce-aţi făcut, v-aţi teleportat aici?

— Am plecat azi-noapte. Am călătorit prea mult cu prea puţin somn şi am petrecut prea mult timp făcând ture prin camerele asta, îngrijoraţi pentru tine. Aşa că nu te pune cu mine.

Desfăcu un tub şi-i întinse o pastilă.

— Ce-i asta?

— Medicamente pentru durere. Ai plecat de la spital fără să-ţi iei reţeta.

— Medicamente. Mi-ai adus medicamente. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Cretini, repetă ea şi se duse la minifrigider ca să ia o sticlă de apă. David, unde ai fost?

— I-am dus flori unei femei frumoase. Se lăsă pe spate şi se întinse după sticlă, apoi oftă când ea o trase să nu ajungă el. Ei, haide, nu necăji un om când vine vorba despre produsele lui farmaceutice.

— Ai fost cu o femeie?

— Am băut o cafea, zise el, cu femeia care mi-a salvat viaţa. I-am dus nişte flori ca să-i mulţumesc.

Sophia înclină capul, cugetând. Arăta extenuat, un pic transpirat şi foarte romantic cu braţul în atelă şi cearcăne sub ochii aceia de un albastru intens.

— Atunci, bănuiesc că e în regulă. E frumoasă?

— I-am zis că e a doua cea mai frumoasă femeie din lume, dar o împing fericit pe locul trei, dacă îmi dai sticla aia blestemată de apă. Te implor, nu mă face să mestec pastila asta.

Îi dădu sticla de apă, apoi se ghemui în faţa lui.

— David, îmi pare foarte rău pentru asta.

— Da, şi mie. Copiii sunt bine, da?

— Da. Îşi fac griji pentru tine, dar ham liniştit îndeajuns cât lui Theo să i se pară destul de mişto că ai fost împuşcat. Nu tatăl oricui…

— Scumpo, nu-ţi face asta.

— Nu, n-o să-mi fac. Inspiră adânc. Oricum, Maddy glumea cu glonţul aseară, să ştii. Când te-a întrebat dacă poţi să-l păstrezi? Dar acum chiar se gândeşte serios la asta, după spusele mamei. Vrea să-l studieze.

— Asta-i fata mea.

— Sunt copii minunaţi, David. Probabil vine din faptul că au un tată care se gândeşte să-i cumpere flori unei femei, chiar şi când se simte de parcă tocmai ar fi fost raşchetat de pe trotuar. Haide, să te duc în pat.

— Aşa-mi spun toate. Rânjetul lent şi prostesc pe care-l afişă îi dădu de înţeles Sophiei că medicamentul îşi făcea efectul. Mama ta abia poate să-şi ţină mâinile de pe mine.

— Mişto medicamente, nu?

— Super. Poate dacă aş putea să mă întind un minut.

— Sigur. De ce nu încerci să te aşezi pe o suprafaţă mare şi plată? zise ea ridicându-l un pic.

— Sophia? Pilar nu e chinuită de toată treaba asta, nu-i aşa?

— Ba normal că da. Dar o să-i treacă după ce ajungi acasă, unde o să se poată învârti pe lângă tine.

— Sunt bine, doar că am mintea un pic înceţoşată acum. Chicoti şi se sprijini de ea, în timp ce-l căra spre dormitor. Ar fi putut jura că plutea. E mai frumos să trăieşti viaţa prin chimie.

— Da, cum să nu? Hai că aproape am ajuns.

— Vreau să merg acasă. Cum o să împachetez tot cu o singură mână?

— Nu ţi face griji. Împachetez eu pentru tine.

— Da? Serios? Se întoarse ca să o pupe obraz, dar ratã cu vreo câţiva centimetri. Mersi.

— Nicio problemă. Gata, am ajuns. Hai, lasă-te până jos. Uşurel. Nu vreau să te lovesc. Ups! Scuze, zise ea când el scânci.

— Nu mă doare braţul. E… în buzunar. M-am rostogolit peste ea. Se întinse după acel lucru, înjură şi se simţi un pic ruşinat când băgă ea mâna să scoată

obiectul care-i provocase durere.

— Cumperi prostii, ei? Deschise cutiuţa şi clipi. O, Doamne!

— Cred că ar trebui să-ţi spun. L-am cumpărat pentru mama ta. O s-o cer în căsătorie. Se ridică un pic în sus pe pernă, dar apoi alunecă iar în jos. Ai vreo problemă cu asta?

— S-ar putea să am, ţinând cont că acum cinci minute m-ai cerut pe mine, ticălos nestatornic. Cu ochii puţin înlăcrimaţi, se aşeză pe marginea patului. E superb, David. O să-i placă la nebunie. Te iubeşte.

— Ea e tot ce mi-am dorit vreodată. frumoasă, tare frumoasă Pilar. Şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Să aibă toată lumea noroc de o a doua şansă. O să am grijă cu ea.

— Ştiu, ştiu. N-a trecut nicio jumătate din an, zise ea. Totul se întâmplă atât de repede. Dar unele lucruri, continuă ea, unele lucruri chiar merg în direcţia bună. Se aplecă şi-l sărută pe obraz. Închide un pic ochii. Tăticule.

Când se întoarse Tyler, Sophia deja pregătea supă minestrone. Îl mira mereu s-o vadă muncind în

bucătărie.

— A venit, zise ea, fără să se uite în jur. Doarme.

— Ţi-am zis eu că poate să-şi poarte şi singur de grijă.

— Da, s-a descurcat de minune reuşind să fie împuşcat, nu-i aşa? Nu te atinge de supă, adăugă ea, aplecându-se peste cratiţă. E pentru David.

— E suficientă acolo pentru toţi.

— Încă nu e gata. Ar trebui să te duci la podgorie. Poţi să rămâi la castello în noaptea asta. Am pus să mi se trimită nişte dosare, prin curier. Pot să lucrez la calculatorul de aici.

— Te-ai gândit tu la toate, nu-i aşa?

— N-am venit aici ca să admirăm peisajele. Ieşi din bucătărie!

Îşi luă o clipă ca să-şi domolească temperamentul, apoi o urmă în biroul micuţ.

— Ce-ar fi să dăm toate cărţile pe faţă?

— N-avem ce să dăm pe faţă, Ty. Am multe pe cap.

— Ştiu de ce nu vrei să vin.

— Serios? Deschise calculatorul. Poate pentru că

am multă treabă de făcut într-un timp foarte scurt?

— Sau poate pentru că eşti furioasă şi te simţi trădată şi rănită. Te macină lucrurile astea. Şi, când eşti rănită, eşti vulnerabilă. Îţi cad toate sistemele de apărare. Ţi-e frică să nu mă apropii prea mult. Nu vrei să mă apropii prea mult, nu-i aşa, Sophia? îi ridică bărbia astfel încât nu avea de ales decât să se uite la el. Nu ai vrut asta niciodată.

— Eu cred că am fost cât se poate de apropiaţi. Şi încă a fost ideea mea.

— Sexul e uşor. Ridică-te!

— Am treabă, Ty şi chiar n-am chef de o tăvăleală scurtă la birou.

O ridică suficient de repede şi de violent cât să dărâme scaunul.

— Nu încerca să rezumi totul la asta.

Se gândi încă o dată că lucrurile se mişcau prea repede. Erau prea multe chestii care se mişcau cu prea multă viteză. Cum ar fi putut să păstreze direcţia bună dacă nu se afla ea la volan?

— Nu vreau nimic mai mult de-atât. Orice altceva ar însemna prea multe probleme. Am zis că am multe

pe cap. Şi mă răneşti.

— Nu te-am rănit niciodată. Îşi mai domoli strânsoarea. Poate asta e o parte din problemă. Te-ai întrebat vreodată de ce ajungi să ai relaţii cu genul de bărbaţi cu care sfârşeşti?

- Nu.

Împinse în sus bărbia.

— Bărbaţi mai în vârstă. Ţipi şmecheri. Genul acela care se strecoară imediat pe uşă când le dai cu şutul în fund. Eu nu sunt un şmecher, Sophia, şi nici nu mă strecor.

— Atunci o să ajungi să ai fundul bătătorit.

— Pe naiba. Zâmbi mortal şi o ridică în vârful picioarelor. Eu nu mă strecor, Sophia. Eu rămân. Poate ar trebui să-ţi iei ceva timp să te gândeşti la asta. Îi dădu drumul şi se duse spre uşă. O să mă întorc.

Sophia îşi frecă braţele, încruntându-se în urma lui. Se gândi că nemernicul acela mare probabil îi lăsase vânătăi.

— Din partea mea, nu te grăbi.

Dădu să se aşeze înapoi în spatele biroului, dar se răzgândi şi lovi biroul cu piciorul. Gestul acela

meschin o făcu să se simtă un pic mai bine.

De ce omul ăla nu făcea niciodată ce se aştepta ea să facă? îşi imaginase că avea să facă o plângere la relaţii publice şi că apoi avea să se strecoare de-acolo, plictisit de moarte. Dar el rămăsese, iar gândul acela o făcu să mai lovească o dată biroul.

Pur şi simplu fuseseră mânaţi de o atracţie animalică, se gândi ea în vreme ce ridica scaunul. Sexul fusese uimitor. Se aşteptase ca el să se potolească şi din punctul acesta de vedere. Dar nu o făcuse. Şi dacă era de fapt un pic îngrijorată că nici ea nu dădea semne să se potolească? Era obişnuită ca viaţa ei să se desfăşoare după anumite tipare. Dar cine nu era? Nu intenţionase niciodată să aibă sentimente serioase pentru Tyler MacMillan.

Doamne, dar era absolut enervant că începuse să aibă.

Şi, mai rău de-atât, fusese foarte precis şi avusese perfectă dreptate cu toată descrierea pe care i-o făcuse. Era nervoasă, se simţea trădată, rănită şi vulnerabilă şi-şi dorea ca Tyler să fi fost la mii de kilometri distanţă, în California. Pentru că, de fapt, în

sinea ei îşi dorea cu disperare să fie chiar acolo, în acel moment. La distanţă de un braţ.

Dar nu avea de gând să întindă braţul. Familia ei era un dezastru. Compania pe care fusese crescută s-o conducă avea necazuri. Şi omul care cel mai probabil avea să devină tatăl ei vitreg zăcea în camera alăturată cu o gaură de glonţ în umăr.

Nu avea suficiente lucruri pentru care să-şi facă griji şi fără teama ei de angajament?

Nu că ar fi avut vreo teamă de a se implica într-o relaţie serioasă. Exact. Şi, chiar dacă ar fi avut, avea să se gândească la asta mai târziu.

David dormi două ore şi apoi se trezi gândind că se simţea ca un om care fusese împuşcat. Dar care supravieţuise. Odată ce stătea aşezat în fund şi era hrănit cu supă minestrone, hotărî că putea să înceapă să gândească din nou.

— Ţi-a revenit culoarea în obraji, îi zise Sophia.

— Şi mai că mi-am recăpătat şi minţile. Destul cât să-şi dea seama că Sophia mai degrabă vântura supa decât s-o mănânce. Ai chef să mă pui la curent?

— Pot să-ţi spun ce măsuri s-au luat sau cel puţin

ce ştiu. Nu cred că pot să umplu toate golurile. 11 caută pe Donato. Nu doar poliţia, ci şi nişte detectivi particulari angajaţi de bunicii mei. I-au pus întrebări Cinei. Mi s-a zis că e isterică şi că pretinde că nu ştie nimic. Eu o cred. Dacă ar fi ştiut ceva, şi Don i-ar fi lăsat pe ea şi pe copii în mijlocul încurcăturii ăsteia, ar fi făcut tot posibilul să-i facă necazuri. N-au reuşit să dea de urma femeii cu care avea o aventură. Dacă chiar e îndrăgostit de ea, aşa cum mi-a zis, mă gândesc că a luat-o cu el să-i ţină companie, ca să zic aşa.

— E greu pentru Gina.

— Da. Se ridică de la masă, sătulă să se prefacă a mânca. Da. Mi-era destul de drag Don. Abia dacă o suportam pe Gina, iar pe copiii ei chiar mai puţin. Şi acum a fost părăsită de soţul ei infidel, delapidator şi poate criminal. Şi… s-o ia naiba de treabă, dar chiar nu poate să-mi pară rău pentru ea. Nu reuşesc.

— Nu e imposibil să-l fi presat pe Don într-atât încât să îl şi făcut să înceapă să fure la companie.

— Chiar dacă ar fi aşa, el e responsabil pentru alegerile şi acţiunile lui. În fine, nu e asta. Dar pur şi

simplu n-o suport. Nu pot. Sunt o persoană îngrozitoare. Dar destul despre mine. Îndepărtă acele vorbe şi luă o felie de pâine din care să ronţăie şi pe care o mărunţească în timp ce se plimba de colo, colo. Se presupune că Don are nişte fonduri ascunse pe undeva. Fonduri sustrase de la companie, bineînţeles. Probabil suficient cât să trăiască de pe urma lor o vreme, dar, să fiu sinceră cu tine, chiar nu cred că e suficient de inteligent să stea ascuns o perioadă.

— Sunt de acord cu tine. Cineva l-a ajutat în toată treaba asta.

— Tata.

— Până la un punct, zise David, privind-o atent. Şi, după ce a murit el, poate Margaret. Dacă a existat, aportul lor în treaba asta a fost la un nivel minim. Nu există suficiente probe care să mă convingă că vreunul din ei a jucat vreun rol mai important.

Sophia făcu o scurtă pauză.

— Crezi că au fost folosiţi, mai degrabă decât să fi fost beneficiari?

— Cred că e posibil ca tatăl tău pur şi simplu să se fi prefăcut că nu vede. Cât despre Margaret, ea

abia începea să-şi intre în ritm.

— Atunci înseamnă că a fost ucisă, zise Sophia încet. Şi tata a fost ucis. Poate că totul se întoarce la asta. Cumva.

— Posibil. Şi totuşi, Don nu e suficient de calculat şi nu gândeşte în perspectivă îndeajuns încât să fi pus la cale o escrocherie atât de mare, care a trecut ani de zile neobservată de contabilii Giambelli. El era omul din interior, omul cu legăturile. Dar altcineva a întocmit planul. Poate amanta, adăugă el ridicând din umeri.

— Poate. O să-l găsească. Ori stând la soare pe vreo plajă tropicală, ori plutind cu faţa în jos pe lângă una. Şi, în timp ce ei caută, noi o să punem totul înapoi cap la cap. Se întoarse şi se aşeză la masă. E posibil ca Donato să fi umblat la vin sau să fi angajat pe cineva care s-o facă în locul lui.

— Ştiu.

— Dar mi-e greu să găsesc un motiv. Răzbunare? De ce să strici reputaţia şi implicit securitatea financiară a companiei care te hrăneşte? Şi să ucizi pentru asta? făcu o pauză scurtă, în care îi studie

braţul bandajat, după care continuă: Ei bine, cred că a demonstrat deja că mare de fapt nicio problemă cu asta. Poate că el e responsabil pentru tot. Îşi apăsă degetele de tâmple. Poate el l-a ucis pe tata. René e o femeie extrem de costisitoare, şi tata avea nevoie de mulţi bani. Ştia că urma să fie dat afară de la Giambelli. Rupsese legătura cu mama, şi eu l-am făcut să înţeleagă că nici relaţia dintre noi nu funcţiona.

— E singurul responsabil pentru alegerile pe care le-a făcut, Sophia, zise David, folosindu-se de cuvintele ei. De acţiunile sale.

— M-am lămurit cu asta. Sau aproape. Şi pot să-mi imaginez care ar fi fost acele alegeri. E posibil să fi pus presiune pe Don, ca să primească o parte mai mare sau ceva de genul acesta. I-ar fi stat în caracter să-l ameninţe cu şantajul. Dar într-o manieră civilizată, desigur. Poate ştia despre otrăvirea vinului sau despre bietul Signore Baptista. Şi apoi pe Margaret pentru că voia mai mult sau fiindcă îi era teamă să nu afle despre deturnarea de fonduri. Pe tine pentru că şi-a dat seama că nu avea nicio cale de ieşire.

— Dar de ce ar fi furat documentele?

— Nu ştiu, David. Probabil nu mai gândea raţional. Cred că s-o fi gândit că tu urma să mori, documentele aveau să dispară şi cu asta, basta. Dar, cum tu nu ai murit, probabil şi-a dat seama că documentele acelea nu l-ar fi dus la spânzurătoare. Pentru că se spânzurase deja singur. Între timp, avem încă un coşmar de rezolvat în ochii publicului. Te gândeşti vreodată să ne laşi baltă şi să fugi înapoi la La Coeur?

— Nu. Auzi, Sophia, ce-ar fi să încerci să mănânci pâinea aia în loc s-o tot faci bucăţi?

— Bine, tati. Sunetul capricios al vocii ei o făcu să tresară. Scuze. Schimbarea de fus orar şi răutatea mea obişnuită. Ce-ar fi să mă duc să mă apuc să-ţi fac bagajele? De vreme ce insişti să pleci, în loc să mai rămâi în compania mea minunată, să ştii că ai zbor mâine-dimineaţă devreme.

Transpira ca un porc. Uşile balconului erau larg deschise şi, prin ele, aerul rece se ridica dinspre lacul Como şi se strecura în cameră. Asta nu-i potolea transpiraţia. Doar o transforma în gheaţă.

Aşteptase ca iubita lui să adoarmă, înainte să se strecoare din pat şi să se furişeze în salonul alăturat. Nu putuse să ducă la bun sfârşit actul sexual, dar ea se prefăcuse că nu conta. Cum ar fi putut vreun bărbat menţine

O erecţie într-o asemenea situaţie?

Poate că într-adevăr nu conta. În fond, fusese încântată de călătorie, că o dusese la acea staţiune elegantă de pe lac – lucru pe care i-l promisese de zeci de ori până atunci, fără a se ţine vreodată de cuvânt. Transformase totul într-un fel de joc. Îi dăduse o stimă ridicolă de bani, ca să plătească totul cu cârdul ei. Îi spusese că nu-l cunoştea nimeni acolo. Şi că voia ca lucrurile că rămână aşa. Ce ar fi făcut dacă ar fi menţionat cineva că l-a văzut acolo cu o altă femeie decât soţia lui?

Se gândise că fusese o mutare inteligenta. Extrem de inteligentă. Poate chiar crezuse şi el că era un joc. Asta până văzuse reportajul de ştiri. Până îşi văzuse faţa. Nu putea decât să fie recunoscător că amanta lui se aflase în acel timp în salon. O putea ţine cu uşurinţă departe de ziare şi de televizor.

Cu toate acestea, nu putea rămâne acolo. Cineva l-ar fi putut vedea şi recunoaşte. Avea nevoie de ajutor şi ştia doar o singură sursă din care îl putea primi. Mâinile îi tremurau îngrozitor când formă numărul de New York.

— Sunt Donato.

— Mă aşteptam să fii tu. Jerry se uită la ceas şi calculă ceva în minte. Se gândi apoi că pe Giambelli îl apucaseră transpiraţiile de la trei dimineaţa. Ai fost un băieţel tare ocupat, Don.

— Toţi cred că eu l-am împuşcat pe David Cutter.

— Da, ştiu. Ce-a fost în capul tău?

— Eu nu mă… N-am fost eu. Începea să nu mai fie stăpân pe engleză. Dio. Mi-ai zis să plec imediat din Veneţia, după ce ţi-am transmis ce-a spus Cutter. Şi aşa am făcut. Nici măcar n-am mai trecut pe acasă pe la familia mea. Pot să-ţi demonstrez, şopti el cu disperare. Pot să dovedesc că nu eram în Veneţia când a fost împuşcat.

— Chiar poţi? Nu ştiu la ce ar ajuta asta, Don. Povestea pe care am auzit-o eu e că ai angajat pe cineva să-l împuşte.

— Am angajat… Ce înseamnă asta? Se spune că am angajat pe cineva să-l omoare? Din ce motiv? Răul era deja făcut. Ai zis asta şi tu.

— Iată cum văd eu lucrurile. Jerry se gândi că lucrurile se îmbunătăţeau cu fiecare clipă care trecea. Se îmbunătăţeau şi deveneau mai dulci decât şi-ar fi imaginat vreodată. Ai omorât doi oameni. Probabil trei cu tot cu Avano. David Cutter, continuă el, amuzat de trăncănelile panicate ale lui Donato. Ce mai contează unul în plus? Ai dat de dracu' regal, amice.

— Am nevoie de ajutor. Trebuie să plec din ţară. Am bani, dar nu suficienţi. Am nevoie de… un… un… un paşaport. De un nume nou şi de o schimbare a feţei.

— Toate astea sună foarte înţelept, Don, dar de ce-mi spui mie?

— Tu poţi să faci rost de lucrurile astea.

— Îmi supraestimezi puterea şi interesul pentru tine. Să considerăm discuţia asta o încetare a asocierii noastre de afaceri.

— Nu poţi face asta. Dacă mă prind pe mine, te prind şi pe tine.

— O, nu prea cred. N-ai cum să faci legătura cu mine. M-am asigurat de asta. De fapt, după ce închid telefonul, am de gând să sun la poliţie şi să le spun că m-ai contactat. Că am încercat să te conving să te predai. N-ar trebui să le ia prea mult ca să urmărească apelul şi să ajungă la tine. Cred că e un avertisment corect, ţinând cont de relaţia noastră anterioară. Dacă aş fi în locul tău, aş porni la drum, şi încă repede.

— Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea – a fost ideea ta.

— Eu sunt plin de idei. Jerry îşi studie cu seninătate manichiura. Dar, ţine cont, eu n-am omorât niciodată pe nimeni. Încearcă să fii deştept, dacă poţi, Don. Fugi în continuare.

Închise telefonul, îşi turnă un pahar de vin şi îşi aprinse o ţigară, ca să îi dea câteva secunde în plus. După care ridică receptorul şi sună la poliţie.

Capitolul 24

Cu un amestec de regret şi de uşurare, David privea Veneţia cum se dispărea la orizont.

— Nu aveai niciun motiv să te dai jos din pat şi să

te târăşti aşa la aeroport, îi spuse lui Tyler, în timp ce taxiul pe apă îşi croia drum prin traficul de dimineaţă. N-am nevoie de o dădacă.

— Da, mi se spune cam des asta în ultimul timp. Tyler sorbi din cafea şi ridică din umeri în aerul rece şi umed. Începe să mă enerveze.

— Ştiu cum să mă urc singur în avion.

— Uite cum stă treaba. Eu te urc în avion aici şi ei te iau când ajungi în partea cealaltă. Obişnuieşte-te cu ideea.

David îl studie mai atent. Era nebărbierit şi avea o expresie morocănoasă şi supărată. Dintr-un motiv necunoscut, asta îl mai animă pe David.

— Ai avut o noapte grea?

— Am avut altele şi mai bune.

— O să reuşeşti să te întorci cu bine? Nu prea vorbeşti italiană, nu?

— Să mă pupi în fund.

David începu să râdă şi-şi mişcă umărul.

— Ca să vezi, deja mă simt mai bine acum. Îţi face probleme Sophia?

— Îmi face probleme de douăzeci de ani. Dar asta

nu-i de ajuns ca să-mi strice ziua.

— Dacă îţi dau un sfat, ai de gând să mă arunci peste bord? Ţine minte că sunt rănit.

— N-am nevoie de sfaturi când vine vorba despre Sophia. În ciuda a ceea ce credea, Tyler se încruntă spre David. Ce sfat?

— Mai preseaz-o. Nu cred că a mai făcut nimeni niciodată asta până acum. Cel puţin nu masculii speciei noastre. Dacă nu te omoară, atunci e a ta.

— Mersi, dar poate nici nu o vreau.

David se lăsă pe spate ca să se bucure de plimbarea cu barca.

— O, ba da, chicoti el. O vrei.

Da, recunoscu Tyler. Chiar o voia. Şi tocmai de aceea risca furia ei considerabilă. Nu-i plăcea să se atingă nimeni de lucrurile ei. Nu-i plăcea nici să-i spună cineva ce să facă, nici măcar – nu, se corectă el în timp ce-i împacheta micul biroul portabil, mai ales – atunci când era mutarea corectă.

— Ce naiba faci?

Ridică privirea şi o văzu. Era încă udă de la duş şi spumega toată.

— Îţi pregătesc coburii, partenere. O luăm din loc.

— Ia mâinile de pe lucrurile mele. Se grăbi înăuntru, îi smulse din mână laptopul şi-l strânse la piept ca pe un copil mult iubit. Nu plec nicăieri. Abia am ajuns aici.

— Mă duc înapoi la castello. Unde merg eu vii şi tu. E vreun motiv pentru care nu poţi să lucrezi de acolo?

— Da. Mai multe.

— Şi care ar fi acelea?

Strânse şi mai tare computerul în braţe.

— O să mă gândesc la asta.

— Cât te gândeşti, împachetează-ţi şi restul lucrurilor.

— Abia am despachetat.

— Atunci, sigur îţi aminteşti unde trebuie să le pui pe toate.

Rosti acea afirmaţie de logică incontestabilă şi ieşi din cameră.

O enerva la culme. O prinsese cu garda jos şi cu mintea încă zăpăcită după o noapte de nesomn. O

înfuria teribil lucrul acela, pentru că plănuise să conducă până în nord şi să petreacă acolo cel puţin o zi sau două, lucrând de la castello. O irita că trebuia să recunoască că era foarte meschin din partea ei să stea bosumflată şi tăcută tot drumul. Iar faptul că el era minunat de nepăsător nu făcea decât să întărâte temperamentul ei care deja clocotea.

— O să ne luăm dormitoare separate, anunţă ea. Este timpul să o lăsăm mai încet cu partea asta a relaţiei noastre.

— Bine.

Deschisese deja gura ca să-l înţepe, dar răspunsul lui neglijent şi aprobator o cam lăsă fără replică.

— OK, reuşi ea să zică. Bine.

— OK, bine. Să ştii că acasă suntem cu câteva săptămâni înaintea lor cu procesul de creştere. Se pare că abia termină noile plantaţii. Am vorbit cu administratorul ieri. Mi-a spus că vremea a fost bună, că n-a mai existat îngheţ de câteva săptămâni şi că au început deja să vadă semnele primilor muguri. Dacă vremea rămâne aşa călduroasă şi pe perioada

înfloririi, o să avem parte de un program normal. Apropo, asta înseamnă convertirea florilor în struguri.

— Ştiu ce înseamnă un program normal, zise ea printre dinţi.

— Doar făceam conversaţie.

Ieşi de pe autostradă şi începu călătoria printre dealurile domoale.

— E destul de rustic pe aici. Cred că au trecut câţiva ani de când n-am mai fost. N-am văzut niciodată podgoria aşa devreme primăvara.

Ea da, dar aproape uitase cum era. Verdeaţa liniştită a dealurilor, contrastul minunat al caselor colorate, rândurile lungi şi elegante care călăreau pantele. Câmpuri întregi de floarea-soarelui aşteptau sosirea verii, şi umbrele îndepărtate ale munţilor se vedeau ca nişte pete mici şi neclare pe cerul albastru.

Aglomeraţia din Veneţia şi urbanismul din Milano erau la câţiva kilometri de autostradă distanţă. Aceea era o mică inimă a Italiei, care pompa constant şi se alimenta cu pământ şi ploaie.

Într-un fel, podgoria de acolo era rădăcina destinului ei, pe care Cezare Giambelli îl orânduise în

clipa când plantase primul rând de viţă-de-vie. Se gândi că un vis simplu se transformase într-un plan măreţ. Un demers umil, într-un imperiu internaţional.

Mai era de mirare că folosea orice mijloace ca să-l apere, în clipa aceea când era ameninţat?

Văzu crama – structura originară de piatră, dar şi diferitele adăugiri. Stră-străbunicul ei aşezase prima piatră la temelia ei. Apoi fiul său mai adăugase câteva şi apoi fiica fiului său. Se gândi că poate într-o zi avea să aşeze şi ea o piatră acolo.

Pe dealul din depărtare trona castello. Câmpurile lui se întindeau ca nişte fuste. Somptuos şi mare, cu faţada sa cu coloane, nenumăratele balcoane şi ferestrele mari şi arcuite, se înălţa ca mărturie a viziunii unui singur om.

„El s-ar fi luptat", gândi ea. Nu doar pentru registre, nu doar pentru profit. Ci pentru acel pământ. Pentru numele lui. O durea mai tare acolo. Mai profund decât în câmpurile de acasă şi mai mult decât între pereţii birourilor. Acolo, unde un singur om îşi schimbase cursul vieţii şi astfel o făurise pe a ei.

Tyler opri maşina astfel încât să fie cu faţa la

casa impunătoare, cu grădinile ei proaspăt înflorite.

— Minunat loc, zise el simplu şi coborî din maşină.

Ea coborî mai încet, asimilând priveliştea la fel cum inspira aerul uşor parfumat. Viţe-de-vie căţărătoare se revărsau peste zidurile decorate cu mozaic. Un păr bătrân înflorea sălbatic, descotorosindu-se de unele dintre petale, la fel ca de zăpadă. Îşi aminti brusc gustul simplu şi dulce al fructului şi modul în care i se prelingea sucul pe gât atunci când era copil şi se plimba cu mama ei printre rândurile de viţă-de-vie.

— Ai vrut să simt asta, afirmă ea şi se întoarse spre el, cu capota maşinii despărţindu-i. Credeai că n-o să simt?

Îşi lipi pumnul strâns de inimă. Credeai că n-am mai simţit asta până acum?

Sophia se aplecă peste capotă, într-o poziţie prietenoasă şi plină de compasiune. Eu cred că simţi tot felul de lucruri. Dar cred că unele dintre ele se pot pierde printre atâtea griji şi, ei bine, momentul prezent. Dacă te concentrezi prea mult pe momentul

prezent, pierzi din vedere imaginea de ansamblu.

— Aşa că m-ai scos cu forţa din penthouse-ul din Veneţia, ca să văd imaginea de ansamblu.

— În parte, da. E perioada înfloririi, Sophia. Indiferent de ce altceva se mai întâmplă, e perioada de înflorire. Nu vrei să ratezi asta.

Se duse la portbagaj şi-l deschise.

— Asta e un fel de metaforă? întrebă ea, când el i se alătură, şi se întinse să-şi ia singură laptopul.

— Eu sunt doar un ţăran. Ce ştiu eu de metafore?

— Doar un ţăran, pe naiba! Să mă pupi în fund.

Îşi atârnă pe umăr breteaua genţii de laptop şi se aplecă să-şi ia servieta.

— Scuză-mă, dar nu mai am voie să mă gândesc la fundul tău. Îşi scoate valiza, apoi o studie şi pe e a ei, plin de dezgust. Cum se face că valiza ta e de două ori mai mare ca a mea şi de trei ori mai grea? Eu sunt mai mare decât tine.

— Pur şi simplu. Începu să fluture din gene. Eu sunt fată. Cred că ar trebui să-mi cer scuze că am fost rea cu tine.

— De ce? Scoase şi valiza ei. Doar nu ai vorbit

serios.

— Ba, într-un fel, da. Haide, dă-mi voie să te ajut.

Întinse mâna şi luă mica geantă în care se aflau cosmeticele ei, apoi se îndepărtă.

Pilar le deschise poliţiştilor uşa. Se gândi că cel puţin de data aceea îi aştepta.

— Detectiv Claremont, detectiv Maguire, vă mulţumesc că aţi venit. Se trase un pas în spate, primitoare, şi le făcu semn să intre în salon. E o zi minunată pentru o plimbare cu maşina, continuă ea. Dar ştiu că sunteţi amândoi foarte ocupaţi, aşa că vă mulţumesc pentru timp şi deranj.

Aranjase deja să fie pregătiţi biscuiţi şi cafea, care urmau să se servească în clipa în care se aşezau poliţiştii. Claremont şi Maguire avură un schimb de priviri pe la spatele ei, apoi Maguire ridică din umeri.

— Cu ce vă putem ajuta, doamnă Giambelli?

— Să mă liniştiţi, sper. Ceea ce ştiu că nu e treaba dumneavoastră. Le dădu cafelele şi o impresionă pe Maguire cu faptul că reţinuse cum o prefera fiecare din ei.

— Ce fel de liniştire căutaţi? o întrebă

Claremont.

— Înţeleg că dumneavoastră şi departamentul de poliţie ţineţi legătura cu autorităţile italiene. Pilar se aşează, dar nu se atinse de cafeaua ei. Era şi aşa destul de agitată. După cum probabil aţi aflat deja, mama are ceva influenţă acolo. Locotenentul DeMarco a fost cât se poate de sincer cu toate informaţiile. Ştiu că vărul meu l-a contactat ieri pe Jeremy DeMorney şi că acesta a informat poliţia din New York despre acest apel. Jerry a fost destul de îngrijorat încât să-l sune şi pe tatăl meu vitreg şi să-i spună personal.

— De vreme ce sunteţi atât de bine informată, nu ştiu ce v-am mai putea spune noi.

— Detectiv Claremont, e vorba despre familia mea. Pitar încheie acolo acea primă afirmaţie. Ştiu că în cele din urmă autorităţile au reuşit să urmărească linia apelului lui Don şi să afle că a sunat din zona tacului Como. Ştiu şi că nu mai era acolo când au ajuns să-l ia în custodie. Vă întreb dacă, după părerea dumneavoastră, e posibil ca vărul meu să-l fi ucis pe… pe Anthony Avano.

— Doamnă Giambelli. Maguire lăsă deoparte

cafeaua. Nu este treaba noastră să facem speculaţii. Încă adunăm probe.

— Noi două suntem conectate de câteva luni bune. V-aţi interesat de viaţa mea şi de toate detaliile personale. Deşi înţeleg că natura meseriei impune ceva distanţă, vă cer puţină compasiune. E posibil ca Donato să fie încă în Italia. Fiica mea e în Italia, detectiv Maguire. Un bărbat la care ţin foarte mult era să fie ucis. Un bărbat cu care am fost măritată aproape o jumătate din viaţă e mort. Singurul meu copil se află la mii de kilometri distanţă. Vă rog să nu mă lăsaţi aşa neajutorată.

— Doamnă Giambelli…

— Alex, începu Maguire înainte ca femeia să apuce să termine ce avea de spus. Îmi pare rău, Pilar, dar nu pot să-ţi spun ceea ce vrei să auzi. Pur şi simplu nu am niciun răspuns. Tu îl cunoşti pe vărul tău mai bine decât mine. Spune-mi tu mie.

— Mă gândesc de zile întregi la asta şi la aproape nimic altceva, începu Pilar. Aş vrea să pot să spun că eram apropiaţi şi că am înţeles ce era în sufletul şi-n mintea lui. Acum o săptămână aş fi spus – „A, Donato,

da, poate fi necugetat, dar e un om bun”. Însă în clipa de faţă nu există nicio îndoială că el şi omul cu care am fost căsătorită erau aliaţi şi furau împreună de la femeia care i-a ajutat să-şi câştige existenţa.

Luă ceaşca de cafea, mai mult ca să-şi ţină ocupate mâinile.

— Furau de la mine. Şi de la fiica lui. Dar, chiar şi aşa, chiar şi ştiind toate astea, când încerc să mi-l imaginez stând în sufrageria fiicei mele, faţă în faţă cu un om pe care îl cunoştea de atâţia ani şi omorându-l… Nu pot. Pur şi simplu nu pot să pun pistolul în mâna lui Don. Nu ştiu dacă pentru că nu are ce căuta acolo sau pentru că nu suport să cred asta.

— Eşti îngrijorată că o să se ducă după fiica ta. Dar nu are niciun motiv s-o facă.

— Dacă a făcut toate lucrurile astea, nu e oare de-ajuns faptul că Sophia există?

În spatele uşilor închise ale biroului ei, Kris Drake era furioasă. Familia Giambelli, condusă de nenorocita aia mică de Sophia, încă încerca s-o distrugă. Lovindu-şi palma cu pumnul, se gândi că puseseră poliţia pe urmele ei. Nu avea să le folosească

la absolut nimic. Credeau că aveau să reuşească să se fofileze şi să o învinu iască pe ea de moartea lui Tony. Poate chiar s-o lege de modificarea produsului sau de micul accident pe care-l avusese înfumuratul ăla de Cutter la Veneţia.

Tremurând de furie, deschise un tub de pastile şi luă un calmant.

Nu puteau să demonstreze că ea fusese cea care o împinsese atât de binevoitor pe Sophia în balcon în noaptea petrecerii. Nu puteau demonstra nimic. Şi ce dacă se culcase cu Tony? Asta nu era o crimă. Fusese bun cu ea, o apreciase şi o înţelesese pe ea ca om şi tot ce voia să realizeze.

Îi făcuse promisiuni. Promisiuni pe care târfele alea Giambelli se asiguraseră că nu avea să le mai poată îndeplini. „Trădător nemernic”, gândi ea cu afecţiune. Ar fi fost o echipă excelentă, dacă ar fi ascultat de ea. Dacă nu ar fi lăsat-o pe curva aia să-l convingă să o ia de nevastă. Îşi aminti încă o dată că de fapt totul era vina celor din familia Giambelli. Se asiguraseră ca şi curva aia de René Foxx să afle despre ea. Şi în acel moment numele ei era terfelit în

presă – şi mai primea şi priviri piezişe de la colegii ei.

La fel cum se întâmplase şi la Giambelli.

Ajunsese prea departe şi muncise prea mult ca să le lase pe acele dive italiene să-i distrugă cariera. Fără susţinerea lui Jerry, ar fi fost probabil deja aruncată în stradă. Slavă Domnului că el îi luă apărarea şi că înţelegea că era o victimă, o ţintă.

Chiar îi datora toate informaţiile pe care i le spunea. Compania Giambelli nu avea decât să încerce s-o dea în judecată pentru asta. La Coeur urma să lupte pentru ea. Jerry făcuse foarte clar acest lucru, de la bun început. Acolo chiar era preţuită.

La Coeur avea să-i ofere tot ce visase vreodată. Prestigiu, putere, statut social şi bani. Până la vârsta de patruzeci de ani, avea să intre în topul celor mai puternice o sută de femei de afaceri. Avea să fie afurisita de directoare a anului.

Nu pentru că cineva îi oferise asta pe o tavă de argint. Ci pentru că merita din plin.

Şi totuşi, nu era de-ajuns pentru ea. Nu era o răzbunare suficientă pentru interogatoriile poliţiei, pentru denigrarea ei în presă şi pentru dispreţul pe

care îl primise când încă era la Giambelli. Se gândi că firma

Giambelli urma să se prăbuşească. Dar existau metode de-a face familia să tremure în timpul acelui declin.

Zborul peste ocean, de pe un continent pe altul, era foarte lung. Dormi aproape tot drumul, iar după ce se trezi cu ajutorul unei ceşti de cafea, sună pentru noi informaţii. Chiar dacă reuşi să vorbească cu Eli şi acesta îl puse la curent cu tot ce se întâmplase în Italia de la plecarea lui, tot era dezamăgit că nu dăduse şi de copiii lui şi de Pilar.

Voia să ajungă acasă. Şi, până când avionul ateriză pe aeroportul din Napa, ura chiar şi drumul scurt cu maşina care-l separa de casă.

Traversă apoi terminalul spre locul unde i se spusese că îl aştepta şoferul.

— Tată!

Theo şi Maddy săriră de pe ambele uşi ale limuzinei. Emoţia puternică îl făcu să scape din mână servieta când se repezi spre ei. O prinse pe Maddy cu braţul lui sănătos şi o durere îi ţâşni prin umăr când

încercă să-l îmbrăţişeze pe Theo.

— Scuze, e aripa rănită.

Când Theo îl pupă, fu invadat în acelaşi timp de plăcere şi surpriză. Nu-şi amintea când băiatul lui, un tânăr rebel, făcuse ultima dată acel gest.

— Doamne, ce mă bucur să vă văd. Îşi lipi buzele de părul fiicei lui şi se aplecă spre băiat. Sunt foarte fericit să vă văd.

— Să nu mai faci asta niciodată. Maddy rămase cu faţa lipită de pieptul lui. Îi putea simţi mirosul şi-i putea auzi bătăile inimii. Niciodată, niciodată.

— Ne-am înţeles. Nu plânge, scumpo. Totul e bine acum.

Temându-se că ar putea izbucni şi el în lacrimi, Theo se trase deoparte şi-şi drese glasul.

— Deci ne-ai adus ceva.7

— Ai auzit vreodată de Ferrari7

— Sfinte Sisoe, tată! Adică… uau. Theo se uită înspre avion de parcă s-ar fi aşteptat să vadă cum se descărca o maşină sport şmecheră, marcă italiană.

— Mă întrebam doar dacă aţi auzit vreodată de aşa ceva. Am reuşit totuşi să iau nişte lucruri care

chiar să-mi încapă în valiză şi sunt chiar acolo. Fără să-şi dea seama, David smuci mâna. Doamneee…

— Şi, dacă le cari pentru mine ca un sclav bun, mergem la cumpărat de maşini weekendul acesta.

Lui Theo îi căzu faţa.

— Pe bune?

— Nu un Ferrari, dar da.

— Super! Hei, de ce ai aşteptat atât să fii împuşcat?

— Şmecherule. E bine să fiu acasă. Hai să plecăm de aici şi…

Se opri în mijlocul propoziţiei când se uită spre maşină.

Pilar stătea lângă ea, şi vântul îi sufla prin păr. Începu să meargă spre el după ce privirile li se întâlniră. Apoi începu să alerge.

Maddy o privi şi făcu primul pas nesigur spre maturitate dându-se la o parte.

— De ce mai plânge acum? vru să ştie Theo când Pilar se prinse de tatăl lui şi lacrimile începură să-i curgă.

— Femeile aşteaptă să plângă când se termină

tot, mai ales dacă e vorba despre ceva important. Maddy studie felul în care tatăl ei îşi afundă faţa în părul lui Pilar. Asta e ceva important.

O oră mai târziu, stătea pe canapeaua din sufragerie şi era îndopat cu ceai. Maddy stătea la picioarele lui, cu capul rezemat de genunchiul său, şi se juca cu colierul pe care i-l adusese din Veneţia. Nu era vreun gablonz pentru puştoaice – avea ochi bun pentru astfel de lucruri –, ci o bijuterie adevărată.

Theo încă purta ochelarii de soare de firmă pe care-i primise şi din când în când se mai uita în oglindă să-şi admire aerul şic de european.

— Ei bine, acum, că v-aţi instalat, eu trebuie să plec. Pilar se aplecă spre canapea şi-l sărută pe creştet pe David. Bine ai venit acasă.

Chiar dacă beteag, braţul lui bun era încă la fel de iute. Se întinse şi o prinse de mână.

— Unde te grăbeşti?

— Ai avut o zi lungă. O să ne fie dor de voi la conac, le zise lui Theo şi lui Maddy. Sper că o să continuaţi să mai treceţi pe acolo.

Maddy îşi frecă obrazul de genunchiul lui David,

dar era cu ochii aţintiţi spre faţa lui Pilar.

— Tată, nu i-ai adus şi doamnei Giambelli un cadou de la Veneţia?

— Ba, de fapt…

— A, atunci m-am liniştit. Pilar îl strânse uşor de umărul sănătos. Poţi să mi-l dai mâine. Acum trebuie să te odihneşti.

— M-am odihnit mii de kilometri. Dar nu mai suport ceai. Ai vrea să duci astea la bucătărie şi să mă laşi un minut cu copiii?

— Sigur. Te sun mâine să văd cum te mai simţi.

— Nu fugi aşa, îi zise el, când ea începu să elibereze tava. Mai aşteaptă.

Îşi schimbă poziţia pe canapea, încercând să pună laolaltă în minte toate cuvintele pe care voia să i le spună, cât ea ducea tava.

— Ascultaţi… Theo, ia loc un minut.

Amabil, cu imagini de maşini sport zburdându-i prin minte, Theo se trânti pe canapea.

— Putem să ne uităm la decapotabile? Ar fi super tare să mă învârt pe aici cu capota coborâtă. Gagicilor chiar le plac chestiile astea.

— Doamne, Theo! Maddy se răsuci până când îngenunchea în faţa lui David, cu mâinile pe genunchii lui. N-o să obţii o decapotabilă dacă îi spui că vrei s-o foloseşti să agăţi gagici. Acum, taci din gură, ca să poată să ne spună tata cum vrea s-o ceară în căsătorie pe doamna Giambelli.

Zâmbetul pe care îl afişase David în prima parte a afirmaţiei fetei dispăru imediat.

— Cum naiba faci treaba asta? ceru el să ştie. Este înfricoşător.

— Doar urmez logica firească. Asta voiai să ne spui, nu-i aşa?

— Voiam să vorbesc cu voi despre asta. Dar mai are vreun rost s-o fac acum?

— Tată. Theo îl bătu pe umăr bărbăteşte. E în ordine.

— Mulţumesc, Theo. Maddy?

— Atunci când ai o familie, se presupune că ar trebui să stai cu ea. Uneori oamenii nu fac asta…

— Maddy…

— Îhâm. Clătină din cap, Ea o să rămână pentru că vrea. Probabil uneori e mai bine aşa.

Câteva minute mai târziu, o conducea acasă pe Pilar, pe la marginea podgoriei. Luna începuse să se ridice încet.

— David, serios acum, ştiu drumul spre casă şi n-ar trebui să ieşi în aerul rece de seară.

— Am nevoie de aer şi de puţină mişcare. Şi de puţin timp cu tine.

— Va trebui să-i linişteşti pe Maddy şi pe Theo.

— Dar pe tine?

Îşi împreună degetele cu ale lui.

— Eu mă simt mult mai liniştită acum. N-am vrut să mă pierd cu firea la aeroport. Am jurat că n-o s-o fac.

— Vrei să-ţi spun adevărul? Mi-a plăcut. Face bine la egoul unui bărbat ca o femeie să plângă pentru el. Ridică mâinile împreunate spre buze şi-i sărută degetele, chiar când intrară pe aleea din grădină. Îţi mai aminteşti prima noapte? Am dat peste tine aici. Doamne, erai superbă. Şi furioasă. Vorbeai singură.

— Şi fumam pe furiş o ţigară, ca să mă calmez, îşi aminti ea. Şi am fost foarte ruşinată să fiu prinsă în fapt de noul director general.

— Noul şi letal de atrăgătorul director general.

— O, da, şi asta.

David se opri şi o trase tandru într-o îmbrăţişare.

— În seara aia îmi doream extrem de tare să te ating. Şi acum pot s-o fac. Îşi plimbă delicat degetul pe obrazul ei. Te iubesc, Pilar.

— David. Şi eu te iubesc.

— Te-am sunat din Piaţa San Marco şi am vorbit în timp ce cânta muzica, iar lumina dispărea în amurg, îţi aminteşti?

— Sigur că da. A fost noaptea în care ai fost…

— Şştttt. Îi puse degetul pe buze. Am închis telefonul şi am stat acolo, gândindu-mă la tine. Şi atunci am ştiut.

Scoase cutiuţa din buzunar. Pilar făcu un pas în spate. Simţi o apăsare în piept, care aducea cu ea munţi de panică.

— O, David. Aşteaptă!

— Nu mă evita. Nu fi raţională sau rezonabilă. Doar căsătoreşte-te cu mine. Se chinui un pic, apoi scoase un râset plin de frustrare. Nu pot să deschid nenorocita asta de cutie. Vrei să mă ajuţi?

Lumina stelelor strălucea pe părul lui, într-un argintiu luminos pe un blond-închis. Avea ochii întunecaţi, sinceri şi plini de iubire şi de amuzament. Când Pilar reuşi să respire, simţi un iz de iasomie de noapte şi de trandafiri timpurii. Se gândi că totul era absolut perfect. Iar acea perfecţiune absolută o speria.

— David, am mai trecut amândoi prin asta şi ştim că nu funcţionează mereu. Ai copiii tineri, care au tot suferit.

— Dar n-am mai trecut prin asta împreună şi ştim amândoi că e nevoie de doi oameni care să-şi dorească să funcţioneze. Nu o să-mi faci copiii să sufere, pentru că, după cum abia mi-a spus minunata şi ciudata mea fiică, nu o să rămâi pentru că eşti nevoită, ci pentru că îţi doreşti. Şi asta e chiar mai bine.

O parte din presiunea pe care o simţea în piept se risipi.

— Aşa a spus?

— Da. Iar Theo, fiind un bărbat al cuvintelor puţine, mi-a zis doar că e în regulă.

Ochii dădeau să i se înceţoşeze, dar clipi ca să

îndepărteze lacrimile. Era timpul să privească totul limpede.

— Urmează să-i cumperi o maşină. O să-ţi spună orice vrei să auzi.

— Acum pricepi de ce te iubesc? îl înţelegi perfect.

— David, am aproape cincizeci de ani.

El doar îi zâmbi.

— Şi?

— Şi eu… Dintr-odată, tot ce voia să spună i se păru o prostie. Ei bine, cred că trebuia să o mai spun o dată.

— Bine, eşti bătrână. Am înţeles.

— Nu cu atât de mult mai bătrână ca… Se opri în mijlocul propoziţiei şi expiră adânc, când el începu să râdă. Nu pot să gândesc limpede.

— Foarte bine. Pilar, hai să-ţi spun aşa. Indiferent de ce scrie pe certificatul tău de naştere, indiferent de ce ai făcut sau n-ai făcut până acum, te iubesc. Vreau să-mi petrec restul vieţii cu tine, să-mi împart familia cu tine şi să fiu parte din a ta. Aşa că ajută-mă să deschid cutiuţa asta blestemată.

— Dă-mi mie. Se aştepta să-i tremure degetele, dar nu se întâmplă aşa. Îi dispăruse apăsarea pe care o simţea în piept şi lăsase loc unei stări de bine. E minunat. Numără pietrele şi înţelese imediat simbolistica. E perfect.

David îl scoase din cutie şi i-l puse pe deget.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Când Pilar intră în casă, Eli făcea ceai la bucătărie.

— Cum se simte David?

— Cred că bine. Mai bine decât mi-am imaginat. Îşi plimbă degetul mare peste inelul care i se părea atât de nou, dar în acelaşi timp atât de potrivit acolo, pe degetul ei. Doar are nevoie să se odihnească.

— Nu avem toţi nevoie de asta? Oftă. Mama ta s-a dus sus în biroul ei. Sunt îngrijorat pentru ea, Pilar. Abia dacă a mâncat toată ziua.

— O să urc să-i duc nişte ceai. Îl frecă uşor pe spate cu mâna. O să depăşim cu toţii situaţia asta, Eli.

— Ştiu. Şi eu cred asta, dar încep să mă întreb cu ce preţ. E o femeie foarte mândră. Şi tot ce se întâmplă distruge acea parte din ea.

Îngrijorarea lui Eli îşi făcu loc şi în sufletul lui Pilar, în timp ce ducea tava cu ceai spre biroul mamei ei. Se gândi că era a doua oară în aceeaşi seară când ducea ceai cuiva care probabil numai de asta nu avea chef.

Şi totuşi, era un gest menit să aline, şi voia să facă tot ce-i stătea în putere.

Uşa era deschisă, iar Tereza se afla la biroul ei, cu un registru deschis în faţă.

— Mamă. Pilar se strecură înăuntru. Mi-aş dori să nu mai lucrezi atât de mult. Ne pui într-o lumină proastă pe noi, ceilalţi.

— N-am chef de ceai, Pilar. Sau de companie.

— Ei bine, eu da. Aşează tava pe masă şi începu să toarne ceai. David pare să fie foarte bine. O să vezi şi tu mâine.

— Mi-e ruşine că sânge din sângele meu ar face aşa ceva.

— Şi tu eşti responsabilă, bineînţeles. Ca întotdeauna.

— Cine altcineva?

— Omul care l-a împuşcat. Şi eu credeam – şi-mi

dădeam voie s-o fac – că eu eram responsabilă pentru toate acţiunile ruşinoase ale lui Tony.

— Voi doi nu eraţi rude de sânge.

— Nu, eu îl alesesem, şi asta e şi mai rău. Dar nu eu eram responsabilă pentru acţiunile lui. Ci el. Dacă sunt responsabilă de ceva, sunt de faptul că l-am lăsat să-mi facă ce mi-a făcut. Şi Sophiei. Aduse ceaiul pe birou şi aşează ceaşca acolo. Giambelli înseamnă mai mult decât vin.

— Ha! Crezi am nevoie să mi se spună asta?

Cred că ai nevoie să ţi se spună acum. Cred că ai nevoie să ţi se aducă aminte de toate realizările, de tot binele făcut. De milioanele de dolari pe care familia le-a donat pentru acte de caritate de-a lungul anilor. De nenumăratele familii care şi-au câştigat existenţa datorită companiei. De oamenii care lucrează câmpul, vinificatorii, îmbuteliatorii, distribuitorii, muncitorii din fabrică, vânzătorii. Fiecare dintre ei depinde de noi şi de ceea ce facem noi, mamă. Se aşează pe marginea biroului şi văzu, plină de satisfacţie, că avea parte de toată atenţia mamei sale. Muncim, ne facem griji şi riscăm în fiecare an cu vremea. Ne dăm toată

silinţa şi ne păstrăm încrederea. Asta nu s-a schimbat cu nimic. Şi nu se va schimba vreodată.

— Am fost nedreaptă cu el, Pilar? Cu Donato?

— Te îndoieşti de tine? Acum chiar înţeleg de ce era îngrijorat Eli. O să mă crezi dacă îţi spun adevărul?

Obosită de tot şi de toate, Tereza se ridică de la birou şi se duse la fereastră. Nu putea vedea viile din cauza întunericului. Dar le putea vedea cu ochii minţii.

— Tu nu minţi. De ce să nu te cred?

— Poţi fi foarte dură. Uneori, asta e înspăimântător. Când eram mică, te vedeam plimbându-te printre rândurile de viţă-de-vie şi mă gândeam că semeni cu unul dintre generalii din cărţile mele de istorie. Ţeapănă şi dură. Apoi te mai opreai ca să studiezi viile sau să vorbeşti cu unul dintre muncitori. Le ştiai întotdeauna numele.

— Un general bun îşi cunoaşte soldaţii.

— Ba nu, mamă, majoritatea nu-i cunosc deloc. Pentru ei sunt doar nişte pioni fără nume şi fără chip. Aşa trebuie să fie, pentru ca generalul să-i poată trimite fără milă în luptă. Tu le-ai ştiu mereu numele,

pentru că a contat întotdeauna pentru tine cine şi ce erau. Şi Sophia ştie. Acesta a fost darul tău pentru ea.

— Doamne, cât de mult mă alini.

— Sper. N-ai fost niciodată nedreaptă. Nici cu Donato, nici cu nimeni altcineva. Şi nu eşti responsabilă pentru actele de lăcomie, cruzime sau egoism ale celor care nu văd altceva decât pioni fără chip.

— Pilar. Tereza îşi odihni fruntea pe geamul ferestrei într-un gest de oboseală rar afişat, care o făcu pe Pilar să sară în picioare şi să se ducă la ea. Signore Baptista. Mă bântuie.

— Mamă. El nu te-ar învinui niciodată. N-ar învinui-o niciodată pe La Signora. Şi cred că ar fi dezamăgit de tine dacă te-ai învinui singură.

— Sper să ai dreptate. Poate totuşi o să beau nişte ceai. Se întoarse şi-i mângâie obrazul lui Pilar. Ai un suflet puternic şi bun. Am ştiut asta dintotdeauna. Şi ai o viziune mai clară decât mi-am imaginat eu vreodată.

— Cred că mai largă. Mi-a luat mult timp ca să-mi fac curaj să-mi dau jos ochelarii de cal. Şi asta mi-a

schimbat viaţa.

Tereza dădu să se aşeze, apoi văzu strălucirea pietrelor de pe degetul lui Pilar. Sări în picioare ca fulgerul şi o prinse de mână.

— Deci ăsta ce mai e?

— Un inel.

— Văd că e un inel, zise Tereza sec. Dar nu cred să fie încă unul pe care ţi l-ai cumpărat să înlocuieşti verigheta pe care o purtai acolo.

— Nu, nu l-am cumpărat eu. Şi nu e niciun înlocuitor. Ţi se răceşte ceaiul.

— Nu purtai un astfel de inel când ai fost la aeroport să-l iei pe David, ca să-l aduci acasă.

— Văd că vederea ta e perfectă, chiar şi atunci când eşti supărată. Bine. Doar că voiam s-o sun mai întâi pe Sophia să-i spun că... Mamă, David m-a cerut în căsătorie. Am zis da.

— Înţeleg.

— Asta e tot? Asta e tot ce ai de spus?

— Nu am terminat. Tereza îi trase mâna lui Pilar sub lumina de pe birou şi examină inelul şi pietrele. Şi ea recunoştea simbolistica. Şi punea preţ pe astfel de

lucruri.

— Ţi-a dat o familie pe care s-o porţi pe deget.

— Da. A lui şi a mea. A noastră.

— E greu pentru o femeie care are un suflet ca al tău să refuze un astfel de gest. Îşi strânse degetele de ale lui Pilar. Mi-ai spus părerea ta despre ce e în inima mea. Acum o să fac şi eu la fel. Mai demult, un bărbat te-a cerut în căsătorie. Şi tu ai acceptat. A! Ridică degetul şi-i făcu semn să tacă, înainte ca Pilar să poată vorbi. Pe atunci erai o fetiţă. Acum eşti femeie şi ai ales un bărbat mai bun. Cara. Tereza îi luă faţa în palme şi o sărută pe ambii obraji. Sunt fericită pentru tine. Acum am o întrebare.

— Bine.

— De ce l-ai trimis acasă şi apoi mi-ai adus ceai? De ce nu l-ai chemat înăuntru să ne ceară binecuvântarea mie şi lui Eli şi apoi să bem şampanie, aşa cum s-ar cuveni? Nu contează. Îndepărtă acea afirmaţie printr-o fluturare a mâinii. Cheamă-l acum. Spune-le să vină toţi.

— Mamă. E obosit, nu se simte bine.

— Nu e atât de obosit şi se simte suficient de

bine cât să-ţi ciufulească părul şi să te sărute de să-ţi ia tot rujul. Sună, îi ordonă ea, pe un ton care nu lăsa loc altor obiecţii. Asta e ceva ce trebuie făcut cum se cuvine, cu familia. O să coborâm, o să desfacem cea mai bună sticlă de vin şi o s-o sunăm pe Sophia la castello. Îmi place de copiii lui, adăugă ea, întorcându-se la birou să închidă registrul şi să-l pună la loc. Fata va primi perlele de cultură ale mamei mele, iar băiatul – butonii de argint ai tatălui meu.

— Îţi mulţumesc, mamă.

— Mi-ai dat – ne-ai dat tuturor – un motiv de sărbătoare. Spune-le să se grăbească, ceru ea şi ieşi, dreaptă şi slabă, chemând-o pe Maria să le aducă vin.

Partea a patra

Roadele

Cine cumpără o veselie de un minut, ca apoi să se vaiete o săptămână?

Cine vinde eternitatea ca să se-aleagă cu o jucărie?

Pentru un dulce strugure, cine va distruge via?

WILLIAM SHAKESPEARE

Capitolul 25

Tyler era murdar, avea o durere sâcâitoare de mijloc şi o zgârietură urâtă şi prost bandajată pe încheieturile degetelor mâinii stângi.

Era în paradis.

Munţii de acolo nu erau cu mult diferiţi de dealurile crestate de acasă. Chiar dacă pământul de pe podgoria lui era cu pietriş, iar solul de acolo stâncos, tot avea un pH ridicat şi putea produce vinuri fine.

Înţelegea foarte bine de ce Cezare Giambelli plantase acolo rădăcinile visului său şi de ce se străduise să cucerească cu plugul acel teren stâncos. În umbrele dealurilor acelora, se ascundea o frumuseţe aspră care atrăgea anumiţi oameni, care îi provoca. Ty se gândi că problema nu era să îmblânzeşti acea frumuseţe, ci să o accepţi aşa cum era şi cum putea deveni.

Dacă era nevoit să petreacă timp departe de vii-le lui, acela era locul perfect pentru asta. Vremea era excelentă, zilele lungi şi dulci, iar administratorul de la castello – mai mult decât dispus să folosească

timpul şi îndemânarea unui vinificator în plus.

„Şi forţa lui”, gândi Tyler în timp ce mergea printre rândurile de viţă-de-vie, spre casa impunătoare. Îşi petrecuse o mare parte a zilelor ajutând echipele să instaleze noile conducte care duceau de la rezervorul de apă la tinerele plantaţii. Era un sistem bun, bine gândit, iar timpul petrecut cu echipele italiene îi dăduse ocazia să se implice şi în acea ramură a companiei. Şi să le pună oamenilor întrebări despre Donato, fără să fie bătător la ochi.

Bariera impusă de limbă nu era o problemă atât de mare pe cât îşi închipuise. Şi cei care nu ştiau limba engleză tot erau dispuşi să vorbească. Cu gesturi, expresii faciale şi cu ajutorul mai multor traducători, Tyler reuşi să-şi facă o imagine clară despre cum stăteau lucrurile.

Nu exista niciun om pe acele câmpuri care să-l considere pe Donato Giambelli altceva decât o glumă.

În acel moment, când umbrele se întindeau spre seară, Tyler se gândi la părerile oamenilor de acolo. Se mută din câmpuri în grădina unde hortensiile înfloreau mari ca nişte mingi de baschet şi unde râuri

de muşcate roz îşi croiau drum pe o pantă spre pivniţe. Acolo apa izvora dintr-o fântână păzită de Poseidon.

Se gândi că italienilor le plăceau zeii, fântânile şi florile. Cezare Giambelli cu siguranţă folosise din abundenţă acele elemente în palatul său ascuns printre dealuri. „Un palat destul de bogat, de altfel”, cugetă Tyler şi-şi aşează mâinile pe şolduri în timp ce se roti uşor. Era genul acela de loc pe care l-ar râvni un om ambiţios şi cu o soţie foarte exigentă. Personal, considera că era un loc frumos de vizitat, dar nu-şi imagina cum ar fi putut locui cineva acolo, cu atâtea camere şi printre atâţia servitori. Chiar şi numai zona casei, cu toate grădinile, peluzele, copacii, piscinele şi statuile sale, ar fi avut nevoie de o mică armată ca să o îngrijească.

Pe de altă parte, unora le place să aibă mici armate la dispoziţie.

Trecu printre zidurile cu mozaic, cu siluete în baso-relief ale unor nimfe bine dotate, şi coborî treptele care împrejmuiau încă o piscină cu nuferi. De acolo nu mai putea vedea câmpurile, adică inima

acelui ţinut. Sau, mai exact, cei care lucrau câmpurile nu îi puteau vedea pe cei care zăboveau acolo. Presupuse că Cezare îşi dorise să aibă puţină intimitate în anumite colţuri ale imperiului său.

Dincolo de flori şi de întinderea de terase, se afla piscina. Şi, ridicându-se din apă, la fel ca zeiţa Venus, era Sophia. Purta un costum de baie negru simplu, din care se scurgea apă şi care strălucea pe corpul ei. Avea părul dat pe spate, şi putea vedea ceva sclipind la urechile ei. Probabil de la diamante. Cine altcineva ar înota purtând diamante?

Privind-o, simţi o combinaţie incomodă de dorinţă şi dor.

Era perfectă – elegantă, senzuală şi inteligentă. Vederea ei îi provoca un gol în stomac, aşa că se întrebă dacă exista ceva mai tulburător pentru un bărbat decât să vadă perfecţiunea întruchipată într-o femeie. Da, exista, hotărî el în timp ce îşi croia drum spre ea. Să iubească acea femeie dincolo de orice raţiune.

— Cred că apa e rece.

Rămase nemişcată şi-şi ascunse încă o clipă faţa

în prosopul pe care-l luase.

— Da. Voiam să fie rece. Relaxată, lăsă jos prosopul şi se înfăşură în halatul ei de baie, din material pluşat.

Ştia foarte bine că o privea. Că o studia în felul acela al lui – desăvârşit şi răbdător. Şi îşi dorea acel lucru. De fiecare dată când trecuse pe lângă o fereastră în acea zi, cercetase câmpurile şi-l recunoscuse printre toţi acei bărbaţi.

Îl studiase.

— Eşti mizerabil.

— Da.

— Şi te încântă treaba asta, decise ea. Se gândi că era murdar şi transpirat. Şi superb într-un mod primitiv, care nu ar fi trebuit să i se pară atât de atractiv. Ce-ai păţit la mână?

— Doar mi-am raşchetat câteva straturi de piele. Întoarse mâna, uitându-se la rană. Mi-ar prinde bine ceva de băut.

— Scumpule, ţi-ar prinde bine şi un duş.

— Amândouă, de fapt. Ce-ar fi să mă duc să mă curăţ? Ne vedem în grădină peste o oră.

— De ce?

— Să deschidem o sticlă de vin şi să ne povestim cum ne-a fost ziua. Vreau să vorbesc câteva lucruri cu tine.

— Bine, îmi convine. Să ştii că am şi eu câteva lucruri să-ţi spun. Unii dintre noi ştiu să sape fără să se umple de pământ.

— Îmbracă-te cu ceva frumos, îi strigă şi zâmbi larg când ea se uită peste umăr. Doar pentru că nu pun mâna nu înseamnă că nu-mi place să mă uit.

După ce Sophia intră în casă, Tyler ridică prosopul ud şi inhala parfumul ei. Se gândi că frumuseţea era chinuitoare pentru un bărbat. Nu, nu voia să o îmblânzească, la fel cum nu voia să îmblânzească nici acel teren sălbatic. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, era timpul pentru acceptare. De ambele părţi.

Voia să îi dea multe la care să se uite. Multe pe care să şi le dorească. La urma urmei, era expertă în ambalare. Alese să poarte albastrul, culoarea unui fulger. Corsajul adânc, pentru a-i încadra umflăturile sânilor, şi fusta foarte scurtă, care să-i sublinieze

coapsele lungi şi subţiri. Adăugă un colier finuţ de diamante, cu un singur safir care-şi găsea loc, tihnit, în decolteul ei. Îşi puse nişte pantofi cu toc cui, se dădu cu parfum în toate locurile potrivite şi apoi se consideră pregătită.

Şi se privi în oglindă.

Oare de ce era atât de nefericită? Toate problemele din jur erau într-adevăr supărătoare şi dificile, dar în acel moment nu erau cauza nefericirii ei profunde, îi era bine când avea de lucru, când trebuia să se concentreze pe probleme şi pe care să le rezolve mai bine. Dar nefericirea aceea apărea imediat ce se oprea, imediat ce mintea i se îndepărta de sarcina pe care o avea de făcut. O tristeţe apăsătoare şi o aplatizare a spiritului. Recunoscu atunci că toate acele sentimente erau însoţite şi de o furie pe care nu o putea identifica. Deja nici nu mai ştia pe cine era nervoasă. Pe Don, pe tatăl ei, pe ea însăşi. Pe Ty.

Dar, în fond, ce conta? Trebuia să se concentreze pe ce avea de făcut, urmând a se îngrijora pentru restul mai târziu. În acel moment, urma să bea nişte vin cu Ty şi să discute. Voia să-l pună la curent cu tot

ce descoperise în acea zi. Şi, pe lângă asta, mai avea şi beneficiul de a-l stârni din punct de vedere sexual. Una peste alta, era o modalitate minunată de a petrece seara.

— Doamne. Mă urăsc, zise ea cu voce tare. Şi nu ştiu de ce.

Îl lăsă să o aştepte, dar el bănuise că avea să facă asta. Adevărul era că îi lăsa timp să aranjeze totul. Începuseră să se instaleze umbrele serii în curtea pavată. O lumină romantică se împrăştia de la lumânările aşezate pe masă, de la lampadarele care împrejmuiau grădina şi de la corpurile de iluminat ascunse printre ghivecele de flori.

Alesese vinul – unul alb, tânăr şi fin – şi rugase personalul de la bucătărie să pregătească nişte tartine, înţelese că membrii personalului îi erau devotaţi Sophiei şi că apreciau savoarea romantismului.

Decise că era un lucru foarte bun, de vreme ce aceştia se grăbiseră să aşeze lumânări, să adauge vaze mici cu flori de primăvară – lucru la care el nu s-ar fi gândit – şi chiar şi să pună muzică în surdină, la

difuzoarele aflate în aer liber.

Spera doar că avea să se ridice la înălţimea aşteptărilor lor.

Auzi sunetul tocurilor ei pe caldarâm, dar nu se clinti. Se gândi că Sophia era mult prea obişnuită ca bărbaţii să sară în picioare şi să devină atenţi în prezenţa ei. Sau să-i cadă la picioare.

— Ce sunt toate astea?

— Servitorii s-au ocupat. Îi făcu semn să ia loc pe scaunul de lângă el. Dacă ceri nişte vin şi brânză pe-aici, primeşti tratament regesc. O privi în timp ce scoase sticla de vin din frapieră. Şi uite ce se întâmplă când te rog să te îmbraci cu ceva frumos. Probabil vine de la faptul că ne aflăm într-un castel.

— Nu e stilul tău, dar pare-se că te descurci.

— M-a înveselit faptul că am săpat nişte şanţuri azi. Îi dădu un pahar, apoi îl ciocni pe al lui de al ei. Salute.

— După cum ţi-am zis, am făcut şi eu nişte săpături. Iar servitorii mi-au oferit multe informaţii. Am aflat că Don făcea vizite regulate aici. Vizite despre care nu zicea nimic. Nu a stat niciodată singur,

deşi venea foarte rar cu Gina.

— A, cuibuşorul de nebunii.

— Aşa se pare. Numele amantei lui e Signorina Chezzo. O tânără, blondă, prostuţă şi-i place să ia micul dejun în pat. A fost un oaspete regulat în ultimii câţiva ani. Don a insultat angajaţii de aici oferindu-le bani ca să păstreze secrete vizitele ei, dar, de vreme ce nimeni de aici nu o prea iubeşte pe Gina, au luat banii şi s-au conformat. Ar fi fost discreţi şi fără bani, bineînţeles.

Bineînţeles. Ţi-au spus şi despre ceilalţi, vizitatori ai lui?

— Da. Despre tata, dar deja dedusesem asta-şi despre femeia cu care a venit aici, care nu era René. Ci Kris.

Tyler se încruntă spre paharul său de vin.

— Eu n-am aflat asta din vie…

— Mie mi-a fost mai uşor să conving servitorii să-mi spună. În fine, nu e o veste surprinzătoare. E destul de evident că folosea apartamentul meu pentru uita amoroase când avea chef. Nu văd de ce n-ar fi folosit şi castello”.

— Ştiu că nu vrei să mă auzi spunând că-mi pare rău, dar chiar îmi pare rău…

— Nu, nu mă deranjează să o spui. Şi mie îmi pare rău. Face să fie cu atât mai minunat că mama şi-a găsit pe cineva care o face fericită. Pe cineva în care să poată avea încredere. O persoană în care să putem avea încredere cu toţii. Spun asta ştiind ca a lucrat înainte pentru Jerry DeMorney şi că şi Jerry a fost cândva oaspete aici. De data asta, Tyler încuviinţă din cap.

— Mă gândeam eu. Oamenii din echipa nu mi-au oferit decât o descriere şi nici aceea foarte clară. Tind să fie mai atenţi la femeile în costum decât la bărbaţi. Se leagă lucrurile, nu?

— Da? Agitată, sorbi din vin şi începu să se plimbe de colo, colo. Jerry îl ura pe tata. Am presupus mereu că era un fel de ură civilizată.

- De ce?

— Chiar îţi place să n-ai nici cea mai vagă idee despre ce se întâmplă, nu? replică ea. Acum câţiva ani tata a avut o aventură cu soţia lui Jerry. Au păstrat totul secret, dar tot era ceva destul de bine ştiut în

cercurile intime. Femeia l-a părăsit pe Jerry – sau a dat-o el afară. Buca asta de plăcintă tinde să fie servită diferit, în funcţie de cine e cel care o serveşte. Jerry şi tata au fost relativ bun prieteni înainte să se întâmple asta şi ulterior, după ce s-au domolit lucrurile. Dar, chiar şi aşa, exista ceva agitaţie sub acel calm, după cum am descoperit acum doi ani, când Jerry s-a dat la mine.

— S-a dat la tine?

— Insistent şi evident. Eu nu am fost interesată. El s-a supărat şi a avut de zis câteva lucruri lipsite de amabilitate despre tata, despre mine şi familia mea.

— La naiba, Sophia, de ce nu mi-ai zis nimic până acum?

— A venit la mine chiar a doua zi cerându-şi mii de scuze. A zis că era afectat de divorţ mai tare decât crezuse, că se simţea îngrozitor şi ruşinat că-şi vărsase nervii pe mine şi că abia atunci s-a împăcat în sfârşit cu ideea că mariajul său se terminase cu mult înainte de toate cele întâmplate. Şi aşa mai departe. Era rezonabil şi de înţeles. A spus toate lucrurile potrivite, şi eu nu m-am mai gândit niciodată la asta.

— Şi ce părere ai acum despre asta?

— Văd un triunghi foarte viclean. Tata, Kris, Jerry. N-aş şti să spun cine pe cine folosea, dar cred că Jerry e implicat – sau cel puţin că ştie despre delapidarea de fonduri, poate chiar şi despre alterarea produsului. Ar fi profitabil pentru La Coeur, şi chiar a fost, faptul că Giambelli se confruntă cu neliniştea consumatorilor, cu un scandal public şi cu conflicte interne. Dacă o adaugi şi pe Kris în ecuaţie, atunci au la dispoziţie planurile, campania şi toată munca mea, înainte să apuc să implementez ceva. Sabotaj corporativ, spioni, toate astea sunt lucruri destul de obişnuite în afaceri.

— Dar crima nu e.

— Nu, asta face ca totul să fie foarte personal. E posibil chiar ca el să-l fi ucis pe tata. Mai degrabă l-aş vedea pe el cu un pistol în mână decât pe Donato. Nu ştiu dacă nu cumva mă îmbăt cu apă rece. E un drum lung de la spionaj corporativ la crimă cu sânge rece. Şi totuşi…

— Şi totuşi ce?

— Dacă mă gândesc acum la lucrurile pe care le-

a spus când şi-a ieşit din fire şi la modul în care le-a zis… Era un om ajuns pe marginea prăpastiei, gata să sară. După douăsprezece ore, se scuză, îi e ruşine, e controlat şi-mi aduce zeci de trandafiri. Şi totuşi, încă se dă la mine, într-un mod destul de civilizat. Ar fi trebuit să-mi dau seama că primul incident a dezvăluit adevărul gol-goluţ, restul fiind doar o prefăcătorie. Dar nu mi-am dat seama. Pentru că sunt obişnuită ca bărbaţii să se dea la mine. Nefericirea şi nemulţumirea reveniră la suprafaţă, înainte ca ea să le poată domoli. Şi mă folosesc de asta, când am nevoie, ca să obţin ceea ce vreau.

— De ce n-ai face-o? Doar eşti suficient de inteligentă încât să te foloseşti de instrumentele pe care le ai la îndemână. Dacă un tip îţi permite, atunci e problema lui. Nu a ta.

— Ca să vezi! începu să râdă şi sorbi din vin. Asta este foarte neaşteptat, venind de la un bărbat pe care l-am folosit.

— Pe mine nu m-ai rănit deloc. Întinse picioarele şi-şi încrucişă gleznele, ştiind că ea încerca să-l înţeleagă. „Foarte bine şi frumos", se gândi Ty. „Ia să

se mai întrebe şi ea de data asta". În fine, tipul care se potriveşte descrierii lui DeMorney a petrecut un timp în cramă, îi zise Tyler. A avut acces la procesul de îmbuteliere. Împreună cu Donato.

— Aha. Se gândi că era un lucru foarte trist. Aşadar, triunghiul se transformase într-o cutie cu patru faţete. Jerry se leagă de Don şi Don de tata. Şi atât Jerry, cât şi tata – de Kris. Curat lucrat.

— Ce vrei să facem în legătură cu asta?

— Să spunem poliţiei de aici şi de acasă. Şi vreau să vorbesc cu David. El ar trebui să ştie mai multe despre munca lui Jerry la La Coeur. Luă o căpşună dintr-un vas şi muşcă din ea încet. Mâine mă duc la Veneţia. Am fost de acord să dau nişte interviuri, în timpul cărora vreau să-l pun la punct pe Don. E o ruşine pentru familie, o trădare la adresa angajaţilor loiali şi a clienţilor Giambelli. O să prezint presei şocul, durerea şi regretul nostru şi o să-i asigur pe oameni de cooperarea noastră promptă cu autorităţile, în speranţa că va fi adus repede în faţa justiţiei şi că vom putea să-i cruţăm de alte suferinţe pe soţia sa nevinovată şi însărcinată, pe copiii lui mici

şi pe mama sa îndurerată. Se întinse după sticlă, ca să-şi umple din nou paharul. Crezi că e insensibil, dur şi un pic cam urât.

— Nu. Cred că ţi-e greu ţie. Că ţi-e greu să fii tu persoana care spune aceste lucruri şi să ţii şi capul sus în timp ce le spui. Ai coloana vertebrală a bunicii tale, Sophia.

— Din nou, neaşteptat, dar graţie. Va trebui să mă ocup şi de Gina, şi de mătuşa mea. Dacă vor susţinerea familiei din punct de vedere emoţional şi, cel mai important, financiar, vor fi nevoite să coopereze în această direcţie.

— La cât pleci?

— N-am nevoie să vii cu mine pentru asta.

— Nu fi nechibzuită, că nu ţi se potriveşte. MacMillan e la fel de implicată şi de vulnerabilă. O să dea mai bine în presă dacă facem asta ca o echipă. Familie, companie, parteneriat. Solidaritate.

— Plecăm la şapte, fix. Se aşează din nou. O să-ţi scriu o declaraţie şi câteva răspunsuri. Poţi să te uiţi peste ele pe drum, ca să le ai proaspete în minte, în caz că ţi se pun întrebări.

— Bine. Dar hai să fie asta singura dată în care îmi pui cuvinte în gură.

— E greu să rezist cu voi ăştia aşa taciturni, dar am să încerc.

Tyler întinse nişte pateu pe un biscuit şi i-l dădu.

— Bun, hai să schimbăm subiectul o vreme. Ce părere ai despre mama ta şi David?

— Cred că e grozav.

— Serios?

— Da, tu nu?

— Ba, de fapt, da. Dar mi s-a părut că nu prea ai fost în apele tale de când au sunat să ne dea vestea cea mare.

— Cred că e admisibil să nu fiu, în circumstanţele date. Dar asta măcar e o întorsătură de situaţie care mă bucură. Mi se pare o idee bună. Sunt fericită pentru ea. Pentru ei. O să fie bun cu ea şi pentru ea. Cât despre copiii… Mama mereu şi-a dorit mai mulţi copii, şi acum o să-i aibă. Chiar dacă sunt pe jumătate crescuţi.

— Şi eu eram pe jumătate crescut, şi a reuşit să-mi fie o mamă mai bună decât a mea.

Umerii ei se încordaseră puţin când Tyler îi aruncase acea întrebare, dar între timp se relaxaseră la loc.

— E prea tânără să-ţi fie mamă.

— Asta obişnuiam să-i spun şi eu. Şi ea îmi răspundea că nu e vorba despre vârstă, ci despre maturitate.

— Te iubeşte. Mult.

— Sentimentul e reciproc. De ce zâmbeşti?

— Nu ştiu. Cred că am fost un pic cam supărată azi, ba cu una, ba cu alta. Şi nu mă aşteptam să închei ziua stând aici cu tine şi relaxându-mă cu adevărat. Mă simt mai bine acum că am spus cu voce tare toate chestiile nesuferite. Să-mi curăţ cerul gurii, adăugă ea şi mai luă o înghiţitură de vin. Şi-apoi să trecem la un subiect asupra căruia putem cădea de acord.

— Avem mai multe în comun decât ar fi crezut oricare dintre noi acum un an.

— Cred că ai dreptate. Şi sunt impresionată că suntem aici afară, în loc să avem această discuţie înăuntru, cu tine stând cu cizmele proptite pe măsuţa de cafea. Vin, lumina lumânărilor şi chiar şi muzică.

Se lăsă pe spate şi se uită la cer. Stele. Mă bucur să aflu că poţi aprecia o împrejurare frumoasă, chiar dacă discuţia e în primul rând de afaceri şi-n al doilea… destul de chinuitoare.

— E şi asta, da. Însă cel mai mult mi-am dorit ca toate aceste pregătiri să creeze un cadru frumos în care am să te seduc.

Sophia se înecă cu vinul, dar reuşi să râdă, ca să-i treacă

— Să mă seduci? Şi unde se află asta în programul tău?

— Vine imediat. Îşi plimbă un deget pe coapsa ei, chiar sub tivul fustei. Îmi place ţinuta ta din seara asta.

— Mulţumesc. Mi-am pus-o ca să te necăjesc.

— Mi-am imaginat. Privirea lui o întâlni pe a ei. Şi ţi-ai atins scopul.

Se aplecă din nou după sticlă şi-şi umplu iar paharul. Se considera o veterană când venea vorba despre bătălii sexuale.

— Am convenit că am încheiat acea parte a relaţiei noastre.

— Ba nu. Tu ai avut o mică criză de nervi, din nu ştiu ce motiv, şi eu te-am lăsat.

— Criză de nervi. Îşi înmuie uşor degetul în vin şi apoi îl atinse de limbă. Eu nu fac crize de nervi.

— Oh, ba da. Tot timpul. Ai fost mereu răzgâiată. Dar o răzgâiată sexy. Şi-n ultima vreme ai avut nişte perioade foarte dificile.

Coloana pentru care o complimentase puţin mai devreme deveni acum rigidă.

— Nu vreau mila ta, MacMillan. Şi nici îngăduinţa.

— Vezi? zise el şi afişă un zâmbet larg, ca o insultă calculată. Deja te apropii de o criză de nervi.

Furia îşi făcu loc prin ea, adăugând fierbinţeală încordării spatelui.

— Dă-mi voie să-ţi spun ceva. Dacă asta înţelegi tu prin seducţie, mă mir că ai avut vreodată succes cu vreo femeie.

— Hai să-ţi spun care e diferenţa dintre mine şi bărbaţii pe care îi cunoşti tu. Stătea cu picioarele întinse şi avea o voce leneşă. Eu nu ţin socoteala. Nu te consider încă o cucerire bifată sau un trofeu.

— Aşa e, Tyler MacMillan. Foarte nobil, moralist şi înţelept.

El zâmbi din nou la ea, dar de data asta chiar era amuzat.

— Crezi că mă insulţi cu asta? îţi foloseşti temperamentul ca sistem de apărare. Asta e mecanismul tău. De obicei, nu mă deranjează să ţi-o întorc şi eu, dar acum n-am chef de o ceartă. Vreau să fac dragoste cu tine, pornind de aici şi croindu-ne încet drum la etaj, spre patul mare şi minunat din camera ta

— Când o să te vreau în patul meu, o să o ştii.

— Exact. Extrem de încet, se ridică, apoi o trase şi pe ea lângă el. Chiar ţi-am căzut cu tronc, nu-i aşa?

— Să-mi cazi cu tronc? Ar fi rămas cu gura căscată dacă nu ar fi fost aşa ocupată să rânjească batjocoritor. Te rog. O să te faci de râs.

— Eşti nebună după mine. O cuprinse cu braţele şi chicoti când ea se împinse în pieptul lui şi se arcui pentru a se depărta. Te-am văzut azi privindu-mă de la geam, şi nu doar o dată.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. E posibil doar să

mă fi uitat pe geam.

— Te uitai la mine, continuă, lipind-o uşor de el. La fel cum şi eu mă uitam la tine. Mă doreai. O sărută uşor pe gât. La fel cum te doream şi eu. Şi chiar mai mult.

Buzele lui îi atinseră obrazul când ea întoarse capul.

— Între noi e ceva mai mult decât acea dorinţă.

— Ba nu este nimic… Rămase fără suflu când mâna lui o strânse de ceafă şi gemu când gura lui se năpusti asupra ei.

— Dacă ar fi fost numai atât, numai dorinţă, nu ţi-ar mai fi fost frică.

— Nu mi-e frică de nimic.

Se trase uşor înapoi.

— Nu trebuie să-ţi fie. N-o să te fac să suferi.

Ea clătină din cap, dar buzele lui se întoarseră la ale ei. De data aceasta tandru şi insuportabil de binevoitoare. „Nu”, gândi ea, înmuindu-se în braţele lui. Chiar nu o putea face să sufere. Dar ea sigur l-ar fi rănit pe el.

— Ty. Începu să-l împingă din nou, dar încheie

înşfăcându-l de cămaşă. Îi fusese dor de asta. De acea căldură pe care o aducea în interiorul ei. De acele senzaţii ciudate de risc şi siguranţă. E o greşeală.

— Nu simt că ar fi. Ştii ce cred eu? O ridică în braţele lui. Cred că e o prostie să ne certăm, mai ales când amândoi ştim că am dreptate.

— Opreşte-te. N-o să mă duci în braţe în casă. Servitorii o să bârfească pe tema asta săptămâni la rând.

— Eu cred că deja au pus pariuri despre cum se va termina treaba asta. Deschise uşa cu cotul. Şi, dacă nu vrei ca servitorii să bârfească despre ce faci, n-ar trebui să ai servitori. Cred că ar trebui să te muţi cu mine, după ce ne întoarcem acasă. Atunci, n-o să mai fie treaba nimănui ce facem.

— Să mă… să mă mut cu tine? Ţi-ai pierdut minţile? Lasă-mă jos, Ty. N-am de gând că fiu cărată în braţe în sus pe scări, ca vreo eroină dintr-un roman de dragoste

— Nu-ţi place? Bine, o să încercăm aşa atunci. Se mişcă şi o aşeză pe umărul lui. E mai bine acum?

— Nu e amuzant.

— Iubito. Îi trase o palmă la fund. Ba e foarte amuzant din punctul meu de vedere. Şi oricum e destul loc la mine pentru toate lucrurile tale. Am trei dormitoare în plus, cu dulapurile goale. Cred că o să fie de-ajuns pentru hainele tale.

— Nu mă mut cu tine.

— Ba da. Intră în dormitorul ei şi închise uşa cu piciorul în urma lui. Trebuia totuşi să recunoască meritele servitorilor. Nu văzuse pe niciunul dintre ei, tot drumul până la etaj. Nu auzise nici măcar un sunet. Recunoştea, bineînţeles, şi meritele Sophiei. Pentru că nu ţipa şi nu-i lovea. Se gândi că avea prea mult stil ca să facă aşa ceva, iar apoi, cu ea în continuare pe umăr, se duse să aprindă lumânările împrăştiate prin cameră.

— Tyler, să ştii că pot să-ţi recomand un psiholog bun. Nu e nicio ruşine să cauţi ajutor pentru instabilitate psihică.

— O să ţin minte asta. Dumnezeu ştie că n-am mai avut mintea limpede de când m-am încurcat cu tine. Ne facem o programare împreună, după ce te muţi.

— Nu mă mut cu tine.

— Ba da, te muţi. O lăsă să alunece în jos până când era din nou în picioare şi cu faţa la el. Pentru că aşa vreau eu.

— Dacă tu crezi că-mi pasă câtuşi de puţin de ceea ce vrei tu în clipa asta…

— Pentru că, reluă el, plimbându-şi degetele pe obrazul ei, sunt la fel de nebun după tine cum eşti şi tu după mine. Asta ţi-a închis gura, nu-i aşa? Sophia, e timpul să ne ocupăm de treaba asta, în loc s-o tot evităm.

— Îmi pare rău. Vocea îi tremura. Nu vreau asta.

— Şi mie îmi pare rău că nu vrei. Pentru că aşa stau lucrurile. Uită-te la mine. Îi cuprinse faţa în palme. Nici eu nu căutam asta. Dar pur şi simplu se întâmplă, de mult timp. Hai să vedem încotro ne duce. Îşi coborî buzele spre ale ei. Doar noi doi.

„Doar el”, se gândi ea. Voia să îl creadă şi voia să se încreadă şi în toate acele sentimente frumoase care se revărsau în interiorul ei. Să iubească pe cineva, şi să fie o dragoste puternică şi adevărată. Să fie capabilă de aşa ceva. Să fie demnă de ea.

Voia să creadă absolut tot.

Să fie iubită de un bărbat sincer – de unul care să-i facă promisiuni şi să se ţină de ele. Care să ţină la ea, chiar şi atunci când nu merita.

Era un miracol. Şi îşi dorea să creadă în miracole.

Gura lui era fermă şi caldă pe a ei, trezindu-i toate dorinţele. Apariţia sigură şi irezistibilă a pasiunii veni ca o uşurare. Era ceva ce putea înţelege şi în care putea avea încredere. Şi ceva ce putea dărui, îşi dădu ea seama în timp ce-şi înfăşură braţele în jurul lui.

Merse de bunăvoie cu el, când o coborî spre pat. Tyler îşi înfrână dorinţa şi pasiunea. Voia ca de data asta să înţeleagă şi ea clar că ceea ce se întâmpla între ei era un act de iubire. Generos, altruist şi tandru. Îşi întrepătrunse degetele cu ale ei, în timp ce adânci sărutul şi începu să simtă gustul abandonului pe buzele ei.

Totul era menit să se întâmple acolo, în inima vechiului castello, unde începuse de fapt totul cu un secol în urmă. Acolo, un alt început, o altă promisiune. Un alt vis. Se uită în jos la ea şi ştiu că avea dreptate.

— E vremea înfloririi, zise el încet. A noastră.

— Fermier până la capăt, zise ea zâmbind, în timp ce-i desfăcea nasturii cămăşii.

Dar îi tremura mâna, şi apoi se înmuie de tot când Tyler o luă într-a lui şi o duse la buzele sale.

— A noastră, repetă el.

O dezbrăcă încet. Privi lumina lumânărilor jucându-se pe pielea ei. Ascultă cum i se poticnea respiraţia, cum se pornea din nou şi cum i se poticnea din nou atunci când o atingea. Oare ştia că toate barierele dintre ei se spulberau? El ştia. Le simţise cutremurându-se odată cu ea. Şi înţelese şi momentul exact în care corpul ei cedase în favoarea inimii.

Păreau să se cufunde în pat, precum doi amanţi în piscină. Sophia se abandonă senzaţiei palmelor lui aspre alunecând pe trupul ei şi a gurii lui convingătoare care cutreiera pe unde poftea.

Se întindea după el şi se ridica spre el. Îi răspundea. Frumuseţea liniştită a cunoaşterii faptului că era acolo şi rezista şi el se revărsa prin interiorul ei ca vinul prin sânge. Îi veni să plângă în clipa în care el îşi lipi buzele în dreptul inimii ei.

„Nimeni altcineva", gândi el în timp ce se pierdea în ea. Nimeni altcineva nu-l mai făcuse vreodată să se deschidă astfel. O simţi ridicându-se sub el şi arcuindu-se, întâmpinându-l cu bucurie. Îi auzi geamătul frânt contopindu-se cu al lui în clipa în care ajunseră la apogeu. Şi, când se uită în jos la ea, ştiu că era pe deplin acaparată de ceea ce-şi ofereau unul altuia.

Era ca un amestec, rar şi desăvârşit, care aparţinea în sfârşit amândurora. Încă o dată, îşi uni mâinile cu ale ei, ţinând-o strâns.

— Primeşte-mă înăuntru, Sophia. Trupul i se cutremura şi abia se mai putea controla când alunecă în ea. Primeşte-mă înăuntru. Te iubesc.

Respiraţia ei se poticni din nou, în timp ce senzaţii necunoscute cutreierau prin ea, sfâşiindu-i inima. Teama şi bucuria explodau în interiorul ei.

— Ty. Nu.

Îşi lipi buzele de ale ei, într-un sărut tandru, devastator.

— Te iubesc. Ia-mă. Îşi ţinea ochii deschişi şi fixaţi în ai ei, privind lacrimile care înotau şi

străluceau în acel abis întunecat. Spune-mi!

— Ty. Inima i se cutremură, aproape revărsându-i-se din corp. Apoi degetele i se strânseră tare de ale lui. Ty, zise încă o dată. Ti amo.[1]

Buzele ei le întâmpinară pe ale lui, şi-l lăsă să o poarte departe.

— Spune-o încă o dată. Pierzându-se în ea, Ty îşi plimbă vârful degetului în sus şi-n jos de-a lungul coloanei ei vertebrale. Aşa, în italiană.

Sophia clătină din cap, acesta fiind singurul semn că îi auzise dorinţa, şi îşi apăsă obrazul în dreptul inimii lui.

— Îmi place cum sună. Vreau să mai aud o dată.

— Ty…

— Nu are rost să încerci să negi ce-ai spus. Continuă mângâierea leneşă. Avea vocea clară şi calmă. N-o să scapi aşa uşor.

— Oamenii spun fel şi fel de lucruri în focul pasiunii.

Se grăbi să se îndepărteze şi aproape reuşi să fugă din pat.

---

1 „Te iubesc" (în limba italiană, în original) (n.tr.)

— Focul pasiunii? E clar că te apucă spaima dacă începi să foloseşti astfel de clişee. O răsturnă cu uşurinţă înapoi în pat. Mai spune-o o dată. A doua oară nu e la fel de greu. Crede-mă.

— Vreau să mă asculţi un pic. Se împinse în sus şi trase de cuvertură. Era prima dată de când îşi putea aduce aminte când goliciunea ei o făcea să se simtă neliniştită şi expusă. Indiferent de ceea ce simt în acest moment... nu înseamnă că... Doamne! Urăsc când mă priveşti aşa. Cu o răbdare amuzată. E enervant. E jignitor.

— Şi tu încerci să schimbi subiectul. N-am de gând să mă cert cu tine, Sophia. Nu despre asta. Doar mai spune-o o dată.

— Nu înţelegi? îşi încleştă mâinile în pumni. Ştiu de ce sunt în stare. Îmi cunosc slăbiciunile şi punctele tari. O să stric totul.

Ba nu, n-o s-o faci. N-o să te las.

Îşi trecu rapid mâna prin păr.

— Mă subestimezi, MacMillan.

Ba nu. Tu te subestimezi.

În timp ce coborî încet mâna, înţelese că într-

adevăr aşa era. Iar acea încredere simplă şi tăcută, care depăşea cu mult încrederea ei în sine, o făcea să se simtă neajutorată.

— Nimeni altcineva nu mi-ar spune asta vreodată. Tu eşti singurul om care mi-ar spune aşa ceva. Poate tocmai de asta…

Tyler era cu nervii întinşi la maximum, dar totuşi o bătu uşor pe gleznă.

— Aşa, continuă. Aproape ai reuşit.

— Şi asta e o chestie. Mă presezi. Nu m-a presat nimeni niciodată.

— Pentru că niciunul dintre ceilalţi nu te-a iubit. Tragi de timp, Sophia. Eşti laşă.

Sophia miji ochii. Se gândi că ai lui erau de acelaşi albastru calm. Doar puţin amuzaţi, doar puţin… Nu, observă cutremurându-se. Nu erau nici încrezuţi, nici amuzaţi. În spatele lor se ascundeau încordare şi emoţie. Şi totuşi, o aştepta să-i dea ceea ce-i era necesar.

— Nu eşti primul meu bărbat, izbucni ea.

— Opriţi tiparele! Se aplecă în faţă şi o prinse cu mâna de bărbie. Răbdarea de pe chipul lui începuse să

se transforme în enervare. Dar hai să-ţi zic o noutate. Poţi să fii al naibii de sigură că o să fiu ultimul.

Sophia decise că avea perfectă dreptate când spunea asta.

— Bine, Ty, uite care e treaba. N-am mai zis niciodată asta vreunui bărbat. Dar nu a trebuit nici să fiu atentă să n-o spun, pentru că n-a fost niciodată cazul. Şi probabil că nu-ţi fac nicio favoare spunându-ţi-o acum, dar va trebui să te descurci tu cu asta. Te iubesc.

— Vezi, n-a fost aşa rău. O mângâie pe umeri, cuprins de uşurare. Dar n-ai zis-o în italiană. Sună minunat în italiană.

— Idiotule. Ti amo.

Începu să râdă şi se aruncă în braţele lui.

Capitolul 26

Locotenentul DeMarco îşi netezi mustaţa cu un deget.

— Apreciez faptul că aţi venit, signorina. Informaţiile pe care le-aţi adus dumneavoastră şi Signore MacMillan sunt foarte interesante. Le vom analiza.

— Mai exact, ce înseamnă lucrul acesta? Că le veţi analiza. Vă spun că vărul meu a folosit castello pentru rendez-vous-uri secrete cu amanta sa şi întâlniri clandestine cu un rival şi cu o angajată pe care am concediat-o personal.

— Nimic din toate astea nu e ceva ilegal. DeMarco întinse mâinile. Interesant şi chiar suspicios, motiv pentru care voi cerceta informaţia. Cu toate acestea, întâlnirile nu au fost nici pe departe clandestine, de vreme ce ştiau despre ele mulţi angajaţi de la castello şi de la podgorie.

— Dar acei angajaţi nu cunoşteau identitatea lui Jeremy DeMorney sau legăturile lui cu La Coeur. Tyler puse mâna peste a Sophiei în timp ce vorbea. Dacă nu se înşela, aceasta era pe punctul de a ţâşni din scaun şi direct prin tavan. Asta sugerează că DeMorney a fost implicat în sabotajul care a dus la moartea mai multor persoane. E posibil să mai fie implicaţi şi alţi oameni de la La Coeur – sau cel puţin să ştie despre cele întâmplate.

De vreme ce nu putea da la o parte mâna lui Ty, o strânse pe a ei în pumn.

— Jerry este strănepotul actualului preşedinte de la La Coeur. E un om ambiţios şi inteligent, care-i purta pică tatălui meu. Şi, foarte posibil, întregii mele familii. Fiecare cotă de piaţă pe care a pierdut-o Giambelli în timpul acestei crize a însemnat un profit în plus în buzunarul La Coeur. Ca membru al familiei, asta înseamnă profit intrat în buzunarul lui Jerry şi o satisfacţie personală, venită odată cu banii.

DeMarco o asculta.

— Şi nu am nicio îndoială că, atunci când le veţi prezenta aceste informaţii, autorităţile adecvate vor vrea să-l interogheze pe acest Jeremy DeMorney. În mod evident, de vreme ce este un cetăţean american domiciliat la New York, eu nu pot face acest lucru. Principala mea grijă în acest moment este reţinerea lui Donato Giambelli.

— Care a reuşit să se ascundă de dumneavoastră aproape o săptămână, sublinie Sophia.

— Abia ieri am aflat identitatea tovarăşei lui de călătorie sau mai bine zis a femeii care credem că se deplasează cu el. S-au înregistrat mai multe plăţi mari pe cardul de credit deţinut de Signorina Chezzo. Chiar

în acest moment aştept mai multe informaţii.

— Sigur că a folosit cârdul ei de credit, zise Sophia nerăbdătoare. E un idiot, dar nu e deloc prost. Cu siguranţă e suficient de inteligent cât să-şi acopere urmele acolo şi să plece din Italia în cel mai rapid şi simplu mod. Îmi închipui că asta înseamnă să treacă graniţa în Elveţia. L-a contactat pe Jerry din districtul Como. Graniţa elveţiană e la doar câteva minute distanţă. Grănicerii de acolo abia dacă se uită peste paşaport.

— Ştim asta, iar autorităţile elveţiene ne ajută. Acum e doar o chestiune de timp.

— Timpul este o marfă importantă. Familia mea a suferit de-ajuns pe plan personal, emoţional şi financiar în aceste ultime luni. Nu putem pune capăt acestei probleme până când Donato nu e prins şi interogat. Până nu vom avea toate răspunsurile necesare şi asigurările că nu mai e niciun alt sabotaj în plan. Tatăl meu era implicat în asta, deşi nu ştiu cât de mult. Înţelegeţi cum mă simt eu?

— Da, cred că înţeleg, signorina.

— Tata e mort. Am nevoie să ştiu cine l-a ucis şi

de ce. Şi, credeţi-mă, o să fac orice e nevoie pentru a primi aceste răspunsuri, chiar dacă asta înseamnă să-i dau chiar eu de urmă lui Don sau să-l confrunt personal pe Jerry DeMorney şi să mă lupt cu întreaga organizaţie La Coeur.

— Sunteţi nerăbdătoare.

— Ba dimpotrivă, am avut extrem de multă răbdare. Se ridică. Am nevoie de rezultate.

Bărbatul ridică degetul în semn de scuză în clipa în care îi sună telefonul. Expresia de pe faţa lui se schimbă puţin în timp ce asculta noile informaţii. Închise telefonul şi-şi încrucişă mâinile.

— Aveţi rezultatele pe care le aşteptaţi. Poliţia elveţiană tocmai l-a reţinut pe vărul dumneavoastră.

Era de-a dreptul educativ s-o privească în acţiune. Tyler nu scoase niciun cuvânt. Nu era sigur dacă ar fi reuşit să spună ceva nici dacă ar fi încercat. Îl pregătise pe DeMarco cu cereri şi întrebări, luându-şi notiţe în carneţelul ei. Când ieşi din biroul locotenentului, Tyler fu nevoit să se grăbească pentru a ţine pasul cu ea. Avea telefonul mobil la ureche şi înainta cu viteza unei rachete.

Oricum el nu înţelegea nici jumătate dintre lucrurile pe care le spunea. Începuse să vorbească în italiană, apoi trecuse la un moment dat la franceză şi revenise la italiană după ce dăduse câteva ordine scurte şi-n engleză. Îşi croi drum printre turiştii care se îmbulzeau pe străzile înguste, trecu repede peste podurile frumoase şi traversă de-a curmezişul mai multe pieţe. Nu se opri nicio clipă din vorbit şi din mers, nici măcar atunci când fu nevoită să ţină telefonul proptit între umăr şi ureche ca să-şi poată scoate agenda şi să mai ia câteva notiţe.

Trecu pe lângă vitrinele magazinelor, fără să arunce măcar o privire. Tyler se gândi că, dacă trecuse ca vântul şi pe lângă Armâni, fără ca măcar să încetinească, nimic nu avea s-o oprească.

La docul principal sări într-un taxi pe apă, şi Tyler putu distinge din scurta ei conversaţie în italiană termenul pentru aeroport. Se gândi că era foarte bine că avea paşaportul în buzunar, altfel l-ar fi lăsat în urmă.

Nici măcar acolo nu se aşeză, ci doar se prinse strâns de bara din spatele gondolierului şi continuă să

dea telefoane. Fascinat, se instală în partea cealaltă şi o privi. Vântul îi mângâia părul tuns scurt, iar razele soarelui se reflectau din lentilele întunecate ale ochelarilor ei. Veneţia se pierdea în jurul ei, ca un fundal străvechi şi exotic, pe lângă o femeie modernă care trebuia să ajungă în multe locuri şi să se întâlnească cu mulţi oameni.

Nu era de mirare că era nebun după ea.

Tyler îşi încrucişă braţele şi îşi lăsă capul pe spate, ca să se bucure de ultimele brize ale acelui oraş construit pe apă. Dacă o cunoştea vreun pic pe femeia lui – şi bineînţeles că o cunoştea foarte bine –, aveau să petreacă o vreme în Alpi.

— Tyler! Acesta reveni imediat la realitate când Sophia pocni din degete spre el. Câţi bani ai? Bani gheaţă.

— La mine? Nu ştiu. Vreo două sute de mii în lire şi poate o sută în dolari.

— E bine. Se răsuci spre scări imediat ce gondola ancoră. Plăteşte gondolierul.

— Da, doamnă.

Sophia îşi croi drum prin aeroport, la fel de

repede şi de precis cum făcuse şi pe străzile oraşului. Conform ordinelor ei, avionul companiei îi aştepta, alimentat cu combustibil şi pregătit pentru decolare. La mai puţin de o oră de când primise vestea că vărul ei era în arest, era deja în avion. Şi, pentru prima dată în acele ore, îşi opri telefonul, închise ochii şi inspiră adânc.

— Sophia?

— Che! Ce e?

— Eşti foarte tare.

Deschise din nou ochii, iar zâmbetul îi apăru uşor, dar strălucitor.

— Să fii al naibii de sigur de asta.

Fusese prins într-o mică staţiune de schi, amplasată în munţii de la nord de localitatea Chur, în apropierea graniţei austriece. Nu se gândise prea departe în viitor, ci doar să treacă graniţa aceea sau să ajungă în Liechtenstein. Singurul său scop fusese acela de a se depărta cât mai mult de Italia. Cu toate astea, în timp ce se uita spre nord, Donato uitase să mai privească în imediata sa vecinătate. Amanta lui nu era nici atât de neştiutoare pe cât o crezuse el şi nici

pe jumătate la fel de loială. Văzuse un reportaj la ştiri, în timp ce lenevea într-o baie cu multă spumă, şi găsise rezerva lui de bani, ascunsă în bagajul de călătorie.

Femeia luase banii, îşi rezervase un zbor şi dăduse un singur telefon anonim. Apoi pornise la drum, ceva mai bogată, spre Riviera Franceză, în vreme ce eficienta poliţie elveţiană pătrundea în camera lui Donato şi îl lua pe sus, chiar din pat.

În acel moment, se afla într-o celulă elveţiană, unde-şi deplângea soarta şi blestema toate femeile, considerăm du-le năpasta existenţei sale. Nu avea bani să angajeze un avocat, dar avea nevoie disperată de unul, care să se împotrivească extrădării, cât mai mult timp posibil. Sau, pentru numele lui Dumnezeu, oricât ar fi fost nevoie, până venea o idee cum să scape basma curată.

Avea să se lase la mila lui La Signora. Avea să evade-ze şi să fugă în Bulgaria. Voia să convingă autorităţile că nu făcuse nimic altceva decât să fugă în lume cu amanta lui. Urma să putrezească în închisoare pentru tot restul vieţii.

Aceleaşi gânduri i se învârteau necontenit prin minte când se uită în sus şi văzu că de cealaltă parte a gratiilor se afla un gardian. Fu informat că avea un vizitator şi se ridică tremurând. Măcar elveţienii avuseseră decenţa să-l lase să se îmbrace, chiar dacă nu i se permisese să-şi ia cravata, cureaua sau măcar şireturile de la pantofii săi Gucci. Îşi netezi părul cu mâna, în timp ce era dus spre zona de vizite. Nu-i păsa cine venise să-l viziteze, atâta timp cât persoana aceea avea să-l asculte. Deveni puţin mai optimist când o văzu pe Sophia de partea cealaltă a geamului. „Familie”, gândi el. „Sângele apă nu se face”.

— Sophia! Grafie a Dio! Se prăbuşi pe scaun şi se chinui puţin să ridice receptorul.

Ea îl lăsă să bată câmpii, să se panicheze, să o roage, să nege şi să dispere. Cu cât făcea asta mai mult, cu atât devenea mai gros zidul din jurul inimii ei.

— Stai zitto.[2]

Tăcu într-adevăr cânt auzi ordinul ei încet. Probabil observase că în acel moment îi luase locul bunicii ei şi că avea pe chip o expresie rece şi

2 „Taci din gură” (în limba italiană, în original) (n.tr.)

nemiloasă.

— Nu mă interesează scuzele tale, Donato. Nu sunt aici să ascult afirmaţiile tale jalnice cum că nu e altceva decât o greşeală îngrozitoare. Nu-mi cere ajutorul. Eu o să pun întrebările, şi tu o să-mi răspunzi. După aceea

O să hotărăsc ce o să se întâmple. Ai înţeles?

— Sophia, trebuie să mă asculţi…

— Ba nu, nu trebuie. Nu trebuie să fac nimic. Pot oricând să mă ridic şi să plec. Tu, pe de altă parte, nu poţi. Tu l-ai omorât pe tata?

— No. În nome di Dio! Doar nu crezi asta.

— Mi-e uşor să cred orice în circumstanţele astea. Ai furat de la familia mea.

Bărbatul vru să nege. Citind răspunsul în ochii săi, Sophia lăsă jos receptorul şi dădu să se ridice. Panicat, Don îşi lipi palma de geam şi începu să strige. Când gardienii porniră într-acolo, Sophia le făcu semn să meargă înapoi şi ridică iar receptorul.

— Ce voiai să spui?

— Da. Da, am furat. Am greşit. A fost o prostie din partea mea. Gina e de vină, mă înnebuneşte. Mă

bate mereu la cap că vrea mai mult. Mai mulţi copii, mai mulţi bani, mai multe lucruri. Am luat nişte bani. M-am gândit că nu prea ar face ei diferenţa. Te rog, Sophia, doar n-o să-i laşi să mă ţină la închisoare pentru nişte bani.

— Ia mai gândeşte-te. Ba da, i-aş lăsa. Bunica s-ar putea să nu-i lase însă. Dar nu e vorba doar despre bani. Ai umblat la vin. Ai omorât un bătrân nevinovat. Pentru bani, Don? Cât a valorat el pentru tine?

— A fost o greşeală, un accident. Îţi jur. Trebuia doar să-l facă să se simtă un pic rău. Ştia… A văzut… Am făcut o greşeală. Îi tremura mâna când şi-o trecu peste chip.

— Ce ştia, Don? Ce a văzut?

— În podgorie. Pe amanta mea. Nu era de acord şi putea să vorbească cu Zia Tereza.

— Dacă mai continui să mă iei de proastă, o să mă ridic şi o să plec şi o să te las să putrezeşti aici. Crede-mă. Vreau adevărul, Don. Tot adevărul.

— A fost o greşeală, ţi-o jur. Am ascultat un sfat prost. Am fost indus în eroare. Disperat, trase de gulerul deja larg al cămăşii. Simţea că avea un nod în

gât, care-l sugruma. Vezi tu, trebuia să fiu plătit, şi aveam nevoie de bani. Dacă firma avea ceva probleme, dacă existau publicitate negativă şi câteva procese, urma să primesc mai mulţi bani. Baptista a văzut… Oamenii cu care vorbeam. Sophia, te rog, eram furios. Foarte furios. Am muncit din greu. Toată viaţa mea. La Signora nu m-a apreciat niciodată. Orice bărbat are mândria lui. Vreau să mă aprecieze.

— Şi răspunsul era să omori un bătrân nevinovat şi să ataci reputaţia bunicii?

— Primul a fost doar un accident. Şi era reputaţia companiei…

— E acelaşi lucru. Cum nu ţi-ai dat seama de asta?

— M-am gândit că, dacă apar necazuri, o să pot să ajut la rezolvarea lor, şi ea o să vadă.

— Şi o să fii plătit de ambele părţi, încheie Sophia. Nu a funcţionat cu Signore Baptista. Nu s-a îmbolnăvit, ci a murit. Şi bău îngropat crezând că într-un final îi cedase inima. Foarte frustrant pentru tine. Foarte enervant. Şi apoi, aproape imediat, Nonna a început reorganizările în companie.

— Da, da, şi m-a recompensat cumva pentru toţi anii de muncă? Nu. Cu adevărat indignat, lovi cu pumnul în masă. Aduce un străin din afara companiei şi promovează o americancă – şi aceasta ajunge să-mi pună mie întrebări.

— Deci ai omorât-o pe Margaret şi ai încercat să-l omori şi pe David.

— Nu, nu. Margaret. A fost un accident. Eram disperat. Începuse să verifice clienţii şi facturile. Trebuia – voiam – doar să o întârzii pentru o vreme. De unde era să ştiu că o să bea aşa mult din acel vin? Un pahar, chiar două ar fi făcut-o doar să se simtă rău.

— A fost nesăbuit din partea ei să strice lucrurile. Ai trimis pe piaţă sticle pline de vin otrăvit. Ai pus în pericol multe vieţi.

— Nu am avut de ales. Nu am avut. Trebuie să mă crezi.

— Tata ştia? Despre vin? Despre alterare?

— Nu, nu. Pentru Tony totul era un joc. Afacerea era jocul său. Nu ştia despre clientul fals pentru că nu şi-a făcut niciodată timp să verifice. Şi nu-l cunoştea pe Baptista, pentru că nu cunoştea pe niciunul dintre

oamenii care lucrează pământul. Pentru că asta nu era viaţa lui. Era viaţa mea, Sophia.

Sophia se lăsă pe spate o clipă. Tatăl ei fusese foarte slab de înger, un soţ deplorabil şi un om de nimic. Dar nu luase parte la crimă sau la sabotaj. Şi măcar acest lucru îi aducea o alinare cât de mică.

— L-ai adus pe DeMorney la castello, la cramă. Ai primit bani de la el, nu-i aşa? Te-a plătit ca să-ţi trădezi propriul sânge.

— Ascultă-mă. Vocea îi coborî la nivel de şoaptă. Stai departe de DeMorney. E un om periculos. Trebuie să mă crezi. Indiferent de ceea ce-am făcut, trebuie să mă crezi că n-aş vrea niciodată să te rănesc. Nu se va da în lături de la nimic.

— Nici de la crimă? Tata?

— Nu ştiu. Îţi jur pe viaţa mea, Sophia. Nu ştiu. Vrea să distrugă familia. S-a folosit de mine pentru asta. Ascultă-mă, repetă el, lipind din nou palma de geamul care-i despărţea. Am luat bani, am furat. Am făcut ce mi-a zis el să fac la vin. Am fost înşelat. Şi acum o să mă lase să mă prăbuşesc. Te implor să mă ajuţi. Te implor să stai departe de el. Când mi-am dat

seama că David Cutter mă putea da în vileag, am fugit. N-am făcut altceva decât să fug, Sophia, ţi-o jur. Se spune că am angajat pe cineva, un borfaş de pe străzi, ca să-l împuşte şi să fure documentele. Dar e o minciună. De ce aş face asta? Se sfârşise deja totul pentru mine. Eram terminat.

Amestecul de minciuni şi de adevăruri trebuia descâlcit. Sophia se gândi că era nevoie de o mână rece şi sigură care să facă asta. Chiar şi-n acel moment, când ştia toate acele lucruri despre el, tot şi-ar fi dorit să-l ajute. Dar nu-şi putea permite s-o facă.

— Vrei ajutorul meu, Don? Spune-mi tot ce ştii despre Jeremy DeMorney. Tot. Dacă la sfârşit o să fiu mulţumită, o să am grijă ca Giambelli să se ocupe de nevoile tale juridice şi ca pruncii tăi să fie îngrijiţi şi protejaţi.

Când Sophia se întoarse, Tyler se gândi că arăta extenuată. Fără vlagă. Înainte să poată spune ceva, îşi atinse o mână de a lui.

— Nu mă întreba încă. O să aranjez o teleconferinţă în avion, ca să nu fiu nevoită să spun toată povestea mai mult de o dată.

— Bine. Hai să încercăm asta atunci.

O trase spre el şi o strânse în braţe.

— Mulţumesc. Te descurci câteva zile fără lucrurile pe care le-ai dus la castellol o să pun să fie împachetate şi trimise. Trebuie să mergem acasă, Ty. Eu am nevoie să merg acasă.

— E cea mai bună veste de zile întregi. O sărută pe creştet. Hai să mergem.

— Tu îl crezi?

Tyler aşteptă să se termine teleconferinţa, să fie spus tot ce era de spus. În acel moment, Sophia era în picioare şi sorbea a treia cafea de la decolarea avionului.

— Cred că, în esenţă, e un om prost cu o structură interioară slabă şi egoistă. Cred că s-a convins pe sine că Signore Baptista şi Margaret au fost doar nişte accidente nefericite. S-a lăsat folosit de cineva mult mai inteligent, pentru bani şi orgoliu. Şi acum îi pare rău. Dar cel mai tare îi pare rău că a fost prins. Însă cred că îi e cu adevărat frică de Jerry. Nu cred că Don l-a omorât pe tata. Şi nu cred nici că a încercat să-l omoare pe David.

— Te gândeşti că a fost DeMorney.

— Cine altcineva? Dar nu va fi la fel de uşor de demonstrat. Nu va fi deloc uşor să-l legăm pe Jerry de tot ce s-a întâmplat şi să aducem şi dovezi.

Tyler se ridică şi îi luă cafeaua din mână.

— Turezi motoarele prea tare. Lasă-le închise o vreme.

— Nu pot. Cine altcineva, Ty? Am văzut că nu erai de acord în timpul teleconferinţei. Şi văd că nu eşti de acord nici acum.

— Nu sunt încă sigur de ceea ce cred. Eu procesez lucrurile mai greu decât tine. Dar nu pot să-mi dau seama de ce s-ar fi întâlnit tatăl tău cu Jerry în apartamentul tău sau de ce Jerry l-ar fi omorât după atâta timp şi atâtea planuri. De ce ar risca s-o facă. De ce s-ar deranja. Pentru mine e ceva ce nu se leagă. Dar eu nu sunt poliţist, şi nici tu nu eşti.

— Va trebui să-l interogheze. Chiar dacă la mijloc este cuvântul cuiva ca Donato, tot vor fi nevoiţi s-o facă. Se va fofila şi va aluneca, dar… Se opri ca să-şi tragă sufletul. Ne oprim în New York ca să alimentăm.

— Trei ţări într-o singură zi.

— Bun venit în lumea mea.

— N-o să afli nimic de la el, Sophia.

— Vreau doar să am ocazia să-l scuip în faţă.

— Mda, asta ar fi ceva. Şi i-ar plăcea s-o vadă făcând-o. Ştii cum să dai de el? E un oraş mare.

Sophia se aşează din nou şi-şi scoase agenda.

— Cel mai bine mă pricep să-mi fac relaţii. Mersi.

— Hei, eu sunt doar un însoţitor.

— Hai să-ţi spun un lucru care nu mi-a scăpat azi.

— Sophia, ţie nu-ţi scapă nimic.

— Exact. Mă chinuiam să rezolv problema asta, dădeam telefoane, programam întâlniri, făceam lucrurile să se mişte, şi tu nu m-ai întrerupt nici măcar o dată. Nu mi-ai pus nicio întrebare, nu m-ai mângâiat pe cap şi nu mi-ai zis să las nimic în seama ta.

— Eu nu vorbesc, din întâmplare, trei limbi.

— Nu era asta. Nu ţi-a trecut nicio clipă prin minte să-ţi încordezi muşchii şi să preiei frâiele situaţiei, ca să-mi arăţi că te poţi ocupa de tot în locul meu. La fel cum nu ţi-a zdruncinat orgoliul că ştiam ce trebuia să fac şi cum. Nu trebuie să-ţi încordezi muşchii, pentru că ştii că sunt acolo. Şi la fel şi eu.

— Poate doar îmi place să mă uit cum ţi-i încordezi tu.

Sophia se ridică, doar ca să se ducă în braţele lui şi să se ghemuiască acolo.

— Toată viaţa am fost atentă să mă combin cu bărbaţi slabi. Care să arate bine, dar să nu aibă niciun pic de substanţă. Cu capul pe umărul lui, se putea odihni în sfârşit. Şi uite ce am făcut acum.

Jerry dădu chiar el câteva telefoane. De la telefoane publice. Nu-l considera pe Donato atât de mult o problemă, cât un inconvenient. Dar avea să se ocupe chiar şi de asta, în curând. Realizase ceea ce-şi dorise să realizeze.

Compania Giambelli se lupta să depăşească încă un moment de criză, familia în sine era neliniştită, iar încrederea consumatorilor aluneca spre cel mai scăzut nivel înregistrat vreodată. Şi, în timpul acesta, el culegea roadele pe plan personal, profesional şi financiar.

Nu făcuse nimic ilegal – sau, mai exact, nimic care să poată fi dovedit. El doar îşi făcuse treaba, ca orice om de afaceri agresiv, şi profitase de fiecare

oportunitate care-i ieşise în cale.

Când oamenii de la securitate îl anunţară că avea vizitatori, se simţi mai degrabă amuzat decât enervat. Pregătit pentru distracţie, le zise oamenilor de la pază să lase vizitatorii să intre, apoi se întoarse spre tovarăşa sa.

— Avem oaspeţi. O veche prietenă de-a ta.

— Jerry, avem două ore pline în seara asta. Kris îşi întinse picioare de pe canapea. Cine e?

— Fosta ta şefă. Ce-ar fi să deschidem o sticlă de Pouilly-Fuisse? Cea din ’96.

— Sophia. Kris sări în picioare. Aici? De ce?

— Urmează să aflăm, zise el când se auzi soneria. Fii fată bună, da? Adu vinul.

Se duse spre uşă.

— Dar ce surpriză plăcută. Nu ştiam că eşti în oraş.

Chiar se aplecă în faţă s-o sărute pe obraz pe Sophia.

Ea era rapidă, dar Tyler era şi mai şi. Mâna lui îi lovi imediat în piept pe Jerry.

— Hai să nu începem să ne purtăm prosteşte, îl

sfătui el.

— Scuze. Ridicând ambele mâini în semn de împăcare, Jerry făcu un pas în spate. Nu mi-am dat seama că s-au schimbat lucrurile între voi. Intraţi. Eram pe punctul de a deschide o sticlă de vin. O ştiţi amândoi pe Kris.

— Da. Vai, ce convenabil, începu Sophia. Nu vrem vin, mersi. Nu o să stăm mult. Se pare că te bucuri de toate beneficiile de nouă angajată, Kris.

— Să ştii că prefer stilul noului meu şef, în comparaţie cu stilul fostei şefe.

— Sunt sigură că eşti mult mai prietenoasă cu asociaţii tăi.

— Doamnelor, vă rog, interveni Jerry în timp ce închise uşa. Suntem toţi profesionişti aici. Şi ştim că directorii se mută-n fiecare zi de la o companie la alta. Aşa e în afaceri. Sper că nu ai venit să mă cerţi că ţi-am furat o angajată. La urma urmei, Giambelli ne-a furat unul dintre cei mai buni oameni, chiar anul trecut. Ce face David, apropo de asta? Am auzit că a scăpat ca prin urechile acului, de curând, la Veneţia.

— Face foarte bine. Din fericire pentru Kris,

Giambelli are o politică ce nu permite firmei să-şi omoare foştii angajaţi.

— Dar se pare că nu are una destul de puternică atunci când vine vorba despre războaie interne. Am fost şocat să aud despre Donato. Jerry se aşează pe braţul canapelei. Absolut şocat.

— Nu purtăm microfoane, DeMorney. Tyler îşi plimbă mâna pe braţul Sophiei, ca să o liniştească. Aşa că nu-i nevoie să te mai prefaci. I-am făcut o vizită lui Don, înainte să plecăm din Europa. A avut nişte lucruri foarte interesante de spus despre tine. Nu cred că poliţia o să mai întârzie mult.

— Serios? Jerry se gândi că se mişcase repede, dar nu îndeajuns. Am suficientă încredere în sistemul nostru legal încât să cred că poliţia, sau oricine altcineva, de altfel, nu poate da crezare nebuniilor spuse de un bărbat care a furat de la propria lui familie. E un moment dificil pentru tine, Sophia. Se ridică iar. Dacă te pot ajuta cu ceva…

— Ai putea să te duci la dracu', dar nu sunt sigură că te-ar primi. Trebuia să fii mai atent, continuă ea. Amândoi trebuia să fiţi mai atenţi, adăugă ea,

făcând un semn din cap spre Kris. Să petreceţi timp la castello, la cramă, la complexul de îmbuteliere…

— Nu e ilegal. Jerry ridică din umeri. De fapt, nu e deloc ceva neobişnuit ca rivalii prietenoşi să se viziteze. La urma urmei, am fost invitaţi. Tu şi orice membru al familiei tale sunteţi oricând bine-veniţi la oricare centru operaţional La Coeur.

— Te-ai folosit de Donato.

— Vinovat. Jerry desfăcu mâinile. Dar, din nou, nu-i nimic ilegal nici în asta. El a venit la mine. Mă tem că era de mult nefericit la Giambelli. Am discutat posibilitatea ca el să vină la La Coeur.

— Tu i-ai zis să umble la vin. I-ai spus şi cum s-o facă.

— E ridicol şi jignitor. Ai grijă, Sophia. Înţeleg că eşti supărată, dar să încerci să întorci problemele familiei tale spre mine nu e o soluţie.

— Uite cum stau lucrurile. Tyler petrecuse orele din avion punând totul cap la cap în minte. În acel moment se aşeză, confortabil. Tu voiai să provoci necazuri. Necazuri mari. Avano se culcase cu nevastă-ta. Nu-i vine uşor unui bărbat să accepte asta, chiar

dacă tipul în cauză se culcă cu toate femeile care-i ies în cale. Dar necazurile alunecă de pe Avano ca apa de pe gâscă. Nu se prinde nimic. O ţine pe soţia lui exact acolo unde vrea, adică numai bine cât să nu-l încurce, dar să fie suficient de aproape ca să-şi asigure poziţia la firma familiei ei. Sigur asta te-a enervat.

— Fosta mea soţie nu e treaba ta, MacMillan.

— Dar era treaba ta. Şi la fel şi Avano. Nenorociţii de Giambelli i-au lăsat lăsă mână liberă nemernicului. Trebuia să fie o cale prin care să preiei frâiele şi să-i spânzuri pe toţi. Poate că ştii că Avano delapidează fonduri, poate că nu. Dar ştii destul cât să îţi îndrepţi atenţia către Don. Şi el îşi înşală nevasta şi e destul de bun prieten cu Avano. Don e un tip prietenos. Nu ţi-ar fi deloc greu să te apropii de el şi să-i dai de înţeles că La Coeur s-ar bucura tare mult să-l aibă în echipă. Mai mulţi bani, mai multă putere. Aşa puteai să te joci cu nemulţumirile, cu nevoile şi cu orgoliul său. Afli despre contul fals şi brusc îl ai cu ceva la mână.

— Cauţi informaţii, MacMillan, dar treaba asta mă plictiseşte.

— Stai că devine din ce în ce mai interesant. Avano se cuibăreşte lângă secunda Sophiei. Interesant, nu? îi fluturi un morcov pe sub nas şi primeşti multe informaţii din interior. Ţi-a oferit şi ţie bani, Kris? Sau doar un birou pe colţ, cu o plăcuţă strălucitoare de alamă cu numele tău pe ea?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Se trase totuşi cu prudenţă mai departe de Jerry. Relaţia mea cu Tony nu avea nimic de-a face cu poziţia mea de la La Coeur.

— Continuă să crezi asta, zise Ty relaxat. Între timp, DeMorney, tu continui să-l joci pe degete pe Don şi să-l păcăleşti să te urmeze. Din ce în ce mai adânc. Are ceva probleme cu banii. Ei bine, cine n-are? Aşa că îi împrumuţi tu nişte bani. Un mic împrumut prietenesc.

Şi-l faci să creadă că o să se mute la La Coeur. Aşa că ce altceva mai poate oferi în schimb? Informaţii din interior? Nu ar fi de-ajuns.

— Compania mea n-are nevoie de informaţii din interior.

— Nu e compania ta. Ty înclină puţin capul când văzu furia care izbucni în ochii lui Jerry. Ai vrea tu să

fie. Vorbeşti cu Don despre otrăvirea vinului – doar câteva sticle. I-ai arătat ce ar trebui să facă, ce ar putea să facă şi apoi cum ar putea interveni ca un erou, ca să salveze situaţia, când se împuţea treaba. La fel cum şi tu ai fi un erou la La Coeur pentru că ai fi gata de acţiune în clipa în care Giambelli ar primi lovitura asta. N-o să fie nimeni rănit cu adevărat. Sau cel puţin asta îi spui prostovanului de Don. Doar o să cutremure bine compania.

— Eşti jalnic. Pe sub costumul de firmă, o picătură de sudoare alunecă pe spatele lui Jerry. N-o să creadă nimeni povestea asta.

— A, s-ar putea ca poliţia să fie destul de încântată. Dar hai să terminăm mai întâi, sugeră Ty. Se încurcă treaba pentru Don, şi un bătrân moare. Tu nu păţeşti nimic, bineînţeles. Şi acum îl ţii foarte din scurt pe Don. Dacă vorbeşte, o să fie acuzat de crimă. Între timp, treaba cu Giambelli merge conform planului. Avano încă scapă. Şi unul dintre oamenii tăi trece în tabăra inamică.

— Am reuşit să ne descurcăm de minune şi fără ajutorul lui David Cutter. Vru să toarne vin, ca să pară

relaxat. Dar observă că îi tremura mâna. M-ai făcut deja să pierd destul timp.

— Aproape am terminat. Începuseşi deja să curtezi una dintre minţile strălucite de la departamentul din publicitate. Să-i alimentezi nemulţumirea şi gelozia. Când criza avea să lovească – şi aveai să te asiguri că urma să se întâmple –, Giambelli avea să se destabilizeze.

— Eu n-am avut nimic de-a face cu asta. Kris îşi luă servieta şi începu să bage în ea documente. Eu nu ştiu nimic despre asta.

— Poate că nu. Stilul tău e mai degrabă să vâri cuţitul pe la spate.

— Nu mă interesează părerea ta şi nimic din ce ai de spus. Plec.

Fugi spre uşă şi o trânti în urma ei.

— Nu m-aş baza pe prea multă loialitate din partea ei, comentă Ty. Ai subestimat-o pe Sophia, DeMorney. Aşa cum te-ai supraestimat pe tine. Ai avut parte de crizele pe care le voiai, ai vărsat sânge, dar tot n-a fost de ajuns pentru tine. Vrei mai mult, şi o să ajungi să te sugrumi singur. A fost o prostie să te duci

după Cutter. Cei de la departamentul juridic aveau copii ale actelor respective, şi Don ştia asta.

Nu-l îngrijora deloc Kris. Dacă era nevoie, o putea sacrifica şi pe ea, ca pe orice alt pion.

— E clar că Donato a intrat în panică. Un om care a ucis o dată n-are reţineri s-o facă şi a doua oară.

— Aşa e. Bătrânul Don, care nu crede că a ucis pe nimeni. Vinul a fost de vină. Şi era prea ocupat să fugă ca să-şi facă griji pentru David. Mă întreb cine te-a informat pe tine despre şedinţa care a avut loc la Veneţia şi pe Don ca să-şi scoată banii din contul său personal. Chiar în acest moment, poliţia se ocupă de treaba asta şi în curând o să facă legătura şi cu tine. Va trebui să răspunzi la multe întrebări şi în curând o să ai parte de propriul tău coşmar de relaţii publice. La Coeur o să te taie, amice, la fel ca pe un lujer bolnav. Ty se ridică. Te gândeşti că ţi-ai acoperit fundul. Chiar fiecare centimetru. Dar nimeni nu reuşeşte niciodată să se acopere complet. Şi, când o să se scufunde Don, o să te tragă şi pe tine după el. Personal, o să-mi facă plăcere să te văd scufundându-

te pentru a treia oară. Nu prea îmi plăcea de Avano. Era un idiot egoist care nu ştia să aprecieze ce avea. Don e şi el în aceeaşi categorie, dar la un nivel ceva mai înalt. Dar tu, tu eşti un laş fără boaşe, care plăteşte oamenii să facă treburile murdare pentru care el n-are curaj. Nu mă surprinde deloc că nevastă-ta s-a dus să caute în altă parte pe cineva cu tupeu.

Rămase pe loc, cu mâinile nemişcate pe lângă corp, când Jerry se năpusti spre el. Şi primi acel pumn în falcă, fără să facă nimic să-l pareze. Îi permise lui Jerry chiar şi să-l trântească de uşă.

— Ai văzut asta? o întrebă Tyler calm pe Sophia. Mi-a dat un pumn şi acum m-a înhăţat. O să-l rog politicos să se oprească. Ai auzit, DeMorney? Te rog, politicos, să te opreşti.

— Du-te dracu'!

Jerry lansă încă o lovitură de pumn, care s-ar fi înfipt tare în burta lui Ty dacă nu s-ar fi oprit la câţiva centimetri distanţă de ţintă. Dacă nu i-ar fi fost strivit pumnul şi dacă durerea care îi radia prin braţ nu l-ar fi îngenuncheat.

— Cred că va trebui să-ţi faci o radiografie la

mână, îi zise Tyler şi-l împinse uşor, ceea ce-l trimise pe Jerry pe podea, încovoiat de durere. Cred că am auzit cum s-a rupt un os. Eşti gata, Sophia?

— A... da. Puţin ameţită, îl lăsă pe Tyler s-o conducă pe uşă afară şi înspre lift. Odată urcaţi în lift, Sophia expiră adânc. Nici nu îşi dăduse seama că-şi ţinuse respiraţia.

— Aş vrea să subliniez ceva.

— Te rog.

Apăsă butonul de parter şi se lăsă pe spate.

— Nu te-am întrerupt şi nici n-am pus întrebări. N-am avut nicio intenţie să-mi încordez muşchii, continuă ea, în timp ce buzele lui Tyler zvâcniră. Sau să-ţi demonstrez că pot să mă descurc. Voiam doar să menţionez asta.

— Am reţinut. Tu ai zonele tale de expertiză şi eu le am pe ale mele. Îşi petrecu braţul pe după umerii ei. Acum, hai să mergem acasă.

Capitolul 27

— Şi apoi… Sophia începu să mănânce ce mai rămăsese din lasagna, în timp ce toată familia se aduna în bucătăria conacului. Ty l-a prins de mână –

nici n-am apucat să văd ce s-a întâmplat. A fost rapid ca fulgerul. Mâna lui mare a acoperit-o pe cea manichiurată a lui Jerry, care probabil încă îl mai ustură în urma impactului cu maxilarul lui Ty. Oricum – înghiţi repede nişte vin – dintr-odată Jerry s-a făcut alb la faţă, şi ochii i se învârteau în cap, şi se îndoia spre podea ca… nici nu ştiu… ca un acordeon. Şi acesta, tipul mare de aici, nu avea nici măcar o picătură de sudoare. Eu mă holbam, şi ştiu asta, dar cine n-ar fi făcut la fel? Şi apoi Ty îi sugerează politicos lui Jerry că poate ar vrea să-şi facă o radiografie la mână, pentru că are impresia că a auzit cum s-a rupt un os.

— Doamne, Dumnezeule. Pilar luă şi ea nişte vin. Serios?

— Mhm. Sophia înghiţi. Era moartă de foame. Începuse să-i fie o foame de lup imediat ce intrase pe uşă. Am auzit un sunet slab, ca atunci când calci pe o crenguţă. Destul de îngrozitor, de fapt. Şi apoi am plecat. Trebuie să zic că… Poftim, Eli, ai paharul gol. Trebuie să zic că mi s-a părut o răutate foarte palpitantă. Atât de palpitantă, că nu mi-e ruşine să zic

că am sărit pe el când am ajuns înapoi în avion.

— Doamne, Sophia! Tyler simţi cum i se ridica un val de căldură pe ceafă. Taci şi mănâncă.

— La momentul respectiv, n-ai fost deloc ruşinat, sublime ea. Orice s-ar întâmpla şi oricum se va termina toată povestea asta, o să rămân mereu cu imaginea lui Jerry ghemuit pe podea ca un crevete. Nimeni nu-mi poate lua asta. Avem cumva îngheţată?

— Îţi aduc eu. Pilar se ridică de la masă, apoi se opri şi-l sărută pe Tyler pe creştetul capului. Eşti un băiat foarte bun.

Eli inspiră adânc, apoi expiră.

— Nu prea ţi-a lăsat niciun semn pe maxilar.

— Păi, ai zice că-i un tip cu păsărică, zise Ty înainte să gândească, apoi tresări. Îmi cer scuze, La Signora.

— Aşa şi trebuie. Nu sunt de acord cu un astfel de limbaj la masa mea. Dar, de vreme ce îţi sunt îndatorată, o să trec cu vederea.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Ştiu. Se întinse, îi luă mâna şi o ţinu strâns. Tocmai de-asta îţi sunt îndatorată. Sânge din sângele

meu ne-a trădat pe mine şi pe ai mei. De zile întregi, conştientizarea acestui fapt a deschis un gol în interiorul meu şi m-a făcut să mă îndoiesc de mine. De lucruri pe care le-am făcut sau pe care nu le-am făcut. În seara asta mă uit la fiica fiicei mele şi la băieţelul pe care l-a adus Eli la mine. Şi acest gol se închide la loc. Nu regret nimic. Nu mi-e ruşine de nimic. De ce mi-ar fi? Orice s-ar întâmpla, o să trecem peste. Avem o nuntă de planificat, zise ea şi zâmbi, în timp ce Pilar punea îngheţată. O afacere de condus şi vii de îngrijit. Ridică paharul. Per famiglia!

Sophia dormi buştean şi se trezi devreme. La ora şase era deja închisă în biroul ei, cizelând un comunicat de presă şi telefonând, personal, mai multor clienţi importanţi din Europa. Până la ora şapte, vestea trecuse deja peste Atlantic şi ajunsese pe coasta de est. Era foarte atentă să nu menţioneze numele lui Jerry şi să nu acuze un rival de practici necinstite. Dar permise să se nască aluzii.

La ora opt, se gândi că era suficient de târziu ca să telefoneze acasă la soţii Moore.

— Mătuşă Elelen, scuze că sun aşa devreme.

— Nu-i deloc devreme. Oricum ieşeam pe uşă în cincisprezece minute. Eşti încă în Veneţia?

— Nu, sunt acasă şi am nevoie de o părere juridică. De fapt, pe mai multe subiecte enervante. Unele care includ legea internaţională.

— Civilă sau penală?

— Amândouă. Ştii că Donato a fost luat în arest. Azi va fi extrădat în Italia. N-o să se împotrivească deciziei. A implicat pe cineva, dar deocamdată mi-a spus doar mie, în privat. Un american. Un rival. Această persoană a fost la curent cu otrăvirea vinului şi cu delapidarea de fonduri şi foarte probabil a fost implicată mai mult de atât. Asta nu înseamnă uneltire? Ar putea fi acuzat? Margaret a murit aici în Statele Unite, aşa că…

— Ia stai un pic. Te mişti prea repede, Sophia. Legea e o roată care se învârte încet. În primul rând, te încrezi în ceva spus de Don. Şi el nu are foarte multă credibilitate în acest moment.

— O să aibă mai multă, promise ea. Vreau doar o imagine de ansamblu.

— Nu sunt expertă în dreptul internaţional. Şi, în

plus, nu sunt nici specializată în drept penal. Trebuie să vorbeşti cu James, ţi-l dau la telefon într-un minut. Dar o să-ţi spun ceva, aşa, ca prietenă. E o problemă de care trebuie să se ocupe poliţia. Nu vreau să faci nimic şi vreau să fii foarte atentă ce spui şi ce faci public.

Să nu faci nicio declaraţie înainte să te consulţi cu mine, cu James sau cu Linc.

— Am scris primele variante ale comunicatelor de presă pentru aici şi pentru peste ocean. Le trimit prin fax, dacă e în regulă.

— Aşa să faci. Acum ia şi vorbeşte cu James. Şi să nu faci nimic.

Sophia îşi muşcă buza. Se întreba ce-ar fi avut de zis mătuşa ei surogat, judecătoarea, despre vizita pe care ea şi Tyler i-o făcuseră cu o seară în urmă lui Jerry.

Pe la mijlocul dimineţii, David stătea printre rândurile de viţă-de-vie şi printre plantele tinere de muştar de pe podgoria MacMillan. Se simţea inutil şi îşi cam ieşise din mână şi era mai mult decât panicat că fiul său, care abia împlinise şaptesprezece ani,

plecase la şcoală în acea dimineaţă la volanul unei maşini decapotabile la mâna a doua.

— Nu ar trebui să te ocupi de nişte hârtii? îl întrebă Tyler.

— Du-te naibii!

— În cazul acesta, n-o să-ţi sugerez să te duci în pivniţe să verifici cum se face extragerea lunară de vin. Pentru început, o să testăm un Merlot din ’93.

— Eu am ocazia să degust vin şi tu să te baţi.

— Asta-i viaţa. În plus, n-a fost cine ştie ce bătaie.

— Pilar a zis că l-ai lăsat lat cu o singură mână. David încercă să mişte braţul rănit. O mână e oricum mai mult decât am eu acum, deşi doctorul sadic zice că o să-mi revin într-o clipită. Ce mult mi-ar mai plăcea să-i dau şi eu una! David se plimbă printre rânduri, ca să îşi potolească nervii. Am lucrat pentru nemernicul ăla. Ani de zile.

Am avut şedinţe împreună, am luat prânzul de multe ori şi am avut sesiuni nocturne de strategie. Unele erau despre cum să atragem la noi o parte dintre clienţii Giambelli şi o parte dintre ai tăi. Aşa e

în afaceri.

— Exact.

— Când La Coeur a pus mâna pe exclusivitatea zborurilor Allied spre şi dinspre Europa, am ieşit şi am sărbătorit împreună cu Jerry. Abia am reuşit să câştigăm în favoarea Giambelli. M-am felicitat zile întregi pentru asta. Acum mă uit în urmă la timpii acelei afaceri şi revizuiesc etapele în care s-a reuşit obţinerea contractului şi îmi dau seama că am câştigat pentru că avea un om în interior. Don îi oferea informaţii despre licitaţia Giambelli, înainte să fie făcută.

— Aşa fac afaceri unii oameni.

— Eu nu.

Intonaţia vocii lui îl făcu pe Ty să se oprească. Presupuse că deveniseră prieteni undeva în decursul ultimelor luni. Aproape familie. Deveniseră destul de apropiaţi, astfel că Tyler înţelegea vina şi frustrarea din vocea lui David.

— Nimeni nu spune asta, David. Nimeni nu gândeşte asta.

— Nu. Dar îmi amintesc cât de mult voiam acel

client. Dădu să-şi bage mâinile în buzunare şi simţi o vibraţie prin braţul rănit. La naiba!

— Ai de gând să termini curând cu învinovăţirile astea? Pentru că am multă muncă de recuperat, ţinând cont că a trebuit să merg în Italia, ca să-ţi curăţ sângele de pe stradă. Mi-a cam stricat programul faptul că ai fost împuşcat.

David se întoarse înapoi spre Tyler.

— Ai folosit acelaşi ton şi când i-ai sugerat nemernicului de DeMorney să-şi facă o radiografie?

— Probabil. E cel pe care-l folosesc ori de câte ori cineva mă enervează purtându-se prosteşte.

David simţi strânsoarea din stomac domolindu-se, şi-i apărură în ochi primele licăriri de amuzament.

— Aş încerca să-ţi dau una pentru asta, dar eşti mai mare decât mine.

— Şi mai tânăr.

— Ticăloşiile! Acum, că mă gândesc mai bine, să ştii să te-aş putea doborî, dar o să te las în pace pentru că vine Sophia încoace. Nu mi-ar plăcea să vadă cum viitorul ei tată vitreg îţi tăbăceşte fundul.

— În visele tale.

— Mă duc să fiu supărat în pivniţă. Începu să se îndepărteze, dar se opri când ajunse în dreptul lui Tyler. Mersi.

— Oricând. Ty se îndreptă în partea opusă şi merse până când se întâlni cu Sophia. Ai întârziat. Iar.

— Priorităţi. Unde se duce David? Voiam să-l întreb cum se mai simte.

— Fă-ţi o favoare şi nu-l întreba. A intrat în etapa agitată a recuperării. Ce priorităţi?

— Consolidam relaţiile cu clienţi nesiguri, mă ocupam de presă şi mă consultam cu departamentul juridic. Încă o zi liniştită din viaţa unei moştenitoare a vinului. Cum merge treaba aici?

— Nopţile au fost reci şi umede. Asta aduce mucegaiul. O să pulverizăm a doua oară cu sulf după ce cresc toţi strugurii. Nu sunt îngrijorat.

— Bine. O să-mi fac mâine nişte timp să fiu vinificator şi tu să-ţi faci pentru a fi un geniu în promovare. Revenim la munca de echipă. Acum, ca să ne întoarcem la ale noastre… Cum de nu m-ai sărutat în semn de salut?

— Pentru că lucrez. Vreau să verific noile

plantaţii, să trec pe la vechea distilerie şi să verific cazanele de fermentare. Şi testăm azi în pivniţă. Şi apoi trebuie să-ţi mutăm lucrurile la mine.

— Dar nu am zis că…

— Dar, de vreme ce eşti aici oricum…

Se aplecă şi o sărută.

— Va trebui să discutăm despre asta, începu ea, apoi îşi scoase din buzunar telefonul care suna. Foarte curând, adăugă ea. Sophia Giambelli. Chi? Şi, va bene. Înclină telefonul într-o parte. E de la biroul locotenentului DeMarco. Don a fost transferat în custodia lui azi. Ah! înclină la loc telefonul. Si, buon giorno. Ma che… scusi? No, no.

Încă strângând telefonul în mână, se prăbuşi la pământ.

— Come! Reuşi ea să verbalizeze. Îl prinse strâns de mână pe Tyler, înainte să-i poată lua telefonul, clătinând ferm din cap. Donato. Ridică o privire perplexă spre Tyler. E morto.

Tyler nu avu nevoie să-i traducă ultima parte. Îi luă telefonul, se prezentă şi apoi întrebă cum murise Donato Giambelli.

— Infarct. Dar nu avea nici patruzeci de ani. Sophia începu să se plimbe agitată. Asta e vina mea. Eu l-am presat şi apoi m-am dus şi l-am presat şi pe Jerry. A fost ca şi când aş fi desenat chiar eu o ţintă pe spatele lui Don.

— N-ai făcut-o singură, îi aminti Tyler. Eu l-am asmuţit pe DeMorney.

— Basta, ordonă Tereza rece. Dacă se descoperă că Donato a murit din cauza unor droguri, dacă se descoperă că a fost ucis când încă era în custodia poliţiei, nu e vina nimănui. Alegerile lui l-au adus acolo unde era, iar poliţia era obligată nu doar să-l reţină, ci şi să-l protejeze. Nu accept ca vina să fie aruncată asupra casei mele. Hotărî să încheie astfel acea discuţie. A fost o dezamăgire pentru mine. Dar îmi amintesc că a fost odinioară un băieţel dulce cu un zâmbet tare frumos. Voi jeli pierderea acelui băieţel.

Se întinse şi-i luă mâna lui Eli. O duse la buzele ei, într-un gest pe care Sophia n-o mai văzuse niciodată făcându-l.

— Nonna. Mă duc eu în Italia la înmormântare, să reprezint familia.

— Nu. Va veni curând vremea în care să îmi iei locul. Dar nu încă. Am nevoie de tine aici. O să mergem eu şi Eli, şi aşa şi trebuie. Când ne întoarcem, dacă vor, o să le aducem cu noi şi pe Francesca, pe Gina şi pe copii. Să ne ajute Dumnezeu dacă o să vrea să vină, încheie ea uşor glumeţ şi se ridică.

*

Sophia studie biroul lui Linc. Decise că nimeni nu l-ar fi putut acuza pe tatăl lui de tratament preferenţial. Încăperea era puţin mai mult decât o cutie elogiată, înghesuită, fără ferestre şi plină ochi cu cărţi de drept şi dosare. Îşi imagină că, sub movilele de documente, se ascundea un birou.

— Bun venit în temniţa mea. Nu e mare lucru, zise Linc şi-i eliberă un scaun. Dar… Nu e mare lucru.

Aruncă dosarele şi cărţile pe podea.

— Partea bună atunci când începi de jos e că nu poţi să ajungi mai jos de atât.

— Dacă o să fiu băiat bun, o să primesc propriul meu capsator. Cu o îndemânare care-i dădea de înţeles că o mai făcuse şi altă dată, Linc roti scaunul biroului în jurul muntelui. De undeva de sub

mormanele de hârtii şi cărţi, începu să sune un telefon.

— Ai nevoie să răspunzi? Indiferent ce s-ar auzi sunând.

— Dacă răspund, cineva o să vrea să vorbească cu mine. Eu prefer să vorbesc cu tine.

Cum putea cineva lucra într-o astfel de zăpăceală şi dezordine era cu mult peste capacitatea ei de înţelegere. Fu nevoită să îşi impună mintal să nu se apuce să organizeze toată acea harababură.

— Acum mă simt vinovată că îţi dau şi mai mult de treabă. Dar nu îndeajuns de vinovată încât să nu te întreb dacă documentele pe care ţi le-am trimis sunt pe aici pe undeva şi dacă ai avut ocazia să te uiţi peste ele.

— Am un sistem al meu. Se întinse spre mormanul de pe colţul din stânga al biroului ei şi scoase de acolo un dosar.

— E ca trucul pe care-l face un magician cu faţa de masă, comentă ea. Frumos.

— Vrei să mă vezi şi cum scot un iepure din pălărie? Se aşează, zâmbind larg. Aici ţi-ai acoperit

fundul, începu ea. Am umblat un pic la comunicatul de presă. La urma urmei, trebuie să-mi câştig şi eu comisionul umflat, nu? îi dădu documentele revizuite. Înţeleg că joci rolul de purtător de cuvânt pentru Giambelli-MacMillan.

— Şi eu la fel. Cel puţin cât timp Nonna şi Eli sunt în Italia. Mama nu are pregătirea necesară pentru aşa ceva. Eu da.

— David? Ty?

— O să mă asigur să primească şi ei copii, pentru orice eventualitate. Dar e mai bine ca reprezentantul mediatic să fie cineva din familia Giambelli. În fond, noi suntem cei împinşi dintr-o parte în alta.

— Îmi pare rău pentru Don.

— Şi mie. Se uită iar în jos la comunicatele de presă, dar fără să le vadă cu adevărat. Înmormântarea e azi. Mă tot gândesc la ultima întâlnire cu el şi la cât era de speriat. Ştiu ce-a făcut şi nu-l pot ierta pentru asta. Dar îmi tot amintesc cât era de speriat şi cât de rece am fost cu el.

— Nu poţi să te învinuieşti pentru asta, Sophia. Mama şi tata m-au pus la curent cu cele întâmplate.

Cel puţin cu lucrurile de care sunt siguri. S-a lăcomit, şi asta l-a făcut să se poarte ca un prost. Era responsabil pentru două morţi.

— El le-a numit accidente. Ştiu ce a făcut, Linc. Dar cine era responsabil pentru el?

— Ceea ce ne aduce la DeMorney. Va trebui să ai grijă aici. Să-i ţii numele departe de declaraţiile tale. Şi la fel şi cu firma La Coeur.

— Mmm-hmm. Îşi studie, absentă, manichiura. S-a scurs cumva informaţia că poliţia îl interoghează în legătură cu otrăvirea vinului, cu conturile frauduloase şi chiar şi cu moartea tatii. Nu pot să-mi imaginez cum a aflat presa despre asta.

— Eşti tare vicleană, Sophia.

— Îmi vorbeşti în calitate de prieten sau de avocat?

— Amândouă. Doar ai grijă. Nu vrei să se afle că de la tine s-a scurs informaţia. Iar dacă eşti întrebată despre DeMorney – şi cu siguranţă vei fi –, alege să nu faci niciun comentariu.

— Am destule comentarii la adresa lui.

— Dar cele la care te gândeşti s-ar putea să te

arunce în mijlocul unui proces. Lasă sistemul să-şi urmeze cursul întortocheat, spre scopul final. Dacă DeMorney chiar a fost implicat şi nu ai dovezi… îi aminti el. Lasă-mă să fiu avocat. Dacă a fost implicat, o să se afle. Dar cuvâm tul lui Don nu e de-ajuns.

— El a tras sforile. Sunt sigură de asta, şi e de-ajuns pentru mine. Au murit oameni. Şi de ce? Pentru că voia o poziţie mai bună pe piaţă? Pentru numele lui Dumnezeu!

— Sunt oameni care au ucis şi pentru mai puţin, dar, trebuie să spun, ăsta-i punctul sensibil. E un om de afaceri bogat şi respectat. O să fie foarte greu să fie legat de spionaj corporativ, deturnare de fonduri, alterarea produsului şi cu atât mai puţin de crimă. El a deschis cutia Pandorei, iar ziariştii o să sară ca nişte vulturi pe bucăţica suculentă de informaţie despre soţia lui şi tata. O să fie umilit public. Ne urăşte deja şi o să ne urască şi mai mult până se termină toată treaba asta. Am simţit asta când l-am văzut la New York. Nu e vorba despre afaceri – sau cel puţin nu doar despre afaceri. E ceva foarte personal. Linc, ai văzut ultima noastră reclamă?

— Cea cu cuplul care stă pe verandă? Apus de soare pe lac, vin şi romantism. Foarte bună şi foarte incitantă. Avea numele tău scris pe ea. Adică al tău personal, nu doar al companiei.

— Mersi. Echipa mea a depus mult efort şi a muncit mult pentru ea. Băgă mâna în geantă şi scoase de acolo o fotografie. Cineva mi-a trimis asta ieri.

Recunoscu reclama, chiar dacă versiunea văzută de el era generată de calculator şi schimbată. În cea de faţă, capul femeii era înclinat pe spate, şi gura ei era deschisă într-un urlet mut. Pe verandă era aşezat un pahar, din care curgea un vin ce se transforma în sânge, trecând de la alb nevinovat la un roşu violent. La antet era scris:

A VENIT MOMENTUL SĂ MORI.

— Doamne, Sophia. E un lucru bolnav şi îngrozitor. Unde e plicul?

— Îl am. Bineînţeles, nu este trecută nicio adresă de retur. E ştampila poştei din San Francisco. Prima dată m-am gândit la Kris Drake. E stilul ei. Dar nu cred că a fost ea.

În acel moment, se putea uita la reclama

falsificată fără să se cutremure.

— Cred că se dă la fund, ca să se ţină departe de repercusiuni. Nu ştiu dacă Jerry era pe coasta de vest, dar sigur el a făcut asta.

— Trebuie să duci fotografia la poliţie.

— Le-am dus originalul azi-dimineaţă. Asta e o copie. Am impresia că, şi dacă o să cerceteze, o să o privească drept altă glumă răutăcioasă. Sări în picioare. Vreau să verifice şi detectivul particular angajat de tine. Şi nu vreau să spui nimănui nimic despre asta.

— Sunt de acord cu prima parte, dar a doua mi se pare o prostie.

— Nu e o prostie. Mama face planuri de nuntă, iar Norma şi Eli au deja destule pe cap. Şi la fel şi Ty şi David. În plus, îmi era adresată mie. Personal. Şi vreau să mă ocup de asta în privat.

— Nici măcar tu nu poţi să primeşti mereu ce-ţi doreşti. Asta e o ameninţare.

— Poate. Şi, crede-mă, am de gând să fiu foarte atentă. Dar nu vreau să stric perioada asta pentru mama. A aşteptat prea mult timp să fie fericită. Şi n-

am de gând să le mai dau şi alte motive de stres bunicilor mei. Şi nu vreau să-i spun lui Ty, cel puţin nu încă, pentru că o să exagereze. Aşa că suntem doar noi doi, Linc. Se întinse ca să-i strângă mâna. Mă bazez pe tine.

— Uite ce-o să fac, zise el după un moment. O să pun detectivul să se ocupe de asta şi o să-i dau patruzeci şi opt de ore să cerceteze, înainte să spun ceva. Dacă în timpul acesta mai primeşti ceva de genul, vii la mine imediat.

— Asta pot să-ţi promit. Dar patruzeci şi opt de ore…

— Asta e înţelegerea, zise şi se ridică. O să-ţi acord atât pentru că te iubesc şi pentru că ştiu ce simţi. N-o să-ţi acord mai mult, pentru că te iubesc şi ştiu ce simt eu. Acceptă sau nu.

— Bine. Bine, zise încă o dată, expirând adânc. Să ştii că nu fac pe curajoasa şi nu mă port prosteşte, Linc. Poate că sunt încăpăţânată, dar nesăbuită nu. Vrea să mă sperie şi să-mi tulbure şi mai mult familia.

N-o să reuşească. Acum mă duc să mă întâlnesc cu mama şi cu mama ta. Mergem să căutăm o rochie

de mireasă. Îl sărută pe obraz. Mersi.

Prin mers la cumpărături Maddy înţelegea să se ducă la mall, să stea pe acolo, studiind băieţii, care veniseră să se uite după fete şi să-şi cheltuiască toată alocaţia pe fast-food şi nişte cercei noi. Se aştepta să se plictisească îngrozitor, petrecând ziua cu trei femei adulte, mergând prin magazine dichisite în căutare de haine.

Se gândise însă că avea să câştige multe bile albe de la tatăl ei pentru asta, ceea ce se putea traduce prin faptul că avea s-o lase să-şi facă şuviţe. Iar dacă îşi juca şi cărţile aşa cum trebuia, putea obţine şi nişte lucruri foarte mişto de la Pilar.

O potenţială nouă mamă vitregă era ca un fruct copt ce aştepta să fie cules. După calculele lui Maddy, vinovăţia şi emoţiile erau echivalente cu multe pungi de cumpărături.

Din acel moment trebuia să-i spună Pilar doamnei Giambelli. Ceea ce era un pic ciudat, dar mai bine decât să se aştepte cineva să-i spună mamă sau ceva de genul.

Dar mai întâi trebuia să treacă cu bine de

prânzul cu Pilar şi cu femeia aceea judecătoare. „Un prânz ca fetele”, gândi Maddy, batjocoritor. Era de aşteptat ca subiecte precum cumpărăturile şi menţinerea siluetei să fie dezbătute la porţii mici şi pretenţioase de mâncare fără multe calorii şi fără gust. N-ar fi fost la fel de rău dacă ar fi fost şi Sophia cu ele. Dar aluziile ei generoase pe care i le aruncase Sophiei în timp ce îşi făcea treburile eşuaseră lamentabil. Decise astfel să se resemneze să petreacă una sau două ore triste cu cele două femei. Fu apoi surprinsă să se trezească intrând într-un restaurant italienesc zgomotos, unde aerul era înmiresmat de mirodenii.

— Ar trebui să-mi iau o salată. Ar trebui să-mi iau doar o salată, repetă Helen. Dar n-o s-o fac. Aud vinetele cu parmezan cum îmi strigă numele.

— Fettuccine Alfredo.[3]

— Sigur, bine de tine, îi zise Helen lui Pilar. Nu pui niciodată niciun gram pe tine. Nici nu trebuie să-ţi faci griji cum o să arăţi goală în noaptea nunţii.

---

3 Paste italieneşti ca nişte tăieţei lungi, dar mai groşi, cu sos alb (Alfredo) făcut din smântână, unt şi parmezan (n.tr.)

— A văzut-o deja goală, zise Maddy, şi ambele femei întoarseră capul ca să se holbeze la ea. Îşi îndreptă spatele şi coborî sprâncenele, ca şi când s-ar fi pregătit să i se ţină morală. Primi în loc râsete, şi Helen îşi puse braţul în jurul umerilor ei. Hai să luăm un separeu în colţ, şi acolo o să poţi să-mi spui toate picanteriile despre tatăl tău şi Pilar, pe care n-am reuşit să le scot de la ea.

— Cred că aseară au făcut-o afară. Tata are pete de iarbă pe blugi.

— Pot să te mituiesc? ceru să ştie Pilar.

Maddy se aşeză la masa din separeu şi zâmbi larg.

— Sigur că da.

— Hai să negociem atunci, zise Pilar şi se aşeză lângă ea.

Nu se plictisea deloc. Fu surprinsă de faptul că se distra, că nu i se spunea să tacă dacă făcea vreo remarcă spirituală şi nu-i cerea nimeni să se poarte cuviincios. Se gândi că, într-un fel, ieşirea asta semăna mult cu momentele pe care le petrecea cu Theo şi cu tatăl ei – doar că era mai altfel. Altfel în

sens bun. Şi era suficient de inteligentă să-şi dea seama că era prima întâlnire de femei la care participa. Şi suficient de inteligentă să înţeleagă că şi Pilar ştia asta.

N-o deranjă nici să fie târâtă într-un magazin de rochii sau că discuţia se transformă imediat şi complet într-una despre haine, materiale, culori şi croieli. Şi, când o zări pe Sophia dând buzna înăuntru grăbită, roşie în obraji şi fericită, Maddy, care nu avea încă cincisprezece ani, avu o revelaţie. Că n-ar fi deranjat-o să fie ca ea, ca Sophia Giambelli, când se făcea mare. La urma urmei, aceasta demonstrase că o femeie putea să fie inteligentă, ba chiar foarte inteligentă, şi să facă exact ce şi cum voia în lume. Şi să mai arate şi fantastic în acelaşi timp.

Ea nu se îmbrăca de parcă îşi dorea cu disperare atenţie, dar, cu toate astea, o primea.

— Spune-mi că n-ai probat nimic încă.

— Nu, nu încă. Am vrut să te aştept. Ce părere ai despre mătasea asta albastră?

— Hmm. Cu siguranţă e o variantă. Bună, Maddy. Mătuşă Helen. Se aplecă să o sărute pe obraz pe

Helen, după care scoase un sunet de bucurie. Oh, mamă! Uită-te la asta. Dantela asta e minunată – romantică, elegantă. Şi culoarea ţi s-ar potrivi perfect.

— E superbă, dar nu crezi că e un pic cam tinerească? E mai degrabă potrivită pentru tine.

— Nu, nu. E de mireasă. Este pentru tine. Trebuie s-o probezi.

În timp ce studia rochia, Pilar puse o mână pe umărul Sophiei. Maddy se gândi că păruse un gest relaxat. Doar o simplă atingere. Mama ei n-o atinsese niciodată aşa, sau cel puţin nu din câte îşi amintea. Nu existase niciodată o astfel de legătură între ele. Dacă ar fi existat, cu siguranţă nu i-ar mai fi fost la fel de uşor să plece.

— Probează-le pe amândouă, insistă Sophia. Şi pe cea de bumbac roz aleasă de Helen.

— Dacă nu s-ar grăbi aşa de tare să pună mâna pe tipul ăsta, ar putea cere să i se croiască ceva special. Şi eu aş avea timp să pierd cinci kilograme, înainte să trebuiască să port matroana tuturor rochiilor de gală. Am timp pentru liposucţie?

— O, încetează! Bine. O să încep cu astea trei.

Când Pilar plecă spre cabinele de probă cu asistenta de vânzări, Sophia îşi frecă palmele.

— Bun, acum e rândul tău.

Mirată, Maddy clipi la ea.

— Dar acesta e un magazin pentru adulţi.

— Eşti la fel de înaltă ca mine şi probabil porţi aceeaşi mărime, adăugă ea, studiindu-şi ţinta. Mama vrea culori calde, aşa că o să rămânem la asta. Deşi mie mi-ar plăcea să te îmbrac în culori de pietre preţioase.

— Mie îmi place negrul, zise Maddy, fără vreun motiv anume.

— Da şi porţi foarte mult.

— Da?

— Mmm, dar pentru această ocazie o să-ţi mai lărgim orizonturile.

— Nu port roz.

Maddy îşi încrucişa braţele.

— Of, şi eu care-mi imaginam o rochie roz de organdi, zise Helen, cu volane şi Mary Jane.

— Ce înseamnă Mary Jane?

— Au. Sunt bătrână. Mă duc la raionul de haine

de zi să stau bosumflată.

— Ei bine, ce este? ceru Maddy să ştie, în timp ce Sophia se uita la ţinute.

— Se referea ori la pantofi, ori la iarbă[4] – sau la amândouă. Nu sunt pe deplin sigură. Îmi place asta. Sophia scoase o rochie lungă, fără mâneci, de un albastru fumuriu.

— Ar arăta bine pe tine.

— Nu pentru mine, pentru tine. Sophia se întoarse şi puse rochia pe lângă Maddy.

— Pentru mine? Serios?

— Da, serios. Vreau să te văd cu ea şi cu părul prins. Să-ţi evidenţiezi gâtul şi umerii.

— Sau l-aş putea tăia. La păr mă refer. Să mă tund scurt.

— Hmm. Cu buzele ţuguiate, Sophia scurtă şi remodelă mental părul lung şi ca o mătură al fetei. Da, scurt în jurul feţei, ceva mai lung în spate. Câteva şuviţe.

---

4 Mary Jane desemnează un tip de pantofi închişi, decupaţi, cu una sau mai multe barete mai jos de gleznă, dar este totodată un alt cuvânt folosit pentru „marijuana”, (n. red.)

— Şuviţe? zise Maddy, abia reuşind să articuleze acel cuvânt, de bucurie.

— Câteva, foarte subtile. Cere-i voie tatălui tău şi te duc la tipul care mă tunde pe mine.

— De ce trebuie să-i cer voie să mă tund? Doar este părul meu.

— Într-adevăr. Du-te şi probează asta. O să dau un telefon la salon să vedem dacă pot să te strecoare pe undeva înainte să plecăm spre casă. Începu să-i dea rochia lui Maddy, apoi se opri. Oh, mamă!

— Ce părere ai? începuse cu rochia de culoarea piersicii. Dantela dădea corsajului o notă romantică şi fantezistă, iar partea de jos se termina cu trenă. Fii brutal de sinceră.

— Helen, vino să vezi, strigă Sophia. Arăţi minunat, mamă.

— Ca o mireasă, aprobă Helen şi-şi trase nasul. La naiba, s-a dus şi rimelul!

— Bine. Pe jumătate visătoare, Pilar făcu o piruetă. Maddy? Tu ce zici?

— Arăţi super. Lui tata o să-i iasă ochii din cap când o să te vadă.

Pilar începu să radieze de fericire şi mai făcu o piruetă.

— Avem o câştigătoare de la prima încercare.

Totuşi lucrurile nu erau atât de simple. Mai erau pălării, paruri, pantofi, bijuterii, genţi şi chiar şi lenjerie de corp. Se întunecase deja înainte să se îndrepte spre nord cu portbagajul maşinii de teren ticsit cu pungi de cumpărături şi cutii. Şi asta nu includea şi rochiile, îşi dădu Maddy seama mirată. Acelea mai trebuiau ajustate, modificate şi pregătite.

Dar încheiase ziua cu un morman de haine şi pantofi noi şi cu o pereche de cercei foarte frumoşi pe care îi purta chiar în acel moment. Şi se potriveau minunat cu noua ei tunsoare. Şi cu noile şuviţe. Noua relaţie cu fetele din familie cu siguranţă aducea cu sine multe beneficii.

— Bărbaţii, spuse Sophia în timp ce conducea spre nord, se consideră vânători. Dar nu sunt. Vezi, dacă se hotărăsc să meargă să vâneze un urs grizzly, acolo îşi concentrează toată atenţia. Şi, în timp ce urmăresc ursul acela mare, pierd orice altă pradă, care nu e inclusă în raza lor vizuală limitată. Femeile,

pe de altă parte, pot să vâneze ursul grizzly, dar înainte, şi chiar şi-n timp ce-l prind, mai doboară şi toate celelalte prăzi care le ies în cale.

— Şi, în plus, bărbaţii împuşcă primul urs mare pe care-l văd, adăugă Maddy de pe scaunul din spate. Nu iau în calcul întreaga populaţie de urşi din lume.

— Exact. Sophia începu să bată cu degetele pe volan. Mamă, să ştii că fata are mult potenţial.

— Sunt de acord. Dar să ştii că n-o să-mi asum responsabilitatea pentru pantofii ăia cu talpă de juma de metru pe care-i poartă. Asta e a ta.

— Sunt grozavi. Mişto.

— Da. Mulţumită de ele şi de sine, Maddy ridică piciorul. Şi talpa n-are decât vreo zece centimetri.

— Nu ştiu de ce ai vrea să umbli în pantofii ăia.

Sophia îi întâlni privirea lui Maddy în oglinda retrovizoare.

— E o treabă de mame. Trebuie să spună asta. Ar fi trebuit să-i vezi faţa când mi-am pus cercel în buric.

— Ţi-ai pus cercel în buric? Fascinată, Maddy se întinse după închizătoarea centurii de siguranţă. Pot să văd?

— Am lăsat gaura să se închidă la loc. Îmi pare rău, zise ea chicotind în timp ce Maddy se lăsă înapoi pe spate, dezgustată. Era enervantă.

— Şi avea optsprezece ani când şi-a făcut-o, sublinie Pilar, întorcând capul, ca să-i arunce fetei o privire de avertizare. Aşa că nici să nu te gândeşti până nu devii majoră.

— Şi asta e tot o chestie caracteristică mamelor?

— Evident. Dar trebuie să recunosc că voi două aţi avut dreptate în legătură cu părul. Tunsoarea arată minunat.

— Aşa că o să-l calmezi pe tata când se isterizează, da?

— Ei bine, o să… întoarse înapoi capul când maşina scârţâi în curbă. Sophia, cu riscul de a suna şi mai mult ca o mamă, mergi mai încet.

— Strângeţi-vă centurile de siguranţă. Înverşunată, Sophia puse ferm mâinile pe volan. E ceva în neregulă cu frânele.

— O, Doamne. Instinctiv, Pilar se întoarse spre Maddy. Ţi-ai pus centura?

— Da. Se prinse de scaun ca să se ţină, în timp ce

maşina zbura la o altă curbă. Sunt bine. Trage frâna de mână.

— Mamă, trage-o tu, că am nevoie de ambele mâini aici. Mâinile voiau să-i tremure, dar nu le dădu voie. Nu-şi permise să se gândească la nimic altceva decât la cum să păstreze controlul. Maşina scârţâi din nou, sărind la următorul viraj.

— Am ridicat-o la maximum, scumpo. Şi maşina nu încetinise deloc. Dacă am opri motorul?

— O să se blocheze volanul. Maddy încercă să înghită panica teribilă ce i se urcase până-n gât. N-o să mai poată conduce.

Sărea pietriş în parbriz, în timp ce Sophia se chinuia să ţină maşina pe drum.

— Ia telefonul meu şi sună la nouă-unu-unu. Se uită scurt în jos. Se gândi că rezervorul era pe jumătate plin. Asta nu avea s-o ajute la nimic. Şi la viteza aceea nu putea păstra controlul maşinii în curbele strânse care urmau.

— Pune frână de motor! strigă Maddy de pe scaunul din spate. Încearcă să treci într-o viteză mai mică.

— Mamă, împinge-o în a treia când îţi spun eu. O să fie o smucitură puternică, aşa că ţineţi-vă bine. Dar s-ar putea să meargă. Nu pot să dau drumul volanului.

— Am înţeles. O să fie bine.

— OK. Ţineţi-vă bine. Apăsă ambreiajul şi, pentru o clipă, maşina păru să capete şi mai multă viteză. Acum!

Maşina se smuci puternic. Deşi îşi muşcă limba, Maddy nu reuşi să-şi înăbuşe ţipătul.

— În a doua, ordonă Sophia, trăgând de volan. O picătură de sudoare rece îi alunecă pe spate. Acum.

Maşina se zgâlţâi, o aruncă în faţă şi apoi în spate. Avu un moment de panică, crezând că poate aveau să se deschidă airbagurile şi să o lase neajutorată.

— Am încetinit. Bine gândit, Maddy.

— Suntem în coborâre şi mai urmează curbe. Vocea Sophiei era calmă, glacială. Aşa că o să mai prindem ceva viteză. Dar mă descurc. După ce trecem de curbe, o să urcăm o pantă şi asta ar trebui să rezolve problema.

Mamă, ia telefonul meu, pentru orice

eventualitate. Şi ţineţi-vă bine.

Nu se uită la vitezometru. În acel moment, privirea ei era aţintită la drum şi anticipa mental fiecare viraj. Condusese pe drumul acela de nenumărate ori. Farurile maşinii tăiau prin întuneric şi biciuiau traficul de pe contrasens. Când trecu linia continuă din mijloc, auzi sunete de claxoane furioase.

— Aproape am ajuns, aproape am ajuns. Trase de volan la stânga, apoi la dreapta.

Îi aluneca în mâini, pentru că avea palmele transpirate. Putea vedea şi simţi cum drumul începuse să se îndrepte. „Încă puţin”, gândi ea. „Încă puţin, puţin”.

— Viteza întâi, mamă. Bag-o în viteza-ntâi.

Se auzi un zgomot îngrozitor şi se simţi o zguduitură înfiorătoare. Sophia simţi totul de parcă un pumn imens izbise în capota maşinii. Ceva scârţâi, apoi zăngăni. Şi, când maşina încetini, trase pe marginea drumului. Când se opriră în sfârşit, nu vorbea nimeni. O maşină trecu repede pe lângă ele, apoi încă una.

— E toată lumea în regulă? Pilar se întinse către

încuietoarea centurii ei de siguranţă şi descoperi că avea degetele amorţite. E toată lumea bine?

— Da. Maddy izbucni în lacrimi. Bine. Cred că ar trebui să coborâm acum.

— Cred că e o idee bună. Sophia, scumpo?

— Da. Hai să coborâm naibii odată.

Reuşi să coboare şi să ajungă în partea cealaltă a maşinii, înainte să i se înmoaie picioarele. Îşi propti mâinile pe capotă şi se strădui să-şi recapete suflul, dar nu făcu altceva decât să gâfâie.

— Ai condus foarte bine, îi spuse Maddy.

— Da, mersi.

— Vino aici, scumpo. Aici. Pilar o întoarse şi o luă în braţe când începu să tremure. Şi, ţinând-o strâns, se întinse spre Maddy. Vino aici, scumpo, zise încă o dată. Maddy se lipi şi ea în acel cerc de confort şi dădu frâu liber lacrimilor.

Capitolul 28

Aproape orbit de groază şi de uşurare, David ieşi din casă cu viteza fulgerului. Chiar când puse frână maşina de poliţie, o trase afară pe Maddy şi o ghemui la pieptul lui ca pe un bebeluş.

— Eşti bine. Îşi lipi buzele de obrajii şi de părul ei. Îi inspiră mirosul, în timp ce tremurul pe care-l înăbuşise de când primise telefon preluă controlul. Eşti bine.

Zise acelaşi lucru de aproape şase ori, în vreme ce fata se ghemuia în braţele sale.

— Sunt bine. Nu sunt rănită sau ceva. Şi, când îşi înfăşură braţele în jurul gâtului său, lumea ei reveni la normal. Sophia a condus ca unul dintre tipii ăia pe care vă place ţie şi lui Theo să-i urmăriţi la cursele de maşini. A fost destul de mişto.

— Destul de mişto. Da. Balansându-se în acel moment, îşi ţinu faţa îngropată în curba gâtului ei, în timp ce Theo o bătea pe spate, destul de stângaci.

— Pun pariu că a fost o cursă pe cinste. Theo înghiţi bărbăteşte nodul pe care-l simţea ca pe un ghimpe în gât. Simţea un tremur în piept, care venea în aceeaşi măsură din faptul că-l vedea pe tatăl său cedând nervos, cât şi din faptul că fusese foarte îngrijorat pentru Maddy. O ţin eu, tată. O să-ţi răneşti braţul.

Aflându-se în imposibilitatea de a vorbi, David

doar clătină din cap şi o ţinu strâns pe fiica lui.

Copilul lui – asta era tot ce putea gândi. Fetiţa lui ar fi putut să nu mai fie.

— E în regulă, tată, îi zise Maddy. Toată lumea e bine acum. Pot să merg. Ne-a apucat tremuratul după aceea, dar ne-a trecut. Theo poate să care prada. Îşi atinse obrazul de al tatălui ei. Am dat gata cumpărăturile, nu-i aşa, Pilar?

— Da. Mi-ar prinde bine o mână de ajutor, Theo.

— O să le luăm eu şi Theo. Se clătină, până când David o lăsă jos.

— Ce ţi-ai făcut la păr? David îşi trecu mâna prin tunsoarea ei îndrăzneaţă şi apoi lăsă mâna să se odihnească pe ceafa fetei.

— Am scăpat de mare parte din el. Ce părere ai?

— Cred că te face să pari mai matură. Ai început să mi te maturizezi. La naiba, Maddy, mi-aş dori să n-o faci. Oftă şi-şi lipi buzele de creştetul ei. Mai ai răbdare un minut, da?

— Sigur.

— Te iubesc foarte mult. Aş aprecia dacă nu m-ai mai speria aşa prea curând.

— Nu am de gând. Stai să vezi ce rochie mi-am luat. Se potriveşte cu tunsoarea.

— Minunat. Hai, du-te şi adu prada.

— O să rămâi, da? o întrebă Maddy pe Pilar.

— Dacă vrei, da.

— Cred că ar trebui să rămâi. Din moment ce Theo luase pungile, începu să alerge după el în pantofii ei noi.

— Of, David, îmi pare rău.

— Nu spune nimic. Lasă-mă doar să te privesc. Îi cuprinse faţa în palme, apoi îşi trecu mâinile prin părul ei. Avea pielea rece şi ochii mari şi plini de îngrijorare. Dar era acolo şi era întreagă. Lasă-mă să mă uit la tine.

— Sunt bine.

O trase aproape de el şi păru să se înfăşoare în jurul ei.

— Sophia?

— E bine. Firul întins care o ţinuse dreaptă şi calmă se rupse în clipa în care se afundă în braţele lui. Doamne, David, Doamne. Copiii noştri. N-am mai fost niciodată atât de speriată, şi-n tot timpul acela, ele…

Ele au fost uimitoare. N-am vrut s-o las pe Sophia singură acolo cu poliţia, dar nu voiam nici s-o las pe Maddy să vină singură acasă, aşa că…

— Ty e deja pe drum într-acolo.

Femeia inspiră inegal, apoi încă o dată, dar mai uşor.

— Mă gândeam eux E în regulă atunci.

— Vino înăuntru. Îi schimbă poziţia, ca s-o ţină lipită de laterala lui. Spune-mi tot.

Tyler opri în spatele maşinii de poliţie, cu scârţâit de frâne. Prin luminile care pâlpâiau, Sophia îl privi traversând strada. Îl vedea suficient de bine cât să recunoască expresia de furie de pe chipul său. Cât putu de calmă, se întoarse de la poliţistul care-i punea întrebări şi merse spre el.

O prinse în braţe suficient de repede şi de ferm încât s-o lase fără răsuflare. Nu se mai simţise niciodată atât de in siguranţa.

— Speram să vii. Chiar speram.

— Te-ai lovit vreun pic?

— Nu. Jeepul însă… Cred că am distrus cutia de viteze. Ty, nu avea frâne deloc. Au dispărut pur şi

simplu. Ştiu că o să tracteze maşina ca să verifice, dar ştiu deja ce-o să găsească. Cuvintele se revărsau din ea, nesigure la început, apoi din ce în ce mai puternice şi mai furioase. N-a fost un accident. N-a fost vreo defecţiune tehnică. Cineva a vrut să-mi facă rău şi nu i-a păsat dacă mama şi Maddy erau şi ele rănite. La naiba, e doar o fetiţă. Dură totuşi. Dură şi inteligentă. Ea mi-a zis să pun frână de motor. Şi nici măcar nu ştie să conducă.

Furia trebuia să mai aştepte. Tyler trebuia să mai aştepte până să rupă ceva în două sau să-şi înfigă pumnul în ceva, în orice. Sophia tremura şi trebuia alinată.

— Puştoaica ştie câte un pic din toate. Urcă-te în maşină. E vremea să conducă altcineva.

Uşor ameţită în acel moment, se uită în urma ei.

— Cred că vor să mai vorbească cu mine.

— Pot să vorbească şi mâine cu tine. Te duc acasă.

— Mie-mi convine. Am nişte pungi de cumpărături.

Tyler zâmbi, şi strânsoarea lui se transformă într-

o mângâiere.

— Normal că ai.

Vorbise foarte serios când spusese că avea s-o ducă acasă. La el acasă. Cum ea nu deschise discuţia pe acel subiect, se gândi că era mai tulburată decât voia să recunoască. Lăsă pungile de cumpărături în foaier, apoi se întrebă cum să procedeze cu ea.

— Vrei o baie caldă, sau ceva de băut, sau altceva?

— Ce-ar fi să-mi aduci ceva de băut, cât timp fac o baie caldă?

— Mă ocup imediat. Ar trebui se suni pe mama ta, să-i spui că te-ai întors. Şi că rămâi aici.

— Bine, mersi.

Tyler vărsă în cadă o jumătate din tubul de gel de duş pe care-l avea de la Crăciun. Mirosea a pin, dar măcar făcea spumă. Îşi imaginase că ea ar vrea spumă. Aşeză şi câteva lumânări pe tejghea. Femeilor le plăceau băile cu lumânări, din motive pe care el nu le putea înţelege. Îi turnă un pahar de vin şi-l lăsă pe marginea căzii. Apoi se retrase puţin şi încercă să-şi dea seama ce altceva mai putea face, tocmai când

intră ea în baie.

Oftatul ei îndelung îi dădu de înţeles că nimerise la fix.

— Te iubesc, MacMillan.

— Da, mi-ai mai zis.

— Nu, nu, în momentul acesta – nimeni nu te-a iubit şi nimeni nu te va iubi vreodată mai mult decât te iubesc eu fix în momentul ăsta. Destul cât să te las să intri în cadă cu mine.

Într-o cadă plină de spumă? N-ar fi crezut. Şi, chiar dacă ar fi putut trece cu vederea spaima acelui lucru pentru beneficiile evidente, oricum arăta frântă de oboseală.

— O să zic pas de data asta. Dezbracă-te şi bagă-te în cadă.

— Nemernic romantic ce eşti. După o jumătate de oră aici, chiar o să mă simt din nou om.

O lăsă să facă baie şi coborî să-i ia lucrurile. După cum se gândea el, dacă îi ducea prada de la cumpărături în dormitor, avea să-i ia mult mai mult până să încerce să fugă din nou. Din punctul lui de vedere, acela era primul pas spre a se muta cu el.

Îi luă geanta, servieta şi patru – Doamne, Dumnezeule! –, patru pungile cumpărături pline ochi. Apoi începu să urce cu ele. Îşi spuse că, atâta timp cât se ţinea ocupat şi făcea tot ce avea de făcut, nu avea să cedeze furiei care clocotea în interiorul lui.

— Ce-ai cumpărat? Dale mici de granit? Le aruncă pe pat şi consideră că-şi făcu treaba, dar îi alunecă servieta.

Se întinse după ea, reuşi să prindă o baretă, însă, când o trase, tot conţinutul ei se împrăştie pe jos.

De ce avea cineva nevoie de atâtea tâmpenii într-o servietă? Resemnat, se lăsă în jos şi începu să le adune. Bine, să zicem că putea înţelege rostul sticlei de apă, a agendei pline ochi şi a organizatorului electronic. Cu pixurile însă era altă situaţie. Numai Dumnezeu ştia de ce avea nevoie de şase. Ruj. Îi scoase capacul leneş şi începu să-l deşurubeze încet. Mirosi o singură dată, şi aproape că îi putu simţi gustul. Foarfecă de călătorie. Hmm. Agrafe de foi, aspirină, o chestie de pudrat, o chestie de unghii, diferite alte chestii de fete, care-l făcură să se întrebe de ce naiba se mai obosea să care şi o geantă şi ce

naiba ducea în ea. Bomboane mentolate, o pungă mică de bomboane nedesfăcute, un minirecorder, şerveţele uscate şi umede, chibrituri, câteva dischete şi câteva dosare, două markere fluorescente şi o sticluţă de lac de unghii transparent.

Decise că era absolut fantastic. Era de mirare că nu mergea cocoşată după ce-şi punea geanta aia pe umăr. Ca să treacă timpul mai repede, se uită prin dosare în vreme ce le punea la loc. Avea o foaie ruptă cu prima reclamă, o fotografie computerizată a celei de-a doua, o stivă de notiţe mâzgălite de mână şi un morman de notiţe scoase la imprimantă.

Găsi comunicatul de presă, şi acela plin de notiţe mâzgălite. Strânse din buze şi citi versiunea în limba engleză. Găsi că era compact, puternic şi inteligent.

Nici nu se aşteptase la altceva.

Găsi apoi reclama modificată. Cu fotografia într-o mână şi cu o copie a plicului care-i fusese adresat în cealaltă, sări în picioare. Încă le avea în mână când împinse şi deschise uşa de la baie.

— Ce dracului e asta?

Sophia aproape adormise. Clipi, şi primul lucru

pe care-l văzu fu chipul lui plin de furie. Şi al doilea, hârtiile pe care le avea în mâini.

— Ce căutai în servieta mea?

— Lasă asta. De unde ai fotografia?

— Am primit-o prin poştă.

— Când?

Ezită o clipă. Foarte scurt, dar destul cât el să-şi dea seama că se gândea să-i spună o minciună care s-o acopere.

— Nu te obosi să mă prosteşti în faţă, Sophia. Când ai primit plicul?

— Ieri.

— Şi voiai să mi-l arăţi… când?

— În vreo câteva zile. Ascultă, te superi dacă îmi termin şi eu baia înainte să discutăm despre asta? Sunt goală şi acoperită cu gel de duş bărbătesc.

— În câteva zile?

— Da, voiam să mă mai gândesc, şi-am fost şi la poliţie cu ele. Şi astăzi la Linc, ca să obţin şi o părere juridică. Mă descurc, Ty.

— Da. Se uită la ea. Era băgată în spumă până la bărbie şi avea chipul chinuit de umbre de oboseală. Te

descurci de minune de una singură, Sophia. Cred că uitasem chestia asta.

— Ty… Trase un pumn în marginea căzii, când el ieşi şi închise uşa în urma lui. Ia stai un minut.

Ieşi din cadă, dar, în loc să se şteargă, doar îşi strânse un prosop în jurul corpului. Se duse după el, lăsând în urma sa o dâră de apă şi de spumă. Îl strigă încă o dată, înjură şi auzi uşa din spate trântindu-se, chiar în timp ce fugea jos. Aprinse luminile exterioare şi văzu că paşii lui mari şi nervoşi îl duceau înspre vii. Strânse mai tare prosopul în jurul ei şi fugi afară.

Era desculţă şi călcă pe o pietricică, ceea ce stârni un nou şir de înjurături, în timp ce continua să alerge după el, şchiopătând.

— Tyler! Stai naibii un minut! urla insulte în spatele lui, până când îşi dădu seama că vorbea în italiană şi că, pentru el, injuriile ei puteau la fel de bine să fie promisiuni de iubire veşnică. Ia ascultă, idiotule, laşule. Stai pe loc şi luptă ca un bărbat.

Tyler se opri brusc şi se întoarse spre ea. Sophia fu pe punctul de a se izbi de el. Se opri totuşi la foarte mică distanţă, scoţând fum pe urechi, ca o locomotivă

cu aburi, şi sperând să-şi poată muta greutatea de pe piciorul care-o durea.

— Unde crezi că te duci? ceru ea să ştie.

— Nu vrei să stai în preajma mea acum.

— Greşit. Ca să-i demonstreze, îi trase un pumn în piept. Dacă vrei să dai în mine, n-ai decât. Înclină bărbia. Prefer să-mi dea cineva o lovitură făţişă decât să-mi întoarcă spatele.

— Oricât de tentant ar suna, şi crede-mă că în clipa asta chiar am chef să lovesc ceva, eu nu dau în femei. Du-te înapoi în casă. Eşti udă şi pe jumătate goală.

— Mă duc înapoi când te duci şi tu. Între timp, putem avea discuţia asta şi aici, afară. Te-ai supărat pentru că n-am venit repede la tine cu treaba asta mizerabilă. Ei bine, îmi pare rău, dar am făcut cum am considerat mai bine.

— Ai dreptate, pe jumătate. Ai făcut ce ai crezut de cuviinţă, dar nu-ţi pare rău. Mă mir că te-ai obosit să mă suni în seara asta, doar pentru că a încercat cineva să te omoare.

— Ty, nu-i acelaşi lucru. Este doar o poză idioată.

Nu voiam să o las să ne afecteze pe mine, pe tine sau pe oricine altcineva.

— Tu n-aveai de gând să o laşi. Hai că ai zis-o. La naiba cu munca de echipă!

În acel moment ţipa. Era ceva care se întâmpla extrem de rar, aşa că Sophia rămase uitându-se în sus la el. Un bărbat mare şi furios, căruia îi sărise într-un final muştarul.

— Tu hotărăşti ce vrei să dai, cât de mult sau unde. Şi toată lumea trebuie să se conformeze cu programul şi cu planurile tale. Ei bine, la naiba cu asta, Sophia! La dracu' cu tot! Uite că tocmai ţi-am încălcat planul. Te iubesc, la naiba! O ridică pe vârfuri. Mâinile lui pline de bătături se lipiră de pielea ei fină şi răsfăţată. Eu pe tine te vreau. Dacă nu e la fel de ambele părţi, atunci e degeaba. Înţelegi? Degeaba.

Furios pe ei amândoi, o lăsă înapoi jos.

— Acum du-te înăuntru şi schimbă-te. O să te duc acasă.

— Te rog, nu. Te rog, zise ea şi-i atinse braţul când trecu pe lângă ea. Doamne, te rog. Nu pleca.

Începu din nou să tremure, dar în acel moment ăsta n-avea nimic de-a face cu faptul că se temea pentru viaţa ei. Era ceva mult mai puternic de-atât. Îmi pare rău. Iartă-mă că, străduindu-mă să nu te îngrijorez, am reuşit să te rănesc. Sunt obişnuită să am singură grijă de mine şi să iau singură toate deciziile.

— Nu mai merge aşa. Dacă nu înţelegi asta, ne pierdem timpul.

— Ai dreptate. Şi mă sperie, tocmai pentru că înţeleg că trebuie să fie ceva foarte important pentru tine ca să te facă să pleci de lângă mine. Nu vreau să se întâmple asta. Ai dreptate, am greşit. Am vrut să mă ocup de asta în felul meu, dar am greşit. Ţipă la mine, înjură, dar nu mă îndepărta.

Temperamentul lui răbufnise şi apoi se domolise, iar în acel moment îl lăsase enervat pe sine.

— Ţi-e frig. Hai să mergem înăuntru.

— Stai.

Vocea lui fusese atât de distantă şi de tranşantă, încât îi provoca Sophiei un gol în stomac.

— Ascultă-mă.

Îl prinse de braţ, iar degetele ei se înfigeau

disperate în cămaşa lui. Ştia că, dacă se întorcea de la ea în acel moment, avea să se simtă mai singură decât se simţise în toată viaţa ei.

— Te ascult.

— Eram furioasă când am venit. Nu mă puteam gândi la altceva decât la faptul că nemernicul ăla – ştiu sigur că e Jerry –, nemernicul ăla se foloseşte de munca mea ca să-şi bată joc de mine. Să mă sperie. Şi n-am de gând să-l las. N-o să-l las să mă facă să mă îngrijorez. Nici pe mine, nici pe mama, nici pe nimeni altcineva la care ţin. Mă gândeam că o să pot să mă descurc şi singură, ca să te protejez de la a-ţi face griji. Şi, stând aici acum, îmi dau seama că, dacă şi tu ai fi procedat la fel, m-aş fi simţit la fel de rănită şi de furioasă cum eşti tu în clipa asta. Începu să-i tremure vocea şi se sperie că i-ar fi putut veni să plângă. Îşi aminti că erau tactici necinstite, aşa că îşi muşcă buza şi îşi înghiţi durerea. Te iubesc. Poate că acesta e singurul lucru cu care nu ştiu cum să mă descurc. Nu încă. Dă-mi şansa să-mi dau seama. Îţi cer să nu pleci de lângă mine. E singurul lucru pe care nu l-aş putea suporta. Să am nevoie de cineva, să-l iubesc şi să-l

privesc cum pleacă de lângă mine.

— Eu nu sunt tatăl tău. O prinse cu o mână de bărbie. Văzu lacrimile care-i împânzeau ochii şi înţelese încercarea ei curajoasă de a nu le lăsa să-i scape. Şi nici tu nu eşti. Dacă sunt aici lângă tine şi preiau o parte din greutate, asta nu înseamnă că eşti slabă. Nu te face mai puţin decât eşti, Sophia.

— El îi lăsa mereu pe alţii să se ocupe de situaţiile dificile. Inspiră adânc şi expiră nesigură. Eu ştiu foarte bine ce fac atunci când îndepărtez oamenii de lângă mine, ca să mă ocup singură de probleme. Ştiu şi ce încerc să demonstrez. Şi ştiu şi că e un lucru prostesc şi egoist. Dar se pare că nu pot mereu să mă opresc din a proceda aşa.

— Ai nevoie de mai mult exerciţiu. O luă de mână. Doar ţi-am mai zis că o să rămân lângă tine, nu?

Sophia se cutremură instantaneu.

— Da, mi-ai zis. Ca să se mai liniştească, duse mâinile lor unite la obraz. Nimeni niciodată nu m-a mai vrut doar pe mine. Şi nici eu pe altcineva. Se pare că tu eşti acela.

— Mie-mi convine. Suntem chit acum?

— Cred că da. Buzele ei luară forma unui zâmbet. Se gândi că el făcea mereu totul să fie foarte simplu. Nu trebuia decât să-l lase. Ce mai noapte a fost până acum!

— Hai să ne întoarcem înăuntru şi s-o încheiem. Îşi puse braţul în jurul ei, conducând-o spre casă şi preluând automat greutatea ei, atunci când şchiopăta.

Se gândi că aşa-i trebuia, pentru că îl înfuriase în halul ăla.

— Te-ai lovit la picior?

Observă imediat intonaţia amuzată şi mulţumită a vocii lui.

— Am călcat pe o piatră când alergam după un culo mare şi prost.

— Acesta aş fi eu. Înţeleg destulă italiană de baltă cât să ştiu când femeia pe care o iubesc mă face tâmpit.

— Dar cu foarte multă afecţiune. Dacă tot ai mai învăţat limba, ce-ar fi să încheiem seara cu… Se ridică pe vârfurile picioarelor ca să-i şoptească ceva la ureche, încheind afirmaţia în italiană cu o ronţăire

scurtă a lobului urechii.

— Uuu. Nu avea nici cea mai vagă idee ce îi spusese. Cred că o să am nevoie de o traducere pentru asta.

— Cu plăcere, zise ea. După ce intrăm.

Pilar fu surprinsă să-l vadă pe Tyler la uşa de la bucătărie, la o oră pe care o considera extrem de matinală. Fu chiar mai surprinsă să vadă buchetul de flori din mâna lui.

— Bună dimineaţa.

— Bună. Intră în bucătăria Cutter, cu picioarele aproape împleticindu-i-se. Nu mă aşteptam să te găsesc aici, altfel aş fi… Ruşinat, clătină buchetul de flori pe care îl avea în mână. Ştii tu, aş fi adus mai multe.

— Înţeleg. Le-ai adus pentru Maddy? Ty. Încântată de el, se întinse şi îl strânse de obraji. Eşti atât de drăguţ.

— Da, sigur. Ei bine, cum te simţi?

— Bine. Norocoasă. Înaintă spre uşa interioară şi o strigă pe Maddy. Sophia a fost incredibilă. Impecabil de calmă.

— Da, aşa e Sophia. I-am dat o pauză şi am lăsat-o să doarmă în dimineaţa asta. Se uită spre uşă când intră Maddy. Salut, copilu'.

— Salut. Ce sunt alea?

— Cred că sunt flori. Pentru tine.

Sprâncenele i se apropiară, şi pe chipul ei îşi făcu loc o expresie de mirare.

— Pentru mine?

— Trebuie să plec. Merg să-mi iau rămas-bun de la David şi Theo. Pilar o sărută pe Maddy încet şi relaxat pe obraz şi asta o făcu pe fată să se înveselească imediat. Ne vedem mai târziu.

— Da, bine. Cum se face că-s pentru mine? îl întrebă ea pe Tyler.

— Pentru că am auzit că te-ai descurcat foarte bine. Îi întinse buchetul de flori. Le vrei sau nu?

— Da, le vreau. Le luă şi observă micul freamăt din stomac în clipa când le mirosi. Se gândi că era vreun fel de reflex muscular. Unul foarte plăcut, de altfel. Nimeni nu mi-a mai adus vreodată flori până acum.

— O să-ţi aducă. M-am gândit că ar trebui să-ţi

iau ceva şi pentru mintea aia a ta, dar încă nu ştiu ce. În fine, ce ţi-ai făcut la păr?

— L-am tuns. De ce?

— Păi… doar întrebam. Aşteptă să scoată o vază. Tyler se gândi că noua tunsoare o făcea să semene cu o zână intelectuală. Îşi dădu apoi seama, cu un uşor regret, că în cel mai scurt timp aveau să apară şi băieţii pe la uşă. Vrei să vii cu mine azi? Trebuie să verific viile de mucegai şi apoi să mă duc să văd cum merge treaba la vechea distilerie. Să încep plivitul…

— Da, ar fi super.

— Spune-i tatălui tău.

După ce se instală în maşină lângă Tyler, Maddy îşi încrucişă braţele.

— Vreau să te întreb două lucruri.

— Sigur. Spune.

— Dacă aveam… cu zece ani mai mult şi chiar aveam ţâţe, ţi-ar fi plăcut de mine?

— Doamne, Maddy!

— Nu sunt îndrăgostită de tine sau aşa ceva. Adică, mi-a plăcut un pic când ne-am mutat prima dată aici, dar apoi mi-a trecut. Eşti prea bătrân pentru

mine, şi eu nu sunt pregătită pentru o relaţie serioasă – sau să fac sex.

— Foarte bine că nu eşti.

— Dar aş vrea să ştiu dacă o să-i placă vreunui tip de mine, când o să fiu. Ipotetic vorbind.

Tyler îşi trecu mâna peste faţă.

— Ipotetic vorbind şi lăsând la o parte chestia cu sânii, că nu asta atrage un bărbat, dacă aveai cu zece ani mai mult, mi-ai fi picat cu tronc. Bine?

Ea zâmbi şi-şi puse ochelarii.

— Bine. Dar minţi în legătură cu sânii. Băieţii zic că îi interesează personalitatea şi inteligenţa. Unii zic că sunt şi genul care preferă picioarele sau ceva de genul. Dar eu ştiu că de fapt sânii sunt de vină.

— Şi de unde ştii asta?

— Pentru că e ceva ce noi avem şi voi nu.

Tyler deschise gura, dar o închise la loc. Nu era o dezbatere pe care s-o poată purta confortabil cu o adolescentă.

— Ziceai că ai două întrebări.

— Da, ei bine. Se roti pe scaun până ajunse cu faţa la el. Cealaltă e mai degrabă o idee. Vinoterapie.

— Vino terapie?

— Da, am citit despre ea. Creme pentru piele pe bază de sâmburi de struguri şi chestii. Mă gândeam că am putea începe o linie de producţie.

— Am putea?

— Trebuie să mai fac muncă de cercetare înainte şi câteva experimente. Dar e o companie care deja face asta în Franţa. Am putea monopoliza piaţa americană. Vezi tu, vinul roşu conţine antioxidanţi – polifenoli şi…

— Maddy, ştiu ce sunt polifenolii.

— Bine, bine. Dar, vezi tu, sâmburii – pe care îi arunci de obicei în timpul producţiei de vin – conţin şi ei antioxidanţi. Şi ăştia sunt foarte buni pentru piele. Plus, mă gândesc că am putea face o linie din plante, tot internă. O întreagă gamă de sănătate şi frumuseţe.

Sănătate şi frumuseţe. Oare ce urma?

— Uite ce e, copilă, eu fac vin, nu cremă de faţă.

— Dar ai putea, insistă ea. Dacă mi-ai da sâmburii rămaşi de după recoltă şi un loc unde să pot face experimente. Tot ziceai că vrei să-mi oferi ceva şi pentru creier. Dă-mi asta.

— Eu mă gândeam mai degrabă la un set de chimie sau ceva, murmură el. Lasă-mă să mă gândesc la asta.

Tyler intenţionase să lase rumegatul acelei idei până după program, însă Maddy avea alte planuri.

Sophia se afla în podgorie şi urmărea tăietorii de buruieni cum mânuiau lamele în formă de pană. Maddy se duse direct la ea şi începu să vorbească, înainte ca Sophia să poată spune ceva.

— Cred că ar trebui să ne lărgim orizonturile spre vinoterapie, la fel cum a făcut compania aia din Franţa.

— Serios? Sophia ţuguie buzele, semn clar că se gândea serios. E foarte interesant, pentru că am ideea asta în minte de ceva timp. Am încercat masca facială. E minunată.

— Noi facem vin, începu Ty.

— Şi vom face asta mereu, aprobă Sophia. Dar asta nu ne împiedică să atingem şi alte domenii. E o piaţă enormă pentru produse naturale de frumuseţe. A trebuit să las deoparte ideea asta pentru că am avut un an dificil şi au existat alte lucruri care au necesitat

atenţia mea imediată. Dar poate că acesta e un moment bun să o luăm în calcul. Să ne extindem în loc să ne ocupăm de controlul daunelor, adăugă ea şi începu să intre în joc. Va trebui să adun mai multe informaţii, desigur.

— Pot să rezolv eu treaba asta, zise Maddy. Sunt un bun cercetător.

— Eşti angajată. Şi, odată ce studiile se vor îndrepta spre cercetare şi dezvoltare, vom avea nevoie de un cobai.

Se întoarseră amândouă să-l studieze pe Tyler, să vadă dacă el ar fi fost potrivit pentru acel rol. Bărbatul se albi la faţă. Aproape că simţi sângele scurgându-i-se din obraji.

— Nici să nu vă gândiţi.

— Laşule! Expresia amuzată a Sophiei dispăru de îndată ce observă două siluete apropiindu-se de ei. A venit poliţia. Claremont şi Maguire. Asta nu cred că este o veste bună.

„Intenţionat”, gândi Sophia, stând în sufrageria lui Tyler. Cineva umblase la vehiculul cu patru roţi la fel de intenţionat cum se umblase şi la vin. O parte din

ea ştia deja acest lucru, dar faptul că i se confirma oficial acest lucru îi aducea fiori reci pe piele.

— Da, foloseam des maşina. De obicei, iau maşina mea când merg în oraş, numai că are doar două locuri. Noi trei am petrecut ziua în San Francisco, făcând cumpărături pentru nunta mamei. Aveam nevoie de o maşină mare.

— Cine ştia despre planurile tale? o întrebă Maguire.

— Mai mulţi oameni, cred. Familia. Ne-am întâlnit cu judecătoarea Moore, aşa că ştia şi familia ei.

— Aveaţi vreo oră stabilită?

— Nu chiar. M-am oprit pe la Lincoln Moore, înainte să mă întâlnesc cu celelalte să luăm prânzul. Restul zilei a decurs lejer.

— Şi ultimul loc unde v-aţi oprit, chiar şi pentru scurt timp? întrebă Claremont.

— Am luat cina. La Moose, în Washington Square. Maşina a stat parcată cam nouăzeci de minute. De pe la şapte cam până pe la opt şi jumătate. Şi de acolo am plecat spre casă.

— Domnişoară Giambelli, aveţi vreo idee cine ar vrea să vă facă rău?

— Da. Îi întâlni privirea lui Claremont, ca de la egal la egal. Jeremy DeMorney. E implicat în otrăvirea vinului, delapidarea de fonduri şi în toate problemele pe care le-a avut familia mea anul acesta. Cred că el e responsabil pentru asta, că a plănuit totul şi că s-a folosit de vărul meu şi de oricine şi orice i-a fost la îndemână. Şi, după cum i-am spus şi personal, probabil nu e deloc mulţumit de mine în clipa asta.

— Domnul DeMorney a fost interogat.

— Şi sunt sigură că a avut multe răspunsuri. El este responsabil.

— Aţi văzut reclama pe care i-a trimis-o Sophiei. Frustrat, Tyler sări în picioare. Era o ameninţare, şi s-a ţinut de ea.

— Nu putem dovedi că DeMorney a trimis fotografia. Maguire îl privi pe Ty plimbându-se prin cameră. Observă că avea mâini mari. Probabil DeMorney se sfărâmase ca plastilina sub atingerea lor. Ni s-a confirmat că era la New York când a fost trimis coletul din San Francisco.

— Atunci, a pus să fie trimis. Găsiţi o cale să o demonstraţi, ripostă Tyler. Asta e treaba voastră.

— Cred că el l-a omorât pe tata. Vocea Sophiei era în continuare calmă. Cred că ura lui pentru tata stă la baza tuturor celor întâmplate. Poate că, în mod cu totul iraţional, îşi spune că e vorba despre afaceri. Dar e ceva personal.

— Bazându-ne pe presupusa aventură dintre Avano şi fosta doamnă DeMorney, e cam mult timp să aştepţi pentru o răzbunare.

— Ba nu e, zise Maddy. Nu dacă vrei s-o faci bine şi să implici pe toată lumea.

Claremont acceptă întreruperea şi-i aruncă lui Maddy o privire liniştită prin care-i dădea îngăduinţa să continue să vorbească.

— Dacă se duce după tatăl Sophiei imediat după divorţ, atunci toată lumea se prinde că e furios din pricina asta. Fata petrecuse ceva timp analizând situaţia şi emiţând ipoteze. Ca mine, de exemplu. Dacă vreau să mă răzbun pe Theo pentru ceva, stau departe şi încerc să-mi dau seama cum să-l lovesc cel mai bine. Şi, atunci când mă răzbun, nu se aşteaptă şi nici

măcar nu ştie de ce o ia în barbă. Încuviinţă din cap. E ceva ştiinţific şi mult mai satisfăcător.

— Puştoaica e genială, comentă Ty.

— E cel mai bine când e servită la rece, cugetă Claremont pe drumul de întoarcere spre oraş. Se potriveşte cu profilul psihologic al lui DeMorney. E calculat, sofisticat, erudit. Are bani, poziţie socială şi gusturi impecabile. Este genul de om pe care-l văd aşteptând, planificând şi trăgând sfori. Dar nu mi se pare genul care ar risca să piardă acea poziţie din pricina unei căsnicii care nu merge bine. Tu cum ai proceda dacă te-ar înşela bărbatul?

— O, l-aş bate măr, l-aş lăsa în fundul gol la divorţ şi aş face tot ce-mi stă în putere ca să-i fac restul vieţii un calvar, inclusiv să înfig ace în gâtul şi ouăle unei păpuşi făcute după imaginea lui. Dar, pe de altă parte, eu nu sunt sofisticată şi erudită.

— Şi oamenii se mai întreabă cum de eu nu sunt căsătorit. Claremont îşi deschise carneţelul. Hai să mergem să mai vorbim odată cu Kristin Drake.

Era absolut enervant ca poliţia să vină la locul de muncă. Oamenii începeau să vorbească, să facă

speculaţii şi să chicotească. Kris nu ura nimic mai mult decât ca oamenii să bârfească pe la spatele ei. Şi, după cum vedea lucrurile, Sophia era singura vinovată de acel lucru.

— Dacă vreţi să vă spun părerea mea, toate problemele cu care s-a confruntat Giambelli în ultimul an au fost cauzate de faptul că Sophia e mai interesată de promovarea propriilor planuri decât de cele ale companiei sau de oamenii care lucrează pentru ea.

— Şi ce planuri ar fi acelea? întrebă Claremont.

— Sophia e propriul ei plan.

— Şi propriul ei interes, după cum aţi spus, a dus la un mai puţin de patru decese, o împuşcare şi ceva ce-ar fi putut să fie un accident mortal, în care au fost implicate ea, mama ei şi o adolescentă.

Kris îşi aminti de furia de gheaţă de pe chipul lui Jerry de când fusese încolţit la New York de Sophia şi de pretendentul ei.

— În mod evident, a înfuriat pe toată lumea.

Kris se asigură pe sine că nu era problema ei. Nu era treaba ei.

— În afară de dumneavoastră, domnişoară

Drake? întrebă Maguire pe un ton plăcut.

— Nu-i niciun secret că am plecat de la Giambelli în condiţii mai puţin decât amiabile, şi asta din cauza Sophiei. Nu-mi place de ea şi urăsc faptul că a fost pusă ierarhic mai sus ca mine, când era evident că aveam mai multă vechime şi experienţă. Şi intenţionez s-o fac să plătească pentru asta, pe plan profesional.

— Cât timp aţi fost curtată de DeMorney şi de firma La Coeur, încă primeaţi salariul de la Giambelli?

— Nu există nicio lege care să împiedice un angajat să ia în considerare şi alte oferte, în timp ce lucrează la o firmă. E o chestiune de afaceri.

— Cât timp?

Kris ridică din umeri.

— Am fost abordată prima dată toamna trecută.

— De către Jeremy DeMorney?

— Da. Mi-a dat de înţeles că cei de la La Coeur ar fi încântaţi să mă aibă în echipa lor. Mi-a făcut o ofertă, dar mi-a luat ceva timp să mă gândesc la ea.

— Şi ce v-a făcut să vă hotărâţi?

— Pur şi simplu mi-am dat seama că, la cum mergeau lucrurile, n-aş fi putut fi fericită la Giambelli.

Mă simţeam inhibată din punct de vedere creativ.

— Şi totuşi, aţi mai rămas acolo, aşa inhibată, încă vreo câteva luni. În acest răstimp, aţi rămas în contact cu DeMorney?

— Nu există nicio lege împotriva…

— Domnişoară Drake, o întrerupse Claremont. Anchetăm o crimă. Ne-aţi face sarcina mai uşoară dacă ne-aţi ajuta să obţinem o imagine clară. Noi v-am uşurat situaţia venind să vă punem întrebări aici, unde vă simţiţi confortabil, în loc să vă ducem la secţie, unde atmosfera nu e nici pe jumătate la fel de plăcută ca aici. Aţi rămas în contact cu DeMorney în această perioadă?

— Şi ce dacă?

— În această perioadă, i-aţi oferit domnului DeMor-ney informaţii confidenţiale despre compania Giambelli – despre practicile de afaceri, campaniile de promovare – sau informaţii personale pe care le-aţi aflat despre membrii familiei?

Îi transpirară palmele. Erau fierbinţi şi umede.

— Vreau să sun un avocat.

— E dreptul dumneavoastră. Puteţi răspunde la

întrebare şi să ne ajutaţi un pic, poate să recunoaşteţi că aţi folosit nişte practici de afaceri ilicite, pe care nu avem niciun interes să le folosim împotriva dumneavoastră. Sau puteţi rămâne inflexibilă şi astfel să ajungeţi să fiţi acuzată de complicitate la crimă.

— Eu nu ştiu nimic despre nicio crimă. Nu ştiu nimic despre asta! Şi dacă Jerry… Doamne. O, Doamne!

Începuse să transpire. De câte ori nu revizuise în minte scenariul pe care-l spusese Tyler în apartamentul lui Jerry? De câte ori nu se întrebase dacă era adevărat – sau măcar o parte dintre vorbele lui?

Dacă era adevărat, atunci avea şi ea o legătură cu toate cele întâmplate. Decise că era momentul să pună capăt acelei legături.

— Sunt dispusă să joc dur ca să obţin ce vreau, în afaceri. Nu ştiu nimic despre crimă sau despre alterarea produsului. Da, i-am dat lui Jerry nişte informaţii. L-am informat despre marile planuri de centenar ale Sophiei şi despre programul de desfăşurare. Poate a întrebat şi unele chestiuni

personale, dar nu a fost nimic mai mult decât nişte bârfe de birou. Dacă a avut ceva de-a face cu Tony… Se opri brusc, şi ochii începură să-i strălucească de lacrimi. Nu mă aştept să mă credeţi. Şi nu-mi pasă dacă mă credeţi sau nu. Dar Tony a însemnat ceva pentru mine. Poate că iniţial am început să mă văd cu el pentru că am considerat că ar fi încă o palmă pentru Sophia, dar asta s-a schimbat.

— Eraţi îndrăgostită de el? întrebă Maguire cu vocea plină de compasiune.

— A însemnat foarte mult pentru mine. Mi-a făcut promisiuni, legate de funcţia mea de la Giambelli. Şi ştiu că le-ar fi respectat dacă ar mai fi trăit. V-am mai spus, m-am întâlnit de câteva ori cu el în apartamentul Sophiei. Dar, adăugă ea, nu şi în noaptea în care a fost ucis. O lăsaserăm mai moale o perioadă. Recunosc că la început m-a deranjat lucrul acesta. René îşi băgase adânc ghearele în el.

— V-a rănit căsătorindu-se cu ea?

— M-a enervat cumplit. Kris strânse din buze. Am fost furioasă când mi-a spus că s-au logodit. Nu voiam să mă mărit cu el, pentru numele lui Dumnezeu.

Cine are nevoie de aşa ceva? Dar îmi făcea plăcere compania lui, era bun la pat şi-mi aprecia talentele profesionale. Nu mă interesau banii. Pot să fac şi singură bani. René însă nu e decât o târfă profitoare.

— Şi exact aşa aţi şi numit-o când aţi sunat la apartamentul ei în luna decembrie a anului trecut, afirmă Maguire.

— Poate că da. Nu-mi pare rău că am spus ce gândesc. Dar să spun ce gândesc e departe de a fi implicată în uciderea cuiva. Relaţia mea cu Jerry a fost de la început una strict profesională. Dacă a avut ceva de-a face cu moartea lui Tony sau cu celelalte chestiuni, atunci e problema lui. N-o să mă spânzur odată cu el. Eu nu joc aşa.

— Ce mai joc! Maguire se urcă la volan. Dă-mi în orice zi o replică simplă şi bună de genul: „L-am ucis pentru că mi-a tăiat calea pe autostradă".

— Drake e speriată. Tremură până-n vârful urechilor. Crede că DeMorney a aranjat toată treaba asta şi că ea o să fie ţapul ispăşitor.

— E un nemernic foarte şmecher.

— Hai să punem mai multă presiune pe el. Cu cât

sunt mai şmecheri, cu atât trebuie să presezi mai tare.

Capitolul 29

Nu avea să tolereze aşa ceva. Poliţiştii aceia idioţi sigur erau plătiţi de Giambelli. Nu avea nicio îndoială în legătură cu asta.

Nu aveau puterea să demonstreze nimic, desigur. Şi totuşi, muşchiul din obrazul lui Jerry zvâcnea în timp ce îndoielile îi zburdau prin minte. Nu, era sigur. Era sigur de asta. Fusese foarte, foarte atent. Dar nu asta era ideea.

Familia Giambelli îl mai făcuse o dată public de ruşine, cândva. Aventura pe care o avusese Avano cu soţia lui îi aruncase numele pe limbi veninoase, iar asta îl obligase să îşi schimbe viaţa şi modul de viaţă. Doar nu putea rămâne căsătorit cu curva aia necredincioasă – mai ales de vreme ce oamenii ştiau despre aventura ei.

Îl costase funcţia şi prestigiul din cadrul companiei. În ochii străunchiului său, un bărbat care-şi pierdea nevasta în favoarea unui rival putea să-şi piardă la fel de uşor şi clienţii. Şi astfel Jerry, care se considerase dintotdeauna moştenitorul de drept alta

Coeur, primise o lovitură puternică şi fusese obligat să-şi cunoască lungul nasului.

Familia Giambelli nu avusese de suferit din cauza asta. Cele trei femei Giambelli rămăseseră deasupra tuturor acelor lucruri mizere. Discuţiile despre Pilar erau mereu pline de compătimire, iar cele despre Sophia – de admiraţie tăcută. Şi nu se vorbea niciodată despre marea La Signora. Sau cel puţin nu până în acel moment, îşi aminti Jerry. Când făcuse el să se întâmple asta.

Ani întregi de planificare şi de perfecţionare a execuţiei răzbunării străpunseseră însăşi inima Giambelli. Spintecaseră familia cu precizia unui bisturiu. Ruşine, scandal, neîncredere – şi toate înfăptuite de oameni de-ai lor. Era perfecţiunea întruchipată.

Cine trebuia să înveţe în acel moment să-şi cunoască lungul nasului?

Şi, chiar şi cu toate planurile şi strategiile lui atent puse la punct, în clipa aceea, nenorociţii ăia întorceau totul împotriva lui. Ştiau că îi învinsese, şi tocmai de-aia încercau să-l tragă şi pe el în jos, după

ei.

Oare crezuseră că avea să permită ca asociaţii lui să facă speculaţii pe seama sa – un DeMorney? Acel simplu gând îl făcu să tremure, invadat de o furie întunecată şi amară.

Membrii propriei lui familii se îndoiseră de el. Îl întrebaseră despre practicile sale de afaceri. Ce ipocriţi! O, dar nu-i deranjase deloc să vadă cota acţiunilor de piaţă crescând. De ce nu puseseră întrebări şi atunci? Însă, la primul mic semn de furtună, începuseră deja să-şi acopere fundul şi să-l facă pe el ţap ispăşitor.

Nu avea nevoie nici de ei. Nu avea nevoie de întrebările lor ipocrite cu privire la etica, metodele sau planurile lui personale. Nu avea să aştepte să i se ceară să demisioneze – asta dacă ar fi îndrăznit aşa ceva. Se afla într-o poziţie confortabilă din punct de vedere financiar. Poate că venise momentul să ia o pauză de la afaceri. O vacanţă prelungită sau o relocare definitivă.

Se putea muta în Europa, şi acolo simpla lui reputaţie i-ar asigura o poziţie de top în orice

companie şi-ar dori. Asta când avea să fie din nou dispus să lucreze. Când avea să fie pregătit să se răzbune pe La Coeur pentru lipsa de loialitate.

Dar, înainte să-şi refacă viaţa, trebuia să termine ce începuse. De data asta, personal. Aşadar, MacMillan credea că nu avea tupeul să apese chiar el pe trăgaci? „Va afla că nu e aşa”, îşi promise Jerry. Toţi aveau să afle cum stăteau de fapt lucrurile.

Femeile Giambelli urmau a plăti scump pentru faptul că îl insultaseră.

Sophia trecu repede prin corespondenţa din e-mailul de birou. Ar fi preferat să se ocupe personal de toate rapoartele, notiţele şi întrebările, din biroul ei din San Francisco. Dar regulile fuseseră foarte clar stabilite. Nu avea voie să se ducă în oraş neînsoţită. Punct.

Tyler refuza să se mai îndepărteze de câmpuri. Plivitul nu se încheiase, aspirarea abia începuse şi apăruse şi o mică invazie de purici de frunze. „Nimic foarte grav”, gândi ea, cu un vag resentiment în timp ce răspundea unei solicitări de informaţii. Viespile se hrăneau cu ouăle depuse de puricii de frunze. Şi

tocmai din acest motiv erau plantate din loc în loc prin vie tufe de mure, care serveau drept gazdă pentru acele insecte. Abia dacă trecea vreun sezon fără să apară vreo mică invazie. Dar existau felurite poveşti – şi oameni cărora le plăcea să le spună – despre cum o întreagă recoltă fusese cândva distrusă de acei mici ticăloşi.

Nu-l putea clinti din loc pe Tyler până când acesta nu se asigura că situaţia era sub control, şi între timp ea avea să fie atât de ocupată cu punerea la punct a ultimelor detalii ale nunţii mamei sale, încât nici nu urma să aibă vreme să meargă la birou sau cu atât mai puţin să iasă în vii. Şi, după ce se termina toată agitaţia cu nunta, avea să înceapă recoltatul. Şi, din acel moment, nimeni nu urma să mai aibă timp pentru nimic altceva decât pentru zdrobire.

Partea bună era că îndatoririle şi programul încărcat o ajutau să-şi ţină mintea ocupată şi să nu se mai gândească la Jerry sau la ancheta poliţiei. Trecuseră aproape două săptămâni de când maşina condusă de ea rămăsese fără frâne. Din câte îşi putea da seama, ancheta ajunsese într-un impas.

Cu Jeremy DeMorney era altă problemă.

Avea şi ea sursele ei. Era perfect conştientă de faptul că apăruseră vorbe despre el. Şi întrebări, puse nu doar de poliţie, ci şi de superiorii lui. Şi de membrii consiliului de administraţie, conduşi – în mod chinuitor, spera ea – chiar de străunchiul său. Îi oferea o oarecare satisfacţie gândul că era şi el presat, la fel cum se întâmplase cu familia ei, în care se înfipseseră ghearele lacome ale bârfelor şi ale suspiciunilor.

Deschise încă un e-mail şi apăsă ca să descarce fişierul ataşat. Privi fişierul derulându-se pe ecran, şi inima i se opri în loc o clipă, apoi începu să-i bată tare.

Era o copie a noii reclame, menită să apară în luna august.

Un picnic în familie, strălucirea razelor soarelui şi o porţiune umbrită de un stejar imens şi bătrân. Mai mulţi oameni adunaţi în jurul unei mese lungi de lemn, plină cu mâncare şi cu vin.

Imaginea, aleasă personal de Sophia, cu mai multe generaţii – un amestec de chipuri, expresii şi mişcări. O mamă tânără cu un prunc în braţe, un băieţel care se juca în iarbă cu un căţeluş, un tată cu o

fetiţă căţărată pe umerii lui. La capătul mesei se afla un bărbat care-i amintea de Eli, cu paharul ridicat, ca şi cum ar fi ţinut un toast. Imaginea portretiza bucurie, continuitate şi tradiţie de familie. Fotografia aceea însă fusese modificată. Subtil şi cu îndemânare. Trei din feţele modelelor fuseseră înlocuite. Sophia cercetă atent imaginile care le înfăţişau pe bunica ei, pe mama sa şi pe ea. Avea ochii holbaţi de groază şi gura căscată de spaimă. O sticlă de vin era înfiptă în pieptul ei, ca un cuţit.

Scria:

ŢI-A VENIT VREMEA ASTA O SĂ FIE MOARTEA TA ŞI A ALOR TĂI

— Nemernicule, nenorocitule. Lovi tastatura, dădu comanda de imprimare, salvă fişierul şi apoi îl închise.

Îşi promise că nu avea să se lase tulburată. Şi cu siguranţă nu avea să-i ameninţe familia convins că nu avea să fie pedepsit. Avea să se ocupe ea de el. De toată situaţia creată.

Vru să vâre fotografia imprimată într-un dosar, apoi ezită.

Tyler îi spusese că era genul care voia să se ocupe ea de tot.

Aspirarea viilor era un mod plăcut de a petrece o zi de vară. Soarele strălucea cald, iar adierea era lină precum un sărut. Sub potirul de un albastru strălucitor a cerului, terenurile din jur erau capitonate cu verdeaţă, iar dealurile domoale se aplecau sub promisiunea verii.

Strugurii erau protejaţi de soarele arzător de prânz de un baldachin verde, minunat, de frunze. Bunicul lui numea asta umbrela naturii.

Recolta ajunsese la mai bine din jumătate din dimensiunea ei la maturitate şi în curând diferitele soiuri de struguri negri urmau a începe să-şi schimbe culoarea. Fructele mici şi verzi aveau să devină ca prin minune albastre, apoi violet, când traversau ultima etapă dinainte de coacere. Şi apoi recoltarea.

Fiecare etapă de creştere necesita îngrijire, la fel cum fiecare stadiu ducea sezonul mai aproape de promisiunea inevitabilă, e

Continuă să lucreze satisfăcut în clipa când Sophia se ghemui lângă el…

— Credeam că o să stai toată ziua închisă în biroul tău şi o să pierzi strălucirea soarelui. Nu e un mod prea plăcut de-aţi câştiga existenţa, dacă mă întrebi pe mine.

— Eu mă gândeam că un vinificator mare şi important cum eşti tu ar avea mai multe de făcut decât să aspire personal viile. Îşi trecu o mână prin părul lui, mângâiat din belşug de soare. Unde ţi-e pălăria, amice?

— Pe aici pe undeva. Strugurii ăştia Pinot Noir o să fie primii care se coc. Am pariat o sută de dolari cu Paulie pe mititeii ăştia. Eu zic că în cinci ani de zile o să ne ofere cea mai bună producţie. El a pariat pe Chenin Blanc.

— Vreau să iau şi eu parte la acţiune. Eu pariez pe Pinot Chardonnay.

— Ar trebui să-ţi păstrezi banii. O să ai nevoie de ei, ca să-i finanţezi lui Maddy ideile geniale.

— E un proiect inovator şi de perspectivă. Deja m-a îngropat în informaţii. Lucrăm împreună la o propunere pe care să i-o prezentăm lui La Signora.

— Dacă vrei să te freci pe tot corpul cu sâmburi

de struguri, să ştii că te-aş putea ajuta. Gratis. Se întoarse, şi genunchii li se atinseră, înainte ca el să pună o mână pe ai ei. Ce s-a întâmplat, iubito?

— Am mai primit un mesaj. Încă o reclamă modificată. A venit într-un fişier ataşat la un e-mail de serviciu. Simţi cum i se încordează mâna, aşa că o răsuci pe a ei, ca degetele să li se unească. Am sunat deja. A fost trimisă de pe contul lui P.J., dar ea nu mi-a trimis nicio corespondenţă azi. Cineva ori i-a folosit calculatorul, ori avea informaţiile contului ei şi parola. E-mailul putea fi trimis de oriunde.

— Unde e?

— În casă. Am printat fotografia şi am încuiat-o într-un sertar. O s-o trimit poliţiei, ca să o adauge la teanc. Dar voiam să-ţi spun ţie mai întâi. Oricât de mult mi-ar displăcea ideea, cred că ar trebui să convoc o întrunire, să înştiinţez şi să alertez toată familia. Dar… voiam să-ţi spun ţie mai întâi.

Tyler rămase nemişcat, ghemuit şi cu mâna mângâind-o pe a ei. Deasupra lor, un nor tachina razele soarelui şi filtra lumina.

— Să-ţi spun ce vreau eu să fac. Vreau să-i dau

de urmă şi să-i jupoi carnea de pe oase cu un cuţit bont. Dar, până în acea zi fericită, vreau să-mi promiţi ceva.

— Dacă pot.

— Nu, Sophia, fără vreun „dacă”. Nu mergi nicăieri singură. Nici măcar de la conac până aici. Nici măcar pentru o plimbare în grădină sau pentru un drum rapid până la magazin. Vorbesc serios.

— Înţeleg cât de îngrijorat eşti, dar…

— N-ai cum să înţelegi, pentru că e iraţional. E de nedescris. Bătăile inimii i se accelerară, îi ridică mâna liberă şi îşi lipi buzele de palma ei. Dacă mă trezesc în mijlocul nopţii şi nu eşti lângă mine, mă trece o transpiraţie rece.

— Ty.

— Taci, pur şi simplu taci. Într-o mişcare rapidă şi fluidă, se ridică şi începu să se plimbe ca să-şi potolească emoţiile şi furia. N-am mai iubit niciodată pe nimeni. Nu mă aşteptam să se întâmple cu tine. Dar s-a întâmplat, şi cu asta, basta. N-o să faci nimic să strici chestia asta pentru mine.

— Da, normal, nu putem permite să se întâmple

aşa ceva.

Se întoarse şi-i aruncă o privire în care se citea o frustrareprofundă.

— Înţelegi la ce mă refer, Sophia.

— Din fericire pentru tine, da, înţeleg. Şi n-am de gând să stric chestia asta nici pentru tine, nici pentru mine.

— Bun. Hai să-ţi împachetăm lucrurile.

— Nu mă mut cu tine.

— De ce naiba nu? Frustrarea îl făcu să-şi treacă mâinile prin păr. Oricum stai acolo jumătate din timp. Şi să nu bagi scuza aia penibilă cum că trebuie să fii acasă ca să ajuţi cu pregătirile de nuntă.

— Nu e o scuză penibilă, ci un motiv. Probabil unul penibil. Nu vreau să mă mut cu tine.

— De ce? Măcar spune-mi de ce.

— Poate sunt de modă veche.

— Eşti pe naiba!

— Poate sunt de modă veche, repetă ea, în această unică privinţă. Nu cred că ar trebui să locuim împreună. Cred că ar trebui să ne căsătorim.

— Asta e doar o altă… Asimila sensul acelor

cuvinte şi mintea îi stătu în loc. Uau!

— Şi, cu acest răspuns sclipitor, trebuie să mă întorc acasă şi să sun la poliţie.

— Ştii, într-o zi chiar o să mă laşi să trec în ritmul meu printr-un astfel de proces. Dar, din moment ce nu e posibil acum, ai putea măcar să mă ceri într-un mod mai tradiţional.

— Vrei să te cer în căsătorie? Bine. Vrei să te căsătoreşti cu mine?

— Sigur. Luna noiembrie este perfectă pentru mine. O prinse de coate şi o ridică de la pământ câţiva centimetri. Şi exact atunci voiam eu să te cer în căsătorie – dar trebuie să mi-o iei tu mereu înainte. M-am gândit că putem să ne căsătorim şi să mergem frumos în luna de miere şi să ne întoarcem înainte de sezonul tăierii. Ar fi un ciclu ordonat şi simbolic, nu crezi?

— Nu ştiu. Trebuie să mă gândesc la asta. Culo.

— Ne întoarcem la tine, scumpo. O sărută adânc, apoi o lăsă înapoi în picioare. Lasă-mă să termin cu viile şi apoi mergem să vorbim cu poliţia. Şi cu familia.

— Ty?

— Mda.

— Doar pentru că te-am cerut eu nu înseamnă că nu vreau inel.

— Da, da, o să-ţi iau unul.

— Îl aleg eu.

— Ba nu.

— De ce nu? Eu sunt cea care o să-l poarte.

— Tot tu eşti cea care-şi poartă şi faţa, dar nici pe asta nu poţi să ţi-o alegi.

Suspină şi îngenunche lângă el.

— Asta n-are absolut nicio logică. Înclină capul şi-l rezemă pe umărul său, în timp ce lucra. Când am venit aici, eram speriată şi furioasă. Acum sunt speriată, furioasă şi fericită. E mai bine, hotărî ea. Mult mai bine.

— Asta suntem, afirmă Tereza ridicând paharul de vin. Şi asta alegem să fim.

Luau masa în aer liber, într-un fel de reconstituire a reclamei în stilul familiei Giambelli. „O alegere intenţionată”, gândi Sophia. Bunica ei stătea dreaptă în faţa unei ameninţări – şi, dacă era nevoie, avea să riposteze cu o lovitură de picior în boaşe.

Era o seară călduroasă, şi lumina soarelui încă strălucea. În viile de dincolo de peluze şi grădini, strugurii începuseră să se îngraşe. Şi, după cum prezisese Tyler, cei din soiul Pinot Noir tocmai începeau să se coacă.

Sophia se gândi că mai erau patruzeci de zile până la recoltare. Asta era o regulă străveche. După ce strugurii începeau să capete culoare, culegerea avea loc patruzeci de zile mai târziu. Până atunci, mama ei avea să fie deja căsătorită şi avea să fi revenit din luna de miere. Maddy şi Theo, care vor fi devenit sora şi fratele ei, aveau să fie şi ei înapoi la şcoală. Avea să-şi planifice propria nuntă, deşi pusese presiune pe Tyler să nu anunţe încă logodna.

Viaţa avea să continue, pentru că, după cum spusese La Signora, aşa erau ei. Şi aşa alegeau să fie.

— Când dăm de necaz, continuă Tereza, stăm laolaltă, uniţi. Familie. Prieteni. Anul acesta a adus cu el necazuri, schimbări şi suferinţă. Dar ne-a adus şi multă bucurie. Peste câteva săptămâni, eu şi Eli vom avea un fiu nou şi alţi nepoţi. Şi, se pare, adăugă ea, întorcându-se spre Maddy, că şi o nouă afacere. Între

timp, am fost ameninţaţi. M-am gândit foarte mult la ce ar trebui făcut şi cum. James? Spune-mi părerea ta juridică despre opţiunile pe care le avem.

Bărbatul lăsă furculiţa jos şi-şi adună gândurile.

— Deşi dovezile indică faptul că DeMorney a fost implicat şi probabil a şi pus la cale tot planul de deturnare de fonduri şi de alterare a produsului, nu există nicio probă concretă. Fără a ţine cont de afirmaţiile lui Donato, nu există suficiente dovezi pentru a-l convinge pe procurorul general să înainteze acuzaţii în aceste probleme sau în privinţa morţii lui Tony Avano. S-a confirmat că era la New York când cineva a umblat la maşina Sophiei.

— Probabil a angajat pe cineva, începu David.

— Chiar şi aşa, şi crede-mă că sunt de acord cu tine, poliţia nu poate face nimic până când nu are dovezi împotriva lui. Şi nici voi, adăugă el, nu puteţi face nimic. Cel mai bun sfat al meu e să nu vă implicaţi şi să lăsaţi sistemul să-şi facă treaba.

— Nu vreau să vă jignesc cu nimic pe tine şi pe sistemul tău, unchiule James, dar până acum n-a funcţionat prea bine. Donato a fost ucis când era în

sistem, sublinie Sophia. Iar David a fost împuşcat pe o stradă publică.

— Astea sunt problemele autorităţilor italiene, Sophia, şi nu fac altceva decât să ne lege şi mai mult de mâini.

— O hărţuieşte pe Sophia cu reclamele alea. Tyler împinse farfuria deoparte. Cum de nu se poate descoperi că provin de la el?

— Mi-aş dori să am răspunsuri. Nu aveam de-a face cu un om prost, şi, din câte mi-am dat seama până acum, nu e nici neglijent. Dacă el stă la baza acestor probleme, cu siguranţă s-a acoperit deja cu mai multe straturi de protecţie şi alibiuri.

— A intrat în apartamentul meu, s-a aşezat şi l-a împuşcat pe tata, cu sânge rece. Aş crede că măcar acesta ar fi un gest neglijent. Trebuie pedepsit. Ar trebui urmărit, persecutat şi hărţuit, la fel cum şi el a urmărit, a persecutat şi a hărţuit familia noastră.

— Sophia. Helen se întinse peste masă. Îmi pare rău. Uneori, justiţia pur şi simplu nu e aşa cum am vrea noi sau cum ne-am aştepta.

— A pornit cu planul de a ne ruina, zise Tereza cu

calm. Dar nu a reuşit. Ne-a produs într-adevăr pagube şi pierderi. Dar va plăti pentru asta. Astăzi i s-a cerut să-şi dea demisia din funcţia pe care o avea la La Coeur. Sunt mulţumită să cred că acestea sunt roadele discuţiilor pe care le-am avut eu şi Eli cu anumiţi membri ai comitetului de conducere şi David cu directori importanţi ai companiei. Sorbi din vin. Mi s-a spus că nu a reacţionat bine. O să mă folosesc de toată influenţa pe care o am ca să mă asigur că nu-şi va găsi nicio funcţie la nicio companie respectabilă producătoare de vin. E terminat din punct de vedere profesional.

— Dar asta nu e de-ajuns, începu Sophia.

— S-ar putea să fie mai degrabă prea mult, o corectă Helen. Dacă e atât de periculos pe cât crezi, o astfel de interferenţă nu va face altceva decât să-l împingă într-un colţ şi să facă să i se pară cu atât mai imperativ să riposteze. Ca avocat şi ca prietenă, îţi cer… Vă cer tuturor să lăsaţi lucrurile aşa.

— Mamă. Linc clătină din cap. Tu ai putea să faci asta?

— Da. Cuvântul, deşi format dintr-o singură

silabă, era o declaraţie vehementă. Aş putea să o fac, ca să protejez ceea ce contează cel mai mult. Şi aş face-o. Tereza, fiica ta e pe cale să se căsătorească. Şi-a găsit fericirea. A rezistat unei furtuni. Şi asta e valabil pentru voi toţi. A venit momentul să sărbătoriţi şi să mergeţi mai departe, nu să vă concentraţi pe răzbunări şi pedepse.

— Fiecare dintre noi apără ceea ce contează cel mai mult pentru el. Dar fiecare în felul său. Apune soarele, zise ea. Tyler, aprinde nişte lumânări. E o seară plăcută. Ar trebui să ne bucurăm de ea. Ia spune-mi încă îţi asmuţi strugurii Pinot Noir împotriva soiului meu, Chenin Blanc?

— Da, zise şi se duse să aprindă lumânările. Desigur, toată lumea câştigă, indiferent de rezultate, de vreme ce am fuzionat. Când ajunse la capătul mesei, îi întâlni privirea. Şi, că tot a venit vorba despre fuziuni, o să mă căsătoresc cu Sophia.

— La naiba, Ty! Ţi-am zis…

— Linişte, spuse el, foarte relaxat, iar Sophia se cufundă imediat în tăcere. Ea e cea care m-a cerut pe mine, dar mi s-a părut o idee foarte bună.

— O, Sophia! Pilar sări în picioare de la masă şi se grăbi să o îmbrăţişeze pe fiica ei.

— Voiam doar să aştept să vă dau vestea după nunta ta, dar se pare că domnul gură-spartă aici de faţă nu a reuşit să ţină pentru el.

— Şi asta a fost tot ideea ei, aprobă Tyler, împrejmuind masa. Sophia nu se înşală prea des şi tocmai de-aia e greu s-o faci să înţeleagă, când e cazul. Din punctul meu de vedere, nu e un lucru rău să ai cât mai multe veşti bune. Poftim.

O prinse de mână şi o ţinu în loc, chiar dacă ea încerca să se sustragă. Scoase ceva din buzunar şi-i puse pe deget inelul simplu, dar spectaculos, cu diamant în formă de pătrat.

— Cu asta am bătut palma.

— De ce nu poţi să… E minunat!

— A fost al bunicii mele. De la MacMillan la Giambelli. Îi luă mâna, o ridică şi o sărută. Şi de la Giambelli la MacMillan. Mie-mi convine.

Sophia suspină.

— Urăsc când ai dreptate.

Jerry decise că răzbunarea crea tovarăşi de pat

mai ciudaţi decât politica. Nu că ei ajunseseră încă în pat. Dar aveau să ajungă şi acolo. René era o ţintă mult mai uşoară decât crezuse.

— Apreciez că ai acceptat să ne întâlnim aşa din scurt. Că m-ai ascultat. Că mă înţelegi. Se întinse după mâna lui René. Mă temeam ca nu cumva să crezi şi tu zvonurile alea îngrozitoare pe care le împrăştie familia Giambelli.

— Nu i-aş crede nici dacă mi-ar spune că soarele răsare din est. René se lăsă pe spate pe canapea şi se făcu comodă. Mai presus de ura pe care o simţea pentru femeile Giambelli era acel simţ ascuţit care depista un bărbat înstărit. Iar ea cam începea să rămână fără bani.

Tony, nemernicul de el, nu fusese sincer cu ea. Deja îşi vânduse o parte dintre bijuterii şi, dacă nu prindea un alt peşte mare, avea să fie nevoită să se întoarcă la muncă în curând.

— Nu zic că n-am jucat dur, că asta e treaba mea. Crede-mă, La Coeur m-a susţinut întru totul. Până a început să se împută treaba.

— Pare să semene cu ce s-a întâmplat cu Tony la

Giambelli.

— Exact. O, avea să se folosească şi de asta. De asta şi de ura ei inerentă, ca să întoarcă situaţia în favoarea sa. Don mi-a oferit informaţii interne, şi le-am acceptat. Desigur, familia Giambelli nu poate permite aşa ceva. Nu poate suporta ca oamenii să creadă că a fost subminată de unul dintre ai lor. Aşa că trebuie să fiu eu vinovat. Trebuie să fiu eu cel care l-a constrâns, l-a obligat, l-a mituit sau Dumnezeu ştie mai ce. Eu doar am luat ce mi s-a oferit. N-a fost ca şi când l-aş fi ameninţat cu pistolul la tâmplă.

Se opri din vorbit. O strânse de mână.

— Doamne, René, îmi pare foarte rău. Ce prostie am putut să spun.

— E în regulă. Tony ar mai fi fost în viaţă acum dacă nu m-ar fi minţit, şi nu m-ar fi înşelat, şi nu s-ar fi furişat cu târfuliţa aia care lucra cu Sophia.

De asemenea, ea n-ar mai fi fost aproape falită.

— Kris Drake. Pentru un efect dramatic, îşi lipi mâna de frunte. N-am ştiut de ea şi de Tony înainte s-o angajez. Ideea că poate a avut ceva de-a face cu moartea lui Tony…

— Dacă a avut, a fost pe vremea când încă lucra pentru ele. Dar a trecut. Toate ţin de trecut.

Oare putea fi cineva mai potrivit? îşi dorea doar să se fi gândit cu câteva luni mai devreme să se folosească de René.

— Mi-au distrus reputaţia. Cred că, în parte, a fost şi vina mea. N-ar fi trebuit să-mi doresc cu orice preţ să ies câştigător.

— În viaţă, nu poţi ieşi altfel decât câştigător.

Jerry îi zâmbi.

— Şi eu sunt un bărbat care urăşte să piardă. În orice domeniu. Ştii, când te-am văzut prima dată, nu ştiam că tu şi Tony sunteţi un cuplu şi… Ei bine, la treaba asta n-am avut ocazia să concurez niciodată, aşa că presupun că nu se pune ca un meci pierdut. Mai vrei vin?

— Da, mersi. Ţuguie buzele şi se gândi cum să joace acea carte, cât el se întindea după sticla de vin. Am fost cucerită de farmecul lui Tony, începu ea. Şi am admirat ceea ce am crezut că era ambiţia lui. Sunt foarte atrasă de bărbaţi de afaceri inteligenţi.

— Serios? Am fost şi eu cândva unul, zise el în

timp ce-i turnă vin.

— Haide, Jerry, încă eşti un bărbat de afaceri inteligent. O să aterizezi în picioare.

— Vreau să cred asta. Mă gândesc să mă mut în Franţa. Am primit nişte oferte de acolo. „Sau ar fi trebuit să le primesc”, se gândi el sumbru. Chiar ar fi trebuit să le primească. Din fericire, nu am nevoie de bani. Pot să aleg ce-mi convine şi să nu mă grăbesc. S-ar putea să-mi prindă bine doar să călătoresc o vreme şi să mă bucur de beneficiile aduse de anii în care am muncit din greu.

— Eu ador să călătoresc, zise ea, torcând ca o pisică.

— Dar nu cred că aş putea să plec până nu rezolv toată treaba asta. Până nu mă ocup de familia Giambelli, faţă în faţă. O să fiu sincer cu tine, René, pentru că am convingerea că o să mă înţelegi. Vreau să le-o plătesc pentru că m-au terfelit în felul acesta.

— Chiar înţeleg. Într-un gest ce putea fi interpretat drept unul plin de compasiune – sau altfel – puse o mână pe pieptul lui, chiar în dreptul inimii. M-au tratat mereu ca pe ceva ieftin, care putea fi

ignorat cu uşurinţă. Se chinui să-şi aducă lacrimi în ochi. Îi urăsc.

— René. Se apropie uşor de ea. Poate avem cum să găsim o cale să ne răzbunăm pe ei. Pentru noi amândoi.

Mai târziu, când zăcea goală în patul lui, cu capul sprijinit pe umărul său, Jerry zâmbi în întuneric. Văduva lui Tony avea să-i elibereze calea până în inima familiei Giambelli – pe care avea s-o smulgă cu totul.

Avea să fie extrem de amuzant. René se aranjă cu grijă pentru rolul pe care urma să-l joace. Într-o ţinută neagră şi conservatoare şi cu foarte puţin machiaj. Ea şi Jerry puseseră totul la cale. Exact ce trebuia să spună şi cum trebuia să se poarte. O pusese să repete de nenumărate ori. Omul era un pic cam istovitor pentru gustul ei, dar avea să-l dea pe brazdă. Dacă reuşea să-l păstreze lângă ea suficient de mult.

Pentru moment, era folositor, distractiv şi reprezenta unealta perfectă ca să-şi atingă scopul. Şi, la fel cum făcuseră mulţi alţii, şi el o subestima. Nu-şi dădea seama că ştia foarte bine că şi el o considera pe

ea folositoare, distractivă şi unealta perfectă pentru a-şi atinge scopul.

Dar René Foxx nu era proasta nimănui. Mai ales nu a unui bărbat.

Jerry DeMorney era mizerabil până la nodul cravatei lui Hermes. Ar fi pariat că trăsese sforile în toată afacerea aia cu alterarea produsului. Era sigură că fusese mâna lui, la fel cum era sigură că nu avea să poarte niciodată haine cumpărate din magazine ieftine. Prin asta le trăsese un şut în fund nenorociţilor de Giambelli. Şi, din punctul ei de vedere, un bărbat suficient de inteligent şi de viclean ca să reuşească una ca asta era exact ceea ce căuta.

Hotărî că primul pas spre o zi de mâine foarte profitabilă era să intre la departamentul de omucideri cu acea cutie în mâini.

— Trebuie să vorbesc cu detectivii Claremont sau Maguire, începu ea, apoi îl reperă pe Claremont, care tocmai se ridica de la birou. O, domnule detectiv. Era bucuroasă că îl prinsese pe el primul. Se descurcase întotdeauna mai bine cu bărbaţii. Trebuie să vă vorbesc. Imediat. E foarte urgent. Vă rog, e vreun loc

unde…

— Uşurel, doamnă Avano. O luă de braţ. Vreţi nişte cafea?

— O, n-aş putea. N-aş putea să ţin nimic în stomac. Am stat trează jumătate din noapte.

Era concentrată pe ceea ce avea de făcut, aşa că nu văzu semnul rapid pe care i-l făcu acesta partenerei lui.

— Să vorbim în cafenea. Ce-ar fi să-mi spuneţi ce v-a supărat?

— Da, eu… Detectiv Maguire. E bine că sunteţi şi dumneavoastră aici. Sunt atât de confuză, atât de supărată. Puse pe masă caseta de valori şi o împinse spre centrul mesei, ca şi când voia să se distanţeze de ea, apoi se aşeză. Mă uitam printre lucrurile lui Tony. Prin documentele lui. Încă nu apucasem să mă uit prin toate. N-am putut s-o fac mai devreme. Am găsit cutia asta pe raftul de sus din dulapul său. Nu-mi imaginam ce poate să fie în ea. Doar mă, ocupasem deja de toate actele juridice şi de asigurări. Începu să fluture din mâini.

Era o cheie în cutia de bijuterii. Mi-am amintit că

am dat la un moment dat peste ea şi nu ştiam de la ce era. Asta, zise ea, făcând semn spre cutie. Era pentru asta. Deschideţi-o. Vă rog. Eu nu vreau să mă mai uit încă o dată înăuntru.

— Registre, zise ea, când Claremont deschise cutia şi începu să se uite prin documente. Registre sau cum le-o fi zicând, de la contul fals pe care l-a făcut familia Giambelli. Probabil că Tony a ştiut. Şi de-aia au pus să fie ucis. Ştiu că probabil aduna dovezi. Încerca să facă ceea ce trebuia şi… l-a costat viaţa.

Claremont se uită prin conturi şi prin corespondenţă, dându-i apoi hârtiile lui Maguire.

— Credeţi că soţul dumneavoastră a fost ucis pentru documentele astea.

— Da, da. „Ce naiba, e idiot?” gândi René nerăbdătoare. Mă tem că poate sunt şi eu parţial responsabilă. Mi-e teamă de ce mi s-ar putea întâmpla. Ştiu că mă urmăreşte cineva, zise ea, cu voce scăzută. Ştiu că sună a paranoia, dar ştiu, sunt sigură de asta. Aşa că m-am furişat afară din propriul meu apartament, ca să vin aici. Cred că au angajat pe cineva care să mă urmărească.

— Cine ar face aşa ceva?

— Familia Giambelli. Se întinse şi-l prinse de mână pe Claremont. Se întreabă dacă mi-am amintit, dar nu mi-am amintit până nu am găsit caseta asta. Şi, dacă ştiu, o să mă omoare.

— Ce anume ştiţi?

— Că Sophia l-a omorât pe Tony al meu. René îşi acoperi gura cu mâna şi-şi sacrifică machiajul în favoarea câtorva lacrimi.

— Asta e o acuzaţie foarte serioasă. Maguire se ridică să aducă nişte şerveţele. De ce o faceţi?

Lui René i se tăie răsuflarea şi-i tremurară mâinile când se întinse după şerveţele.

— Când am găsit astea, mi-am amintit. Tocmai ajunsesem acasă. A fost foarte demult, cred că acum un an. Sophia era acolo. Ea şi Tony se certau sus la etaj. Era furioasă, şi el încerca să o calmeze. Nu ştiau că m-am întors. M-am dus ia bucătărie. Dar tot îi auzeam. Tipa aşa cum face de obicei când are vreo criză de nervi. A zis că nu o să permită aşa ceva. Că nu era treaba lui. N-am auzit ce a zis el, pentru că vorbea încet. Începu să mai verse câteva lacrimi. Tony

n-a ţipat niciodată la ea. O adora. Dar ea… ea îl ura din cauza mea. Contul Cardianili – a zis numele acela atunci, dar nu m-am mai gândit la asta. Contul Cardianili trebuia lăsat în pace, şi cu asta, basta. Că avea să-l facă să plătească dacă făcea ceva cu registrele. A zis, foarte clar: „Dacă nu laşi lucrurile aşa, o să te omor”. Atunci am ieşit din bucătărie, pentru că m-a înfuriat teribil treaba asta. Aproape în acelaşi timp a coborât grăbită scările. M-a văzut, a zis ceva îngrozitor în italiană şi apoi a ieşit furtunos. Scoase o respiraţie sacadată, apoi îşi trase nasul delicat. Când l-am întrebat pe Tony despre asta, am putut vedea că era tulburat, dar a trecut rapid peste şi a zis că era vorba despre afaceri şi că îşi descărca şi ea nervii. Am lăsat lucrurile aşa. Sophia îşi descărca adesea nervii astfel. Nu am crezut niciodată că vorbise serios. Dar aşa a fost. Tony ştia că era implicată în delapidare de fonduri şi din această cauză ea l-a ucis.

— Deci. Maguire se lăsă pe scaun când ea şi partenerul ei rămaseră singuri. Crezi ceva din toate astea?

— Părea destul de sprintenă pentru cineva care n-a dormit toată noaptea. Şi, pentru cineva îngrozit şi supărat, n-a uitat să-şi asorteze pantofii cu geanta şi să-şi ia ciorapi care să se potrivească.

— Eşti un adevărat poliţist al modei, partenere. N-am nicio îndoială că n-a găsit abia acum documentele alea. Trebuie să fi căutat prin toate sertarele, dulapurile şi prin fiecare colţişor al casei, la o zi după moartea lui, ca să se asigure că avea acces la fiecare bănuţ.

— Dar, Maguire, aş zice că nu prea o placi pe văduva Avano…

— Nu-mi plac oamenii care mă cred proastă. Întrebare: Dacă a avut tot timpul documentele alea, de ce să le aducă tocmai acum? Dacă nu le avea înainte, atunci cine i le-a dat?

— DeMorney este în San Francisco. Claremont îşi uni vârfurile degetelor. Mă întreb de când se cunosc el şi văduva.

— Un lucru e sigur. Amândoi vor să se răzbune pe familia Giambelli, şi tipa asta îşi doreşte foarte tare s-o strângă cu uşa pe Sophia G.

— Suficient de tare cât să dea o declaraţie falsă poliţiei.

— Ei, la naiba, dar i-a şi plăcut. Şi e suficient de inteligentă ca să nu fi zis nimic cu care s-o putem prinde. Nu putem demonstra când şi dacă a găsit documentele alea. Şi, dacă s-ar ajunge la asta, scena disputei ar fi cuvântul ei versus cuvântul Sophiei G, care sigur s-a certat cu tatăl ei la un moment dat în ultimul lui an de viaţă. N-am avea cum s-o prindem că a minţit cu asta nici dacă am vrea.

— N-a avut niciodată sens ca ea să se căsătorească cu Avano doar ca să-l omoare a doua zi. Nu cred că ar fi făcut asta. Nu avea nimic de câştigat. Şi ea vrea să câştige.

— Dacă am lua de bune afirmaţiile ei, s-ar putea răzbuna un pic. Şi asta urmăreşte acum.

— Da. Şi la fel şi DeMorney. Claremont se ridică. Hai să vedem cât de strânsă e legătura dintre ei.

Capitolul 30

René alunecă pe canapea lângă Jerry şi acceptă paharul de şampanie.

— Am auzit nişte informaţii foarte interesante azi

la salon.

— Ce anume?

— O să-ţi spun. Îşi trecu degetul pe mijlocul cămăşii lui. Dar o să te coste.

— Serios? O luă de mână şi o ridică s-o muşte uşor de încheietură.

— O, şi asta e bine, dar eu vreau ceva puţin diferit. Hai să ieşim, iubitule. M-am săturat să stau în casă. Du-mă într-un club cu muzică şi oameni, unde se petrec lucruri imorale.

— Scumpo, ştii că mi-ar plăcea. Dar încă nu e o mişcare inteligentă să fim văzuţi împreună în public.

René se îmbufnă şi se ghemui la pieptul lui.

— Putem merge undeva unde nu se cunoaşte nimeni. Şi, chiar dacă ne cunoaşte cineva, Tony e mort de luni bune. Nimeni nu se aşteaptă să jelesc singură la nesfârşit.

După vorbele care umblau, René nu mai jelise singură nici măcar o săptămână.

— Încă puţin. O să mă revanşez faţă de tine. După ce termin cu toţi şi toate aici, o să mergem la Paris. Acum, spune-mi, ce ai aflat azi?

— Ca să împrumut vocabularul curvei ăleia de Kris, târfa numărul trei îi face o mică petrecere vineri seară târfei numărul doi, în ajunul nunţii. Numai de femei. Amenajează un salon spa la conac pentru noaptea aia. Tratamente faciale şi corporale, masaje şi tot tacâmul.

— Şi ce o să facă bărbaţii în timp ce femeile vor fi frecate şi masate?

— Presupun că o să se uite la filme porno şi o să se masturbeze. O să facă şi ei o petrecere a burlacilor la casa lui MacMillan. Mirele şi mireasa n-au voie să facă nebunii în noaptea de dinaintea nunţii. Ce ipocriţi!

— Foarte interesant. Şi era exact ceea ce aşteptase. O să ştim cu precizie unde e toată lumea. Şi nici că se putea găsi un moment mai bun. Chiar înainte de fericitul eveniment. René, eşti o bijuterie.

— Nu vreau să fiu una. Vreau doar să am cât mai multe.

— Peste o săptămână, vom fi la Paris, şi o să mă ocup eu de asta. Dar, până una, alta, noi doi avem o întâlnire vineri noaptea la conacul Giambelli.

Îşi dorea ca totul să fie perfect. Genul acela de noapte de care aveau să-şi aducă aminte cu plăcere şi pe seama căreia aveau să râdă ani de zile. Planificase şi organizase totul în cele mai mici detalii – până la parfumul lumânărilor care aveau să ardă în timpul tratamentelor de aromaterapie. Sophia se gândi că, în douăzeci şi patru de ore, mama ei urma să se îmbrace pentru nuntă. Dar, în ultima ei noapte de femeie singură, aceasta avea să fie răsfăţată într-o lume a femeilor.

— După ce e că aveam produsele, poate ar trebui să vindem direct la saloane de spa o perioadă. Maddy mirosi uleiurile deja aranjate pe masa de masaj. Să le facem exclusiviste, ca oamenii să moară după ele.

— Eşti o fată foarte inteligentă, Madeline. Dar fără afaceri în noaptea asta. Seara asta e dedicată ritualurilor feminine. Noi o să fim slujnicele.

— Şi o să putem vorbi şi despre sex?

— Desigur. Doar seara asta nu e făcută ca să împărtăşim reţete de gătit. A, iat-o şi pe vedeta zilei.

— Sophia. Deja îmbrăcată în mantaua ei lungă şi albă, Pilar se învârtea în jurul piscinei. Nu-mi vine să

cred ce de eforturi ai făcut.

Erau aranjate mai multe colţuri, cu canapele de odihnă şi scaune de salon. Lumina de seară scăpăra spre apus, iar aerul era parfumat de mirosurile grădinii. Mesele îmbelşugate cu platouri de fructe şi ciocolată, sticle de vin, apă minerală erau decorate cu coşuri şi holuri de flori. Apa se revărsa în piscină peste sculpturile de alamă şi crea o muzică senzuală.

— Voiam să obţin un efect ca de baie romană. Îţi place, serios?

— E minunat. Mă simt ca o regină.

— După ce termini, o să te simţi ca o zeiţă. Unde sunt celelalte? Pierdem timp preţios de răsfăţ.

— Sunt sus. Mă duc să le chem.

— Ba nu te duci nicăieri. Maddy, toarnă-i mamei nişte vin. În noaptea asta nu are voie să ridice un deget, asta dacă nu cumva îl foloseşte ca să ia o căpşună învelită în ciocolată. Chem eu pe toată lumea.

— De care vrei? o întrebă Maddy.

— Vreau doar apă deocamdată, scumpo, mersi. E o seară minunată. Se duse către uşile deschise, apoi începu să râdă uşor. Mese de masaj pe verandă. Doar

Sophia se putea gândi la aşa ceva.

— Mmm. O să-ţi placă la nebunie.

În timp ce vorbea şi privea spre grădină, Pilar îşi trecu distrată mâna prin părul lui Maddy şi-l lăsă atârnându-i pe umeri. Gestul acela simplu declanşă o căldură plăcută în interiorul fetei. Şi o făcu să suspine.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Maddy îi dădu paharul lui Pilar. Nu s-a-ntâmplat nimic. Cred că de-abia aştept… totul.

— Joci la cacealma, zise David pe lângă trabucul pe care-l ţinea în dinţi şi-l privi fix pe Eli, ca să-l facă să-şi îndepărteze privirea.

— Da? Pune banii jos, fiule, şi plăteşte-mă.

— Hai, tată, fă-o. Theo ţinea şi el între dinţi un trabuc, dar neaprins, şi se simţea ca un bărbat. Nu rişti, nu câştigi. Plăteşte. Arată-i tu.

— Trei doiari mititei, începu Eli şi văzu cum îi sclipeau ochii lui David. Care păzesc două doamne frumoase.

— La naiba!

— Un scoţian nu blufează când sunt bani în joc, fiule. Triumfător, Eli îşi trase jetoanele.

— Omul acesta m-a scalpat de atâtea ori de-a lungul anilor, încât port cască dacă ne aşezăm să jucăm cărţi. James făcu un semn cu paharul. O să înveţi.

Linc ridică imediat capul când se auzi o bătaie în uşă.

— A chemat cineva o stripteuză, nu? Ştiam eu că n-o să mă dezamăgiţi.

— A venit pizza.

Theo sări în picioare.

— Altă pizza? Theo, doar nu se poate să mai vrei pizza.

— Ba sigur că da, îi strigă tatălui său peste umăr. Ty a zis că pot.

— I-am zis că poate să comande pentru mine. Dar a omis să-mi spună că mai vrea şi el.

Linc îi aruncă o privire tristă lui Tyler.

— Şi nu puteai să aranjezi ca o stripteuză să aducă pizza?

— Dar nu mai aveau stripteuze. Are loc o întâlnire Shriners[5].

---

5 Shriners International este o mare lojă a

— E o poveste credibilă. Sper măcar să fie pizza cu pepperoni.

— Doamne, Sophia, a fost o idee genială.

— Mersi, mătuşă Helen. Stăteau una lângă alta, întinse pe spate, cu feţele acoperite de măşti purificatoare verzi. Am vrut ca mama să se simtă complet relaxată şi feminină.

— Atunci, treaba asta e perfectă. Le vezi acolo pe Tereza şi pe Maddy cum îşi fac pedichiura şi discută?

— Mmm, cugetă Sophia. Nu pot cădea de acord în privinţa numelui produselor cosmetice pe care nici nu le avem încă. Nu ştiu dacă Maddy sau ideea în sine, dar cu siguranţă una din două a înveselit-o pe Nonna.

— Mă bucur să aud. Mi-am făcut griji pentru ea şi pentru voi toţi, de când am vorbit ultima dată. Mă enervează teribil gândul că René încearcă să-l facă pe Tony eroul şi pe tine personajul negativ în toată povestea cu contul Cardianili.

Francmasoneriei, înfiinţată în 1870. Are sediul central în Tampa, Florida. Este o breaslă bărbătească şi nu un ordin religios. Printre membri se numără preşedinţi, senatori, oameni de afaceri influenţi, jucători profesionişti de golf, astronauţi, artişti, şoferi de curse etc. (n.tr.)

Sophia se încordă puţin, dar se relaxă apoi în mod voit.

— A fost o mişcare prostească. DeMorney e în spatele poveştii ăsteia, şi a fost prima mişcare cu adevărat proastă pe care a făcut-o până acum. A început să clacheze.

— Poate că aşa e. Dar a cauzat şi mai multe supărări. Ridică o mână. Şi asta e tot ce-o să mai zic despre asta. Seara asta nu e pentru a discuta despre probleme. Ci pentru răsfăţ. Unde e Pilar?

„Nu te mai gândi la asta”, îşi ordonă Sophia. „Gândeşte lucruri frumoase”.

— În camera de tratamente B – cunoscută şi ca baia de jos a invitaţilor. Îşi pune o mască pe tot corpul. Trebuie să fii lângă un duş pentru asta.

— Fantastic. Eu urmez.

— Şampanie?

— Maria. Sophia se ridică suficient cât să stea dreaptă. Nu ai voie să serveşti. Eşti invitată.

— Mi s-a uscat manichiura. Le arătă unghiile ei. Urmează să-mi fac pedichiura. Atunci, poţi să-mi aduci tu mie şampanie.

— S-a făcut.

Maria se uită cum Pilar intră înapoi, arătând relaxată.

— Ţi-ai făcut mama foarte fericită în noaptea asta. Totul o să fie bine acum.

— Cu siguranţă ştii cum să faci o femeie să se simtă hine.

Jerry îşi plimbă mâna peste fundul lui René, care purta o pereche de pantaloni negri confortabili.

— Şi încă n-ai văzut nimic. Asta o să fie o noapte de ţinut minte. Pentru toată lumea.

În acel moment, se mişcau prin vie. Fusese o drumeţie lungă de la maşină, iar sacul pe care-l căra părea să devină din ce în ce mai greu cu fiecare pas. Şi totuşi, faptul că făcea chiar el treaba stârnea în el o senzaţie aparte, pe care n-o mai experimentase până atunci. Nu era doar satisfacţia amuzată de altă dată, ci un soi de exaltare personală şi profundă. Şi, în cazul în care ceva mergea prost, avea să o sacrifice pe René. Dar avea de gând ca totul să meargă strună şi conform planului.

Cunoştea organizarea de acolo. Cu tot ce aflase

de la Don şi de la Kris, plus observaţiile sale personale, ştia structura de securitate şi cum să evite să pornească alarmele. Era doar o chestiune de răbdare şi de atenţie. Şi o singură ambiţie care-l conducea.

Până la sfârşitul nopţii, într-un fel sau altul, Giambelli avea să fie în ruină.

— Stai pe aproape, îi zise el.

— Stau. Nu vreau să-ţi ştirbesc entuziasmul, dar mi-aş dori să fiu la fel de sigură ca tine că treaba asta o să funcţioneze.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji. Ştiu ce fac şi exact cum să duc totul la bun sfârşit. Odată ce crama va fi în flăcări, o să se adune toţi ca furnicile în jurul unui picnic.

— Nu-mi pasă nici dacă transformi toată podgoria asta blestemată în cenuşă. În realitate, chiar o încânta imaginea aceea şi gândul că ea avea să danseze la marginea flăcărilor. Doar că nu vreau să fiu prinsă.

— Dacă faci ce-ţi spun, n-o să se întâmple. După ce toţi o să fie afară, ocupaţi să stingă focul, noi o să

ne strecurăm înăuntru, punem pachetul în camera Sophiei şi apoi ieşim. Cinci minute mai târziu, o să fim în maşină, în drum spre oraş. Sunăm la poliţie de la un telefon public, le dăm un pont anonim, şi o să fim la tine acasă, sorbind şampanie, înainte să se risipească fumul.

— Baba o să mituiască poliţia. N-o să-şi lase iubita nepoată să ajungă la închisoare.

— Poate. Dar n-are decât să încerce, pentru că n-o să conteze. O să fie ruinaţi. Mai devreme sau mai târziu, o să găseşti picătura care să umple paharul şi asta o să-i răpună definitiv. Nu asta vrei?

Ceva din vocea lui îi trimise fiori reci pe şira spinării, dar totuşi încuviinţă din cap.

— Exact asta vreau.

Când ajunse la cramă, scoase cheile. Don fusese suficient de abil cât să facă o copie după chei, iar el fusese îndeajuns de inteligent cât să facă un duplicat.

— Pe astea le aruncăm în golf după ce terminăm. Băgă cheia în prima yală. N-o să mai aibă nimeni nevoie de ele după seara asta. O să le fie cumplit de greu să explice cum a pornit un incendiu într-o clădire

încuiată.

După acea ultimă afirmaţie, deschise uşa.

Sophia stătea întinsă pe masa de masaj şi se uita în sus la stele.

— Mamă, sunt prea fixistă?

— Da.

— Şi ăsta e un lucru rău?

Pilar se uită în spate, de la locul ei de la marginea verandei.

— Nu. Uneori e enervant, dar nu-i un lucru rău.

— Pierd din vedere imaginea de ansamblu pentru că mă concentrez prea mult pe detalii?

— Rareori. De ce mă întrebi?

— Mă întrebam ce-aş schimba la mine dacă aş putea. Sau dacă ar trebui s-o fac.

— Eu n-aş schimba nimic la tine.

— Pentru că sunt perfectă? întrebă Sophia zâmbind larg.

— Nu, pentru că eşti a mea. Treaba asta are legătură cu Ty?

— Nu, cu mine. Până când… Ei bine, nu sunt sigură exact până când, dar până de curând eram

sigură că mi-am dat seama exact cum stau lucrurile. Că ştiam ce voiam şi cum să obţin ceea ce îmi doream.

— Şi acum nu mai eşti sigură?

— A, nu, încă sunt sigură. Încă ştiu ce vreau şi cum să fac să obţin. Dar e vorba despre lucrurile pe care aş vrea să le schimb la mine. Mă întrebam dacă nu cumva au fost întotdeauna acolo, dar nu vedeam eu imaginea de ansamblu. Eu… Lasă-ne singure o clipă, îi zise ea maseurului. Se ridică şi-şi trase cearşaful pe sâni când rămase singură cu Pilar. Te rog să nu te superi.

— Nu mă supăr.

— Până nu demult, îmi mai doream ca tu şi tata să vă împăcaţi. Cred că îmi doream asta pentru că nu ştiam cum să-mi doresc altceva. Credeam că, dacă o să vă împăcaţi, o să devină omul de care aveam nevoie… Nu cel de care aveai tu nevoie sau care era deja, ci cel de care aveam eu nevoie. Acesta era detaliul în privinţa căruia aveam o idee fixă şi din cauza căruia nu puteam vedea imaginea de ansamblu. Aş schimba asta dacă aş putea.

— Eu nu. Ai fi fost o fiică foarte bună dacă te-ar fi

lăsat. Voiai să fii şi aveai nevoie de asta. Nu, eu n-aş schimba nimic.

— Mă ajută să te aud spunând asta. O luă de încheietură pe Pilar, apoi o întoarse ca să se uite la ceas.

E fix miezul nopţii. Să ai o zi a nunţii fericită, mamă! îşi lipi mâna ei de obraz, apoi dădu să se aşeze la loc. Ce-i acolo? Pare a fi… O, Doamne. Crama! A luat foc crama. Maria! Maria, sună la nouă-unu-unu. A luat foc crama.

Sophia se dădu jos de pe masă şi-şi luă în fugă halatul.

După cum prezisese Jerry, ieşiră din casă. Fugeau şi vorbeau strident. Din umbrele din grădină, numără siluetele în halate albe, care alergau în jos pe potecă şi în vie.

— Intrăm şi ieşim, îi şopti lui René. Floare la ureche. Ia-o înainte.

René îi spusese unde era camerei Sophiei, dar el voia ca ea să meargă prima. Poate că făcuse o greşeală. Îi spusese că nu intrase decât o dată în camera Sophiei, dar, chiar şi aşa, era cu o dată mai

mult decât intrase el.

Nu putea risca să aprindă lumina, deşi era sigur că lanterna avea să fie de-ajuns. Trebuia doar să aşeze coletul în fundul dulapului ei, unde poliţiştii, aşa idioţi cum erau, aveau să-l găsească.

Se mişcă în spatele lui René, sus pe treptele terasei, uitându-se peste umăr. Putea vedea strălucirea portocalie-aurie a incendiului pe cerul nopţii. Era o privelişte minunată. Şi ilumina siluetele care alergau ca nişte molii spre flacără. Aveau să-l stingă, normal, dar nu avea să le fie uşor. Şi avea să le ia ceva timp până să-şi dea seama că fusese oprită apa din sistemul de aspersoare. Şi ca să-şi limpezească minţile. Şi să privească, fără a putea acţiona în vreun fel, cum explodau sticle de vin preţioase, cum aparatura era distrusă şi cum tradiţia lor se transforma în cenuşă.

Aşadar, nu avea curajul să-şi facă singur treburile murdare, ei? îndoi mâna, prudent. Încă îl durea din când în când. Rămânea de văzut, la răsăritul soarelui, cine avea cu adevărat curaj.

— Jerry, pentru numele lui Dumnezeu. René

şuieră spre el de la balconul camerei Sophiei. Asta nu-i o atracţie turistică. Ai zis că trebuie să ne grăbim.

— E mereu timp pentru o clipă de plăcere, iubito. Urcă pe podeaua balconului şi se plimbă ţanţoş. Sigur asta e camera ei?

— Da, sunt sigură.

— Bine, atunci. Deschise uşile şi intră. Inspiră adânc şi mulţumit parfumul victoriei, chiar în clipa în care Sophia ţâşni pe uşa opusă şi aprinse luminile.

Strălucirea bruscă îi străpunse ochii, iar şocul puternic îi îngheţă creierul. Înainte să-şi poată reveni de la oricare din cele două, se lupta deja să ţină la distanţă cele cincizeci de kilograme de femeie furioasă.

Se năpustise asupra lui. Furia ei oarbă o făcu să zboare ca o catapultă prin cameră. Pofta de sânge i se citi limpede în ochi în clipa în care îşi vârî colţii în el. Singurul ei gând clar era acela de a-i provoca durere, o durere monstruoasă. Când îl auzi urlând, fiorul sălbatic se revărsă prin ea ca lava.

Jerry o lovi, atingându-i obrazul, dar ea nu simţi nicio suferinţă. Ţinti spre ochii lui. Unghiile ei

proaspăt manichiurate aveau deja vârfurile roşii de sânge şi erau o armă de temut. Rată milimetric ţinta, dar îi crestă obrajii cu ele, precum dinţii unei greble ascuţite.

Fierbinţeala durerii era înnebunitoare. Cu niciun alt scop în minte decât să se elibereze, o aruncă într-o parte, înspre o René care ţipa de groază. Putea simţi mirosul propriului sânge. Intolerabil. Îi distrusese toate planurile minuţioase. Inadmisibil. În clipa în care Sophia se ridică bâjbâind şi se pregătea să se năpustească din nou asupra lui, Jerry avea deja pistolul scos şi pregătit, cu degetul transpirat pe trăgaci.

Fu cât pe ce să termine totul în acel moment, cu o zvâcnire a degetului de pe trăgaci. Apoi corpul ei se opri brusc şi ochii i se goliră de furie, lăsând loc şocului şi groazei.

Jerry se gândi că erau în sfârşit faţă în faţă. Şi voia mai mult decât să supravieţuiască. Voia satisfacţie.

— Ia te uită! Ce interesant. Trebuia să fugi afară împreună cu celelalte, Sophia. Dar poate soarta ta e

să ai acelaşi sfârşit ca tatăl tău mizerabil. Un glonţ în inimă.

— Jerry, trebuie să plecăm de-aici. Să plecăm. René sări în picioare şi se holbă la pistol. O, Doamne! Ce vrei să faci? Nu poţi s-o împuşti.

— Nu? se gândi că putea, iar acest lucru veni ca o revelaţie. Cugetă că nu i-ar fi fost deloc greu s-o facă. Şi de ce nu?

— E o nebunie. E crimă. Nu vreau să iau parte la o crimă. Eu plec. Plec chiar acum. Dă-mi cheile de la maşină. Dă-mi blestematele alea de chei.

— Taci dracu' din gură. Zise totul foarte rece şi o lovi nepăsător cu pistolul în laterala capului. Nici măcar nu se uită la ea când se prăbuşi, ci rămase cu privirea fixată în ochii Sophiei.

— Era o mare pacoste, cu asta suntem de acord. Dar e utilă. Şi asta e perfect. O să-ţi placă răsturnarea asta de situaţie, Sophia. René a pornit incendiul. A vrut mereu să-ţi vină de hac. S-a dus la poliţie acum câteva zile şi a încercat să-i convingă că tu ţi-ai omorât tatăl. Şi în seara asta a venit aici, a incendiat crama şi a intrat prin efracţie în cameră, ca să

ascundă dovezi împotriva ta. Ai surprins-o, v-aţi luptat, şi pistolul s-a descărcat. Pistolul pe care l-a folosit să-l împuşte pe David Cutter. Am cerut să-mi fie trimis. M-am gândit în avans, şi sunt sigur că apreciezi asta. Tu eşti moartă şi ea e vinovată. Mi se pare destul de curat şi de poetic.

— De ce?

— Pentru că nimeni nu se pune cu mine şi scapă nepedepsit. Voi, Giambelli ăştia, credeţi că le puteţi avea pe toate, şi acum veţi sfârşi cu nimic.

— Din cauza tatii? Putea vedea strălucirea portocalie puternică a incendiului prin uşile deschise din spatele lui. Toate astea fiindcă tata te-a făcut de râs?

— M-a făcut de râs? Mi-a furat tot – soţia, mândria, viaţa. Şi voi ce-aţi avut de pierdut? Nimic. Pentru voi n-a fost altceva decât un mic obstacol în drum. Am luat înapoi tot ce îmi aparţinea, şi încă şi-n plus. Aş fi fost mulţumit să te văd ruinată, dar moartă e şi mai bine. Tu eşti cheia. Tereza… Ei bine, nu e mai tânără ca altă dată. Mama ta… n-are ce-i trebuie ca să pună compania înapoi pe picioare. Fără tine, inima şi

creierul mor. Tatăl tău a fost un manipulator, un mincinos şi un trădător infidel.

— Da, aşa e. Se gândi că nu avea să vină nimeni după ea. Nu avea să alerge nimeni de la incendiu ca s-o salveze. Trebuia să se confrunte singură cu moartea. Şi tu eşti toate astea, dar şi mult mai puţin de atât.

— Am fi dezbătut asta dacă mai era timp. Dar sunt un pic presat, aşa că… Apropie pistolul câţiva centimetri. Ciao, bella.

— Vai a farti fottere, îl înjură ea cu voce lineară. Şi-ar fi dorit să închidă ochii – să găsească o rugăciune, o imagine sau ceva ce să poată lua cu ea. Dar îi ţinu deschişi. Şi aşteptă. Când se auzi explozia, Sophia se împletici în spate. Şi văzu apoi şocată cum începu să şiroiască sânge dintr-o gaură mică din cămaşa lui.

Chipul îi era marcat de uimire, apoi se auzi încă o împuşcătură care smuci corpul lui Jerry într-o parte şi-l aruncă la pământ. Din pragul uşii, Helen lăsă jos arma.

— O, Doamne. O, Doamne, Dumnezeule! îi cedară picioarele. Sophia bâjbâi spre pat şi se lăsă pe el. Avea

de gând să mă omoare.

— Ştiu. Încet, Helen intră în cameră şi se aşeză greoi pe pat, lângă Sophia. M-am întors ca să-ţi spun că au venit bărbaţii. Am văzut…

— Voia să mă omoare. La fel cum l-a omorât pe tata.

— Nu, scumpo. Nu l-a omorât el pe tatăl tău. Ci eu, eu, repetă ea şi aruncă pe podea pistolul pe care-l ţinea în mână. Îmi pare foarte rău.

— Nu se poate. E o nebunie.

— Am folosit pistolul ăsta. A fost al tatălui meu. N-a fost niciodată înregistrat. Nu ştiu de ce l-am luat cu mine în noaptea aia. Nu cred că plănuisem să-l omor. De fapt… n-am gândit deloc. Voia bani. Iarăşi. Nu avea să se termine niciodată.

— Despre ce vorbeşti? Sophia o prinse de umeri. Putea simţi miros de praf de puşcă şi de sânge. Ce tot spui?

— Linc. Îl folosea pe Linc împotriva mea. Pe Linc, să mă ajute Dumnezeu! Linc e fiul lui Tony.

— Totul e sub control. Este… Pilar dădu buzna pe uşile balconului, apoi îngheţă. O, Doamne,

Dumnezeule. Sophia!

— Nu, stai. Sophia sări în picioare. Nu intra. Nu atinge nimic. Avea respiraţia sacadată, dar gândea limpede şi încă foarte repede. Vino cu mine, mătuşă Helen. Vino cu mine acum. Nu putem rămâne aici.

— O să-i distrugă pe James şi pe Linc. I-am distrus până la urmă.

Mişcându-se repede, Sophia o trase în picioare pe Helen şi apoi afară, pe balcon.

— Spune-ne. Spune-ne repede, nu avem mult timp.

— Eu l-am omorât pe Tony. Pilar, te-am trădat. M-am trădat pe mine. Mi-am trădat toate credinţele.

— Aşa ceva nu e posibil. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat aici?

— Mi-a salvat viaţa, zise Sophia. O explozie mişcă aerul când bubuiră sticlele de vin din cramă. Abia dacă tresări. Voia să mă omoare cu pistolul cu care a fost împuşcat David. A cerut să îi fie trimis. L-a păstrat ca pe un suvenir. Helen, ce s-a întâmplat cu tata?

— Voia bani. De-a lungul anilor, mă contacta ori de câte ori avea nevoie de bani. Nu a cerut, de fapt,

niciodată şi nici nu m-a ameninţat. Doar pomenea de Linc – ce băiat bun era, ce tânăr inteligent şi promiţător. Apoi spunea că avea nevoie de un mic împrumut. M-am culcat cu Tony. Începu apoi să plângă, în tăcere. Atunci, cu mulţi ani în urmă. Eram toţi foarte tineri. Eu şi James aveam ceva probleme. Eram foarte furioasă pe el şi foarte confuză. Ne-am separat pentru câteva săptămâni.

— Îmi amintesc, murmură Pilar.

— M-am întâlnit cu Tony. A fost atât de înţelegător şi de plin de compasiune. Nici voi doi nu vă mai înţelegeaţi. Vă gândeaţi să vă separaţi. A fost fermecător şi mi-a acordat atenţie. Aşa cum James nu o mai făcea.

Nu am nicio scuză. Am permis să se întâmple asta. După aceea mi-a fost atât de ruşine şi am fost dezgustată de mine însămi. Dar se întâmplase deja şi nu mai puteam face nimic ca să schimb asta. Am aflat că sunt însărcinată. Nu era al lui James, pentru că nu fusesem împreună în felul acela. Aşa că am făcut a doua greşeală îngrozitoare şi i-am spus lui Tony. A fost ca şi când i-aş fi zis că m-am hotărât să-mi schimb

coafura. Doar nu era de aşteptat să plătească el pentru o indiscreţie de o noapte, nu? Aşa că am plătit eu. Îi curgeau lacrimi pe obraji. Şi am tot plătit.

— Linc e copilul lui Tony.

— E al lui James. Helen se uită rugătoare la Pilar. În toate felurile, mai puţin în unul. Nu ştie. Niciunul din ei nu ştie. Am făcut tot ce am putut ca să compensez pentru noaptea aceea. Faţă de James, faţă de Linc – Doamne, Pilar, faţă de tine. M-am culcat cu soţul celei mai bune prietene. Eram tânără, furioasă şi proastă, şi nu mi-am iertat-o niciodată. Dar am făcut tot ce-am putut să îndrept lucrurile. I-am dat bani, de fiecare dată când mi-a cerut. Nici măcar nu mai ştiu câţi bani au fost de-a lungul anilor.

— Şi nu mai puteai să dai, conchise Pilar.

— În noaptea petrecerii, mi-a zis că trebuia să ne vedem. Mi-a spus când şi unde. Am refuzat. Era prima dată când făceam aşa ceva. Asta l-a înfuriat şi pe mine m-a speriat. Dacă nu făceam cum voia el, intra chiar atunci pe loc şi vă spunea lui James, lui Linc şi ţie. Nu puteam risca asta, nu aş fi putut suporta. Copilul meu, Pilar. Băieţelul meu cu şireturile desfăcute. Când am

ajuns acasă, am scos pistolul din seif. Era acolo de ani de zile, nu ştiu cum de m-am gândit la el. Nu ştiu de ce l-am luat. Era ca şi când aveam mintea acoperită de un văl. Pornise muzica în apartament şi scosese o sticlă de vin bun. S-a aşezat şi mi-a povestit toate necazurile lui financiare. Fermecător, de parcă am fi fost prieteni vechi şi apropiaţi. Nu-mi amintesc tot ce a zis. Nici măcar nu sunt sigură că l-am auzit. Voia ceea ce-i plăcea să numească un împrumut. Doar că de data asta era vorba despre un sfert de milion de dolari. Bineînţeles, a zis că era dispus să primească jumătate la sfârşitul săptămânii şi să mă mai lase o lună pentru restul de bani. Că, la urma urmei, nu cerea prea mult. Doar îmi oferise un fiu atât de frumos. Nu ştiam că aveam pistolul în mână. Şi nici nu mi-am dat seama că l-am folosit până n-am văzut pata roşie pe cămaşa lui albă. Se uita la mine extrem de surprins şi doar puţin supărat. Aproape că mi-l imaginam zicând: „La naiba, Helen, mi-ai stricat cămaşa". Dar n-a zis, bineînţeles. N-a mai zis nimic. M-am dus acasă şi am încercat să mă conving că, de fapt, nu s-a întâmplat niciodată. Că nu s-a întâmplat

nimic. Şi de atunci am tot purtat pistolul cu mine. Pretutindeni.

— Puteai să-l arunci, zise Pilar încet.

— Cum să fac asta? Dacă era arestată vreuna dintre voi? Atunci aş fi avut nevoie de el, ca să dovedesc că am fost eu. Nu-l puteam lăsa să-l rănească pe copilul meu sau pe James. Am crezut că era posibil să se termine tot. Şi acum… Trebuie să le spun mai întâi lui James şi lui Linc. Trebuie să le spun lor, înainte de a spune poliţiei.

„Ciclurile", gândi Sophia. Uneori trebuiau oprite.

— N-ar fi trebuit să le spui nimic dacă n-ai fi folosit pistolul în noaptea asta, ca să-mi salvezi viaţa.

— Te iubesc, zise Helen simplu.

— Ştiu. Şi ascultaţi ce s-a întâmplat în noaptea asta aici. O să vă spun exact ce s-a întâmplat. O luă de umeri pe Helen. Fii atentă la mine. Te-ai întors şi ai văzut că Jerry mă ameninţa cu arma. Adusese cu el ambele pistoale – intenţiona să le pună în camera mea, ca să mă incrimineze. Ne luptaserăm, şi celălalt pistol, cel care l-a omorât pe tata, era pe podea în apropierea uşii. L-ai luat şi l-ai împuşcat înainte să mă

împuşte el pe mine.

— Sophia.

— Asta s-a întâmplat. O prinse de mână pe Helen şi strânse. Apoi o luă de mână şi pe mama ei. Nu-i aşa, mamă?

— Da. Exact asta s-a întâmplat. Mi-ai salvat copilul. Credeai că nu l-aş fi salvat şi eu pe al tău?

— Nu pot.

— Ba poţi. Vrei să te revanşezi faţă de mine? ceru să ştie Pilar. Atunci fă-o. Nu-mi pasă de ceea ce s-a întâmplat într-o noapte acum aproape treizeci de ani, dar îmi pasă ce s-a întâmplat în noaptea asta. Îmi pasă de ceea ce-ai însemnat pentru mine aproape toată viaţa mea. Nu voi permite ca un om pe care-l iubesc să fie distrus. Şi pentru ce? Pentru bani, mândrie şi aparenţe? Dacă mă iubeşti şi dacă vrei să te revanşezi pentru greşeala aia de acum mult timp, atunci vei face exact ce-ţi cere Sophia. Tony era tatăl ei. Cine are dreptul să decidă mai mult decât ea?

— Jerry e mort, zise Sophia. A ucis, a ameninţat şi a distrus, şi toate astea din cauza unui simplu gest egoist al tatii. Şi totul se termină aici. Mă duc să sun

la poliţie. Ar trebui să se uite cineva la René. Se aplecă în faţă şi îşi lipi buzele de obrazul lui Helen. Îţi mulţumesc. Pentru tot restul vieţii mele.

Foarte, foarte târziu în noapte, Sophia stătea în bucătărie şi sorbea ceai, îndulcit cu coniac. Dăduse declaraţia şi rămăsese s-o ţină de mână pe Helen cât dădea şi ea declaraţie.

Se gândi că dreptatea nu se făcea mereu aşa cum te-ai fi aşteptat. Helen spusese asta cândva. Şi chiar aşa era. Dreptate neaşteptată. Nu strica nici faptul că René fusese isterică şi trăncănise tuturor, inclusiv lui Claremont şi lui Maguire, când veniseră, că Jerry era un nebun şi un criminal şi că o obligase să vină cu el, sub ameninţarea pistolului.

Sophia presupuse că unii şerpi reuşeau să se strecoare şi să scape. Pentru că viaţa era o treabă destul de încurcată.

Şi, în sfârşit, în acel moment, poliţia plecase, şi era linişte în casă. Le privi intrând pe mama şi pe bunica ei.

— Mătuşa Helen?

— A adormit în sfârşit. Pilar se duse la dulapul cu

căni, ca să mai scoată două. Am vorbit. O să fie bine. O să-şi dea demisia din funcţia de judecător. Cred că are nevoie să facă asta. Pilar puse pe masă ceştile. I-am povestit totul mamei, Sophia. M-am gândit că are dreptul să ştie.

— Noima. Sophia se întinse s-o ia de mână. Am făcut ce trebuia?

— Ai făcut cel mai frumos lucru. Cel mai adesea, asta contează mai mult. Ai fost foarte curajoasă, Sophia. Amândouă aţi fost curajoase. Asta mă face tare mândră. Se aşează pe scaun şi oftă. Helen a luat o viaţă, dar a dat alta înapoi. Şi cu asta cercul e închis. Nu vom mai vorbi niciodată despre asta. Mâine se mărită fiica mea, şi va exista din nou bucurie în casă. În curând, vom strânge recolta – recompensa. Şi se mai încheie încă un sezon. Următorul e al tău, îi spuse Sophiei. Al tău şi al lui Tyler. Viaţa voastră. Moştenirea voastră. Eu şi Eli ne retragem în prima parte a anului.

— Norma.

— Făcliile sunt menite să fie date mai departe. Primeşte ceea ce îţi ofer.

Uşoara iritare din vocea bunicii ei o făcu să zâmbească.

— Voi primi. Mulţumesc, Norma.

— Acum, e târziu. Mireasa are nevoie de odihnă, şi eu la fel. Se ridică, lăsând ceaşca de ceai neatinsă. Tânărul tău s-a dus înapoi la cramă. Tu n-ai nevoie de la fel de multă odihnă.

„Destul de adevărat”, gândi Sophia în timp ce traversa terenul şi se îndrepta spre cramă. Existau atâta energie şi atâta însufleţire în interiorul ei, încât nu credea să mai aibă vreodată nevoie de somn sau de odihnă.

Tyler montase lumini, iar clădirea veche părea greoaie sub strălucirea lor. Putea vedea sclipirea geamului spart de la ferestre, petele de fum şi cenuşa flăcărilor. Şi, cu toate asta, clădirea rămăsese în picioare.

Rezistase.

Poate că o simţise apropiindu-se. Aşa îi plăcea să creadă. Tyler ieşi prin uşa dărâmată, chiar când ea alergă spre el. Şi o prinse în braţe şi o strânse tare, la piept, ridicând-o câţiva centimetri în aer.

— Aici erai, Sophia. M-am gândit să te las să petreci puţin timp alături de mama ta, după care veneam să te iau.

— Am venit eu prima. Ţine-mă în braţe, da? Să nu-mi dai drumul.

— Fii sigură de asta. În timp ce o ţinea, stomacul îi fu traversat de un fior. Îşi lipi faţa de părul ei. Doamne. Doamne. Când mă gândesc că…

— Nu te gândi. Pur şi simplu nu te mai gândi, zise ea şi îşi întoarse gura spre a lui.

— N-am de gând să te mai scap din ochi în următorii… e, nu ştiu, zece sau cincisprezece ani.

— În clipa asta mi se pare o idee minunată. Eşti singur aici?

— Da. David trebuia să ducă acasă copiii, şi l-am trimis înapoi pe bunicul înainte să leşine pe aici. Era epuizat. James încă era destul de agitat, aşa că Linc l-a dus înapoi la mine, din moment ce mama ta e cu Helen.

— Foarte bine. Totul e aşa cum trebuie să fie. Îşi odihni capul pe umărul lui şi se uită spre cramă. Putea să iasă şi mai rău.

Tyler o lăsă uşor de spate şi-şi atinse tandru buzele de vânătaia pe care o avea ea pe obraz.

— Putea să fie cu mult mai rău.

— Trebuia să-l fi văzut.

Tyler reuşi să scoată un râs gâtuit, în timp ce o strânse iarăşi la piept.

— Asta e o replică puţin bolnavă.

— Poate, dar aşa simt. A murit cu amprentele lăsate de mine pe faţa lui, şi mă bucur de asta. Mă bucur că l-am făcut să sufere un pic. Şi acum pot să las totul în urmă. Absolut tot. Să încui toate cele întâmplate undeva într-un sertar. Şi totul poate să o ia de la capăt. Totul, Ty, zise ea. Vom reconstrui crama şi ne vom reconstrui şi vieţile. Şi le vom face ale noastre. Giambelli-MacMillan se va întoarce mai mare şi mai puternică decât oricând. Asta vreau.

— Pică foarte bine, pentru că asta îmi doresc şi eu. Hai să mergem acasă, Sophia.

Îşi cuibări mâna într-a lui şi se îndepărtară de dezastru şi de cicatrici. Un început de răsărit lumina cerul în partea de est. Când soarele reuşi să răzbată, Sophia se gândi că avea să fie un început minunat.

Coperta IV:

Sophia Giambelli nu şi-a făcut niciodată griji în privinţa competiţiei. Mândria familiei Giambelli şi director de PR al companiei, Sophia îşi iubeşte slujba – şi e foarte bună în ceea ce face. Însă lucrurile sunt pe punctul de a se schimba, căci matroana familiei, Tereza, a anunţat fuziunea cu crama familiei MacMillan. Fiind o femeie de afaceri cu simţ practic, Sophia ştie că trebuie să fie pregătită pentru orice, însă se trezeşte complet nepregătită pentru Tyler MacMillan, cu care este pusă să facă schimb de roluri şi să lucreze îndeaproape, vreme de un an, pentru a facilita fuziunea. În vreme ce muncesc din greu, cot la cot, atât pe câmpuri, cât şi-n birourile lor din San Francisco, Sophia este sfâşiată între atracţia puternică pe care o simte faţă de el şi rivalitatea pe care nu şi-o poate înfrâna. La sfârşitul sezonului, nu doar compania, ci şi viaţa ei ar putea să o ia într-o direcţie nouă. Şi, cum afacerea de familie şi familia însăşi devin dintr-odată ţinta unor acte criminale de sabotaj, misiunea Sophiei va fi nu numai să se dovedească valoarea… ci şi să supravieţuiască.

Nora Roberts a scris peste 200 de romane de dragoste, şi majoritatea au intrat în topurile de vânzări realizate de New York Times. Cărţile ei au fost publicate în 35 de ţări, în peste 400 de milioane de exemplare.